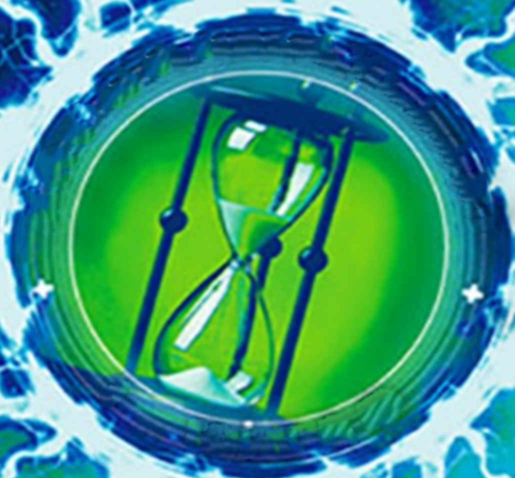
Rysa Walker

CAPTIVI ÎN TIMP

RYSA WALKER

Seria: Dosarele Cronos

Volumul 1

CAPTIVI ÎN TIMP

Original: *Timebound*
[*Time's Twisted Arrow*] (2013)

Traducere din limba engleză de:
ANA DRAGOMIRESCU

virtual-project.eu

2019

Prolog. Chicago, octombrie 1893

Când am trecut în fugă pe după colț, unul din tocurile ghetelor mele albe din piele de ied mi-a făcut o ruptură de cincisprezece centimetri în poala fustei. În spatele meu, am auzit pașii oprindu-se doar pentru o clipă, după care au continuat, mai iuți ca înainte. Mi-am plecat capul în timp ce traversam următorul coridor, blestemând în tăcere zeii modei anilor 1890. Dacă aș fi purtat obișnuiții mei pantaloni scurți și un tricou, aș fi ieșit de mult din nenorocitul ăla de hotel. Un șut zdravăn în cap l-ar fi lăsat inconștient pe doctorul cel bun, iar mie nu mi-ar fi zvâcnit de durere o parte a gâtului.

Am străbătut ca o săgeată holul și, la următoarea răscruce, am luat-o spre stânga, sperând ca doctorul să presupună că am ales calea mai scurtă și mai ușoară din dreapta. Trei uși mai încolo, am zgâlțâit o clanță cu broască, în eventualitatea că ar fi fost descuiată. N-am avut noroc. M-am lipit de ușă cât am putut de bine și mi-am scos medalionul. Miezul lui strălucitor m-a învăluit într-o lumină albastră blândă. Deși știam că el nu poate să *vadă* lumina, mă simțeam expusă. Oare câte femei ademenise de-a lungul ultimului an în acel năucitor labirint de coridoare? Mai era vreuna dintre ele în viață?

Palida scânteiere galbenă a felinarului din mâna lui a dispărut pentru scurtă vreme pe culoarul opus, după care s-a ivit iar, când doctorul a schimbat direcția, îndreptându-se direct către mine. Am încercat să-mi stăpânesc tremurul mâinilor, astfel încât să mă pot concentra pe folosirea medalionului și să-i activez interfața, dar îmi era greu să mă adun cât timp inima îmi bubuia în urechi și gâtul îmi luase foc din pricina acidului.

Ecranul de navigare a tremurat câteva secunde, apoi a clipit și s-a stins. Am luptat cu valul

crescând de spaimă și am dat să încerc din nou, când ușa de care stăteam lipită s-a deschis, iar eu m-am prăbușit pe spate în cameră. O mână mi-a acoperit gura, înăbușindu-mi țipătul înainte de a-mi scăpa printre buze. O altă mână s-a apropiat de fața mea, ținând o cârpă albă, împăturită.

Atunci mi-a picat fisa. Ororile din acel hotel nu erau opera unui singur nebun. Doctorul Henry Holmes probabil că avea un complice. Și, mulțumită lui CRONOS și a medalionului ăluia stupid, aterizasem direct în plasa lor.

1.

N-am nevoie ca viața să fie curată și ordonată. Oricine se îndoiește de asta ar trebui să scotocească prin ghiozdanul meu, unde probabil o să dea peste un baton de ciocolată pe jumătate mâncat, ce se găsește acolo de pe vremea când stăteam în Iowa, un stat din care ne-am mutat acum aproape un an. De când am terminat grădinița, am schimbat școala de cinci ori. Îmi petrec o jumătate de săptămână cu mama și cealaltă jumătate cu tata, în locuința căruia dorm pe canapea și folosesc la comun o baie ridicol de mică. Nu sunt pretențioasă. Mă *descurc* cu haosul.

Totuși, unele lucruri ar trebui să se petreacă în ordinea corectă. Pantofii se încalță *după* ce-ți pui șosetele. Untul de arahide se întinde pe pâine *după* ce aceasta iese din prăjitor, nu înainte. Iar nepoții se nasc *după* bunicii lor.

Cei mai mulți oameni nu-și prea bat capul cu ultimul punct al listei de mai sus. Eu, una, categoric nu m-am gândit la el, cel puțin nu până în aprilie anul trecut, când și-a făcut apariția bunica mea. Și pentru că acel element neînsemnat ieșea din ordinea firească, întreaga mea viață s-a schimbat. Și nu sunt melodramatică. Ștergerea completă a întregii tale existențe trebuie să intre, conform oricărei definiții, în categoria evenimentelor care-ți dau peste cap viața.

Până la brusca ei reapariție, n-o mai văzusem pe bunica de zece ani. Existau, printr-un vechi album, câteva fotografii îngălbenite cu noi două, dar, pentru mine, ea era doar o persoană care-mi trimitea bani de Crăciun și de ziua mea. Și o persoană pe care mama n-o agrea.

— Tipic pentru maică-mea! a zis mama în timp ce ieșeam din metrou. Dă buzna în oraș și are nevoie de un public. Nu contează că noi s-ar putea să avem alte planuri.

Eu n-aveam alte planuri și eram aproape sigură că nici mama n-avea. Dar mai știam că, probabil, nu asta era ideea.

O adiere răcoroasă ne-a întâmpinat când scara rulantă a urcat la nivelul străzii și noi am pășit pe Wisconsin Avenue. Mama a ridicat o mână, ca să oprească un taxi, însă mașina a tras pe dreapta pentru a lua alt pasager.

— Mai sunt doar câteva străzi până la restaurant, am spus. Putem ajunge și pe jos…

— Mă dor picioarele de la tocurile astea. Mama și-a rotit privirea, dar, dându-și seama că nu mai venea niciun taxi, a cedat. Bine, Kate, o să mergem pe jos.

— În primul rând, de ce ți-ai cumpărat pantofi cu toc? Parcă nu-ți păsa de părerea ei.

Mama s-a uitat urât la mine și a luat-o la pas, pe trotuar.

— Am putea să ne mișcăm, te rog? Nu vreau să întârzii.

Chiar nu încercam s-o calc pe nervi. De obicei ne înțelegem foarte bine. Dar ea exagerează în privința oricărei chestiuni legate de mama *ei.* Cecurile de Crăciun și de ziua mea pe care le-am pomenit mai devreme? Ele intră direct în contul meu de economii pentru facultate, deși mama obișnuiește să spună că ar trebui să-mi fac singură alegerile financiare și să suport consecințele.

Cu o seară înainte, spre surprinderea mea, mama și bunica vorbiseră la telefon timp de peste cinci minute – un record, cel puțin din câte îmi aminteam eu. Nu auzisem decât replicile mamei, dar reușisem să pun fragmentele cap la cap. Bunica se întorsese din Europa, era bolnavă și voia să ne vadă. Mama s-a împotrivit, dar până la urmă a cedat. Apoi negocierile au trecut la chestiuni organizatorice: locul (teritoriu neutru), meniul (vegetarian), ora întâlnirii (șapte și jumătate) și așa mai departe.

Am ajuns la restaurant cu zece minute mai devreme decât trebuia. Era un local la modă, în cea mai mare parte vegetarian, pe ai cărui pereți exteriori fuseseră pictate niște legume uriașe, ce îmi aminteau de ilustrațiile uneia dintre jerpelitele cărți de bucate ale tatii. Mama a oftat ușurată când am intrat, dându-și seama că, într-adevăr, ajunseserăm înaintea bunicii.

M-am așezat pe scaunul îndreptat către bar. Băiatul de la tejghea, care amesteca băuturile și făcea *smoothie*-uri, era drăguț, cu aerul lui artistic și îngândurat, cu părul lui lung strâns la spate într-o coadă de cal. Deși era *un pic* prea mare pentru mine, măcar urma să am o priveliște plăcută, câtă vreme ele se certau.

Când a sosit, câteva minute mai târziu, bunica nu arăta așa cum mă așteptasem. Pe de-o parte, era mai scundă decât părea în fotografii, având aceeași înălțime ca mine sau cu câțiva centimetri în minus. Părul cărunt și-l tunsese foarte scurt, aproape militărește, și purta o ținută lejeră, formată dintr-o tunică cu imprimeuri bogate și o pereche de pantaloni negri, tricotați, ce păreau, după cum m-am gândit cu invidie, mult mai comozi decât hainele pe care fusesem eu silită să le îmbrac. Și nu lăsa impresia că ar fi fost bolnavă. Un pic obosită, poate. Bolnavă? Nu prea.

Aparent, mama îmi împărtășea părerea.

— Bună, mamă. Arăți *surprinzător* de bine!

— Nu mă cicăli, Deborah! N-am zis c-o să-mi dau duhul până la sfârșitul săptămânii. Deși cuvintele îi erau adresate mamei mele, bunica se uita la mine în timp ce vorbea. Trebuia să mă întâlnesc cu tine și trebuia să-mi văd nepoata, care s-a făcut o femeie în toată firea și atât de frumoasă! Pozele de la școală nu te pun în valoare, draga mea. Și-a tras scaunul, pentru a se așeza. Sunt lihnită, Kate. E bună mâncarea?

Fusesem atât de sigură c-o să-mi spună „Prudence”, încât mi-au trebuit câteva secunde să-

mi dau seama că vorbea cu mine.

— Nu-i rea, am răspuns. Au niște sandvișuri decente, și nu *toate* sunt vegetariene. Iar peștele e în regulă. Deserturile sunt bune.

Bunica a zâmbit, apoi și-a lăsat poșeta pe scaunul liber de lângă ea, dar și-a păstrat cheile la vedere, punându-le pe masă, lângă șervet. Pe un inel stăteau prinse două chei cât se poate de banale și un neobișnuit medalion albastru. Acesta era subțire cât o foaie de napolitană, avea un diametru de aproape opt centimetri și scânteia nefiresc de tare în camera slab luminată. Făcea să sclipească partea din spate a meniului din mâna mamei, și vedeam mici puncte albastre reflectându-se în argintul tacâmurilor. Strălucirea lui îmi amintea de colierul făcut dintr-un tub fosforescent pe care-l câștigasem cu câteva luni în urmă la bâlciul din ținutul Montgomery, însă era mult mai puternică și mai sofisticată. Chiar în mijlocul cercului se afla o clepsidră. Nisipul continua să curgă dintr-o parte în cealaltă, cu toate că medalionul stătea culcat pe masă.

Mama ori nu observase ciudatul obiect, ceea ce era greu de crezut, ori îl ignora. Iar dacă ea nu-l lua în seamă, ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să stârnesc un scandal între ele, atrăgându-i atenția asupra lui. M-am hotărât ca, măcar pentru moment, să-i urmez exemplul. Totuși, când mi-am întors privirea din nou spre meniu, am văzut-o pe bunica urmărindu-mi reacția la vederea luminii răspândite de medalion și zâmbind cu blândețe. Nu-ți puteai da seama, după privire, la ce se gândea, dar am avut impresia că se simțea… *ușurată.*

La început, toată lumea a încercat să poarte o conversație relaxată. Vremea și mâncarea erau un teren neutru, dar, după primele zece minute, îl exploraserăm deja din toate unghiurile posibile.

— Cum ți se pare Briar Hill? a întrebat bunica.

M-am agățat nerăbdătoare de noul subiect, simțind că ne aflam pe un teren la fel de sigur.

— Îmi place la nebunie. Cursurile sunt mai interesante decât tot ce am studiat înainte. Mă bucur că tata a acceptat slujba.

Noul meu liceu are o politică foarte generoasă, prin care acordă școlarizare gratuită copiilor de cadre didactice. Oferă chiar și căsuțe rustice pentru profesorii dispuși să locuiască în campus, motiv pentru care, de trei ori pe săptămână, poposesc pe canapeaua extensibilă a tatii. Salteaua e plină de cocoloașe și, dacă te rostogolești prea mult spre mijloc, simți bara de fier, dar eu găsesc că-i un preț cinstit în schimbul unei ore de somn în plus, înainte de cursuri.

— Categoric îți oferă niște oportunități, iar Harry îmi spune că-ți merge foarte bine.

— Nu știam că tu și tata… vorbiți atât de multe. Aș fi vrut s-o trag de limbă, deși mi-era teamă să nu conduc discuția pe un teren minat. Așa se explică faptul că mi-ai spus „Kate”?

— Da, a răspuns ea. Și fiindcă, în ultimii șapte ani, așa ți-ai semnat toate scrisorile de mulțumire pentru cadourile de Crăciun și de ziua ta.

Ups! Uitasem.

— Îmi pare rău dacă te simți jignită. Chiar îmi pare, dar…

— De ce Dumnezeu să mă simt jignită? Prudence era un nume groaznic acum patruzeci de ani, dar eu i-am ales numele mamei tale, așa că mi s-a părut corect să-l las pe Jim s-o boteze pe geamăna ei. I-a dat numele de Prudence, cum o chema pe mama lui. Era o femeie drăguță, însă numele tot mi se pare un handicap înspăimântător pentru un prunc mic și neajutorat.

Mama, care, desigur, îmi făcuse același lucru pe vremea când eram un prunc mic și neajutorat, a înghițit în tăcere mustrarea indirectă, iar bunica a continuat:

— Sunt aproape sigură că Prudence nu e considerat un nume la modă pentru o fată de șaisprezece ani. Și trebuie să admit că sunt flatată fiindcă ai ales, în schimb, numele meu.

Acum eram complet zăpăcită.

— Dar credeam… nu te cheamă tot Prudence?

Cele două au izbucnit în râs și am simțit cum nivelul tensiunii din jurul mesei a mai scăzut.

— Nu, și pe ea o cheamă *Katherine,* a spus mama. „Prudence” a fost botezată după mama tatălui meu, dar al doilea prenume al ei era Katherine, ca al mamei *mele.* Așadar, și tu ești Prudence Katherine. Credeam că știi.

Un mare suspin de ușurare. Toată ziua îmi făcusem griji că, dacă aș insista să mi se spună Kate în loc de Prudence, aș leza-o pe bunica. Numele era un necontenit prilej de ceartă între mine și mama. Ba chiar cerusem să mi-l schimb pe cale legală în ianuarie anul trecut, când începusem liceul la Briar Hill, astfel încât să nu existe nicio șansă ca informația dăunătoare să ajungă la potențialii dușmani. Dar ochii mamei se umeziseră la simpla sugestie, așa că renunțasem. Când ești botezată după o mătușă care a murit mult prea tânără, opțiunile îți sunt limitate.

Am împins o bucată prea fleșcăită de dovlecel spre marginea farfuriei și m-am uitat țintă la mama, după care am răspuns:

— N-am auzit niciodată pe nimeni pronunțându-i numele, deci de unde era *să fi știut*? Tu mereu zici „bunica ta”.

Bunica a strâmbat din nas.

— Preferi „buni”? am tachinat-o eu. Sau poate „mamaie”?

Ea s-a cutremurat.

— Nu, și *categoric* „nu” pentru ultima variantă. Ce-ai zice de „Katherine”? Niciodată nu m-am dat în vânt după titulaturile formale, plus că pentru toți ceilalți sunt Katherine.

Am dat o dată din cap, în semn de încuviințare, iar mama mi-a aruncat o privire plină de reproș, care-mi dădea de înțeles că mă împrieteneam mult prea tare cu dușmanul.

Chelnerița i-a adus mamei încă un merlot și a reumplut paharele cu apă. M-am mirat că, atunci când s-a apropiat de masă, nici măcar n-a tras cu ochiul la ciudatul medalion. Nu era un obiect pe care să-l vezi în fiecare zi. Strălucirea lui dădea o nuanță de bleu scânteietor apei ce curgea din carafă. Credeam că ospătărița cel puțin o să se uite peste umăr la plecare, așa cum faci când ceva îți stârnește curiozitatea, dar nu vrei să pari nepoliticos sau, în cazul ăsta, să-ți pui în pericol bacșișul. Dar ea s-a dus la bucătărie, oprindu-se doar pentru a-i spune câteva vorbe Drăguțului-cu-Coadă-de-Cal.

Aproape că isprăviserăm cu apetitivele, când am dat din greșeală peste un alt posibil detonator conversațional.

— Hotelul unde stai e prin apropiere? am întrebat, gândindu-mă că poate reușeam să profit de o saună și o piscină interioară frumoase.

— Nu stau la hotel, a răspuns Katherine. Mi-am cumpărat o casă. De fapt, e aproape de școala ta.

Mama s-a oprit, rămânând cu furculița încărcată de rizoto la jumătatea drumului spre gură.

— Ți-ai… cumpărat… o casă?!

— Da. De câteva zile, eu și Connor ne-am instalat tabăra acolo, dar muncitorii care s-au ocupat de mutare au terminat în sfârșit și acum mai trebuie doar să organizăm lucrurile. Harry m-a îndrumat către un agent imobiliar foarte amabil.

— Harry?! Mama a strâns din buze, și am presimțit că tata avea să figureze o vreme pe lista ei neagră. A continuat, rostind cu mare precizie fiecare cuvânt, pe un ton folosit, de obicei, chiar înainte de a fi pedepsită: Așadar, te afli în oraș de câteva săptămâni și nu te-ai deranjat să mă suni *pe mine,* dar *l-ai sunat* pe fostul meu soț, care a fost

atât de drăguț încât să-ți găsească un agent imobiliar. *Și* să păstreze secretul.

— Nu știam ce reacție o să ai față de hotărârea mea, a zis Katherine. În plus, Harry mă place. Și i-am cerut să-mi facă o favoare și să păstreze tăcerea. Sunt sigură că i-a fost greu. Discreția realmente nu-i stă în fire.

În sinea mea, i-am dat dreptate. Din multe puncte de vedere, tata era ca o carte deschisă.

— OK. Deci ai cumpărat o casă.

Mama și-a lăsat jos furculița, cu rizotoul încă neatins, apoi și-a îndepărtat scaunul de masă. M-am temut că urma să ne facem o ieșire teatrală, dar s-a mărginit doar să spună:

— Mă duc la toaletă. Când mă întorc, poate îmi explici cine e Connor.

De îndată ce mama s-a îndepărtat suficient încât să nu ne mai poată auzi, Katherine s-a aplecat peste masă și a împins către mine cercul de un albastru strălucitor.

— Ei nu pot să-l vadă, draga mea. De fapt… nu m-am exprimat corect. Văd *pandantivul,* dar nu așa cum îl vedem noi. Tu ce culoare zici că are lumina? Albastră, nu?

Am ridicat din sprânceană.

— Bineînțeles că e albastră.

— Nu și pentru mine. Eu văd o încântătoare nuanță de portocaliu. Seamănă puțin cu o înghețată de portocale.

— E *albastră,* am repetat. În viața mea n-am văzut ceva de un albastru mai intens.

Bunica a ridicat din umeri.

— Nu pricep fizica din spatele fenomenului. Dar, de-a lungul vieții, am cunoscut doar câteva zeci de oameni care *văd* cu adevărat lumina asta, și fiecare dintre noi o percepe un pic altfel. Katherine a făcut o pauză și s-a uitat peste umăr, ca să vadă dacă se întoarce mama, după care și-a strecurat medalionul în poșetă. În clipa de față nu putem

discuta niciun amănunt. Sunt atâtea lucruri pe care trebuie să le afli!

Tonul stăruitor al vocii ei a declanșat semnale de alarmă în mintea mea. Dar până să apuc s-o întreb exact ce credea că trebuie să aflu, ea s-a întins și mi-a luat o mână, cuprinzând-o între ale ei.

— Dar vreau să știi un lucru, Kate: alea *nu* au fost atacuri de panică.

Am clipit, surprinsă că era la curent cu cele două episoade care mă zguduiseră atât de rău. „Consilierul” la care mă dusese mama în februarie, imediat după cel de-al doilea eveniment, le numise „atacuri de panică”, declanșate, probabil, de mutarea la un nou liceu, în mijlocul anului școlar. Ceea ce n-avea nicio noimă. Dacă ar fi fost să am vreun atac de panică, s-ar fi întâmplat în cele cinci luni petrecute la Roosevelt High, pe vremea când mă obișnuiam cu paznicii și cu detectoarele de metale, după doi ani petrecuți la capătul pământului, în somnoroasa Iowa. În plus, teoria nu explica evenimentul apărut în timp ce ne aflam încă în Iowa, deși presupun că *acel* episod e posibil să se fi declanșat din pură plictiseală.

De fiecare dată, fusesem cuprinsă de o bruscă și puternică senzație că s-a întâmplat ceva foarte, foarte rău, oribil, însă fără a reuși să identific ce anume. Tot trupul mi-a intrat în starea de „luptă sau fugi” (inima îmi bubuia, mâinile îmi tremurau), și nimic din jurul meu nu-mi mai părea *real*. În timpul celui de-al doilea atac, am fugit din clasă, direct la dulapul meu. Am sunat-o pe mama, întrerupând-o dintr-o ședință. Ea nu pățise nimic. Apoi m-am dus la biroul tatălui meu. El nu se afla acolo și nu-i cunoșteam bine orarul, așa că am alergat încoace și încolo pe culoare, oprindu-mă din când în când ca să arunc o privire prin ochiurile de geam dreptunghiulare din ușa fiecărei clase. După mai multe sprâncene ridicate și priviri agasate, l-am găsit. Nici el nu pățise nimic. Atunci i-am trimis un mesaj lui Charlayne, cea mai bună

prietenă a mea, deși știam că și ea era la ore, deci n-avea cum să-mi răspundă.

Pe urmă am intrat în toaleta fetelor și mi-am vărsat prânzul. Senzația că ceva era în *neregulă* a persistat zile la rând.

Tocmai deschideam gura, ca s-o întreb pe Katherine de unde aflase despre atacurile mele de panică, când mama s-a întors la masă, cu un mic surâs crispat pe față. Cunoșteam bine acel zâmbet (care pentru mine și tata exprima ceva de genul: „hai să te vedem pe unde mai scoți cămașa de data asta”) și niciodată nu anunța ceva plăcut.

— OK, ți-ai cumpărat o casă. În Bethesda. Împreună cu un bărbat pe nume Connor.

— Nu, Deborah. Mi-am cumpărat singură o casă în Bethesda. Connor e angajatul și prietenul meu. E un arhivar minunat și un vrăjitor al computerelor, care mi-a fost de mare ajutor după moartea lui Phillip.

— Ei, presupun că așa-i mai bine. Mă gândeam c-ai depășit momentul morții lui Phillip la fel de repede cum ai făcut-o în cazul tatii.

Au! Privirea mi-a fugit spre bar, în speranța că Drăguțul-cu-Coadă-de-Cal era acolo, pentru a-mi distrage atenția, însă el nu se zărea pe nicăieri. Atunci m-am uitat spre scaunul de lângă mine. Orice, numai să nu surprind vreuna din cele două priviri de la masă. Sulițe de lumină răzbăteau dinspre medalion prin găurelele din țesătura genții lui Katherine. Aceasta arăta ca un porc spinos albastru așezat pe scaun și, între imaginea caraghioasă și nervii mei deja încordați, mă chinuiam să păstrez o mină serioasă.

Pentru o clipă, Katherine a lăsat impresia că va trece cu vederea comentariul sarcastic al mamei, dar, până la urmă, a scos un oftat prelung.

— Deborah, nu vreau să iau la puricat cu tine povești vechi, dar n-am să te las să faci observații insinuante de față cu Kate, fără să-i prezint și varianta mea. Bunica s-a întors către mine și a

spus: M-am măritat cu Phillip la trei ani după moartea bunicului tău. E limpede că mamei tale i s-a părut prea curând. Dar Phil îmi era prieten și coleg de mulți ani, iar eu mă simțeam singură. Am avut parte de cincisprezece ani frumoși împreună și mi-e foarte dor de el.

Am decis că cea mai sigură atitudine era doar să zâmbesc politicos. Din punctul meu de vedere, trei ani reprezentau destul de mult timp.

— Atunci ce-ar fi să ne concentrăm asupra chestiunii legate de casă, mamă? De ce să-ți cumperi o locuință, dacă ești așa de bolnavă? N-ar fi fost mai logic să te internezi într-o instituție în care să fii îngrijită pe termen lung?

Afirmația mi s-a părut cam dură, dar am tăcut. Katherine s-a mulțumit să clatine din cap, după care a întins mâna spre geantă.

— Trebuie să mă gândesc la biblioteca mea, Deborah. Nu există prea mult loc pentru cărți în azilele de bătrâni. Și mi-ar plăcea să *mă bucur* de timpul care mi-a mai rămas. *Shuffleboard*-ul[1] și partidele de poker pe firfirici nu se află pe lista mea cu lucruri de făcut înainte să mor.

Katherine și-a deschis geanta, și lumina albastră a inundat masa. Am urmărit-o cu atenție pe mama. Vedeam scânteile reflectându-se în ochii ei, însă expresia nu i s-a schimbat câtuși de puțin. Nu înțelegeam cum se putea, dar era limpede că ea chiar nu percepea strălucirea medalionului.

— Pe scurt, uite care-i situația: am o tumoare cerebrală. E inoperabilă. Katherine nu s-a oprit ca să aștepte o reacție, ci a continuat, vorbind în grabă și fără urmă de emoție: Am încercat chimioterapia și radioterapia, ceea ce explică lipsa părului. Și-a trecut mâna peste creștetul capului. Mi s-a zis că, acum câțiva ani, tunsoarea ar fi fost considerată șic. Vestea *proastă* e că, probabil, nu mi-a mai rămas decât un an. Ceva mai mult, dacă am noroc, și ceva mai puțin, dacă n-am. Vestea *bună* e că doctorii, cu câteva excepții, mi-au

permis să fac aproape orice în timpul care mi-a mai rămas.

A scos din geantă un plic lung, pe care l-a golit. Conținea mai multe foi de hârtie, cu un aspect foarte oficial.

— Ăsta-i testamentul meu. Am moștenit o sumă substanțială după moartea lui Phillip. Tot ce-mi aparține o să-i revină lui Kate, inclusiv casa. Dacă va fi să mor înaintea majoratului ei, Deborah, te rog pe tine să fii curator, până când ea va împlini optsprezece ani. Există o singură condiție. Trebuie să-l păstrezi pe Connor ca angajat, astfel încât munca mea să poată continua. Odată devenită majoră, Kate va putea proceda cum dorește, dar sper că îi va permite lui Connor să rămână atât cât va dori. Dacă vei hotărî că nu vrei să fii curator, atunci o să apelez la Harry. Mai am și o *rugăminte,* a adăugat ea. N-aș vrea s-o transform într-o cerință. Casa cea nouă e uriașă și se află la niciun kilometru și jumătate distanță de școala lui Kate. Sper că voi două veți accepta să vă mutați cu mine.

Katherine s-a uitat lung la mama, care tresărise vizibil când auzise sugestia, apoi a continuat:

— Dacă preferi să rămâi mai aproape de universitate, Deborah, atunci o să-i adresez aceeași rugăminte lui Harry. În oricare dintre variante, Kate ar sta cu mine câteva zile pe săptămână, și așa am avea timp să ne cunoaștem mai bine.

Bunica a împins hârtiile către mama.

— Exemplarul ăsta e pentru tine. M-a strâns de mână, după care s-a ridicat, luându-și geanta. Știu că aveți nevoie de timp să vă gândiți la tot ce v-am spus. Vă rog, terminați-vă cina și luați un desert, dacă vreți. O să plătesc eu nota, în drum spre ieșire.

Și a plecat, înainte ca eu sau mama să putem scoate vreo vorbă.

— Ei bine, nu și-a pierdut înclinația spre teatralitate! Mama a ridicat documentul, apucându-l de un colț, ca și cum ar fi putut s-o muște. Eu *nu*

vreau să mă mut cu ea, Kate. Și nu te uita la mine de parcă aș fi încarnarea răului. Dacă tu vrei să îndeplinești clauza cu „un an într-o casă bântuită" din testamentul bunicii tale, va trebui să te înțelegi cu taică-tău.

— Acum cine e teatrală? Șederea mea acolo nu face parte din testament. A spus că e doar o rugăminte. Și nu cred că ești „răul" în persoană, dar, Doamne, mamă, femeia trage să moară! Nu-i un monstru și pare foarte… Am făcut o pauză, căutând cuvântul potrivit. Interesantă, cred. Poate dacă ai petrece un timp cu ea, ați reuși să vă rezolvați neînțelegerile, astfel încât să nu te simți vinovată după moartea ei.

Cu vorbele astea, m-am ales cu o uitătură urâtă din partea ei.

— Kate, acum n-am chef de psihanaliza unui amator. Sunt multe lucruri pe care nu le înțelegi și probabil că n-o să le înțelegi decât după ce o să devii părinte. Sinceră să fiu, nu sunt sigură că-mi doresc s-o vizitezi măcar, darămite să locuiești acolo. E înșelătoare și egoistă, și nu vreau să te văd suferind.

— Nu înțeleg cum o poți numi egoistă, când ne lasă o grămadă de bani. Cel puțin presupun că e vorba de o grămadă.

Mama a aruncat o privire spre plic.

— Cred că e o presupunere întemeiată. Dar sper să te fi învățat că banii nu sunt totul, Kate. Există noțiunea de a te dărui pe *tine însăți,* atunci când cineva are nevoie de persoana ta. Timp, atenție, înțelegere… Și-a golit paharul de vin, după care a continuat: Întotdeauna am fost mai apropiată de tata decât de mama, însă, după accident, am avut foarte mare nevoie de ea. Îmi pierdusem tatăl și sora geamănă. De la el abia dacă apucasem să-mi iau rămas-bun, iar Prudence pur și simplu *dispăruse.* Nici adio, nici nimic. Mă simțeam tare singură. Amândouă suferiserăm aceeași pierdere, dar mama s-a închis în dormitorul ei și aproape că

n-am mai văzut-o. A ieșit doar ca să participe la înmormântare, după care s-a întors direct în dormitorul ei.

Îngândurată, mama și-a lăsat degetul să-i alunece pe marginea paharului gol.

— Poate că ăsta-i motivul pentru care m-am simțit atrasă de tatăl tău. Harry a fost prima persoană din viața mea care înțelegea o asemenea pierdere.

Ambii părinți ai tatălui meu fuseseră uciși într-un accident de mașină pe când el avea doar cinci ani. Tata însuși fusese norocos că supraviețuise. Niciun om drag mie nu murise, iar mama și tata îmi fuseseră mereu aproape, fizic, atunci când avusesem realmente nevoie. Dar cu siguranță puteam să înțeleg sentimentul de singurătate. După fiecare dintre „atacurile de panică", trăisem cu impresia că nimeni nu pricepea prin ce treceam. Mă înfuriasem când mama, ba chiar și tata încercaseră să le bagatelizeze, luându-le ca pe niște întâmplări normale și explicabile, deși eu știam, fără nicio urmă de îndoială, că nu erau deloc așa.

Mama a continuat:

— Întotdeauna am crezut că o mamă ar trebui să se preocupe mai întâi de copilul ei, nu de propriile nevoi. Dar probabil că nici eu nu aplic întotdeauna principiul ăsta atât de bine pe cât s-ar cuveni. Și… nu vreau ca peste douăzeci de ani să privești în urmă și să fii la fel de supărată pe mine cum sunt eu pe ea. Nu-mi doresc să locuiesc cu mama și nu-mi doresc banii ei. Totuși, a adăugat ea, în curând vei fi om în toată firea și te-ai făcut destul de mare, încât să hotărăști singură. N-o să te împiedic s-o vizitezi, dacă asta vrei. Tu și taică-tău puteți să vă descurcați cu restul. Ți se pare corect?

Am dat din cap în semn de încuviințare. Mă așteptasem să mediteze zile în șir sau chiar săptămâni, dar, spre surprinderea mea, luase pe loc o decizie.

— Vrei să împărțim un desert pe din două?

Ea mi-a zâmbit.

— Nici pomeneală, puștoaico! Vreau desertul *meu*. Îmi trebuie ceva mare și cleios, cu multă, multă ciocolată!

2.

— Ai întârziat, domnișoară! De cum am intrat pe ușă, tata mi-a și pus în brațe un castron cu legume. Va trebui să ne grăbim, ca să pregătim *jambalaya*[2] înainte să vină Sara. Cuțitul e pe masă. Țac-pac!

Mi-am dat ochii peste cap la auzul jalnicului joc de cuvinte, deși nu mă deranja cu adevărat. Dacă tata făcea glume proaste, însemna că era în toane bune. Amândurora ne plăcea să gătim, dar în timpul săptămânii arareori aveam timp să servim la cină altceva decât supă și sandvișuri. Duminica însă făceam de toate. De obicei ni se alătura și prietena tatălui meu, Sara, pentru a gusta din experimentul gastronomic al săptămânii, oricare ar fi fost acela. Din păcate, bucătăria lui nu era concepută pentru ceva mai aventuros decât o pizza la cuptorul cu microunde. Lângă blatul de lucru abia dacă încăpea o singură persoană, darămite două. De aceea m-am așezat la masă, ca să toc „sfânta treime” a bucătăriei creole (ardei grași, țelină și ceapă), în vreme ce tata își făcea partea lui de pregătiri deasupra chiuvetei.

Plicul cu testamentul lui Katherine se afla în celălalt capăt al măsuței, astfel încât să nu-l stropesc cât mă ocupam de legume. Mi-am aruncat privirea spre tata, în timp ce împingeam în castron ultimele bucățele de țelină.

— Mama îți transmite salutări. La fel și Katherine.

Zâmbetul lui s-a strâmbat un pic.

— Au! Cât de mult am intrat în belea de data asta?

Am rânjit și am început să tai ardeiul în felii subțiri.

— Aș zice că până-n gât. Katherine ne-a spus c-ai ajutat-o să găsească un agent imobiliar.

— I-am dat site-ul unui cunoscut al Sarei și i-am zis c-ar putea fi un om de treabă. Asta nu prea

poate fi considerată complicitate cu dușmanul. S-a întors la șunca pe care o mărunțea. Așadar, o să-și cumpere o casă aici?

— A cumpărat-o deja. De la ea se poate ajunge pe jos la Briar Hill, deci trebuie să fie destul de aproape. Credeam că știi.

Tata a râs încet.

— Nu. Probabil Katherine a decis că viața mea ar putea fi mai ușoară dacă aș ști cât mai puține despre planurile ei. Dar recunosc că mă bucură întoarcerea ei. Ochii lui, care aveau aceeași nuanță de verde-închis că ai mei, s-au întunecat. Cum se simte?

— Prin urmare, știi că e bolnavă?

— Da. Mi-a scris în ultimul ei e-mail. Foarte trist. Întotdeauna am simpatizat-o pe Katherine, în ciuda sentimentelor pe care le are mama ta față de ea.

Am stivuit fâșiile subțiri de ardei verde și le-am întors pe o parte, ca să încep tocatul.

— Uitându-te la ea, n-ai crede că e pe moarte! Are părul superscurt. Ea spune că din cauza tratamentelor. Totuși, cu excepția câtorva fotografii foarte vechi, eu nu-mi amintesc cum arăta înainte. M-am oprit pentru o clipă. Tu i-ai spus despre… atacurile mele de panică… ori mama?

— Ăă… eu. Sper că nu te deranjează. Acum ceva vreme mi-a trimis un e-mail și m-a întrebat cum îți merge. Îmi făceam griji pentru tine și voiam să știu dacă maică-ta a trecut prin ceva asemănător când era de vârsta ta. Bănuiesc că aș fi putut s-o întreb direct pe ea, dar e mai simplu să-ți scoți o măsea decât să obții asemenea informații de la Deborah.

— Nu mă deranjează, am răspuns. Eram doar curioasă. Ți-a spus despre testament?

— Nu. Nici n-am știut că *există* un testament. Iar încearcă s-o convingă pe maică-ta să primească bani?

— Păi, nu tocmai. Am făcut ardeiul tocat să alunece în castron, împingându-l cu latul cuțitului, și m-am apucat de ceapă. Katherine zice c-o să-mi lase totul mie, inclusiv casa cea mare pe care tocmai a cumpărat-o. Și multe alte chestii. Și, cu excepția cazului în care mama și-ar schimba radical părerea, cred că tu va trebui să fii curator, sau tutore al unei averi, sau ceva de genul ăsta.

Tata a fost cât pe ce să-și reteze degetul arătător. A lăsat cu grijă cuțitul pe tocător, apoi și-a șters mâinile pe un prosop de bucătărie și și-a tras celălalt scaun.

— O avere?!

I-am întins plicul și, preț de câteva clipe, a rămas tăcut, răsfoind documentele.

— Nu știam nici măcar că bunica ta are destui bani pentru o casă, cu atât mai puțin pentru una de pe-aici. Credeam că s-ar putea uita după un apartament sau ceva. Prietenul Sarei îmi datorează o bere (la naiba, un bax de bere!), după ce l-am făcut să se aleagă cu un asemenea comision.

— Mai e ceva, am spus eu. Katherine vrea să mă mut la ea. Mă rog, ar fi vrut ca și mama să se mute la ea, dar cred că și-a dat seama care o să fie răspunsul *ei.* Știe că o parte din săptămână stau aici, și în rest, cu mama, prin urmare a spus că, dacă mama refuză, o să apeleze la tine.

— E o condiție prevăzută în testament?

— Nu. Dar vreau să-i satisfac dorința.

Tata m-a privit îndelung.

— Ești sigură, Katie? Mă îndoiesc că următoarele câteva luni o să fie ușoare pentru bunica ta. Și s-ar putea ca atitudinea mea să ți se pară un pic cam rece, însă cu cât o să te apropii mai mult de ea, cu atât mai tare o să te doară moartea ei. Ce vreau să spun e că țin la Katherine, dar prima mea grijă ești tu.

— Știu, tată. Dar cred că se simte singură.

M-am gândit să-i pomenesc despre medalion, însă nu eram sigură că m-ar fi crezut. Nu m-ar fi

bănuit de *minciună,* dar poate ar fi început să se teamă că m-am scrântit. Și, în ciuda faptului că nu mă pusese să promit că voi păstra secretul sau ceva, mi se părea o trădare a încrederii să vorbesc cu altcineva despre cele văzute, înainte ca bunica să fi apucat să-mi spună mai multe.

— Vreau s-o cunosc. Până nu e prea târziu…

Tata a oftat și s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Maică-ta ce zice?

— Mama nu vrea să se mute cu ea nici măcar pentru un timp. Dincolo de asta, zice că de noi depinde. Iar în zilele în care eu stau cu mama, tu ai putea să rămâi aici, astfel încât să petreci câteva seri cu Sara…

Când am văzut că tata s-a înroșit brusc la față, mi-a venit să-mi trag una. Mă prinsesem cu luni în urmă că Sara își petrecea la el nopțile în care eu stăteam la mama, dar probabil că nu alesesem cea mai delicată cale de a-l anunța că știam.

— Ăă… Corect! Tata s-a ridicat și s-a întors la tocătorul lui. Cred că, înainte să continuăm discuția, ar trebui să stau de vorbă cu mama ta. De vreme ce deja sunt în belea până-n gât, mi-ar plăcea să evit înrăutățirea situației. Dar dacă ea e într-adevăr de acord, iar tu ești sigură că asta vrei…

Odată ce *jambalaya* a început să clocotească pe ochiul din spate al aragazului și să împrăștie arome în jur, tata a luat telefonul mobil și testamentul, după care s-a dus în dormitor. Eu mi-am scos cartea de astronomie din ghiozdan și am încercat să învăț lecția, dar nu mi-era ușor să mă concentrez. Mă tot așteptam să aud voci ridicate dinspre dormitor, deși probabil era o prostie din partea mea, de vreme ce tata nu țipa niciodată, iar pe mama mi-ar fi fost greu s-o aud prin telefonul lui, chiar dacă ar fi strigat cât o ținea gura.

Tata s-a întors tocmai când mă ridicasem ca să mai amestec în cratiță. Mi-a dat testamentul și o

bucățică de hârtie, pe care scrisese în grabă un număr de telefon.

— A mers mai bine decât mă așteptam. Mama ta e întrucâtva… îmblânzită, cred. Și spune că decizia ne aparține… doar s-o amestecăm cât mai puțin. S-a enervat numai atunci când i-am sugerat că și *ea* s-ar putea gândi să petreacă ceva timp cu Katherine. Mi-a zis să-mi văd de ale mele. Și nu în termeni politicoși.

A scos farfuriile dintr-unul din dulăpioarele suspendate. Era un proces complicat, care presupunea ca mai întâi să mute castroanele pentru cereale și o mică strecurătoare.

— Sara o să ajungă dintr-o clipă într-alta. Ce-ar fi să luăm cu toții cina și pe urmă s-o suni pe bunica ta, ca să-i dai vestea? Sper doar că și-a cumpărat o casă cu o bucătărie mare și frumoasă.

∞

Luni m-am trezit cu mult înainte de ivirea zorilor, simțindu-mă categoric mai energică decât în celelalte dimineți. Am făcut duș, m-am îmbrăcat, apoi am bătut în ușa de la dormitorul tatălui meu. Era treaz, dar nu părea încântat de treaba asta.

— Trebuie să ne grăbim, tată, altfel o să întârziem.

A căscat și a pornit împleticindu-se către duș.

— Răbdare, greieraș! Avem de mers cinci minute pe jos.

În seara precedentă, când o sunasem ca să-i transmit noutățile, Katherine îmi dăduse adresa locuinței și mă întrebase dacă am vrea să trecem pe acolo pentru un mic dejun rapid, înainte de școală.

— Știu că n-o să avem destul timp ca să vorbim. Să vorbim *cu adevărat*. Îmi doresc doar să te văd. Sunt tare bucuroasă c-o să locuiești aici. În plus, vreau să faci cunoștință cu Connor. Și cu Daphne, bineînțeles.

Nu apucasem s-o întreb, înainte să închidă, cine era Daphne, însă am aflat imediat ce tata și cu mine am intrat pe ușa principală a spațioasei clădiri din piatră cenușie. Un ditamai setter irlandez a sărit, și-a așezat labele din față pe umerii mei și apoi mi-a lins obrazul cu o limbă lungă și umedă. Avea ochi mari, negri, și picățele gri pe botul arămiu.

— Daphne, bestie ce ești, dă-te jos! O s-o dărâmi pe Kate! Katherine a început să râdă, în timp ce trăgea de zgarda animalului. Sper că nu ți-e frică de câini, draga mea. De fapt, e o dulceață, doar că sare fără să stea pe gânduri. Te-a rănit?

— Nu, e superbă! Și e foarte ușoară, pentru un câine atât de mare!

— Da, păi, mai mult blana e de ea. Și mă tem că s-a entuziasmat un pic prea mult. Până să ne instalăm în noua casă, a stat închisă într-un adăpost. E așa fericită că are o casă nou-nouță și o curte pe care să le exploreze, încât se poartă iar ca un pui. Katherine a închis ușa în urma noastră. Harry, ce mă bucur să te revăd! Vino, lasă-ți lucrurile și hai să mergem în bucătărie, ca să ajungeți la timp la ore!

Bucătăria era mare, stil *open space.* Primele raze timide de soare răzbăteau prin ușa glisantă, ce dădea într-o micuță curte interioară. În capătul îndepărtat al încăperii se afla o uriașă fereastră boltită, al cărei pervaz tapisat părea locul perfect în care să te cuibărești cu o carte bună, într-o zi ploioasă.

— Harry probabil își amintește că sunt cea mai nepricepută bucătăreasă din lume, a spus Katherine. M-am hotărât că ar fi mai bine să vă hrănesc cu covrigi decât să vă chinuiesc cu tentativele mele de brioșe cu afine. Avem cremă de brânză, fructe, suc de portocale și cafea. Și, da, Harry, am pus ceainicul la fiert. Earl Grey sau ceai englezesc pentru micul dejun?

M-am uitat spre blatul de lucru pe care ni-l arăta și, în primul moment, mi s-a părut că în spatele cutiei mari cu covrigi se află o lampă. Apoi mi-am dat seama că era medalionul, strălucind la fel de tare ca în restaurant. M-am mirat să-l văd pe tata oprindu-se din studiatul sortimentelor de covrigi și luându-l în mână.

— Încă ai ăsta?

— Oh, da! a răspuns Katherine. Oriunde merg eu, vine și el. Bănuiesc că e talismanul meu norocos.

— Chiar că-mi trezește amintiri! Katie, sunt sigur că tu nu mai ții minte, dar, în copilărie, erai absolut fascinată de medalionul ăsta. De fiecare dată când Katherine venea în vizită, te cățărai în poala ei și te holbai la el. Nu cred să fi existat ceva care să-ți placă mai mult. Zâmbeai și râdeai de parcă ar fi fost cea mai grozavă jucărie din lume. Obișnuiai să-i zici…

— Lumină albastră, a spus Katherine încet.

— Așa e, a replicat tata. Prima oară n-am știut precis ce ziceai, suna a „luină-alastă”. Până și după ce-ai învățat culorile, tot „lumină albastră” îi spuneai. Când eu sau maică-ta te corectam, deveneai serioasă și ziceai: „Nu, tati, e o lumină albastră”. În cele din urmă, am renunțat. Mi-a ciufulit părul negru, așa cum făcea mereu când eram mică. Erai tare drăgălașă!

Când a pus medalionul la loc pe blat, l-am luat, ca să mă uit mai bine la el. Era uimitor de ușor, pentru dimensiunile lui. Abia dacă-l simțeam în palmă. Curios lucru, mi-am trecut degetele celeilalte mâini peste mijlocul lui sclipitor și, deodată, am simțit un intens impuls de energie. Mici raze de lumină au izbucnit din cerc, împrăștiindu-se în tot felul de unghiuri, iar încăperea parcă s-a pierdut în fundal. Îi auzeam pe tata și pe Katherine vorbind, însă discuția lor semăna cu zgomotul făcut de un radio sau un

televizor care e pornit într-un colț îndepărtat al casei.

Bucătăria a fost înlocuită cu un vârtej de imagini, sunete și mirosuri ce îmi ațâțau toate simțurile: vântul adiind într-un lan de grâu, clădiri înalte și albe, ce vuiau ușor, părând înălțate pe malul oceanului, o gaură întunecată (care putea fi o peșteră), vocea cuiva (a unui copil?) plângând în hohote.

Apoi m-am întors în lanul de grâu, și peisajul mi s-a părut atât de real, încât am simțit mirosul grânelor și am văzut mici insecte ori fire de praf plutind prin aer. Mi-am zărit mâinile întinzându-se către fața unui tânăr: doi ochi negri, pătrunzători, care se uitau în jos la mine printre genele lungi, un păr negru, care-mi mângâia degetele în timp ce eu pipăiam contururile gâtului musculos și bronzat. Am simțit pe cineva strângându-mă cu putere de mijloc, trăgându-mă spre el, atingându-mi chipul cu răsuflarea lui caldă, aproape lipindu-și buzele de ale mele…

— Kate? Glasul tatălui meu a străpuns ceața care-mi învăluia creierul, iar mâna lui m-a prins de cea în care țineam medalionul. Katie? Ești bine?

Am inspirat adânc și am lăsat obiectul din mână, apucând strâns blatul mesei, ca să-mi păstrez echilibrul.

— Ăă… da.

Mi-am dat seama că roșeața începuse să-mi urce în obraji. Eram sigură că exact la fel m-aș fi simțit prima oară când tata m-ar fi surprins sărutând pe cineva. Și aproape că asta se întâmplase, sau, cel puțin, așa aveam impresia.

— Sunt doar amețită… un pic.

Katherine a împins medalionul spre celălalt capăt al mesei. Era palidă și, când i-am întâlnit privirea, a scuturat o dată din cap, aproape imperceptibil.

— Îmi închipui că are nevoie de micul dejun, Harry.

M-a luat de braț și m-a condus către colțișorul amenajat pentru masa de dimineață. Ceea ce era un lucru bun. Mă simțeam nesigură pe propriile picioare. Niciodată nu avusesem vreun soi de halucinație, iar sunetele și imaginile îmi păruseră atât de reale, încât era ca și cum aș fi trăit totul aievea.

Tata a insistat să rămân așezată, cât timp el mi-a adus un covrig și niște suc. Abia se întorsese la masă și tocmai începea o altă poveste cu „îți amintești de…”, când un roșcat înalt, de o vârstă incertă, și-a făcut apariția în pragul ușii.

— Bună dimineața, Katherine.

— Connor! a răspuns ea. Tocmai mă pregăteam să te sun, ca să-ți zic că au sosit noii noștri colocatari. Domnul acesta e Harry Keller. Iar ea e nepoata mea, Kate.

— Connor Dunne. Îmi face plăcere să vă cunosc. I-a strâns energic mâna tatii, după care s-a întors către mine. Kate, mă bucur că ești aici. Avem multe de făcut.

— Vă trebuie o mână de ajutor la despachetat? am întrebat.

Connor mi-a aruncat o privire nedumerită, apoi s-a uitat din nou la bunica mea.

— Connor! a spus ea. Relaxează-te! O să avem destul timp să discutăm despre aranjarea bibliotecii, după ce Kate și Harry se vor fi instalat. Ia un covrig și savurează soarele dimineții! Vei fi fericit să afli că, de data asta, chiar aveau la magazin pâine neagră.

Katherine i s-a adresat tatălui meu:

— Connor lucrează cu mine de doi ani încoace și pur și simplu nu-mi pot imagina cum m-aș descurca fără el. Mă ajută să-mi copiez colecția pe un format digital, dar ajunseserăm abia pe la jumătate când… A făcut o pauză, ca și cum ar fi căutat cuvântul potrivit. Când am hotărât să ne mutăm.

— Ai multe cărți? am întrebat-o.

Tata a pufnit, în timp ce-și întindea niște cremă de brânză pe covrig.

— Colecția lui Katherine face de rușine Amazonul!

Bunica a râs și a scuturat din cap.

— N-am nici pe departe *atât* de multe cărți, dar am o mulțime de volume pe care n-o să le găsești pe Amazon și cam pe nicăieri altundeva.

— Ce fel de volume? m-am interesat. Dacă stau să mă gândesc, nu știu, de fapt, cu ce te ocupi…

— Sunt istoric, la fel ca mama ta. Katherine s-a oprit un pic. Ești surprinsă că Deborah a ales același domeniu ca mine, nu-i așa?

Eram surprinsă, dar nu mi se părea politicos să confirm.

— S-a împotrivit ea, însă mă tem că e ceva genetic. N-a avut de ales. Totuși, studiază istoria contemporană. Majoritatea cercetărilor mele au de-a face cu ere mai îndepărtate…

Connor a râs încet, deși eu n-am prea înțeles gluma, apoi a înșfăcat doi covrigi din cutie și s-a îndreptat către una din cele două scări aflate în holul de la intrare. În mod clar era un om taciturn, dar cu multă poftă de mâncare.

— Iar eu sunt mai degrabă cercetător decât profesor, a continuat Katherine. N-am mai predat de la moartea bunicului tău.

— A bunicului și a lui Prudence? Mi-am regretat imediat cuvintele. E greu să vorbești despre moartea unui copil, chiar și după mulți ani. Însă, dacă bunica a fost deranjată, n-a lăsat să se vadă.

— Da, bineînțeles. Și a lui Prudence.

După micul dejun, ne-a făcut turul complet al locuinței, cu Daphne tropăind pe trepte în urma noastră. Era o casă foarte mare, cu o scară curbată ce ducea spre dreapta, și o alta, cea pe care urcase Connor, care ducea spre stânga.

— Camerele de locuit sunt în partea asta. Fiecare aveți la dispoziție câte un mic apartament. Dacă nu vă place, putem redecora.

Am înaintat puțin pe palier, iar bunica m-a îndrumat către un șir de încăperi care ocupau cam aceeași suprafață ca întreaga noastră căsuță de la Briar Hill. Apoi a dispărut în lungul coridorului, sporovăind cu tata.

Am intrat în camera principală a apartamentului, zugrăvită într-un azuriu foarte deschis. Patul cu baldachin, aflat în mijlocul ei, era din fier forjat vopsit în alb, decorat cu înflorituri și acoperit cu o cuvertură de pânză cadrilată, alb-albastră. Arăta mult mai confortabil decât canapeaua extensibilă a tatii. M-am așezat pe marginea saltelei și am privit în jur. La dreapta patului se găseau o baie individuală și un spațiu special amenajat pentru păstrarea garderobei, iar la stânga, un living cu o canapea, o masă și două ferestre înalte, ce dădeau spre grădinile din spate. Încăperile erau frumoase și spațioase, dar mă bucura și faptul că nu aveam să-mi părăsesc complet colțișorul de acasă. Îmi plăceau stelele mele fosforescente, harababura mea, luminatorul meu și nu eram sigură că acea cameră urma să mi se pară vreodată *a mea* în același fel.

— Deci… e acceptabilă?

Am tresărit ușor, căci nu mă așteptam s-o găsesc pe Katherine în pragul ușii. În mod evident, expresia de pe chipul meu a reprezentat un răspuns suficient, căci ea nu s-a oprit.

— L-am trimis pe tatăl tău în pod, să verifice ceva pentru mine. Sper că haosul de acolo o să-i distragă atenția suficient cât să ne rămână puțin timp la dispoziție ca să vorbim. Draga mea, în următoarele câteva luni o să avem mai multă treabă decât îți poți închipui. Bunica s-a așezat pe marginea patului și a pus între noi o pungă resigilabilă, ce conținea o cărticică maronie. Sunt atâtea lucruri care depind de tine și de abilitățile tale, pe care nici măcar n-am apucat să le testăm. Pur și simplu, credeam că o să avem mai multă vreme.

— *Abilitățile* mele? Au legătură cu medalionul?

Katherine a dat din cap, în semn de încuviințare.

— Au. Și cu așa-zisele tale atacuri de panică. Îmi pare rău că a trebuit să treci singură prin toate astea. Știu că a fost înfricoșător.

M-am strâmbat un pic, ca să-mi arăt dezgustul.

— A fost groaznic. Simțeam că se întâmplă ceva rău. Foarte rău. Dar nu știam… *nu știu*… despre ce era vorba. Fiecare bucățică din mine… habar n-am… *urla* că ceva e în neregulă, în dezordine. Și nu-i vorba că senzația s-ar fi sfârșit. Mai degrabă s-a estompat. Oricare o fi fost problema, încă nu s-a… rezolvat, dar m-am obișnuit eu cu ea, poate? Nici asta nu-i exprimarea potrivită. Am scuturat din cap. Nu pot să explic.

Katherine m-a luat de mână.

— Prima dată s-a întâmplat pe 2 mai anul trecut, corect? Iar al doilea incident a început în după-amiaza de 15 ianuarie?

Am ridicat din sprânceană.

— Da. Tata ți-a spus *datele*? Mă surprindea simplul fapt că el își amintea cu precizie zilele.

— N-a fost nevoie. Și eu am trecut prin același lucru. Însă am avut avantajul de a înțelege imediat că percepeam o aberație temporală.

Îmi simțeam sprânceana că începea să se arcuiască, dar am încercat să păstrez o expresie neutră. Era reconfortant să găsesc pe cineva care să mă creadă că acelea nu fuseseră atacuri de panică, dar ce Dumnezeu voia să spună Katherine prin „aberație temporală”?

— Și, spre deosebire de tine, a continuat bunica, eu aveam medalionul. Probabil că te-ai speriat de moarte. Ochii ei albaștri s-au îmblânzit. Semeni cu ea, să știi.

— Cu mama mea?

— Păi, da, un pic, dar mai mult cu Prudence. Ele nu erau gemene identice. Totuși, ai privirea tatălui tău. Verdele ăla e inconfundabil. Mâna subțire a lui Katherine s-a întins pentru a-mi aranja

una dintre acele întunecate bucle rebele, care păreau să scape mereu din orice agrafă ori elastic. Părul lui Deborah e o versiune mult mai blândă. Tu ai cârlionții sălbatici ai lui Pru. Niciodată nu reușeam să-i descâlcesc nodurile…

După un lung răgaz, a zâmbit și a scuturat din cap, revenind în prezent.

— Pierd vremea.

Și-a coborât glasul și a început să vorbească repede:

— Kate, o să se întâmple iar. Nu știu sigur când o să aibă loc următoarea variație temporală, dar bănuiesc că o să fie curând. Nu vreau să te sperii, însă tu ești singura care poate să îndrepte lucrurile. Și trebuie să le îndrepți. Altfel, totul (și chiar mă refer la *tot*) e pierdut. Katherine mi-a împins în mână cărticica, în timp ce se ridica să plece. Citește asta! O să îți ofere mai multe întrebări decât răspunsuri, dar cred că e cea mai rapidă cale de a te convinge că totul e cât se poate de real.

Ajunsă lângă ușă, s-a uitat înapoi, cu o expresie aspră pe chip.

— Și sub nicio formă nu trebuie să mai ții medalionul în mână, până nu ești pregătită. A fost o neglijență din partea mea să-l las la întâmplare, pe masă, dar habar n-am avut că o să-l poți declanșa. A scuturat energic din cap. A fost cât pe ce să ne părăsești, domnișoară, și mă tem că *nu* ți-ai fi găsit drumul înapoi.

∞

Eu și tata am ajuns la cursuri cu câteva minute mai devreme decât trebuia. Pe drum, el a trăncănit despre un telescop din podul lui Katherine, instalat și lăsat acolo de foștii proprietari. *Acum,* D.C.-ul era prea puternic luminat pentru ca obiectul să mai fie de vreun folos, dar, zicea tata, altfel stăteau lucrurile pe vremea când fusese construită casa. Eu dădeam automat din cap când era cazul, însă abia dacă auzeam ce spunea.

În ziua aceea mi-a fost greu să mă concentrez la ore. Prea multe chestii îmi treceau prin minte, pentru ca trigonometria și literatura engleză să-mi mai trezească cine știe ce interes. Ba îmi aminteam că bunica mea *avea* o tumoare pe creier, iar comentariile ei puteau fi consecința unei prea mari presiuni asupra hipocampului sau ceva de genul ăsta; ba rememoram senzațiile pe care mi le dăduse atingerea medalionului: vuietul, mirosul câmpului, căldura texturii *lui* sub mâna mea – și știam, fără nicio urmă de îndoială, că bunica spunea adevărul, ceea ce mă făcea să mă întreb cum naiba se aștepta ea să îndrept lucrurile. Imediat după aceea reveneam de unde am plecat, îndoindu-mă de tot ce experimentasem până atunci.

Când, în sfârșit, a sunat de ieșire, am trecut pe la biroul tatii, pentru a-l îmbrățișa la repezeală, după care am parcurs în grabă cei opt sute de metri până la stația de metrou, sperând ca, de data asta, să nu întârzii la cursul de karate. În tren, m-am prăbușit pe un scaun liber și, automat, mi-am pus ghiozdanul lângă mine, ca să descurajez orice companie nedorită, întocmai cum mă învățase mama să fac atunci când umblam singură. Vagonul era oricum aproape gol – doar o fată care-și pilea unghiile, în timp ce asculta ceva la iPod, și un bărbat de vârstă mijlocie, cu un dosar plin de hârtii la subsuoară.

La acea oră din zi, călătoria arareori dura mai mult de cincisprezece minute. De obicei, îmi puneam căștile și mă deconectam de tot ce era în jur, urmărind graffitti-urile de pe clădiri cale de aproximativ un kilometru și jumătate, până când trenul se cufunda sub pământ. O parte dintre operele de artă se aflau acolo de ani buni, cu straturi proaspete așternute la rând peste imaginile vechi, decolorate de trecerea timpului. Uneori, câte un proprietar zugrăvea un zid, însă artiștii reveneau curând, atrași de „pânza” curată. Numai

vreo șase construcții rămăseseră neatinse de-a lungul vremii. Unele, cum ar fi depozitul de anvelope, aveau garduri înalte, acoperite cu sârmă ghimpată, ridicate împrejurul peretelui ce dădea spre șine. Și templul cyrist pe lângă care am trecut era curat, de un alb imaculat uluitor, la fel ca toate construcțiile lor, pe care enoriașii le văruiau în mod regulat și care, din câte se zvonea, erau păzite de dobermani mari și agresivi.

În ziua aceea însă, eram prea distrată ca să dau atenție peisajului artistic urban. Am scos cu grijă din punga resigilabilă cartea primită de la Katherine. Coperta în mod evident prinsese și zile mai bune, căci, asemenea cărților mai vechi din biblioteca școlii, fusese lipită cel puțin odată cu bandă adezivă. Aducea cu un soi de jurnal, presupunere ce mi-a fost confirmată când am deschis volumul și am văzut paginile scrise de mână.

Hârtia era într-o stare remarcabil de bună, în comparație cu coperta. Nu se îngălbenise câtuși de puțin. Primul meu gând a fost că, dintr-un motiv sau altul, file mai noi fuseseră legate într-o învelitoare veche, lucru care mi s-a părut însă improbabil odată ce mi-am trecut degetele peste foile liniate și m-am uitat îndeaproape la ele. În primul rând, erau un pic prea groase, depășind până și cartonul. Greutatea cărții dădea impresia că ar fi trebuit să conțină cel puțin o sută de pagini, dar eu le-am numărat rapid și nu erau decât vreo patruzeci de foi.

Cu ezitare, am îndoit un colț și am rămas surprinsă când am văzut cum ciudata hârtie își reia forma inițială, neșifonată. Am încercat în zadar să rup o bucățică din marginile ei. După alte câteva scurte experimente, stabilisem că în jurnal nu se putea scrie cu pixul, creionul sau carioca. Orice atingea hârtia se prelingea imediat de pe file, cu toate că suprafața nu părea laminată. Guma de mestecat se lipea preț de câteva clipe, dar se

desprindea imediat și nu lăsa nicio urmă. În câteva minute, trăsesem concluzia că hârtia era pur și simplu indestructibilă, poate cu excepţia cazului în care îi dădeai foc, dar asta nu puteam să încerc în metrou.

Pe urmă am început să examinez scrisul și am observat că doar un sfert din jurnal fusese folosit. Textul de pe fiecare foaie, în afară de prima, părea să înceapă de la jumătatea unei fraze. Aveam impresia că nu exista niciun fel de continuitate de la o pagină la alta. Categoric era o cărțulie stranie. Singura parte aparent normală a lui se găsea în interiorul copertei, scrisă cu cerneală foarte ștearsă.

Katherine Shaw
Chicago, 1890

Trenul se apropia de stația la care urma să cobor. Am strecurat cartea înapoi în punga de plastic și, brusc, am rămas nemișcată, căci mă simțeam urmărită. Nu era tocmai surprinzător, având în vedere că făcusem încercări sistematice de a mutila o carte, comportament bizar, chiar și după standardele metroului.

Mi-am ridicat privirea și am zărit doi tineri așezați taman în capătul vagonului, la trei rânduri de scaune distanță. Nu-mi aminteam să se fi urcat cineva la ultima stație și, cu toate că, trebuie să recunosc, fusesem un pic preocupată, nu puteam să-mi alung senzația că apăruseră de nicăieri. Stăteau cu fața spre mine, așa că puteam să-i văd bine. Unul din ei era mai gras, cam de vârsta mea, cu păr blond-închis și cu o piele gălbuie ce arăta ca și cum posesorul ei arareori se aventura pe afară. Imprimeul de pe tricoul lui destul de ponosit îmi amintea de coperta unui album, însă nu reușeam să identific trupa. De îndată ce m-am uitat înspre ei, băiatul și-a coborât fulgerător privirea în poală și a început să scrie ceva într-un carnețel.

Celălalt tip era înalt, cu câțiva ani mai mare și foarte arătos. Avea părul negru și destul de lung. Am simțit un val de roșeață urcându-mi în obraji când am recunoscut ochii negri pe care îi văzusem în clipa în care atinsesem medalionul. Palmele m-au furnicat ușor pe măsură ce mi-am adus aminte de căldura pielii lui sub ele, de senzația pe care mi-o dăduse mâna lui așezată pe mijlocul meu și de fierbințeala care-mi invadase corpul odată cu atingerea lui. Nu puteam să-mi închipui cum de ieșise din halucinația mea și urcase în metrou, dar n-aveam nicio îndoială că era aceeași persoană.

Acum părea un pic mai în vârstă decât îl văzusem cu ochii minții mai devreme, iar pe chipul lui se citea un ciudat amestec de teamă, tristețe și același dor pe care mi-l aminteam din vedenia mea. Tânărul s-a apucat strâns de marginile pernei care acoperea scaunul și a continuat să mă fixeze chiar și după ce tovarășul lui l-a lovit brusc cu cotul. Eu am fost cea care, până la urmă, mi-am întors privirea de la el.

Trenul a început să încetinească aproape imediat după ce m-am uitat în altă parte, așa că mi-am îndreptat din nou atenția spre cei doi. Ușile nu se deschiseseră încă și nu trecuse decât o secundă, însă tinerii dispăruseră. M-am apropiat de locurile pe care stătuseră și am întins o mână, ca și cum aș fi așteptat să dau peste o formă solidă (ori să rămân fără un deget), dar spațiul rămăsese gol. Eram aproape convinsă că pur și simplu mi-i imaginasem, însă două adâncituri în perna de vinil portocalie se netezeau treptat, așa cum se întâmplă de fiecare dată când un călător se ridică. Am mângâiat marginea pe care băiatul cel înalt o strânsese cu atâta putere și am descoperit că păstra încă fierbințeala mâinii lui.

3.

Am ajuns la lecția de karate cu câteva minute întârziere și m-am furișat la locul meu obișnuit, lângă Charlayne. În următoarea oră ne-am făcut exercițiile, iar activitatea fizică mi-a alungat din minte evenimentele petrecute cu câteva zile înainte. Aproape. De regulă puteam s-o dobor pe Charlayne, probabil pentru că începusem cursurile cu un an mai devreme decât ea, dar în după-amiaza aceea am fost răsturnată de două ori și, curând, urma să am o frumoasă vânătaie colorată pe coapsa dreaptă, după o grozavă priză cu piciorul, executată de prietena mea.

Și așa am ținut-o până la sfârșitul antrenamentului. În timp ce ieșeam pe ușă, Charlayne s-a întors către mine.

— Deci? Care-i treaba? Nu mi-ai răspuns la niciun mesaj…

Încă nu eram sigură cât de multe *puteam* să-i explic, fără ca ea să creadă că mi-am pierdut complet mințile. Așa că am preferat să-i răspund printr-una din glumele noastre seci:

— Dă-mi voie să te lămuresc… De fapt, nu, e prea mult de povestit. Dă-mi voie să-ți fac un *rezumat*!

Charlayne și-a dat ochii peste cap. Eram în stare să citez *File de poveste*[3] aproape de la cap la coadă.

— Bine, atunci, fă-mi un rezumat, Íñigo Montoya. Ce s-a întâmplat?

O cunoșteam suficient de bine pe Charlayne, încât să fiu sigură că, până la urmă, avea să scoată de la mine întreaga poveste. Dacă i se părea că păstrez măcar o urmă de secret, nu se potolea până ce nu mă convingea să-i destăinui fiecare detaliu suculent.

— OK, să-ncep atunci! Bunica mea, care e pe moarte, o să-mi lase moștenire o casă uriașă și o

grămadă de bani, iar tata și cu mine o să ne mutăm la ea pentru un an de zile. De la bunica am moștenit un talent special, pe care trebuie să mă învețe cum să-l folosesc, astfel încât să salvez lumea asta pe care o știm. Sau ceva de genul ăsta. Și era cât pe ce să mă sărut cu ceea ce cred că s-ar putea să fi fost o fantomă, dar care s-a făcut una cu aerul din metrou.

— Ai fost cât pe ce să te săruți cu cineva în metrou? Era drăguț?

Să lăsăm în seama lui Charlayne să se concentreze asupra sărutului! Având trei frați mai mari, băieții se perindau fără încetare pe la ea pe acasă, iar prietena mea îi ținea mereu atârnați pe câțiva dintre ei. Își făcuse un scop în viață din a se asigura că eu îmi pun în valoare potențialul romantic, dar până în acel moment, strădaniile ei de pețitoare fuseseră niște catastrofe în toată puterea cuvântului.

— Da, era drăguț, i-am răspuns. Și n-a fost cât pe ce să-l sărut în metrou. S-a întâmplat în bucătăria bunicii. Sau undeva într-un lan de grâu. În amândouă locurile, cred.

A urmat o lungă pauză, în care Charlayne n-a făcut decât să se holbeze la mine.

— OK. Te cunosc suficient de bine, încât să știu că nu m-ai minți, Kate. Așa că mai rămân doar nebunia, drogurile puternice… S-a oprit. Sau spui adevărul? Ca să mă lămuresc, o să-mi trebuiască mai mult decât versiunea „dă-mi voie să-ți fac un rezumat”.

— Atunci putem să ne lămurim împreună, fiindcă nici mie nu mi-e foarte clar. Am scos jurnalul din ghiozdan. Sper din suflet că ăsta o să ne ajute.

∞

Mama n-a fost câtuși de puțin surprinsă că am înfulecat o pizza întreagă, după care ne-am înhățat sucurile și ne-am întors în camera mea. Așa ne

purtam *de fiecare dată* când Charlayne rămânea la mine peste noapte. Nu s-ar fi mirat prea mult nici să ne vadă aplecate asupra unor cărți, de vreme ce ne făceam deseori temele împreună. Totuși, poate că ar fi rămas puțin nedumerită dacă ar fi tras cu ochiul și ne-ar fi zărit una lângă alta, ținând un chibrit aprins în fața a ceea ce părea să fie o pagină dintr-un jurnal foarte vechi.

Am suflat și am stins chibritul.

— Bun! Deci nu poate fi nici ars.

— Dar focul îl face să miroasă oarecum ciudat, a remarcat Charlayne. Iar coperta… pe ea poți s-o arzi, să scrii, orice. E straniu! De ce să nu facă și coperta măcar la fel de rezistentă ca paginile din interior? Ea e cea care trebuie să protejeze cartea.

— Adevărat. Am rămas pe gânduri preț de câteva clipe. Dar… ai strecurat vreodată o altă copertă de carte peste ceva ce *voiai* să citești, astfel încât mama ori profesoara ta să creadă că e o lucrare pe care *ar trebui* s-o citești?

— Păi, da. Numai că…

— Poate autorul încerca să-i facă pe alții să creadă că ăsta-i doar un jurnal obișnuit. Uită-te la data din interior: 1890. Mie nu-mi pare un obiect care și-ar avea locul în 1890.

— Mie nu-mi pare un obiect care și-ar avea locul *în ziua de azi,* a spus Charlayne. N-ai putea s-o suni pur și simplu pe bunica ta, ca să afli?

— Ba da. Dar ea mi-a zis că, probabil, cartea o să-mi ofere mai multe întrebări decât răspunsuri. Am impresia că vrea să scotocesc puțin și să văd dacă reușesc să dezleg singură misterul.

Charlayne s-a întins și a zgâriat o mică umflătură ce ieșea prin țesătura care învelea cotorul cărții.

— Ce-i ăsta? E ceva înfipt în copertă.

A trebuit să scormonească un pic, dar până la urmă a scos un bețișor galben aprins, de vreo două ori mai gros decât o scobitoare, cu vârf negru și ascuțit.

— E un creion minuscul.
Am luat bățul, ca să mă uit mai atent la el.
— Da, arată ca un creion, dar… uite, nu pot să desprind nimic de pe mină. Cred că e un *stylus*. Ca ăla de la vechea agendă electronică a mamei. L-ai văzut. Doar lovești ușor ecranul, așa… Am luat cartea și am atins prima pagină cu vârful creionului. Rândurile scrise de mână au început să alunece încet în sus.
— Aha! Nu-i o carte. E un soi de computer portabil.
Charlayne părea uimită.
— Dar de ce? a întrebat ea. De ce să nu iei pur și simplu un laptop sau un iPad? Chestia asta nu prea are logică.
— Decât dacă e anul 1890 și tu nu vrei să atragi atenția. Am închis coperta, iar obiectul și-a recăpătat aspectul de jurnal vechi. Sau dacă nu vrei ca oamenii să-și dea seama că nu ești unul din semenii lor.
— Ciudat! N-am văzut niciodată o asemenea tehnologie. Cum să aibă bunica ta așa ceva? Zicea că e de profesie istoric, ca maică-ta, nu?
Am deschis din nou jurnalul și mi-am trecut degetul peste numele tipărit pe interiorul copertei:

Katherine Shaw
Chicago, 1890

— Ar *putea* să fie o coincidență faptul că pe bunica mea o cheamă Katherine, dar nu cred. Și, da, e istoric, însă încep să bănuiesc că meseria de istoric înseamnă cu totul altceva pentru ea decât pentru mama. Am întors o pagină la întâmplare, am lovit ușor marginea de sus cu chestia aia ca un *stylus* și m-am uitat cum textul alunecă în jos, oprindu-se la începutul articolului.

15 mai 1893
Chicago, Illinois

Am ajuns în zori și ne-am amestecat în mulțimea ce ieșea din gară. Calculele s-au dovedit corecte, deși zona nu era atât de izolată pe cât am fi sperat. Orașul e plin ochi și am aterizat lângă intrarea celei mai populare atracții, așa că, pe viitor, poate e recomandabil un alt punct de acces.

Oameni din toate colțurile lumii s-au strâns la Chicago ca să vadă noua minune: o roată enormă, înconjurată de cabine închise, care-i va purta pe pasageri până sus la cer, pe măsură ce se învârtea. Avea să se deschidă abia peste o lună, dar o groază de lume e mereu prezentă să vadă uriașa roată creată de domnul George Ferris. Se nădăjduiește a fi atât de grozavă, încât să întreacă minunea precedentei Expoziții de la Paris: fabulosul turn al lui Monsieur Eiffel.

În dimineața asta mi-am înaintat scrisoarea de prezentare către Comitetul Doamnelor Directoare, și mi-a fost acceptată fără discuție. Cerere de informații despre „Infanta". Câteva femei comentau pe marginea vizitei pe care aceasta urmează s-o facă în cadrul expoziției.

— Ce-i aia? Charlayne mi-a arătat o steluță aflată pe margine.

Am ridicat din umeri și am atins simbolul cu *stylus*-ul. Nimic. L-am lovit ușor de două ori și atunci, în capul paginii scrise de mână, s-a deschis o mică fereastră cu informații:

Infanta Eulalia (*1864-1958*): *fiică a reginei Isabela a Spaniei și a lui Francisc, duce de Cadiz. Nume complet: Maria Eulalia Francisca de Asis Margarita Roberta Isabel Francisca de Paula Cristina Maria de la Piedad. În scrierile ei din a doua parte a vieții a exprimat opinii progresiste cu privire la drepturile femeilor. Atenție*: *vizita Infantei va face vâlvă în societatea din Chicago. A fost deseori găsită mâncând cârnați de porc sau fumând o țigară în Pavilionul German, atunci când avea programate întâlniri oficiale. Soțul ei își petrece majoritatea serilor în Midway Plaisance*[4].

— N-are nicio noimă, a zis Charlayne când am terminat de parcurs fragmentul. Dacă bunica ta avea răspunsul aici, de ce-a înaintat o cerere de informații?

— Nu știu. Poate că le-a adăugat mai târziu? Am închis fereastra și am revenit la citirea articolului din jurnal.

Îmi petrec după-amiaza în Pavilionul Femeilor, unde urmează să înceapă sesiunea Congresului Femeilor Reprezentative. Pavilionul Femeilor e oarecum considerat o minune în sine: *a fost conceput de către o arhitectă pe nume Sophia Hayden. S-ar putea ca Saul să ni se alăture mai târziu, căci sunt programate discursuri pe tema femeilor în cler, însă el își va petrece cea mai mare parte a zilei în celălalt capăt al spațiului destinat expoziției, luând parte la o întrunire de planificare pentru*

Parlamentul Religiilor Mondiale din septembrie.

P.M.

Am văzut doar câțiva activiști. Ori n-au ajuns, ori au optat (cu înțelepciune) să sară peste conferință. Discursurile de bun venit au fost chiar mai lungi pe viu decât în scris. Credeam că n-o să se mai termine cu prezentările diverșilor demnitari străini.

Prezint cuvântările și o imagine din mulțime a parcului Midway Plaisance.

Fișier Cronos KS04012305 05151893 1 încărcat.

Fișier Cronos KS04012305 05151893 2 încărcat.

Fișier Personal KS04012305 1 salvat.

Am încercat să lovesc fiecare rând cu *stylus*-ul, dar nu s-a întâmplat nimic, iar pe margine n-a apărut niciun simbol, cât de mic.

— Dacă există linkuri către fișiere, eu, una, nu-mi pot da seama cum să le deschid. Cred că va trebuit s-o întreb pe Katherine mai târziu.

— Al doilea șir de cifre… Charlayne a arătat către numele fișierelor. Aia e data articolului, nu? 15 mai 1893[5].

Am întors câteva file și am apăsat pe marginea de sus, parcurgând în grabă articolele. Fiecare dintre paginile folosite conținea însemnările dintr-un an întreg. Majoritatea aveau câte un fișier CRONOS încărcat, iar ultimele cifre corespundeau întotdeauna datei. De regulă, existau câteva articole zilnice la rând, apoi o pauză de aproximativ o lună. Cele mai multe fuseseră scrise în Chicago. Ultimele două însemnări erau din New York, de pe 21 aprilie 1899, și din San Francisco, de pe 24 aprilie 1899.

— KS trebuie să fie inițialele ei, a spus Charlayne. Iar… primul șir de cifre urmează și el

formatul datelor, însă… A întins mâna după jurnal, iar eu i l-am dat, împreună cu micul creion tip *stylus*.

După câteva secunde, o încruntătură i-a încrețit fruntea.

— Nu merge. A trasat cu *stylus*-ul o linie pe marginea unei pagini, exact așa cum făcusem eu, însă textul nu s-a clintit. Arăta ca o foaie statică pe care era scris de mână un text. I-o fi murit bateria? s-a întrebat.

I-am luat cartea din mână, am lăsat creionul să alunece pe margine și, din nou, pagina s-a mișcat. Charlayne s-a arătat un pic supărată că nu reușea să activeze jurnalul, dar a ridicat din umeri.

— Poate că e doar sensibil. Ca *touch padul* de la laptopul fratelui meu. Nici pe ăla nu reușesc să-l fac vreodată să meargă.

Am trecut în revistă articolele din urmă și i-am dat dreptate lui Charlayne. Primele două cifre ale fiecărei înregistrări erau întotdeauna de la 01, la 12, iar următoarele două, de la 01 la 31.

— Deci se pare că avem de-a face cu cineva care încerca să se amestece în mulțimea din anii 1890, mascând un dispozitiv de înaltă tehnologie printr-un jurnal scris de mână. Și avem două rânduri de date, unele din trecut, altele din viitor. Dacă interpretăm corect ce scrie aici, și dacă jurnalul nu e un fals elaborat, atunci datele sugerează că astea sunt însemnări legate de anii 1890, făcute de cineva în 2304 și 2305.

Charlayne a dat din cap în semn de încuviințare.

— Dacă nu e vreun fals elaborat, atunci da. Totuși, eu nu exclud varianta asta.

I-am aruncat un surâs crispat.

— Tu n-ai fost azi în tren. Tipii ăia doi au dispărut pur și simplu.

— Ești sigură că nu i-ai alungat doar cu uitătura ta de Prințesă a Gheții, așa cum ai făcut cu Nolan?

Am vrut să o lovesc cu o pernă în cap, dar ea s-a ferit, râzând. Nolan, un prieten al fratelui ei, fusese

victima celei mai recente încercări a lui Charlayne de a-mi pune pe roate viața amoroasă. Un băiat de treabă, foarte drăguț, care n-avea în cap decât fotbal. Privind în urmă, puteam să fiu mai prietenoasă, dar nu văzusem rostul în a-l amăgi, mai ales că, până să ne terminăm pizza, era deja clar că eu și Nolan formam o pereche complet nepotrivită.

Am pus jurnalul înapoi în punga resigilabilă și l-am băgat în ghiozdan.

— Trebuie să dormim. Oricum, am cel puțin o mie de întrebări pe care să i le pun lui Katherine mâine, după școală, iar dacă ne mai uităm prin jurnalul ăsta, n-o să facem decât să lungim lista. Și dacă mâine apari cu pungi sub ochi, maică-ta n-o să te mai lase niciodată să rămâi peste noapte la mine, în timpul săptămânii.

Însă a durat mult până să adorm. De fiecare dată când încercam, trăirile intense pe care mi le stârnise medalionul îmi năvăleau în minte, și doi ochi negri, tulburător de pătimași, mă urmăreau, până când, în sfârșit, am alunecat în lumea viselor.

∞

Dimineața a venit mult mai repede decât ne-am fi dorit eu sau Charlayne. Am înghițit un baton la micul dejun, în timp ce alergam către metrou, unde aglomerația era atât de mare, încât a trebuit să stau în picioare. Gloata s-a mai rărit pe măsură ce trenul se îndepărta de oraș. M-am prăbușit pe primul scaun liber și mi-am îndesat căștile de la iPod în urechi, ca să înăbuș murmurul metroului.

La început nu l-am remarcat pe tânărul palid și dolofan, probabil pentru că era în spatele meu. Totuși, la câteva minute după ce m-am așezat, i-am întrezărit partea stângă a feței în oglinda de securitate. Mi-am schimbat puțin poziția, ca să-l văd mai bine. Purta același tricou ca în ziua precedentă și nu părea conștient de existența oglinzii ori de faptul că-l observasem. M-am uitat împrejur, ca să văd dacă brunetul cel înalt se afla

prin apropiere, ba mi-am scos și oglinjoara de buzunar, sub pretextul că-mi aranjam părul, dar n-am reușit să-l reperez. Dolofanul însă, în mod evident, mă pândea.

Următoarea stație nu era cea la care ar fi trebuit să cobor, și totuși m-am ridicat exact când ultimii călători părăseau vagonul, îndreptându-mă către ușa cea mai apropiată. N-am apucat să ajung la ea, când Dolofanul a ajuns chiar lângă mine. Am simțit un braț cuprinzându-mi umerii, apoi ceva rece și tare înfigându-mi-se dureros în coaste, în vreme ce ultimii pasageri dornici să coboare se împingeau pe lângă mine. Tânărul mi-a vorbit în șoaptă:

— Dă-mi ghiozdanul și poți să pleci! Nu vreau necazuri. Doar scoate-l de pe umeri și dă-mi-l!

În mod normal, i l-aș fi cedat fără discuție și fără să mai stau pe gânduri. Prima lecție în autoapărare e să nu te cerți cu un om înarmat. Dar în ghiozdan aveam jurnalul.

Brusc, fața Dolofanului se apropiase la câțiva centimetri de a mea și am simțit o durere zdrobitoare în degetele de la picioare, strivite acum de călcâiul lui. Bărbatul mi-a murmurat la ureche:

— Pot să te împușc și să dispar înainte să-și dea cineva seama ce s-a întâmplat.

— Atenție, se închid ușile! Atenție, se închid ușile! a repetat vocea automată.

Zvâcnetul propriului puls îmi răsuna în urechi, în vreme ce Dolofanul mă trăgea către uși și își strecura între ele piciorul cu care tocmai îmi mutilase degetele, astfel încât să le țină deschise. L-am privit cu furie, după care mi-am lăsat ghiozdanul să alunece de pe umeri și i l-am întins. El și-a înghesuit silueta durdulie printre uși, m-a împins cu putere înapoi în tren și a dispărut într-o explozie de lumină albastră.

Eu am căzut peste alți doi călători. Unul din ei avea căștile în urechi și probabil că ratase întregul schimb de replici, căci a părut doar enervat de

stângăcia mea. Femeia însă în mod evident ne urmărise.

— Ai pățit ceva? m-a întrebat. Să chem paza?

— Kate! Glasul din spatele meu era apăsat și avea un accent necunoscut, însă am știut cui îi aparținea încă dinainte de a mă întoarce. Primul meu impuls a fost s-o iau la fugă (nu că aș fi avut realmente unde să mă duc, într-un vagon închis), dar când el s-a apropiat, am zărit o familiară lumină albastră răzbătându-i prin țesătura tricoului. Tânărul s-a întins, m-a apucat de braț și m-a tras către un loc aflat la câteva rânduri de scaune distanță, acolo unde femeia care se oferise să mă ajute nu mai putea să ne audă.

M-am așezat, apoi m-am întors valvârtej către el.

— Cine naiba ești? De ce te ții după mine și de ce prietenul tău mi-a furat ghiozdanul? Și cum ai luat *ăla* de la bunică-mea? L-am împuns cu degetul prin tricou în locul de unde se revărsa lumina. Tânărul s-a oprit preț de o clipă, analizând ploaia de întrebări, după care mi-a aruncat un mic surâs strâmb.

— OK, o să-ți răspund în ordine. Sunt Kiernan Dunne, a început el. Nu mă țineam după tine. Mă țineam după Simon. N-ar trebui să fiu aici. Simon, tipul care ți-a luat ghiozdanul, *nu* e prietenul meu, Kate! Iar cheia asta, a încheiat el, arătând către medalionul de la piept, nu face parte din colecția bunicii tale. A fost a tatălui meu.

Și-a săltat brațul, moment în care am tresărit instinctiv. Ochii i s-au întristat, iar zâmbetul i s-a ofilit în timp ce-și mișca mâna, mai încet acum, pentru a-mi mângâia partea dreaptă a feței cu vârfurile degetelor. Nu te-am văzut niciodată atât de tânără. S-a întins și mi-a desprins elasticul din păr, astfel încât acesta să-mi cadă pe umeri. *Acum* semeni mai mult cu Kate a mea.

Am deschis gura să protestez, însă el a ridicat o mână și a continuat, de data asta vorbind

precipitat:

— Mai avem puțin și ajungi în stație. Du-te direct acasă la bunica ta și spune-i ce s-a întâmplat. Măcar ți-a rămas ăsta. Mi-a atins șnurul negru de la gât. Să ții tot timpul cheia CRONOS asupra ta!

— Cheia CRONOS? N-am…

— Medalionul, a explicat Kiernan, atingând din nou șnurul.

— Eu *n-am* niciun medalion! Mi-am scos șnurul de sub bluză. La capătul lui atârna ecusonul din plastic transparent ce conținea legitimația mea școlară, un abonament pentru metrou, câteva poze și două chei: una de la căsuța tatii și alta de la apartamentul din oraș. Am răsucit învelitoarea, astfel încât el să poată vedea prin partea din spate banalele chei argintii. Iar astea sunt singurele chei pe care le am. Ai putea să nu mai vorbești în dodii?

Kiernan s-a albit la față, iar privirea i s-a umplut de groază.

— Era în ghiozdan? Ar trebui să-l ții *asupra* ta!

— Nu, am repetat. Eu *n-am* niciun medalion. Până acum, am crezut că există doar unul, și, din câte știu, acela se află acasă la bunica mea.

— De ce? m-a întrebat el. De ce naiba te-ar trimite în lume lipsită de orice apărare?

— Habar n-am cum să-l folosesc! Ieri, aproape că am… M-am înroșit, amintindu-mi scena din bucătărie. Când l-am ținut în mână, te-am văzut *pe tine.* De ce? Cine ești?

Trenul a început să-și reducă viteza. Kiernan a închis ochii și, preț de câteva secunde, și-a masat tâmplele cu primele două degete ale fiecărei mâini, după care a ridicat privirea și a clătinat din cap.

— N-am plănuit să se întâmple așa, Kate. Va trebui să fugi. Ia un taxi! Fură o mașină! Orice, numai du-te cât poți de repede la ea acasă și *nu mai pleca* de acolo!

M-a condus până la uși, apoi s-a întors și m-a tras spre el.

— Eu o să încerc să-i rețin, dar nu știu exact ce pun la cale, așa că n-am idee cât timp ți-a mai rămas.

— Cât timp până să ce…?

Întrebarea mi-a fost înăbușită în momentul în care buzele lui le-au întâlnit pe ale mele, într-un sărut blând, dar grăbit. Trupul mi-a fost cuprins de aceleași senzații pe care le avusesem mai devreme, când ținusem medalionul: inima îmi bătea cu putere și eram incapabilă să respir, să mă mișc ori să gândesc.

După o clipă, el s-a retras și un zâmbet fugar i-a ridicat colțurile gurii.

— Ăsta n-ar fi trebuit să fie primul nostru sărut, Kate. Însă cu siguranță o să fie ultimul, dacă nu-i dai zor. Fugi! Fugi, *acum*! În vreme ce trenul încetinea, Kiernan și-a băgat o mână pe sub bluză și a strâns medalionul în palmă. Elasticul verde-închis pe care mi-l scosese din păr se afla acum în jurul încheieturii lui. Apoi a dispărut.

Ușile trenului s-au deschis cu un clinchet, iar eu am luat-o la goană.

Bineînțeles că nu era niciun taxi în fața stației de metrou. O privire aruncată înspre orarul autobuzelor mi-a arătat că primul urma să ajungă abia peste douăzeci de minute și nu eram sigură că puteam să alerg aproape cinci kilometri, în starea în care mă găseam. Colac peste pupăză, degetele de la picioare mă dureau ca naiba, după ce fuseseră călcate de Dolofan. Am șchiopătat cale de trei străzi în direcția opusă, până la Marriot, și, după ce m-am uitat îngrozită la locul pustiu destinat taxiurilor, am răsuflat ușurată să văd unul oprindu-se lângă bordură. Am alunecat pe bancheta din spate și i-am dat șoferului adresa.

— Ai niște bani pitiți pe undeva, puștoaico? Pen' că io nu văd nicio geantă și niciun portofel, și asta-i oră de vârf.

— Am o *urgență*! Casa e imediat după Old Georgetown, în Bethesda de nord, și trebuie să

ajung acolo cât se poate de repede. O să vă plătească bunica mea.

Bărbatul a părut că vrea să protesteze în continuare, dar ceva din expresia mea probabil că l-a convins să pornească motorul și să iasă pe drumul principal. Conducea cât de iute îi permitea traficul, ceea ce, deseori, însemna doar puțin mai rapid decât aș fi putut eu să alerg. Am strâns frustrată din dinți.

— Tu sigur nu fugi de poliție sau ceva? m-a întrebat șoferul, privindu-mă cu atenție în oglinda retrovizoare. Io am impresia că fugi.

— *Fugeam* ca să prind un taxi și să ajung acasă la bunica mea. E… bolnavă, OK?

— Da, sigur! La următoarea cotitură, bărbatul a luat-o la stânga, după care a zis: În regulă, Scufița Roșie. O să te duc acasă la bunicuța ta înainte să ajungă acolo lupul cel rău. Dar ea ar face bine să aibă niște bani în coșuleț, altfel chem poliția.

Mi-am dat ochii peste cap la auzul jalnicelor lui vorbe de duh și m-am lăsat pe spătarul banchetei. Nu știam sigur de ce Kiernan mă credea în pericol, însă teama din ochii lui nu lăsa loc de îndoială. Mi-am atins buzele cu mâna, rememorând sărutul. Nu fusese doar primul *nostru* sărut, ci și primul sărut din viața mea. Chiar și complet lipsită de experiență cum eram, îmi dădeam seama că existaseră emoții puternice în spatele lui. Cumva, Kiernan mă cunoștea de undeva ori de ceva timp și ținea la mine. Oricât de năucitor mi s-ar fi părut să-mi imaginez că aveam un trecut (sau să fie un viitor?) de care nu-mi aminteam, nu mă puteam îndoi că el era înnebunit de frică să nu mi se întâmple ceva. Mi-am strâns în pumni poala fustei cadrilate, în timp ce taxiul se apropia încet de casa lui Katherine și, speram eu, de niște răspunsuri.

Am coborât din mașină înainte ca aceasta să se oprească de tot. Am alergat la ușă și am bătut frenetic în ea. După câteva momente, s-a ivit chipul lui Connor.

— Unde-i Katherine? Lasă-mă să intru!

— Da, sigur.

— Poți să plătești tu taxiul? Mi-a fost furat ghiozdanul.

Connor părea nedumerit.

— Șoferul?

— Nu… un tip din metrou.

Daphne lătra zgomotos, iar Connor a prins-o de zgardă, astfel încât cățelușa să n-o zbughească pe ușă afară.

— Da, da, o să-l plătesc. Ia-o pe Daphne! A înșfăcat niște pantofi din dulapul de pe hol.

Șoferul a început să claxoneze, ceea ce a întărâtat-o și mai mult pe Daphne, care lătra acum asurzitor.

— Katherine! Vino jos! a strigat Connor, în vreme ce ieșea din casă. Kate e aici.

După câteva clipe, bunica mea și-a făcut apariția în capul scărilor, trăgându-și un capot peste cămașa de noapte, în timp ce cobora în grabă ca să mă întâmpine.

— Kate! De ce nu ești la școală, draga mea? Arăți speriată. Ce Dumnezeu s-a întâmplat? Stai jos, te rog! A arătat înspre canapea, după care s-a plesnit cu palma peste coapsă.

— Daphne! Afară! A condus cățelușa până la ușa bucătăriei, iar eu m-am așezat, încercând să-mi recapăt suflul. Mi-am dat jos pantoful din picior, ca să-mi cercetez degetele zdrobite de… Simon, parcă așa-i spusese Kiernan, cu toate că în mintea mea el era încă Dolofanul. Două dintre degete mi se inflamaseră, căpătând o nuanță de roșu intens, iar una dintre unghii îmi fusese strivită atât de rău, încât se rupsese până în carne. Am scrâșnit din dinți și am smuls bucata care atârna, ca să nu mi se agațe de șosetă.

Connor a intrat înapoi în casă tocmai când Katherine se întorcea din bucătărie. Am zărit o vagă lumină albăstruie răzbătând prin țesătura unuia dintre buzunarele jeanșilor lui și am fost

ușurată să descopăr că medalionul era la el. Nu mi-a trecut prin minte că și Connor putea fi în pericol.

Bărbatul s-a așezat pe fotoliul din fața canapelei.

— Ai aflat cine a tâlhărit-o?

— *A tâlhărit-o*? a exclamat bunica mea. Kate, ce s-a întâmplat? Ești bine?

— Sunt bine, am răspuns, trăgându-mi cu grijă șoseta la loc. Mi-am dat jos și celălalt pantof, apoi i-am împins pe amândoi sub măsuța pentru cafea. Totuși, jurnalul tău se află acum la un tip din metrou. Împreună cu iPod-ul și manualele mele. Îmi pare rău, Katherine. Aș fi încercat să mă lupt cu el, dar trenul era aglomerat și… el avea o armă. Sau ceva care semăna cu o armă, înfiptă în coastele mele.

— Nu fi prostuță! a spus ea. Ai procedat cum trebuie. Mai am aici câteva jurnale, iar volumul ăla e copiat în calculator.

Connor a dat din cap în semn de încuviințare.

— În plus, putem să urmărim originalul, așa că nu-i exclus să-l recuperăm. Oricum, mă îndoiesc că un tâlhar va fi interesat să răsfoiască un jurnal vechi. Și n-o să fie în stare să-l activeze.

— Se întâmplă des așa ceva în metrou? a întrebat Katherine.

— Ce? Am scuturat din cap. Nu… adică, da, oamenii mai sunt uneori tâlhăriți. Mie nu mi s-a întâmplat niciodată. De fapt, metroul e un loc sigur. Dar ăsta n-a fost doar furtul unui ghiozdan oarecare. Individul *știa* ce face. *Voia* jurnalul. M-a văzut ieri cu el. Și cred că avea un medalion… ca al tău.

Katherine s-a uitat cu scepticism la Connor, apoi din nou la mine.

— Ești sigură? Nu cred…

— Nu, nu sunt sigură în privința tâlharului. Dar omul a dispărut brusc. De două ori. Și am văzut un medalion sub bluza lui Kiernan…

M-am oprit când Connor și Katherine, speriați, au tras amândoi cu putere aer în piept.

— Îl chema Kiernan? a întrebat Connor. De unde știi?

— Da. Kiernan… Dunn sau Duncan, cred. Dar *nu* el era hoțul. El mi-a spus să fug. Brunet, ochi negri, înalt și… Am lăsat fraza neterminată, fiind sigură că mă înroșisem. De ce? Îl cunoști? Voia să afle de ce nu port medalion. Mi-a spus să vin cât pot de repede aici, la tine, pentru că urmează să se întâmple ceva, dar el o să-i țină pe loc o vreme, dacă o să aibă cum, ca să-mi dea un avans.

Connor și Katherine au făcut iar schimb de priviri.

— Kiernan Dunne a fost stră-străbunicul meu, a zis Connor după câteva clipe. Și mi se pare puțin probabil să aibă cum să ne *ajute.*

Uitasem că numele de familie al lui Connor era Dunne, și nu pot spune că exista o prea mare asemănare între cei doi, poate cu excepția nasului. Iar Connor era cu cel puțin treizeci de ani mai bătrân decât Kiernan. Sau, în orice caz, cu cel puțin treizeci de ani mai bătrân decât acel Kiernan care mă sărutase în metrou. M-am afundat și mai tare în canapea.

— Poate c-ar trebui s-o iei de la început, mi-a sugerat Katherine.

Am povestit tot ce făcusem de luni-dimineață, după ce plecasem din casa bunicii, și până în clipa în care taxiul mă adusese înapoi în pragul ușii ei. Am neglijat însă câteva părți. Nu știam ce părere ar fi avut Katherine despre faptul că Charlayne citise jurnalul sau despre strădaniile noastre experimentale de a-i determina compoziția, și categoric *nu* mă simțeam pregătită să-i vorbesc despre acel sărut. Nu era un subiect despre care să vreau să discut de față cu bunica mea sau, la drept vorbind, de față cu cineva care se pretindea a fi stră-strănepotul tipului care mă sărutase. Lucrurile erau și așa destul de ciudate, fără să complic mai mult situația.

Când mi-am sfârșit rezumatul, m-am întors către Katherine.

— Indiferent dacă crezi sau nu în spusele lui Kiernan, se întâmplă multe chestii despre care ar fi cazul să aflu. Și sunt de părere că ar trebui, poate, să fie implicat și tata. Sau mama…

Mă simțeam, întrucâtva, ca un acuzat care-și pretinde dreptul la un avocat, dar poate că impresia mea nu era prea departe de realitate. Nu-i cunoșteam nici pe Katherine, nici pe Connor îndeajuns de bine, încât să mi se pară că pot avea completă încredere în ei, iar tata… ei bine, era tatăl meu, deci știam ale cui interese le-ar fi pus pe primul plan. Și în ciuda faptului că relația mea cu mama era un pic mai încurcată, și ea ar fi făcut la fel.

— Kate… Katherine a ezitat, căutându-și în mod evident cuvintele potrivite. Te admir pentru că vrei să-i ții pe părinții tăi la curent și, da, Harry ar fi mult mai înclinat decât Deborah să înțeleagă, dar poate că ar trebui să aștepți până ce-mi vei fi auzit povestea. Pe urmă, dacă vrei să vorbești cu Harry… e în regulă.

A ridicat o mână și a tras de lanțul pe care-l purta la gât, lăsându-și medalionul să-i cadă pe pieptul halatului roșu-închis. Lumina albastră a transformat culoarea țesăturii dimprejur într-o ciudată nuanță de mov.

— Însă trebuie să ții minte, Kate, că părinții tăi n-o să vadă niciodată în pandantivul ăsta altceva decât o bijuterie ciudată. Dacă vreunul din ei l-ar ține în mână mai mult de câteva clipe, cred că ar încerca o senzație stranie, la fel cum i se întâmplă lui Connor sau oricui altcuiva cu versiunea recesivă a genei. Poate că ar remarca o ușoară schimbare a culorii. Dar niciunul dintre ei n-o să-l vadă vreodată așa cum îl vedem eu sau tu. Și ar fi nevoie de timp pentru a-i convinge de ceea ce noi putem să privim și să percepem în mod direct.

Era ceva în afirmația ei care nu-mi dădea pace, dar m-am concentrat asupra ideii principale, și anume că includerea tatii în discuție ar lua ceva timp. Nu puteam să-mi alung sentimentul că minutele se scurgeau în defavoarea mea (insistența din vocea lui Kiernan mă lămurise în privința asta) și nu eram absolut sigură că ne puteam permite să așteptăm până ce tata avea să ajungă acolo și să fie pus la curent cu toate. În plus, chiar dacă bunica mea și Connor păreau a se îndoi de sinceritatea avertizării lui Kiernan, eu nu aveam niciun dubiu. O fi fost primul meu sărut, dar mă încredeam în instinctul care-mi spunea că tânărul Kiernan se afla de partea mea. Oricare ar fi fost acea parte.

4.

— M-am născut în anul 2282, a început Katherine. Pe fața mea trebuie să se fi citit îndoiala, fiindcă s-a grăbit să adauge: N-o să pierd timp încercând să te conving de ceea ce *știi* deja, Kate. Înainte să mă nasc, a continuat ea, părinții mei au hotărât că voi deveni istoric. Puseseră ceva bani deoparte și, din câte înțeleg, bunicii mei și o mătușă care nu avea copii au contribuit la rândul lor cu niște fonduri, astfel încât ai mei au putut să aleagă între mai multe daruri. Oricui îi e permis să-și aleagă un singur dar – *numai* unul. Inițial, acestea erau distribuite printr-o loterie, dar banii au felul lor de a deschide uși, în orice societate. Punând totul în balanță, nu sunt nemulțumită de achiziția lor.

Connor s-a întors din bucătărie cu trei căni de cafea neagră, ce părea mult prea tare pentru consumul uman, și cu o cutie mare de fursecuri, pe care în mod clar ar fi terminat-o de unul singur, dacă bunica n-ar fi făcut semn cu capul înspre mine. A renunțat (în silă, mi s-a părut mie) la trei fursecuri cu ghimbir, apoi și-a sprijinit picioarele de măsuța scundă, așezată între fotoliul lui și canapea. Katherine a vorbit mai departe:

— Dacă familia mea ar fi fost mai strâmtorată sau mai puțin dispusă să investească în viitorul meu, poate că mi-aș fi dezvoltat aptitudini de vindecare, muzicale sau de altă natură. Darul ales pentru tatăl meu a fost chimia. Al mamei a fost logica, drept pentru care a lucrat mulți ani la CRONOS, programând computerele folosite la urmărirea misiunilor istorice și la analizarea datelor colectate.

Am sorbit din cafea, dorindu-mi niște lapte care să taie gustul de cafea mult prea prăjită.

— Ce e mai exact CRONOS? Am văzut numele în mai multe însemnări din jurnal.

— Consiliul Republican pentru Observarea Naturii Organizate a Societății, a spus Connor, cu gura plină de fursecuri. Ceea ce dovedește că viitorii americani sunt la fel de dornici ca și strămoșii lor să născocească o denumire, astfel încât să obțină un bun acronim.

— În orice caz, a intervenit Katherine, ridicând din sprânceană spre el, mamei îi plăcea la nebunie munca pe care o făcea pentru CRONOS. Nu-i de mirare, de vreme ce ea și toți ceilalți din epoca mea sunt, la propriu, *născuți* să-și iubească slujbele. Dar cred că, în sufletul ei, a existat mereu un oarecare dor de ducă. Darul pe care l-a ales pentru mine însemna că urma să traversez diverse spații și epoci…

— Dar, am întrerupt-o eu, cu glas ușor șovăielnic, cum rămâne cu liberul arbitru? Vreau să spun, dacă ai fi preferat să fii chimistă, ca tatăl tău? Ori brutăreasă? Ori…

Katherine a zâmbit, însă era un zâmbet obosit. Îmi dădeam seama că nu se confrunta pentru prima dată cu asemenea întrebări.

— Da. Totuși, sunt multe argumente în favoarea unor ajustări înainte de naștere. Cât timp se pierde azi deprinzându-i pe copii cu diferite competențe pe care nu doar că nu le vor folosi nicicând, dar nici măcar nu se vor *gândi* să le folosească vreodată? Îmi amintesc cum se plângea mama ta că niciodată n-o să aibă nevoie să extragă rădăcina pătrată din ceva și, cu toate că am silit-o să-și facă temele la matematică, amândouă știam că avea dreptate. Să nu mă înțelegi greșit! Oamenii încă învață despre domenii aflate în afara sferei lor de preocupări. Avem în continuare hobby-uri și activități de petrecere a timpului liber. Dar, de la începutul călătoriei, cu toții ne cunoaștem, în mare, drumul către destinația principală și nu regretăm respectiva destinație, nici nu simțim vreo dorință s-o schimbăm. La urma urmei, constituția noastră genetică ne asigură că vom fi mult mai pricepuți în

meseriile noastre decât în orice altceva am încerca. Și mult mai pricepuți în meseriile noastre decât ar putea fi ceilalți, care n-au același dar ales.

— Așadar, tot ceea ce ești tu a fost stabilit dinainte de a te naște, prin… punerea asta în valoare?

— Nu. Singurul lucru schimbat înainte de naștere a fost darul meu *ales.* Mai am câteva aptitudini moștenite pe cale naturală de la părinții mei: mama cânta superb, iar eu pot să fredonez destul de bine o melodie. Ca și tine, am ochii tatălui meu, deși tu ești mai norocoasă – privirea lui Harry e uluitoare.

Connor s-a aplecat și a strâns puțin din pleoape, uitându-se drept în ochii mei.

— Foarte… verzi.

Neștiind sigur dacă remarca fusese rostită cu intenția de a face un compliment, sau dacă el se deranja măcar să facă asemenea amabilități, am dat pur și simplu din cap.

— Mai am și ceva efecte reziduale de la darurile care au fost alese pentru părinții mei. La fel ca mama, mă pricep la calculatoare.

Connor a pufnit disprețuitor, iar Katherine și-a corectat afirmația:

— Sau, mai bine zis, mă pricep la calculatoarele care n-au fost fabricate cu sute de ani înaintea epocii mele. Totuși, sunt mai mult decât fericită să-l las pe Connor să se ocupe de arhaicele mormane de șuruburi și piulițe pe care *el* le numește „calculatoare”. Katherine s-a oprit să ia o gură de cafea, după care s-a întors din nou spre mine. Îți înțeleg… îngrijorarea… cu privire la liberul arbitru, dar hai să-l lăsăm deoparte pentru moment, bine? N-am conceput eu societatea în care m-am născut, așa cum nici tu n-ai conceput-o pe a ta, și sunt absolut dispusă să admit că are defectele ei. Concluzia la care voiam să ajung e că darurile unui părinte, toate darurile, cele alese și cele primite de la natură, îi sunt transmise copilului. Eu am

moștenit câteva de la mama, câteva de la tata, și am *dobândit* unul anume, darul ales, pe care i l-am dat mai departe mamei tale, și pe care ea, în mod evident, ți l-a transmis ție, având în vedere reacția pe care ai avut-o la vederea medalionului.

Deveneam din ce în ce mai confuză.

— Dar mama nu poate să vadă lumina medalionului.

— Asta nu înseamnă că trăsătura nu există. E doar recesivă. S-ar putea să nu fie nici măcar motivul pentru care pe mama ta o interesează istoria americană contemporană. A avut destul contact cu subiectul prin intermediul lui Jim. El era unul dintre acei profesori care aveau mereu câte o anecdotă istorică pe vârful limbii. În cazul tău însă, trăsătura e dominantă.

— De ce crezi asta? am întrebat. Doar pentru că pot vedea lumina aia albastră? Adică, îmi place istoria, dar îmi plac și multe alte materii. Nu m-am hotărât ce vreau să fac. Aș putea la fel de ușor să mă opresc la matematică, știi… sau la o limbă străină. Ori la drept.

— Nu-i vorba doar despre ce te *interesează,* Kate. Pentru multe dintre ocupațiile și profesiile care presupun specializare, un dar ales (acea „punere în valoare” genetică, cum îi spui tu) atrage după sine capacitatea de a opera cu echipamentele de specialitate folosite în cadrul respectivei profesii. Te-am văzut ieri în bucătărie. La fel ca mine, te-ai născut istoric CRONOS, fie că vrei, fie că nu. N-o să te plictisesc cu toate detaliile banale ale meseriei mele, a continuat ea, dar, spre deosebire de mama ta, care e nevoită să exploreze domeniul cu ajutorul documentelor și al artefactelor, eu merg în locurile în care istoria a fost scrisă. M-am specializat în mișcările politice ale femeilor, în mare parte ale celor americane, în special din secolul al nouăsprezecelea, deși am făcut câteva drumuri și în secolul douăzeci, ca să urmăresc evoluțiile pe termen lung. Am învățat

istoria asistând la pledoariile, atât publice, cât și particulare, ale lui Susan B. Anthony[6], Frederick Douglass[7] și Lucy Stone[8], în timp ce eram deghizată într-o persoană din epoca lor.

Pentru a garanta (bunica s-a uitat la Connor și a făcut o grimasă) sau, cel puțin, *a încerca* să garanteze inviolabilitatea cursului istoriei, CRONOS accepta doar un număr limitat de istorici. În 2298, când m-am alăturat organizației, existau treizeci și cinci de istorici activi. Eu am ocupat locul celui de-al treizeci și șaselea, care se retrăgea din activitate. Cheia asta era unitatea portabilă ce ne permitea să revenim la sediu după ce ne încheiam cercetările. Iar jurnalele reprezentau legătura noastră pe teren, o cale rapidă de a obține răspunsul la orice întrebare căreia nu i se răspunsese în cadrul documentării preliminare.

Pentru moment, a spus ea, esențialul e că structura genetică modificată mi-a îngăduit (și, pe cale ereditară, îți îngăduie și ție) să activez cheia CRONOS. Sau medalionul, cum îi zici tu. Când îmi făceam ucenicia, țineam cheia în mână și, până la urmă, „vedeam" împrejurimile coordonatelor unde urma să fiu transportată. Pe fiecare continent există un număr precis de destinații, fixate în zone despre care știm că au fost puncte stabile pe durata perioadei examinate. De exemplu, un punct stabil în zona asta e un coridor aflat în aripa Senatului din palatul Congresului, coridor care n-a fost distrus în timpul războiului din 1812. E un punct geografic stabil între 1800 și 2092.

— Ce se întâmplă în 2092? am întrebat.

Buzele lui Katherine s-au strâns într-o linie țeapănă.

— Coridorul a încetat să mai fie un punct stabil.

— Nici nu te obosi să insiști, ne-a întrerupt Connor. O să te ia cu „ce e necesar să știi".

— Ca să revenim la medalion, a spus Katherine, el îi permite utilizatorului să cerceteze teritoriul, la nevoie să facă mici ajustări temporale și să

stabilească cel mai potrivit moment pentru a face saltul.

— Deci cum ai ajuns tu aici… acum? Pur și simplu te-ai hotărât să rămâi în trecut? Sau a avut loc vreun accident?

— Categoric n-a fost un accident, a răspuns Katherine. Dar s-a acționat astfel încât așa să pară. Bunicul tău (Saul, bunicul biologic) a sabotat CRONOS și a împotmolit echipele în diversele locuri în care se aflau. Eu aveam programat un salt în Bostonul anului 1853, dar… hai să zicem doar că am fost silită să fac o schimbare de ultim moment. Saul se… Katherine a făcut o pauză, căutându-și cuvintele… Saul se înhăitase cu niște elemente de joasă speță din societatea noastră și sunt foarte sigură că avea de gând să mă urmărească. El a fost întotdeauna genul de persoană care vedea totul în alb și negru. Ori îi erai prieten, ori îi erai dușman, fără vreo zonă gri la mijloc. Pe mine mă considera o trădătoare și m-ar fi omorât, iar odată cu mine le-ar fi ucis (deși nu și-ar fi dat seama) pe mama ta și pe Prudence, dacă nu m-aș fi ferit în ultimul moment, intrând în anul 1969.

∞

În decursul următoarei ore, am aflat cum a început Katherine o nouă viață în 1970. Și-a făcut apariția într-un șopron părăsit, aflat la aproximativ un kilometru și jumătate distanță de Woodstock, New York, la jumătatea lunii august a anului 1969, luând locul unui prieten specializat în istoria muzicii, care sperase să-i vadă pe Janis Joplin și Jimi Hendrix la festival. Îmbrăcată după ultima modă din 1853 – destinația pe care o avea programată, Katherine era cam împopoțonată pentru un concert rock. Sperând să obțină măcar câteva date utile pentru prietenul al cărui spațiu îl ocupase, și-a scos agrafele din păr, și-a îndesat în boccea rochia cea înzorzonată, mănușile și pantofii închiși cu nasturi, apoi s-a dus la concert, păstrând

pe ea doar cămașa de mătase, pantalonii cu volănașe și colierul din mătase neagră care-i strângea gâtul. Tot era un pic prea acoperită, față de majoritatea tinerelor din public, însă, după câteva ore de stat în noroi și căldură, spune ea că a reușit să se amestece în mulțime.

— Pe parcursul următoarelor câteva săptămâni, m-am întors de mai multe ori la punctul stabil (șopronul) și am încercat să iau legătura cu sediul. Dar n-am reușit să văd nimic. Doar un gol negru, cu ocazionale bâzâieli cauzate de bruiaj. Am încercat să corespondez folosind unul dintre jurnalele pe care le luasem în bagaj, însă acesta a dispărut. Era ca și cum n-ar mai fi existat nimic din epoca mea.

— Și de ce nu te-ai întors la ziua dinaintea plecării?

Connor a dat din cap în semn de încuviințare.

— Și eu am întrebat-o același lucru.

— Mă tem că voi doi ați văzut prea multe filme. Nu puteam să zbor pur și simplu în timp și spațiu. Cheia CRONOS îmi dădea voie doar să apar într-un punct stabil, programat dinainte, și apoi să revin la sediu, după ce îmi terminam treaba. Nu era permis niciun ocol.

Din fericire, a continuat ea, istoricii CRONOS respectă motoul cercetașilor: „Fii pregătit". În caz că nu puteam lua legătura cu sediul, trebuia să găsim o cale de a ne integra și a trece neobservați, vreme de un an sau doi. După aceea, dacă tot nu restabileam niciun contact cu cei de acasă, urma să renunțăm, pentru a încerca să ne clădim o viață normală în noul loc și noua epocă.

Folosind o cheie pe care o avea cusută de lenjeria intimă, Katherine a recuperat conținutul unei cutii de valori depozitate, încă din 1823, la Bank of New York. A ales cea mai bună variantă din mulțimea de identități aflate înăuntru, a inventat un soț care murise în războiul din Vietnam

și, în următoarele câteva luni, și-a asigurat un post de cercetător universitar.

A încercat să obțină informații despre o parte dintre colegii ei istorici, ale căror destinații se aflau în trecutul relativ recent. Printre ei, și Richard, prietenul care făcuse schimb de locuri cu ea, aterizând în 1853.

— Mi-ar plăcea la nebunie să aflu cum a reușit să se integreze după ce a sosit în jeanșii evazați și cămașa destul de țipătoare cu care era îmbrăcat la plecare. Ținuta lui ar fi fost perfectă pentru Woodstock, dar sunt sigură că arăta oarecum ridicol în 1853. Totuși, Richard a fost mereu isteț. Într-un târziu, am aflat că, în următorii patruzeci de ani, a editat un ziar în Ohio, s-a căsătorit, a avut copii și nepoți. Asta era împotriva regulilor de conduită (ni se spunea să evităm cu orice preț aducerea pe lume a copiilor), dar îmi închipui că ar fi fost destul de greu, dacă erai abandonat în anii 1850 și îți doreai o viață normală.

Bunica a oftat.

— El a murit în 1913. Mi s-a părut ciudat să citesc că îmbătrânise și murise de atâta vreme, când eu îl văzusem cu numai câteva săptămâni înainte. Am fost buni prieteni, deși cred că lui i-ar fi plăcut să fim mai mult decât atât. Dacă n-aș fi făcut o fixație pentru Saul… Oricum, a continuat ea, scuturând din cap ca și cum ar fi vrut să-și limpezească gândurile, i-am trimis o scrisoare nepoatei care-l îngrijise pe Richard înainte de moarte. I-am spus că redactez o lucrare despre istoria jurnalismului din secolul al nouăsprezecelea și că bunicul ei a fost unul dintre oamenii a căror activitate am studiat-o. Am rămas surprinsă când m-a invitat s-o vizitez personal. Odată ce am ajuns, ea s-a dus drept la dulapul cu veselă și a scos de acolo o cheie CRONOS.

Mi-a povestit că bunicul ei, care avusese întotdeauna darul premoniției, îi spusese că, într-o bună zi, când ea o să aibă vreo șaptezeci de ani, s-

ar putea să vină o femeie pe nume Katherine, care să-i pună întrebări. În cazul ăsta, ea trebuia să-mi dea vechiul medalion și jurnalul lui, fiindcă cu aveam să știu ce să fac cu ele.

Câteva luni mai târziu, când m-am măritat cu Jimmy, am vârât cheia lui Richard printre celelalte lucruri ale mele. Jimmy era un tânăr profesor de istorie, iar eu, asistentă în domeniul cercetării, proaspăt rămasă văduvă, însărcinată în șase luni cu Prudence și cu mama ta.

Katherine a zâmbit blând.

— Jim ar fi trebuit să se nască pe vremea când cavalerii rătăcitori salvau domnițele aflate la ananghie. Odată ce m-a cunoscut, a devenit un om cu un țel în viață. Pe mine nu mă trăgea inima să mă căsătoresc așa repede. Membrilor CRONOS li se spunea să aștepte cel puțin un an înainte de a hotărî care-i cea mai potrivită cale de a se integra. Însă eu știam mai bine decât ceilalți că era foarte probabil ca situația să fie mai gravă decât o simplă defecțiune tehnică. M-am măritat cu Jim înainte de nașterea fetelor, iar ele au fost, din toate punctele de vedere, în afara celui biologic, cu adevărat copiii lui. Nu mi-aș fi putut dori un soț și un tată mai devotat.

— Deci mama nu știe? am întrebat. Adică nici măcar după accident nu i-ai spus că Jim n-a fost tatăl ei?

Katherine a părut ușor mirată de idee.

— Chiar crezi că ar fi *trebuit* să-i spun? Era și așa destul de furioasă pe mine. N-avea niciun rost să-i spun o altă minciună, despre un tată mort în Vietnam. Iar adevărul ar fi convins-o doar că sunt nebună. După moartea lui Jim, am făcut singurul lucru care era posibil: am încercat s-o recapăt pe sora ei de la Saul. Și am dat greș.

∞

Comentariul ei explica atâtea alte lucruri, încât m-am pomenit acceptând fără surprindere faptul că

Prudence era vie. Sau, cel puțin, că bunica mea o credea scăpată cu viață din accident.

— Niciodată nu mi-a trecut prin minte că *vreuna* dintre fete ar putea să activeze cheia, a continuat Katherine. Existaseră doar câteva generații de istorici CRONOS și… ei bine, nu-i ca și cum am fi umblat cu echipamentul în văzul lumii. Dacă vreodată copiii de istorici au manifestat capacitatea de a-l activa, mie nu mi s-a spus despre asta. Cheia mea o țineam în cutia de bijuterii. Nu știu precis de ce. Nu mi-aș fi părăsit familia, în caz că ea s-ar fi activat brusc, dar cred că era pur și simplu un suvenir, o amintire dintr-o lume care, pe vremea aia, îmi părea aproape ireală.

Bunica s-a oprit pentru o clipă.

— Și știam că Saul făcuse un salt. Era, la rândul lui, împotmolit. Crezuse că, distrugând punctul stabil de la capătul lui CRONOS, va avea frâu liber. Că asta îi va permite să treacă, fără limite, dintr-un punct stabil în altul, dintr-o epocă în alta. Și poate că ar fi funcționat, însă… nici acum nu știu ce s-a întâmplat în ziua aia. Totuși, oriunde, *oricând* o fi aterizat, sunt aproape sigură că Saul mă învinovățește pe mine pentru distrugerea planurilor lui.

Katherine a început să se joace cu lanțul pe care-l purta la gât.

— Niciodată nu mi-am închipuit că medalionul ar fi periculos pentru fete. Prudence l-a găsit cu câteva luni înainte să dispară. Ea și Deborah căutau lucruri vechi, pe care să le folosească drept costumație pentru o piesă de teatru de la școală. Nu știu câtă vreme l-a ținut în mână sau ce a văzut. Dar știu că între ea și mama ta s-a iscat un conflict destul de urât, deoarece Prudence insista că medalionul împrăștie o lumină verde, iar mama ta n-o vedea. Era convinsă că avea de-a face cu încă una dintre micile glume ale surorii ei.

Bunica a tăcut preț de câteva secunde.

— Și tu ce-ai făcut? am întrebat-o eu.

— Am procedat la fel ca majoritatea mamelor: am luat medalionul, am țipat la amândouă și le-am spus că m-am săturat de certurile lor prostești. Am refuzat să iau partea vreuneia ori să discut chestiunea mai târziu, când Prudence a deschis din nou subiectul. Ochii albaștri ai lui Katherine s-au întunecat un pic, și privirea i-a coborât spre propriile mâini. A fost o greșeală. Acum știu asta. Cred că Prudence a văzut ceva care a… neliniștit-o. Poate că era același gol negru pe care încă îl văd și eu când încerc să activez cheia, dar nu sunt sigură. A început să aibă coșmaruri și să fie capricioasă. Mă rog, capricioasă fusese ea mereu, dar… mai mult… după.

O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz și i-a căzut pe mânecă.

— Am crezut că depășise momentul. Apoi, câteva săptămâni mai târziu, eu urma să merg în Georgetown cu Deborah, ca să-i cumpăr niște pantofi noi. Era sâmbătă, iar Jim o ducea pe Prudence la cursul de vioară, care se ținea în campus. Când a urcat în mașină, Prudence avea aerul acela viclean al ei, dar l-am pus pe seama faptului că se machiase mult mai strident decât îi permiteam eu de obicei. Deborah zicea că-i căzuse cu tronc profesorul de vioară. În timp ce părăseau aleea din fața casei, Prudence mi-a aruncat un rânjet obraznic și a ridicat ceva care semăna cu cheia mea CRONOS, învăluită într-o lumină portocalie caldă…

N-aveam decât o mașină, așa că nici vorbă să mă iau după ei. Dacă s-ar fi întâmplat cu zece ani mai târziu, am fi avut telefoane mobile. Aș fi putut să-l sun pe Jim și să-i zic să se întoarcă imediat, astfel încât să pot lua blestemăția aia din mâna lui Prudence.

În schimb, am alergat în dormitorul meu, am scotocit prin sertarul măsuței de toaletă, unde îmi ascunsesem cheia, și, spre uimirea mea, am găsit-o exact în locul în care o lăsasem. Am ajuns la

concluzia că fata, probabil, dăduse peste o bijuterie falsă asemănătoare, așa că eu și Deborah am pornit spre centru, conform planului. Dar ceva nu-mi dădea pace. Nu spusese Prudence că, pentru ea, medalionul avea sclipiri verzi? Atunci de ce să-și fi cumpărat o imitație *portocalie*? Totuși, nu-mi venea în minte o altă explicație.

Apoi mi-am amintit de cutia din pod. Am fugit înapoi acasă. Bineînțeles, Deborah s-a înfuriat pentru că mă răzgândisem după niciun kilometru de drum. Oricum, am găsit vechiul cufăr în care se aflau lucrurile mele dinaintea căsătoriei cu Jim și, așa cum era de așteptat, fusese deschis, iar cheia lui Richard, cea pe care o primisem de la nepoata lui, dispăruse.

Katherine a oftat, după care s-a ridicat și s-a dus la bucătărie. Peste câteva minute am auzit-o deschizându-i ușa lui Daphne. În mod evident, cățelușa era sensibilă la starea de spirit a stăpânei, căci s-a arătat mult mai calmă decât o văzusem vreodată. A mers agale până la canapea și i-a adulmecat poala lui Connor, din câte se pare căutând firimituri de fursecuri cu ghimbir. El a pescuit un fursec de pe fundul cutiei și l-a aruncat în aer. Daphne l-a prins cu un clămpănit din fălci, apoi s-a întins la picioarele mele, ținându-și premiul între labe și ronțăindu-i marginile.

Eram pe cale să mă duc în bucătărie după Katherine, dar Connor a scuturat din cap.

— O să se întoarcă repede, a spus el. Îi vine greu să vorbească despre asta.

Am încuviințat.

— Și mamei la fel. Dar, oricum, am impresia că știu restul. Mama zice că Prudence n-a fost găsită niciodată, iar tatăl ei a murit în seara aia, la spital. Nu s-a aflat de ce a pierdut controlul volanului. Nu cred că mama a mai apucat să stea de vorbă cu el, deci bănuiesc că nu și-a mai recăpătat cunoștința.

— A vorbit cu Katherine. Avea momente de luciditate și…

Și-a întrerupt fraza când Katherine s-a ivit în prag, cu o înfățișare plăpândă și obosită.

— Jim a vorbit doar câteva secunde. A zis: „Era acolo, după care pur și simplu a dispărut. Mașina… Am pierdut controlul”. Apoi m-a apucat foarte strâns de mână și m-a întrebat: „Ea unde *s-a dus,* Katherine?” Pe urmă s-a dus și Jim. Nu literalmente, ca Prudence, dar…

Bunica și-a trecut o mână prin părul cărunt, tuns scurt, și s-a sprijinit de perete.

— Asistenta și Deborah erau amândouă în salon. Cu siguranță au presupus că el se referea la momentul în care râul a luat-o pe Prudence… că era confuz în privința cronologiei evenimentelor. Dar eu am văzut în ochii lui că nu-i venea să creadă, Kate. *Știam* ce voise să spună. Ea a dispărut, și să vezi cum cineva se evaporă de pe scaunul de lângă tine, când n-ai mai asistat niciodată la așa ceva… ei bine, nu mă miră prea tare că Jim a pierdut direcția și a ieșit de pe drum.

Katherine a tăcut. Nu știam ce să spun și am fost ușurată când Connor a schimbat subiectul.

— Poate ar trebui să ne concentrăm asupra a ceea ce i s-a întâmplat lui Kate azi-dimineață. Poți să ne zici mai multe despre tipul care ți-a luat ghiozdanul?

— Era de vârsta mea, poate un pic mai mare. Kiernan spunea că-l cheamă Simon. Purta un tricou negru, care avea imprimat pe piept ceva asemănător cu emblema unei trupe, dar n-am recunoscut formația. Un pic cam gras… arăta ca un jucător înrăit.

— Un jucător? a întrebat Katherine.

— Deloc în formă, palid, de parcă abia vedea lumina soarelui, a spus Connor.

— Da, am confirmat. Scria ceva… se tot uita în jos, la notițele lui. De fapt, m-am uitat mai bine la celălalt tip. Kiernan. Înalt…

— Stai…! a intervenit Connor. A ridicat o mână și s-a dus spre scări. Aș putea să te scutesc de un

efort în privința asta. Când s-a întors, un minut mai târziu, avea în mână două fotografii foarte vechi, în rame identice, de culoare neagră. Mi-a întins-o pe una dintre ele. Asta a fost făcută în 1921.

Reprezenta portretul formal al unei familii cu patru copii, cel mai mic dintre ei fiind așezat în poala mamei. Bărbatul era de vârstă mijlocie, înalt și brunet, cu o barbă bine îngrijită. Se uita drept în obiectiv și i-am recunoscut imediat ochii. Mi-am aruncat privirea spre femeia care stătea în fața lui și, deodată, am simțit o irațională tresărire de gelozie pentru faptul că el își ținea o mână pe umărul ei. În cealaltă mână strângea o carte mare, bogat împodobită, poate Biblia familiei, cu o panglică atârnând dintre pagini.

I-am înapoiat poza lui Connor.

— El e. Sunt sigură.

— Al doilea băiat din dreapta, a spus el, cel care stă în picioare lângă mama lui? După toate probabilitățile, e bunicul meu, Anson. Cred că avea unsprezece ani, poate doisprezece. Bărbatul, așa cum am remarcat mai devreme, e Kiernan Dunne, stră-străbunicul meu. În baza cercetărilor genealogice pe care le-am făcut *recent,* până la moartea lui, la sfârșitul anilor 1940, Kiernan a fost un important templier cyrist în Chicago. S-a mutat acolo în copilărie, împreună cu părinții lui, ca să lucreze la una dintre fermele colective cyriste care răsăriseră în Vestul Mijlociu, pe la jumătatea anilor 1800.

M-am uitat iar la fotografia din mâna lui Connor, neștiind sigur ce mă deranja mai mult: faptul că mă sărutase un predicator însurat sau faptul că el murise cu peste o jumătate de secol înainte să mă nasc eu. Încă îi simțeam buzele peste ale mele și degetele mângâindu-mi fața, încă îl vedeam zâmbind în timp ce-mi desfăcea părul.

Am scuturat din cap, ca să-mi limpezesc gândurile, iar Connor mi-a pus în mână cealaltă poză.

— Totuși, eu întotdeauna am crezut că tânărul *ăsta* e bunicul Anson.

Mi-a arătat un băiat, ceva mai mic, într-o altă fotografie de familie. În imagine apăreau trei copii și o mamă diferită. Toți purtau ținute mai puțin formale și stăteau așezați afară, în fața unei mari case țărănești. Bărbatul, înalt și brunet, cu barba un pic mai lungă, nu părea atât de serios, ba chiar schița un zâmbet. Avea aceiași ochi.

— Kiernan a avut un frate geamăn? am întrebat.

— Nu, a spus Katherine. La un moment dat, astea au fost două exemplare ale aceleiași fotografii. Cel de-al doilea s-a aflat neîntrerupt în posesia mea și sub protecția unui câmp CRONOS din 1995, când mama lui Connor mi-a permis să fac o copie a originalului, pentru cercetările mele asupra urmașilor pe care îi au diverși istorici CRONOS. Prima imagine, portretul mai formal, e, de fapt, fotografia originală, pe care am copiat-o în 1995. Connor a obținut-o de la sora lui, prin poștă, în mai anul trecut. Doar că n-o mai poți numi *sora* lui, de vreme ce…

— Stai, că aici m-ai pierdut! Habar n-aveam ce era un câmp CRONOS, dar în niciun caz pozele nu proveneau din același original. Fotografiile nu sunt deloc identice. Oameni diferiți, în locuri diferite… cum ar putea a doua să fie copia celei dintâi?

— Din poveștile pe care mi le amintesc eu, a zis Connor, stră-străbunicul meu a fost fermier, nu preot, și categoric nu templier.

Am remarcat disprețul din vocea lui și eram pe cale să pun mai multe întrebări, însă el a continuat, subliniind diferențele dintre imagini:

— Mama arată altfel în fotografia asta. Există mici deosebiri în privința copiilor. Connor a făcut semn din cap înspre scară. Pot să iau urma liniei genealogice bărbătești din familia mea pe actualele site-uri de profil, însă numele sunt diferite. Mama mea nu s-a căsătorit niciodată cu tatăl meu. Am reușit să obțin poza aia doar dându-mă drept…

cum să-i zic? Pare să fie versiunea mea din timpul ăsta. Fratele meu vitreg? Sinele meu vitreg? S-a uitat la Katherine, ridicând întrebător din sprâncene.

Ea s-a mulțumit să ridice din umeri.

— Deja, nivelul meu de înțelegere e depășit. Eu sunt doar un istoric. Am folosit echipamentul, dar nu l-am inventat. Ni s-a spus că sistemul e, de asemenea, protejat… Aberații… Dar Saul…

— Saul, a repetat Connor, cu un surâs batjocoritor. Acum îmi petrec timpul încercând să-mi dau seama exact ce a modificat ticălosul ăla și cum l-am putea face să fie ca înainte. A zdrobit cutia de fursecuri cu ceva mai multă forță decât părea necesar. Și în fiecare zi mai văd câteva dintre nenorocitele lui de temple risipite în peisaj.

5.

Tata nu mințise când spusese că bunica mea avea o mulțime de cărți. Ele acopereau trei dintre pereții uriașei biblioteci, care ocupa mai toată aripa stângă a casei. Din multe puncte de vedere, încăperea arăta ca o bibliotecă normală, cel puțin pentru categoria celor pe care le văzusem doar în filme, cu câte o scară mobilă prinsă de fiece zid și cărți stivuite de la podea până în tavan.

Erau, totuși, câteva diferențe evidente. De-a lungul marginii verticale a fiecărui corp de bibliotecă, un tub de un albastru strălucitor (exact aceeași nuanță ca a cheii CRONOS) urca de jos și până sus, apoi se prelungea de-a curmezișul plafonului, pentru a se întâlni în mijlocul lui cu celelalte tuburi, formând astfel un enorm X albastru.

Privirea mi-a alunecat către computere. Zeci de hard drive-uri stăteau grămadă pe rafturi de metal. Existau trei stații de lucru, fiecare cu câte două monitoare mari. La dreapta lor se găsea o mașinărie ciudată, pe care nu puteam s-o identific. Recunoșteam doar obiectele aflate chiar în mijloc. Două medalioane CRONOS stăteau așezate într-un soi de cutie, de unde păreau a fi conectate la o serie de cabluri. Capacul cutiei era din sticlă fumurie, care întuneca parțial lumina albastră. O sfoară groasă, formată din cabluri răsucite și atașate de cutie, se întindea cale de un metru sau un metru și jumătate, de la computere, până la rafturile cu cărți, unde se unea cu unul dintre strălucitoarele tuburi albastre.

— Ce… sunt toate astea?

— Astea, Kate, sunt lucrurile care transformă casa într-un *refugiu.* N-ai idee cât de greu a fost să mutăm întreaga instalație într-un loc nou, mai ales că trebuia să protejăm totul pe durata călătoriei. Mi-ar fi venit mult mai ușor să te aduc pe tine în

Italia, dar bănuiesc că ar fi fost ceva imposibil de aranjat cu mama ta. Connor a născocit un sistem destul de ingenios aici. Semnalul de la cheile CRONOS e amplificat, iar protecția se extinde până la aproximativ șase metri în afara casei.

Connor a adăugat:

— Pentru moment, pur și simplu ținem asupra noastră una dintre celelalte chei, în caz că avem nevoie să ieșim în afara perimetrului. Mi-ar plăcea să includ toată curtea în zona protejată, însă pentru asta ar trebui folosită o a treia cheie, și îmi fac griji că extinderea protecției pe o distanță așa de mare ar supra-încărca sistemul.

— Cum adică… protecție? Brusc, mi-a trecut ca un fulger prin minte întrebarea pe care mi-o adresase Kiernan în metrou: „De ce te-ar trimite în lume fără niciun fel de apărare?"

— Împotriva deformărilor temporale, a răspuns Connor. O variație temporală nu afectează niciun obiect și nicio persoană care se află între aceste ziduri (oricare poartă una dintre chei). Katherine și cu mine, de exemplu, ne amintim clar că a doua fotografie pe care ai văzut-o e cea corectă. Ea a fost ocrotită laolaltă cu aproape tot ce se mai află în casă. Dar prima poză la care te-ai uitat și… oamenii sau lucrurile din afara zonei apărate… toate au fost schimbate.

— Atunci de ce prima fotografie nu s-a schimbat la loc când ați adus-o aici? l-am provocat eu. Dacă asta e un soi de zonă protejată, n-ar trebui să redea realitatea pe care o cunoașteți?

Katherine a scuturat din cap.

— Nu așa funcționează, Kate. Poza n-a fost protejată atunci când s-a petrecut schimbarea temporală. Gândește-te la sistemul ăsta ca la… un șorț cu plumb, precum cel pe care l-ai purtat la radiografia dentară. Ești ocrotită atunci când ai șorțul pe tine, dar el nu repară nicio stricăciune ce ar fi fost cauzată de o expunere anterioară. Documentele pe care le avem aici, și pe care le-am

apărat în permanență (inclusiv cele trecute în format digital pe serverele astea), toate s-au păstrat. Însă orice aducem de afară e posibil să fi fost schimbat. De fapt, *a fost* schimbat, cu excepția cazului în care a stat în contact fizic permanent cu o persoană care poartă un medalion. Dar, odată ce-l avem aici, nu va mai suferi alte modificări.

— E… logic, cred. OK, am văzut…

M-am oprit, ca să număr.

— Cinci medalioane, cu tot cu cel pe care-l avea Kiernan. Presupun că Simon… tipul care m-a tâlhărit… trebuie să aibă și el unul. De unde provin? Ați învățat cum să le reproduceți?

— Nu, cheile suplimentare și jurnalele pe care le avem aici sunt cele pe care le-am adunat eu, a răspuns Katherine, așezându-se la unul dintre calculatoare. Până să dispară Prudence, în afara faptului că l-am pândit pe Saul, fiindcă el ar fi putut ateriza oriunde și oricând, nu m-am străduit prea tare să descopăr ce s-a întâmplat cu foștii mei colegi din viitor. După dispariția lui Prudence, m-am încuiat într-o cameră și mi-am petrecut următoarele câteva săptămâni încercând cu disperare să obțin vreun semnal de la cheia CRONOS. Cred că am fost foarte aproape să pier în vidul ăla. Gaura neagră a rămas singurul lucru pe care pot să-l văd în medalion.

Am șovăit.

— Crezi că acolo s-a dus Prudence? În… gaura aia neagră?

— La început mi s-a părut probabil, deși nu voiam s-o recunosc față de mine însămi. Cealaltă posibilitate era ca Saul să ne fi găsit și să o fi luat el pe Prudence. Oricum, din momentul respectiv am fost hotărâtă să strâng absolut toate cheile rămase, fiindcă nu voiam să mă gândesc că altcineva ar dispărea astfel. Douăzeci și trei de istorici CRONOS au fost abandonați, și fiecare avea câte o cheie. Din fericire, majoritatea se îndreptau spre epoci relativ moderne, doar patru

aveau destinații dinaintea secolului al cincisprezecelea. Câțiva călătoreau în echipă, așa cum făceam deseori eu și Saul. Doisprezece dintre ei se ocupau de istoria nord-americană. De vreme ce CRONOS își are sediul în America de Nord, există o oarecare părtinire locală. Șase istorici se aflau în Europa, iar restul, împrăștiați prin toată lumea.

Până în ziua de azi, am descoperit șase chei și câteva jurnale, pe lângă cele pe care le luasem eu însămi în bagaj, pentru ultimul salt. Multe dintre chei au fost transmise din generație în generație de către membrii familiei, ca niște moșteniri ciudate, niște stranii bijuterii. Majoritatea oamenilor erau nerăbdători să scape de ele, căci le credeau bântuite. Ori ei, ori alții ziceau că lucesc, se mișcă sau pur și simplu le dau o stare neplăcută. Unul dintre cercetători, care investiga Germania nazistă, a mers până într-acolo încât și-a distrus propria cheie CRONOS și jurnalele pe care le avea cu sine. Am stat puțin de vorbă cu el chiar înainte să moară și mi-a spus că nu voise să-și asume riscul ca naziștii să reconstituie tehnologia, oricât de mică ar fi fost probabilitatea de a se întâmpla așa ceva.

Privind în urmă, omul a făcut o alegere înțeleaptă. Dacă n-aș fi știut că, indiferent unde și în ce epocă s-ar afla, Saul o să abuzeze fără scrupule de instrumente, le-aș fi distrus și eu pe toate cele găsite, până la ultimul. Totuși, mă bucur că n-am făcut-o, căci, la vreo trei ani după accident, am observat prima schimbare.

Katherine s-a întors către computer, a deschis un fișier, apoi un document și, în cele din urmă, s-a ivit o imagine. Era copia scanată a unui document îngălbenit, ce conținea o listă de nume, separate pe coloane intitulate „Doamne” și „Domni”. În capul listei erau imprimate cuvintele „Congresul pentru drepturile femeilor, Seneca Falls, New York, 1848”.

— Un exemplar înrămat din documentul ăsta s-a aflat pe peretele biroului meu de la universitate de când Prudence și Deborah aveau doi sau trei ani, așa că amândouă l-au văzut de multe ori. O sută de oameni (șaizeci și opt de femei și treizeci și unu de bărbați) au semnat Declarația Drepturilor[9] din cadrul acelui congres. Însă, dacă te uiți cu atenție, o să vezi că acum sunt o sută unu nume. Apare un nume în plus aici, aproape de sfârșitul coloanei din mijloc: Prudence K. Rand. Iar numele ăsta a început să apară și în alte documente.

— Dar… de ce Prudence *Rand*? Numele de familie al mamei e *Pierce.*

— Nu pot decât să presupun că Prudence s-a hotărât să semneze declarația *după* ce și-a cunoscut tatăl, pe Saul Rand. În mod evident a încercat să-mi trimită un mesaj, dar încă nu știu precis ce intenționa să-mi spună. Oare voia s-o salvez sau doar… Îmi arăta că mi-a aflat secretul? Ce mă doare cel mai mult e că n-am aflat… Oare și-a dat seama că nu puteam să ajung la ea? Oare și-a dat seama că încercam?

∞

Katherine și cu mine ne-am întors în mijlocul casei, lăsându-l pe Connor în bibliotecă, la calculatoare, unde făcea cercetări ca să vadă dacă se întâmpla ceva ieșit din comun, care să fi putut justifica avertismentul primit de la Kiernan. Ceva mă tot sâcâise în timpul conversației de mai înainte, dar nu reușisem să pun degetul pe rană. M-am dumirit, în sfârșit, după câteva minute, în timp ce stăteam așezate în bucătărie.

— Stai, stai, stai… mai devreme, azi-dimineață, ai lăsat să se înțeleagă că toți *trei* au versiunea recesivă a genei CRONOS: Connor, mama și… *tata*?

Katherine a dat din cap în semn de încuviințare.

— Cred că la tatăl tău e mai puternică decât la Deborah. Una dintre cele mai urâte certuri ale lor la care am asistat vreodată s-a iscat imediat după

petrecerea dată când ai împlinit tu doi ani. Eu venisem în vizită și purtam medalionul. Deborah nu se dăduse niciodată în vânt după el, însă voiam să văd reacția ta. După cum spunea Harry ieri, erai fascinată și îi tot spuneai „lumină albastră”. Harry a remarcat într-o doară că medalionul pare să aibă mai degrabă sclipiri rozalii. Deborah a *turbat.* A crezut că el aflase de la mine despre neînțelegerea pe care o avuseseră ea și Prudence cu mulți ani în urmă și, probabil, s-a gândit că ne amuzăm copios pe seama ei. Bietul Harry! Habar n-avea despre ce tot vorbea ea și nu putea să priceapă de ce mama ta insista că e doar un simplu pandantiv de bronz, nici roz, nici verde, nici albastru.

Katherine a oftat din greu.

— Oricât de mult a iubit-o (și poate că o iubește încă) Harry pe mama ta, mereu m-am întrebat dacă nu i-ar fi fost mai bine fără să-l fi îndrumat eu către ea. Deborah are părțile ei bune și o îndrăgesc din toată inima, dar mi se pare că a moștenit un strop din temperamentul tatălui ei și…

— Stai! am intervenit. Mama și tata s-au întâlnit la nu știu ce chestie istorică. Un târg renascentist sau ceva de genul ăsta. El vindea bijuterii. Îi ținea locul unei prietene, care se îmbolnăvise.

— Pe aproape, a spus bunica mea, cu un mic surâs. Harry i-a luat locul unei tinere care a fost foarte fericită să primească o sută de dolari, apoi să lase pe *altcineva* să-și petreacă opt ore în căldură și umiditate… deși Harry cred că n-a aflat niciodată despre faptul că am plătit-o. El îmi făcea *mie* o favoare. Și i-am spus că, dacă se întâlnește cu Deborah, n-ar fi înțelept din partea lui s-o informeze că ne știm. Văzuse o poză cu ea și zisese că e drăguță. Iar eu îi explicasem că ar porni cu două bile negre dacă ea ar avea impresia că-l cunosc sau că există cea mai mică posibilitate să fiu de acord cu el.

M-am uitat îndelung la bunica mea, după care m-am ridicat și m-am dus la fereastră, unde am

urmărit două veverițe care se fugăreau în susul, apoi în josul sălciei groase aflate în curtea din spate.

— Katherine… mai există ceva ce *cred* că știu despre propria mea viață și despre părinții mei, dar care, de fapt, e complet incorect? Din câte am auzit eu, mama nici măcar nu ți l-a prezentat pe tata înainte să se căsătorească.

— Păi, asta chiar e adevărat. Doar că nu-i toată povestea. Nu mama ta ne-a făcut cunoștință. Pe Harry l-am întâlnit prima dată când el avea vreo optsprezece ani. Părinții lui adoptivi îi spuseseră că, dacă va avea întrebări, îl vor ajuta să afle mai multe despre părinții lui biologici. Logic, eu eram cea mai potrivită persoană către care să-l îndrume. Părinții lui biologici, Evelyn și Timothy, fuseseră la rândul lor istorici CRONOS și rămăseseră blocați în 1963, căci studiau evenimentele din preajma asasinării lui Kennedy. I-am contactat după ce am ajuns în 1969. Locuiau în Delaware. Aveau un prieten care a pus o vorbă bună pentru a mă ajuta să capăt postul de cercetător la New York, unde l-am cunoscut pe Jimmy.

O vreme, ne-am trimis unii altora felicitări de Crăciun. Îmi amintesc că, într-un an, au inclus fotografia unui băiețel care trebuie să fi fost tatăl tău. Apoi n-am mai primit nicio veste de la ei. Oamenii mai pierd legătura, iar asta se întâmpla și mai des înainte de Facebook, e-mail și…

Katherine și-a reumplut cana cu cafea, adăugând puțină frișcă dintr-un mic urcior de porțelan, aflat pe masă.

— Așa cum ți-am spus mai devreme, după moartea lui Jim am început să caut chei CRONOS. Umblând după cheile lui Evelyn și Timothy, am aflat despre moartea lor și, până la urmă, am descoperit că Harry fusese adoptat de către un cuplu de lângă Milford. M-am prezentat soților Keller ca fiind o prietenă a mamei lui Harry, care tocmai a auzit despre moartea ei, ceea ce era

adevărat. Le-am spus că medalioanele sunt amintiri de la un club universitar feminin din care eu și Evelyn am făcut parte în studenție. Soții Keller nu le văzuseră, dar le-am lăsat o carte de vizită, în caz că-și amintesc ceva.

Mai târziu, când Harry a venit la facultate aici, în D.C., i-au sugerat să mă caute. El începuse să-și pună mai multe întrebări în legătură cu părinții lui biologici și felul lor de a fi. Amintirile pe care le avea despre ei se estompaseră și… mă rog, eu îi cunoscusem, așa că ne-am întâlnit și am stat de vorbă. Evident, n-am putut să-i zic *tot* adevărul, dar, de fapt, el voia să știe cum erau părinții lui ca oameni. Lucrasem cu ei timp de câțiva ani și i-am putut oferi ce-și dorea: anecdote, mici descrieri ale lucrurilor pe care ei le făcuseră.

Katherine s-a așezat pe locul de sub geam, aranjând un pic perna.

— Ne-am înțeles de minune și… ei bine, am remarcat că medalionul îi atrăgea atenția, atunci când îl purtam. Pentru el nu-i ceva intens – lumina îi pare palidă, nu puternică și strălucitoare, cum e pentru noi. Însă a fost îndeajuns, încât să-mi dea ideea că el și Deborah ar putea… dacă ar fi să formeze un cuplu și…

Vocea i s-a stins, iar eu n-am putut decât să mă holbez la ea, neștiind sigur ce să cred.

— Tu le-ai făcut lipeala părinților mei, sperând că ei o să aibă un copil (pe mine), astfel încât eu să pot să… ce? Să pornesc în căutarea mătușii mele de mult pierdute?

Pe de-o parte, puteam să înțeleg, dar începeam să mă simt puțin furioasă, ba chiar folosită.

— N-ai înțeles ce șanse incredibil de mici erau?

Katherine s-a ridicat, și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a privit drept în ochi.

— Bineînțeles că erau mici, Kate. Dar trebuia să încerc, nu-ți dai seama? Și realitatea e că inevitabil a funcționat: ești aici și… poftim, niciodată n-am mai văzut pe cineva care să se poată conecta

instantaneu la echipamentul CRONOS, cum ai făcut tu ieri. Mie mi-au trebuit aproape trei luni până să pot vedea altceva decât o imagine încețoșată, iar tu… din câte mi-ai zis, practic erai acolo (oriunde ar fi „acolo”) la cinci secunde după ce ai pus mâna pe medalion.

I-am îndepărtat lui Katherine mâinile de pe umerii mei. Nu-mi puteam alunga impresia că mama avusese dreptate când mă prevenise. „E înșelătoare și egoistă”.

— Nu crezi că aveau dreptul să decidă singuri, să lase soarta să-și urmeze cursul? Părinților mei clar nu le-a fost menit să formeze un cuplu, altfel l-ar *forma* încă. Poate că ar fi fost mai fericiți dacă nu te-ai fi băgat. Nu erau piese de șah sau marionete!

— Poate că ar fi fost mai fericiți, Kate. Dar sentimentele lor, oricât de importante ar fi ele pentru tine și, da, pentru mine de asemenea, nu încap cu adevărat în discuție aici.

— Da, am răspuns eu. Prudence. Știu, e vorba de Prudence. Dar ea a dispărut acum multă, multă vreme. Îmi pare rău pentru pierderea suferită de tine și de mama, dar zău că nu știu ce te aștepți să fac eu ca să îndrept lucrurile. Și nici nu sunt sigură că vreau să ajut. Poate că mă port un pic egoist, dar cineva m-a împuns în coaste cu o nenorocită de armă, în metrou… și aș fi crezut că te îngrijorează ceva mai mult ce se întâmplă aici și acum decât…

Katherine a lovit cu mâna în blatul mesei de lucru.

— Îți scapă complet esențialul, Kate! *Da,* mi-ar plăcea foarte mult să aflu ce s-a întâmplat cu Prudence. Mi-ar plăcea foarte mult ca *ea* să știe că m-am străduit din răsputeri s-o găsesc, s-o aduc înapoi. Dar nu pentru asta am încercat să-i unesc pe părinții tăi și *nu* pentru asta te-am adus pe tine aici. Faptul că Prudence a putut să schimbe documentul pe care l-ai văzut (nu doar exemplarul

meu, ci *toate* exemplarele, ba încă vreo alte șase frânturi de istorie, pe deasupra), *ăsta* e motivul de îngrijorare. Variațiile temporale… tu le-ai simțit, *ai știut* că ceva nu e în regulă, și toți cei din jurul tău și-au văzut de viețile lor, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat. Ca și cum problema ar fi fost *la tine,* nu?

Am dat o dată din cap, încă furioasă.

— Dar problema *nu* e la tine. Schimbările au loc de douăzeci de ani încoace. Alea două pe care le-ai simțit tu pur și simplu au fost oarecum… importante.

Katherine a inspirat adânc de câteva ori, făcând eforturi să se calmeze.

— În ciuda faptului că avea darul ales, în ciuda celor mai bune intenții ale instructorilor CRONOS, Saul și-a ascuns cu pricepere adevăratele opinii. El și un grup de prieteni, dintre care doi aveau legături cu CRONOS, credeau că tehnica nu e folosită așa cum ar trebui… că ea se află în mâinile unor oameni slabi, lipsiți de imaginație. De ce să te limitezi la a studia istoria? întrebau ei. De ce să nu scrii istoria… să nu *refaci* istoria?

Nu știu unde a ajuns Saul, dar a dedus același lucru ca mine, Kate: că părinții cu gena CRONOS pot da naștere unor copii capabili să ocolească măsurile de precauție. Așa cum a făcut Prudence. Cum aproape că ai făcut tu, ieri-dimineață. Și, în baza a ceea ce am văzut, a reușit să-și creeze o mică armată de oameni care se pot mișca prin timp la comanda lui. Tot ce am ca să-i opun rezistență, Kate, ești *tu.*

În mod evident, Katherine sperase că această declarație mă va face să pricep și, într-o oarecare măsură, a reușit. Însă absurditatea spuselor ei (faptul că părea a fi pe cale să-mi ceară să mă iau singură de piept cu un individ pe care tocmai îl descrisese ca fiind nebun) mă speria.

— Vreau să fie implicat și tata în treaba asta. Vorbește cu el, și o să luăm decizia împreună. Altfel, plec de aici și rămâi pe cont propriu.

— De acord. Putem să-l sunăm după școală și…

Ceasul cuptorului cu microunde arăta că era ora 12:22.

— Nu, am spus eu. Am oră cu el peste zece minute. Oricum și-ar face griji dacă n-aș fi acolo, și, dacă plec acum, pot să ajung la timp.

Un glăscior din mintea mea insista că ar trebui să rămân pe loc, dar l-am ignorat. În momentul ăla nu știam decât că trebuia să scap, să plec din casă, astfel încât să-mi pot limpezi mintea.

Mi-am înhățat pantofii de sub masă, mi i-am tras în picioare și am pornit către ușa de la intrare. Katherine s-a luat după mine, vorbind în continuare, dar eu n-o mai ascultam. Mi-am căutat din priviri ghiozdanul, apoi mi-am amintit că el și cărțile mele dispăruseră laolaltă în trecut, ori în viitor, ori în cine știe ce stranie versiune alternativă a prezentului.

— Ne vedem după ce vorbesc cu tata.

Am închis ușa după mine și ajunsesem la jumătatea drumului spre poartă, când am auzit-o pe Katherine alergând în urma mea.

— Kate, întoarce-te!

M-am răsucit tocmai la timp ca s-o văd cum se oprește la câțiva metri distanță de casă și se retrage brusc, precum un câine care poartă una dintre acele zgărzi electronice când simte semnalul și se teme să nu fie electrocutat.

Bunica își ținea în mână medalionul.

— Ia-l pe ăsta! Eu mai am unul. Pur și simplu n-am apucat să pun mâna pe el, fiindcă ai plecat așa, deodată… și era cât pe ce să uit de limită. Semnalul fluctuează puțin, dar nu depășește niciodată arțarul ăla.

A făcut semn cu capul către un copac aflat la câțiva metri în stânga ei.

— Să nu-ți scoți cheia pentru nimic în lume! a spus Katherine. Ține-o asupra ta! Și ai grijă! Nu știu ce-a fost cu scena din metrou și habar n-am

care sunt motivele lui Kiernan, dar n-o să mă simt în largul meu decât după ce o să te întorci aici.

Părea palidă și îngrijorată. Îmi dădeam seama că dimineața plină de emoții o costase mult. Am luat medalionul, mi-am pus lanțul în jurul gâtului și l-am strecurat pe sub bluză. Încă eram furioasă, dar, de dragul bunicii, m-am silit să zâmbesc.

— Relaxează-te, bine? O să mă întorc după-amiază. Cu tata! am adăugat, în timp ce mă duceam către poartă. Dacă ai dreptate, și chiar *sunt* eu împotriva unei armate, atunci o să avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem căpăta.

6.

Înaintam cu pași repezi, aproape alergând. Trebuia să mă prezint la secretariat și să inventez o scuză pentru faptul că lipsisem de la cursurile de dimineață, ceea ce însemna că, probabil, tot urma să întârzii la ora tatii. Încă mă dureau degetele de la picioare, dar, altfel, efortul îmi făcea bine și o parte din încordarea care mă împovăra începuse să dispară.

Dimineața fusese un pic cam rece pentru jumătatea lui aprilie, însă ziua se încălzea și, când am intrat în clădire, simțeam cum părul îmi înfierbânta ceafa. Așa mi-am amintit că-l purtam desfăcut, încălcând codul vestimentar impus de Briar Hill, ceea ce m-a dus cu gândul la Kiernan. Îmi vedeam elasticul verde-închis strălucind pe pielea încheieturii lui, în vreme ce el se făcea nevăzut, arătând precum un cavaler care poartă în luptă un suvenir de la domnița lui, o eșarfă sau o panglică. Mi-am șters din minte imaginea aia ridicolă și am împins ușa secretariatului.

— Kate Pierce-Keller. Mă prezint cu întârziere, i-am spus eu femeii de vârstă mijlocie, cu un aer cam sever, care se număra printre cele trei secretare ale liceului Briar Hill. Celelalte două, care se ocupau în mod obișnuit de relațiile cu publicul, erau mult mai plăcute, însă ele probabil se aflau la masă. Am așteptat până când femeia a deschis pe calculator registrul de prezență.

— N-am scutire. Am avut o urgență azi-dimineață și am uitat să-i cer mamei să-mi scrie una, înainte de a pleca din casă. O s-o aduc mâine. Și-am uitat să-mi prind părul. Aveți un elastic în plus?

Femeia a ridicat din sprâncene, după care a scotocit printr-unul dintre sertarele biroului. O clipă mai târziu a găsit un elastic mare, de culoare

maro, pe care mi l-a întins în tăcere, împreună cu un permis roz.

— Mulțumesc!

Mi-am adunat părul într-un coc lejer, în timp ce străbăteam holul. Am ajuns în dreptul clasei cu câteva minute întârziere și m-am uitat prin gemulețul din ușă, sperând să intru, când tata se afla între două fraze, apoi să ajung în banca mea cu o întrerupere minimă și cu cât se poate de puțini ochi care să se zgâiască la mine. Tata stătea lângă tabla interactivă, arătând către o ecuație… iar apoi m-a cuprins aceeași senzație chinuitoare care mă mai izbise de două ori până atunci.

M-am lăsat în față, moment în care, fără să vreau, brațul meu a împins în jos clanța ușii. Aceasta s-a legănat spre interior. Dacă n-aș fi avut un simț al echilibrului destul de bun, aș fi căzut grămadă pe banca din fața mea, însă m-am oprit și m-am uitat în sus, către locul în care stătea tatăl meu.

Tata nu mai era acolo. Nu mai era nicăieri în clasă. La catedră, în locul lui, stătea o femeie plinuță, de vârstă mijlocie. N-o cunoșteam. Un alt străin, un tip frumușel, cu păr blond-închis, era așezat în banca pe care, de regulă, o ocupam eu și avea un manual de trigonometrie deschis în față. Aproape sigur și el era nou. Celelalte fețe din clasă îmi erau familiare. Însă toate se uitau la mine într-un fel ciudat. I-am surprins privirea lui Carleigh Devins, o fată cu care aveam relații amicale, deși nu eram tocmai prietene, și am încercat să-i adresez un zâmbet lipsit de vlagă, doar ca să primesc în schimb o căutătură întrebătoare.

Nu mai puteam să respir. M-am uitat la femeia din spatele catedrei, care nu era tata, apoi din nou la tipul așezat în ceea ce, de obicei, era banca mea. Am deschis gura ca să spun „am greșit clasa…”, dar cuvintele mi-au ieșit sub forma unei șoapte răgușite. Apoi sala a început să se învârtă și am leșinat.

∞

Când mi-am venit în fire, primul lucru pe care l-am observat a fost că o mână grăsulie mă bătea ușor pe braț, o mână cu pielea deschisă la culoare și cu un tatuaj șters, reprezentând un lotus roz. Peste câteva clipe, ochii mi s-au limpezit și au urcat pe mână în sus, până la chipul posesoarei, care părea să fie profesoara. Ea și blondul cel înalt care îmi ocupase banca se învârteau îngrijorați pe lângă mine. Mi-am rotit din nou privirea prin încăpere. Categoric era clasa tatii și, cu excepția blondului, elevii erau colegii mei de la ora de trigonometrie.

— Te simți bine? m-a întrebat femeia.

Nu mă simțeam bine. Senzația de amețeală era cam aceeași ca în timpul celorlalte două variații temporale, cu toate că, de data asta, părea mai potolită. Poate datorită cheii CRONOS? Totuși, strângerea de inimă era mai puternică, iar asta fără îndoială din pricina faptului că tata tocmai dispăruse sub ochii mei.

— Am greșit clasa. Sunt OK… pe bune! Îmi pare rău că v-am întrerupt.

Dar… dacă tata se îmbolnăvise în ziua aia? Și ea era o suplinitoare? Deși știam că era, probabil, doar o dorință deșartă, trebuia să mă duc la căsuță și să verific.

M-am împins în sus, iar blondul m-a ajutat să mă salt în picioare.

— Mă cheamă Trey. Ești nouă aici, nu? Ai grijă… încă pari un pic nesigură. Poate ar trebui să stai jos.

— Scuze! am repetat. Trebuie să plec.

Încă mă simțeam puțin amețită, dar m-am smuls de lângă el și am dat să ies din clasă.

— Așteaptă! a strigat profesoara. N-ar trebui să te ridici așa repede. Trey, du-te după ea! Asigură-te că merge la cabinetul medical.

Și așa, în timp ce eu înaintam grăbită pe hol, domnul Blond, înalt și Chipeș se ținea după mine,

la doar câțiva pași distanță.

— Stai, unde mergi? Cabinetul medical e în partea cealaltă.

— Sunt bine.

Mi-am văzut de drum și am ieșit din clădire, cu tipul încă pe urmele mele. M-a prins de braț.

— Hei, fii atentă! Doar n-ai de gând să leșini iar pe treptele astea!

— Uite ce-i, Trey te cheamă, nu? Pari destul de drăguț, dar, te rog, pleacă! Trebuie să-l găsesc pe tata.

— Pe tatăl tău?

Am continuat să merg prin parcare, către terenurile de fotbal.

— E profesor aici, am spus. Harry Keller? Locuim în cealaltă parte a campusului, la margine. Într-una dintre căsuțele pentru profesori. Acolo mă duc. Te rog, doar lasă-mă să plec!

El mi-a eliberat brațul.

— OK, putem să mergem la căsuță, dacă vrei, dar pe urmă ne ducem la cabinetul medical.

— Nu… doar o să mă întind. Sunt bine. Ar fi trebuit să mănânc la prânz…

Nu m-am oprit din mers și nici el.

— Îmi pare rău, nu se poate. I-am spus doamnei Dees c-o să treci pe la cabinetul medical. Nu pot să mă întorc la oră până…

Mi-am îndreptat privirea spre el ca să mă uit urât și am văzut că zâmbea. Era un zâmbet larg și prietenos.

— Ascultă, mi-a spus, nu știu care-i jocul tău, dar dacă nu cumva te-ai înscris azi, nu ești elevă aici. *Precis* mi-aș fi amintit de tine. Nici eu nu sunt venit de multă vreme, așa că stau cu ochii în patru după nou-veniți. E puțin mai greu să-ți găsești locul printre cei care se află aici din clasa a șaptea. Și sunt aproape sigur că nu există niciun Harry Keller printre profesori.

Am scuturat din cap.

— Trebuie să fie… și dacă ai impresia că nu sunt cine zic că sunt, de ce nu dai fuga înapoi la profa, să-i spui să alerteze paza? Am grăbit pasul. Dacă nu sunt elevă la școala asta, n-ar trebui să mă aflu aici.

— Corect, a spus el. Dar care-i distracția în chestia asta? Nu pari a fi o teroristă periculoasă și, în plus, *ai leșinat* acolo. Deci ce-ar fi să-mi spui ce s-a întâmplat? Poate am cum să te ajut.

— N-ai cum. Întoarce-te la oră!

— Nu cred. Haide! Am de ales între a mă întoarce la trigonometrie sau a cutreiera școala cu o fată frumoasă, într-o zi călduroasă de primăvară. Sincer, tu ce variantă crezi c-o să aleg?

L-am privit uimită. Chiar încerca să flirteze cu mine, când eu eram doar la un singur pas de a-mi ieși din minți. Dintr-un motiv pe care nu puteam să mi-l explic, ochii mi s-au umplut brusc de lacrimi, iar eu am rămas prinsă între plâns și un râs isteric. M-am așezat în mijlocul terenului de fotbal și mi-am lăsat capul în mâini.

— Of, hei! Nu, îmi pare rău! a zis el. Nu… nu plânge! Pe bune…

Preț de o clipă mi-am ținut capul în jos și am tras adânc aer în piept, ca să mă adun.

— Sunt bine, am spus. Doar c-am avut o zi foarte, *foarte* proastă.

Când m-am uitat în sus, băiatul stătea așezat pe teren, față în față cu mine. Ochii lui cenușii, cu mici scântei albastre, erau plini de îngrijorare când mi-a oferit un zâmbet timid și înțelegător. Îmi amintea de un uriaș cățel prietenos și nu știam sigur cum aveam să scap de el.

Mi-am amintit de legitimația școlară și-am tras de sfoara de sub bluză. Actul era acolo, sub abonamentul pentru metrou. L-am scos și l-am ridicat, astfel încât să-l vadă.

— Chiar sunt elevă aici, vezi? Am dovada.

Băiatul s-a aplecat, ca să citească legitimația.

— Prudence Katherine Pierce-Keller. Mișto monogramă: PKPK. Bună, Prudence! Eu sunt Trey.

M-am strâmbat.

— Sunt Kate, te rog.

Râzând, el și-a scos propria legitimație din geanta gri pe care o purta agățată de umăr și mi-a întins-o.

— Lawrence A. Coleman al Treilea, am citit eu. De la ce vine A-ul?

— Alma. Numele de fată al stră-străbunicii mele.

— Au!

— Da, bunicul e Larry. Tata e Lars. Nu mai rămăsese nicio versiune bună (nu că mi-ar plăcea realmente primele două), așa că mama a ales Trey. Și-a săltat trei degete. Știi tu, pentru că sunt numărul trei.

Am dat din cap și m-am ridicat în picioare, înapoindu-i legitimația. Pe a mea am pus-o la loc în ecusonul ei și am scos una dintre chei. De ea era prinsă o mică etichetă albă, pe care cineva din administrația școlii scrisese numărul 117 și numele Keller.

— Cheia asta, Trey, se potrivește la ușa din față a ultimei căsuțe de colo. Tatăl meu, Harry Keller, locuiește în ea și, în cea mai mare parte a săptămânii, la fel fac și eu.

Trey mergea din nou lângă mine.

— Dacă această cheie se potrivește, poți să te întorci și să-i spui doamnei… Dees?

Trey a dat din cap în semn de încuviințare.

— Poți să-i spui doamnei Dees că sunt bine. Doar o fată prostuță, care ar fi trebuit să mănânce de prânz. De acord?

— De acord. Dar nu înainte să intri.

— Bine, am acceptat eu. O să deschid ușa, o să-mi încălzesc o porție din *jambalaya* rămasă în frigider și o să trag un foarte lung pui de somn.

Am oftat, dându-mi seama, în timp ce urcam treptele din fața căsuței, că spuneam totul pentru a mă liniști pe mine în aceeași măsură ca pe Trey. Chiar *aveam nevoie* să deschid ușa, să văd că tata era acolo, că doamna Dees îi ținea locul, fiindcă el luase o răceală sau altceva, și că doar mi-l închipuisem în clasă. Îmi tot ziceam că bunica și Connor erau nebuni sau poate că ultimele câteva zile nu fuseseră decât un coșmar prelungit. Am ridicat cheia cu mâini tremurătoare și, sub ochii lui Trey, am reușit în sfârșit s-o bag în broască.

Spre imensa mea ușurare, ușa s-a deschis. M-am întors din nou înspre Trey și i-am adresat un zâmbet uriaș.

— Vezi! Ți-am spus că asta e…

M-am oprit brusc când i-am văzut fața, după care i-am urmat privirea dincolo de ușa deschisă.

Nimic din căsuță nu era așa cum ar fi trebuit. Canapeaua pe care dormeam fusese înlocuită cu două fotolii umflate. Pe podea se afla un covor împletit. Apoi am văzut la ce se holba Trey: o fotografie înrămată, înfățișând-o pe doamna Dees alături de doi copii mici, plasată lângă o mare cană albă, în care erau ținute creioane și pixuri. Pe cană scria cu litere roșii „Bunica nr. 1”.

— Nu! Am ieșit cu spatele prin ușa deschisă. Cheia s-a potrivit! Ai văzut și tu, nu-i așa? S-a potrivit!

Trey a închis ușa, având grijă s-o încuie. Eu m-am prăbușit pe treptele din față și, peste câteva clipe, el s-a așezat lângă mine.

— Deci… vrei să-mi spui ce crezi că se petrece?

M-am uitat la el. Ce importanță avea? Nu era ca și cum ar fi urmat să mă creadă. Mi-am smuls cheia CRONOS de sub bluză.

— Ce culoare e asta?

Privirea lui a trecut de la mine la medalion.

— Maro, bronz… nu știu sigur cum îi zice. Pare vechi.

— Ei bine, pentru mine e albastru strălucitor. În mijloc are o clepsidră.

— Albastru. Zău? Clepsidra o văd, dar…

Am ridicat din sprâncene.

— Vezi o clepsidră în mijloc, și nisipul care se mișcă înainte și înapoi?

Trey a scuturat din cap.

— Nu cred. Dacă țin prea mult în mână medalionul ăsta, bunica mea zice că o să dispar într-un moment din trecut. Sau din viitor, poate. A fost cât pe ce s-o pățesc ieri.

Expresia de pe chipul lui nu s-a schimbat, așa că am continuat:

— Cineva modifică realitatea… schimbă lucrurile. Azi-dimineață, când m-am uitat pentru prima dată în clasă, tatăl meu, Harry Keller, stătea lângă tabla interactivă. Banca mea (acum banca *ta*) era goală, fiindcă eu tocmai veneam la școală. Pe urmă, într-o clipă, am văzut cum toate astea s-au schimbat.

Citeam compasiune în ochii lui cenușii, dar îmi dădeam seama că nu mă credea. Bineînțeles că nu! Ar fi trebuit să-i lipsească o doagă pentru a crede ce-i ziceam. Probabil se gândea că sunt dezechilibrată mintal, și nu eram sigură că aș fi putut să-i combat cu succes teoria.

— Cineva (aparent bunicul meu) schimbă istoria. Bunica spune că sunt singura care poate să-l oprească, fiindcă am moștenit capacitatea de a face să funcționeze instrumentul ăsta. Și alți oameni au moștenit-o, dar, din câte se pare, ei sunt toți de Partea Întunericului.

Am pus cheia înapoi în ecusonul pe care, apoi, mi l-am vârât din nou pe sub bluză, laolaltă cu medalionul.

— Mă întorceam aici, la școală, ca să-l trag pe tata în coșmarul ăsta… Nu vreau să iau singură decizii legate de gestionarea situației. Am mai simțit variațiile astea temporale de două ori până

acum, dar a fost doar… un sentiment neplăcut. Nimeni n-a dispărut vreodată.

Am oftat, uitându-mă țintă la pantofii pe care-i purtam.

— Și cheia *s-a potrivit,* fir-ar să fie! Eram așa de sigură…

— Dar… cheia nu s-ar fi potrivit oricum?

Trey vorbise cu blândețe, așa cum poate că ai face în preajma unui om dezechilibrat. I-am recunoscut tonul ușor condescendent și nu mi-a plăcut, dar nu aveam cum să-i reproșez ceva cu adevărat.

— Vreau să spun, chiar dacă tot ce mi-ai povestit e adevărat, în cazul în care au angajat-o pe doamna Dees în locul tatălui tău, cheia… căsuței e aceeași. Nu?

Am închis ochii, însă nu i-am răspuns. Daaa! *Bineînțeles* c-ar fi aceeași. După câteva minute, m-am ridicat și i-am aruncat lui Trey un surâs ofilit.

— Știu că acum trebuie să alertezi paza, dar ai vrea să-mi lași un avans de câteva minute, ca să apuc s-ajung la metrou? Te rog?

— Unde te duci?

— O să încerc s-o găsesc pe mama. E în D.C. Pe urmă…

— În regulă. Băiatul s-a ridicat, ștergându-și pantalonii de praf. Să mergem!

— Ce? Nu! am spus, dând să mă îndepărtez. Nu, nu și nu. *Eu* mă duc, Trey. *Tu* te întorci la oră.

El a scuturat cu hotărâre din cap.

— Ar fi iresponsabil din partea mea. Tu ori ai necazuri, caz în care aș putea să te ajut, ori ești nebună, caz în care cineva trebuie să stea cu ochii pe tine. Mă ofer voluntar, cel puțin pentru restul după-amiezii.

Am luat-o de-a curmezișul campusului, pe cel mai drept drum, către stația de metrou.

— Ai ore. Nu poți să chiulești pur și simplu. N-ai *părinți*?

Trey a ridicat din umeri, potrivindu-și pașii cu ai mei.

— Tata, *probabil,* ar spune că fac alegerea corectă. Oricum, el n-o să se plângă. Mama s-ar putea să nu fie de acord, dar ea e plecată în delegație în Haiti pentru următoarele câteva luni și nu cred că cei de la școală o să-i dea un telefon. Estella (ea locuiește cu noi) *o să* mă dăscălească pentru cam tras chiulul de la ore, dar școala nu lasă mesaje altcuiva în afară de părinți. Așa că nu mai scapi de mine.

În mine se ducea o luptă între furie și amuzament. Trey era de treabă și, trebuia să recunosc, foarte drăguț, dar trebuia să mă concentrez asupra problemelor cu care mă confruntam. Poate reușeam să mă pierd de el în mulțimea din stație…

Totuși, gândul la metrou mi-a stârnit un val de neliniști. Dintr-odată, ideea că aș avea pe cineva alături de mine, după episodul prin care trecusem în acea dimineață, nu părea atât de rea.

— Bine, am spus, poți să vii. Dar ca să-ți fac dezvăluiri complete, ar trebui să știi că, azi-dimineață, am fost tâlhărită în metrou.

El mi-a aruncat din nou rânjetul lui strâmb.

— Drace, fată, tu chiar *ai avut* o zi proastă!

∞

Am fost nevoiți să așteptăm cam un sfert de oră metroul, însă drumul până în D.C. a fost scurt. Trey a încercat să poarte o conversație cu mine. Creierul meu era pe pilot automat, dar am reușit să dau din cap când trebuia. Mama lui era angajată a Departamentului de Stat și călătorea mult. Tatăl lui lucra pentru o oarecare firmă internațională (ceva ce îmi părea să aibă un vag aer financiar) și tocmai se întorseseră acasă, după doi ani petrecuți în Peru, unde Trey frecventase o școală pentru copii de diplomați. Când l-am întrebat despre frați sau surori, a râs și mi-a spus că părinții lui nu se aflaseră pe același continent îndeajuns de mult

timp, încât să aducă pe lume un al doilea copil. Hotărâseră că el și tatăl lui vor rămâne în D.C., astfel încât Trey să poată termina liceul la Briar Hill, unde fuseseră elevi atât tatăl, cât și bunicul lui. Estella, care lucra pentru familie încă de pe vremea când tatăl lui Trey era copil, le ținea evidența programului și îi hrănea.

În decembrie, când reveniseră din Peru, cei de la Briar Hill îl anunțaseră pe tatăl lui că, la toamnă, Trey va fi admis în clasa a douăsprezecea, așa că, între timp, el studiase acasă, urmând un curs prin corespondență. Dar, în ianuarie, se eliberase pe neașteptate un loc și putuse să înceapă școala în semestrul de primăvară. Părea să fie același loc pe care-l ocupasem eu, când tata acceptase postul de profesor.

I-am prezentat și eu biografia mea pe scurt (cel puțin versiunea care fusese valabilă cu o oră în urmă), apoi am vorbit câteva minute despre muzică și filme. Sau, mai degrabă, Trey a vorbit, în vreme ce eu ascultam și dădeam din cap.

În timp ce urcam cu scara rulantă înspre lumina soarelui, m-am oprit, am închis ochii și am tras adânc aer în piept, ca să mă liniștesc.

— Ești OK? m-a întrebat.

Am scuturat din cap.

— Suntem la câteva străzi distanță de casă și… nu cred că ea o să fie acolo. Și mi-e frică.

Mi se părea ciudat să-i spun asta cuiva pe care abia îl cunoscusem, însă Trey era atât de prietenos, încât îmi venea greu să păstrez distanța.

— Păi, a zis el, o să trecem hopul ăsta când o să ajungem la el, nu?

Când am sosit, nici n-a mai fost nevoie să încerc cheia. M-am uitat lung la ferestrele casei, în timp ce Trey a deschis cutia pentru scrisori și a tras cu ochiul în ea: toată corespondența îi era adresată cuiva pe nume Sudhira Singh. Dar eu știusem încă de când cotiserăm pe stradă că mama nu mai locuia acolo. Niște perdele roz cu volănașe și

cordoane care să le țină prinse în lături n-ar fi avut ce căuta într-o casă locuită de Deborah Pierce. Iar dacă ele ar fi venit la pachet cu locuința, ar fi fost date jos și aruncate la gunoi, înainte ca prima cutie să coboare din camionul firmei de mutări.

7.

Se pare că-mi pierdusem și ultimul strop de energie pe care-l mai aveam, căci abia dacă m-am putut mișca de pe treptele din fața casei. Trey a preluat controlul și m-a condus către Massachusetts Avenue, unde am găsit o cafenea. M-a așezat într-un separeu de lângă fereastră, apoi s-a întors aducând două cafele și două brioșe cu afine. I-am promis că o să-i înapoiez banii, dar s-a mulțumit să râdă, zicând că brioșele și cafeaua făceau ca întâlnirea cu mine să fie una ieftină, relativ vorbind.

— Așadar de ce crezi că treaba asta cu schimbarea din timp i-a făcut pe tatăl tău și pe mama ta să… dispară? m-a întrebat. Spuneai că s-a mai întâmplat de două ori și nu s-a evaporat nimeni. De ce acum?

— Habar n-am. Nu m-am oprit cu adevărat ca să mă gândesc la asta. M-am întrerupt preț de o clipă, recapitulând în minte ce știam. În casa bunicii mele erau două fotografii. Prietenul ei, Connor, zicea că, pe vremuri, reprezentau două copii identice ale aceluiași portret de familie. Una din ele fusese ținută într-o zonă protejată, o zonă apărată de variațiile temporale cu ajutorul unuia dintre medalioanele astea. Cealaltă poză, nu. Când le-am văzut azi, reprezentau imaginile a doua familii diferite, conduse de același bărbat.

Am sorbit din cafea, după care am continuat:

— Ceva trebuie să se fi schimbat în cursul vieții omului din fotografie – a luat-o pe două căi diferite. Și, da, Connor și Katherine ar putea să se înșele ori să mintă, una dintre poze ar putea fi modificată în Photoshop sau bărbații ar putea fi frați gemeni, nu știu… Dar sunt aproape sigură că omul din ambele portrete e cel pe care l-am întâlnit azi-dimineață în metrou, imediat după ce am fost tâlhărită. Numai că azi-dimineață el era cu vreo

douăzeci de ani mai tânăr decât în poza din anii 1920.

— Stai! a spus Trey. L-ai cunoscut pe tipul din fotografii? În dimineața asta?

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— M-a avertizat că în curând o să se întâmple ceva. Și l-am văzut dispărând în timp ce ținea în mână un medalion exact ca ăsta. I-am zâmbit fără vlagă lui Trey. Totul îmi pare la fel de trăsnit cum îți pare și ție. Dar, ca să-ți răspund la întrebarea despre motivul pentru care mama și tata s-au evaporat, cred că ceva s-a schimbat în trecut. Ceva care mi-a afectat familia.

I-am reprodus povestea pe care mi-o spusese bunica, dându-mi seama, în timp ce vorbeam, că existau goluri enorme în ceea ce știam. I-am explicat ce era CRONOS și cum fugise Katherine în anul 1969.

— Dacă ar trebui să ghicesc, am concluzionat eu, aș zice că, până la urmă, Saul a prins-o pe bunica în trecut. Dacă ea n-a avut-o niciodată pe mama, atunci eu nu m-am născut, iar tata… Am ridicat din umeri. N-ar avea niciun motiv să fie la Briar Hill. Sau s-a schimbat altceva, iar mama și tata, poate și eu…? N-am idee cum funcționează. Poate că suntem cu toții încă în Iowa…

Trey s-a ridicat din partea lui de separeu și mi-a făcut semn să mă dau mai încolo. Și-a înghesuit trupul înalt pe locul de lângă mine și a scos din geantă un laptop mic.

— Atunci se pare că ăsta-i punctul de plecare. Hai să-ți găsim părinții! E Debra ori Deborah? Și cum se scrie Pierce?

L-am privit cu scepticism.

— Mă *crezi*? Tu chiar crezi toate astea?

Băiatul a mușcat din brioșă și a mestecat încet, în timp ce-și cântărea răspunsul.

— Nu, mi-a spus el. Să nu te simți jignită, te rog! Tu însăți ai spus-o, e o trăsnaie. Nu cred că realitatea s-a modificat și că medalionul pe care-l

porți la gât o să te facă să dispari. Deși trebuie să recunosc că m-a neliniștit mai devreme, când l-ai ținut în mână, deci poate că nu sunt nici complet neîncrezător.

— Atunci de ce mă ajuți?

Bănuiam că o făcea, în parte, pentru că mă considera atrăgătoare. Trey era un tip amabil, însă, în lipsa acelui mic amănunt, sunt aproape sigură că și-ar fi considerat obligația de a mă ajuta încheiată în stația de metrou.

El și-a terminat brioșa, apoi a replicat:

— Un lucru e important: sunt de părere că *tu* crezi ce mi-ai spus. Și sunt sigur că ai părinți pe undeva, așa că aș vrea să încerc să te ajut să-i găsești. Te rog, mănâncă ceva, bine? Altfel va trebui să te car înapoi la metrou.

— De ce nu mă duci pur și simplu înapoi la bunica mea? l-am întrebat, pe un ton oarecum defensiv, în vreme ce luam o îmbucătură din brioșă.

Mă simțeam precum un pisoi rătăcit pe care-l hrănea și-l ferea de trafic, cât timp îi căuta stăpânul.

— Păi, în primul rând, nu mi-ai spus cum o cheamă sau unde stă, a zis Trey. În al doilea rând, nu asta vrei, nu?

Am scuturat din cap.

— Nu. Adică… nu înainte să aflu.

— Bine, atunci îi căutăm pe mama și pe tatăl tău. Hai să începem cu Google…

Douăzeci de minute mai târziu, stabiliserăm că Deborah Pierce nu exista. Ori, cel puțin, nu predase niciodată istoria la vreunul din colegiile unde lucrase. Îi știam numele de utilizator și parola de acces pentru site-ul universității ei, fiindcă mama folosea aceeași parolă la toate. Parola oricum n-avea relevanță, din moment ce în sistem nu era înregistrat niciun utilizator sub denumirea de dpierce42. Am încercat să găsim mai multe

articole teoretice scrise de ea, însă niciunul nu era listat.

Îmi venea greu să-mi imaginez o lume în care mama mea nu exista. În care nu existase *niciodată.* Mi-am mușcat buza de jos și am inspirat adânc de câteva ori, înăbușind spaima ce creștea în mine, astfel încât să mă pot concentra asupra căutării tatii. El nu era trecut printre profesori pe site-ul liceului Briar Hill, ceea ce nu ne-a surprins pe niciunul dintre noi. Am trecut la o căutare generală pe internet. Ne-au apărut mulți Harry Keller, inclusiv unul care fusese regizor în anii 1950. L-am rugat pe Trey să restrângă căutările la Delaware și să-i includă pe bunicii mei, John și Theresa Keller. Adresa lor nu se schimbase și am simțit un val de speranță.

— Încearcă să adaugi ceva numit Olimpiada de Matematică. Tata a făcut parte din echipă când era licean. E un lucru pe care și-l trece întotdeauna în biografie. Cred că așa își demonstrează el prestigiul de matematician tocilar.

— Sau poate își inspiră elevii tocilari, pasionați de matematică, a zis Trey zâmbind.

A modificat criteriile de căutare și, după câteva minute, mă uitam la fotografia tatii. Purta barbă, ceva ce nu mai văzusem la el decât în niște poze din vremea studenției, dar fără îndoială era tatăl meu. Preda la o școală cu internat, aflată la aproximativ o oră de drum față de casa bunicilor din Delaware.

I-am luat mâna lui Trey și i-am strâns-o tare.

— L-am găsit! El e tata!

Am răsfoit cele trei fotografii pe care le aveam în ecusonul cu legitimația școlară. Într-una apărea mama, căreia nu-i plăcea să fie fotografiată și, deci, avea un aer ușor agasat. În alta apăream eu și Charlayne, după ceremonia de primire a unei centuri la karate. Ultima era poza tatii, făcută în ziua de Crăciun din anul precedent. Ținea în mână

tigaia wok pe care i-o dăruisem eu. I-am arătat fotografia lui Trey. El a dat din cap.

— Da, e același tip. Și e destul de clar că sunteți rude, până și din imaginea de pe internet. Ai ochii lui. Și zâmbetul tău e la fel.

M-am întins pe lângă el, ca să derulez și să citesc restul biografiei, așezând poza pe masă, lângă laptop. Dar, de îndată ce mi-am mișcat mâna, fotografia a dispărut.

Din reflex, am încercat să înșfac ceea ce nu mai era acolo, știind în același timp că gestul meu nu avea să schimbe nimic. Acum poza exista, o pată de culoare pe negrul lustruit al mesei de marmură. În secunda următoare, pierise.

— Fir-ar să…

Cu gura căscată, Trey s-a tras înapoi, îndreptându-se către marginea separeului.

— Kate, ai văzut?

Preț de o clipă, am tăcut amândoi.

— Cred că o să dau afară brioșa aia, a mormăit el.

Fără să mă gândesc, mi-am scos cheia CRONOS de sub bluză și i-am lipit mâna lui Trey de pieptul meu, astfel încât să fim amândoi în contact cu medalionul. După câteva momente, chipul lui și-a recăpătat culoarea.

— Îți amintești ce s-a întâmplat adineauri? l-am întrebat.

Trey a dat din cap.

— Da. L-am găsit pe tatăl tău. Pe urmă fotografia lui, care era chiar acolo, lângă solniță, pur și simplu a dispărut.

S-a uitat în jos, la propria mână, pe care încă i-o țineam lipită de pieptul meu.

— Nu mă plâng sau ceva, *deloc,* dar de ce îmi ții mâna… acolo?

M-am înroșit, dar nu i-am mișcat-o de pe pieptul meu.

— Încep să cred că ar putea fi mai degrabă… periculos… ca eu să pierd contactul cu medalionul

ăsta, fie și pentru o secundă, Trey. Dacă mama nu există în… viața asta… atunci nici eu nu sunt, nu-i așa? Dar îmi amintesc și cum a fost când au avut loc deformările temporale, iar eu n-aveam medalionul. M-am simțit… așa cum arătai tu acum câteva minute. Slăbit, îngrețoșat, îngrozit?

— Da… e mai bine acum. Dar o parte din mine insistă că poza n-a fost niciodată acolo. Nu-i vorba doar despre cum nu cred că lucrurile n-ar trebui să poată dispărea așa, ci mai mult despre cum îmi amintesc simultan două chestii opuse, dacă are vreo noimă?

— Nimic din povestea asta n-are noimă, am spus eu. Ce nu reușesc să pricep e de ce tu ai văzut fotografia dispărând. Nu cred că ai gena CRONOS, de vreme ce medalionul îți pare unul obișnuit… dar Connor (prietenul bunicii mele) zicea că, atunci când are loc o variație temporală, cine nu poartă un medalion nu percepe vreo schimbare.

— Poate e suficient să atingi pe cineva care poartă un medalion? a sugerat Trey. Și-a mișcat puțin umărul și genunchiul, cu care, din cauza separeului mic, mă tot atinsese ușor.

— Poate, am spus eu. Dar… acum mă crezi, nu? Crezi că ce-ți zic e adevărat?

Trey s-a strâmbat un pic, ca și cum i-ar fi fost rău.

— Da. De data asta va trebui să fiu de acord cu Sherlock Holmes: „Când ai eliminat imposibilul, tot ceea ce rămâne, oricât de improbabil ar părea, e adevărul”. S-a holbat la locul în care se aflase poza. Aș fi spus că lucrurile pe care le-ai descris mai devreme *erau* imposibile, dar tocmai am văzut cu ochii mei un exemplu. Aș putea încerca să mă prefac că nu s-a întâmplat… Aș putea chiar să mă conving singur… dar am mai multă minte.

— De asta îți țin mâna pe medalion, i-am spus. Mi-e teamă că, dacă o s-o iei, o să uiți… n-o să mă mai crezi. Mi-au dat lacrimile și am clipit ca să le

alung. Știu că pare incredibil de egoist, dar acum am mare, mare nevoie să mă creadă cineva.

Rânjetul îi revenise, doar că puțin mai nesigur.

— OK, dar cred c-o să ni se pară greu să terminăm căutările, cu mâinile în poziția asta. Și o să se zgâiască lumea la noi, în caz că încercăm să mergem așa pe stradă. Poate… dacă stăm pur și simplu foarte aproape unul de altul? M-a cuprins cu brațul stâng și, foarte încet, și-a retras mâna dreaptă, în timp ce eu îi urmăream chipul, căutând orice semn de schimbare.

— Vezi? mi-a zis. Încă îmi amintesc. Amândoi suntem bine. Continuând să mă țină pe după umeri, a lovit cu degetul tastele laptopului, ca să afișeze restul biografiei tatălui meu.

— Și categoric m-aș putea obișnui să navighez așa.

I-am aruncat o privire piezișă, dar nu l-am contrazis. Înțepenisem toată când Nolan, cel mai recent candidat pețit de Charlayne, mă cuprinsese cu brațul la film. Pe de altă parte, apropierea de Trey mi se părea firească.

— E vreo adresă în partea de jos? l-am întrebat.

— Cred că da. Dar, Kate… poate că ar trebui să citești biografia până la sfârșit.

Am parcurs în grabă cele trei paragrafe. Textul includea același fragment despre Olimpiada de Matematică pe care tata îl adăuga de fiecare dată, aceleași informații despre facultate și preocupări. Totuși, câteva date suplimentare m-au readus la realitate. La noua realitate.

— Harry stă împreună cu soția lui, Emily, și cu cei doi copii într-o locuință de serviciu, ale cărei ferestre dau înspre Eastwick Pond.

∞

Era aproape ora patru după-amiaza, iar traficul începea să se întețească atunci când am părăsit cafeneaua și am ieșit pe Massachusetts Avenue. Ne ținuserăm de mână chiar și în timp ce Trey își strânsese laptopul, apoi îl băgase în geantă, arătând

probabil ca doi adolescenți amorezați până peste cap, care nu suportă să se despartă nici măcar pentru o secundă. Iar după câteva minute, arătam ca doi adolescenți îndrăgostiți până peste cap care se ceartă.

— Tot o să mă cunoască, Trey. O să mă *cunoască*! E tatăl meu. Cum ar putea să nu mă cunoască?

O spusesem deja de mai multe ori, însă Trey nu părea convins. Eu însămi nu eram pe deplin convinsă, dar nici nu voiam să admit vreo altă posibilitate.

Am așteptat culoarea verde a semaforului, după care Trey m-a tras către o bancă ce împrejmuia părculețul din mijlocul cartierului Dupont Circle. Mai mulți oameni (câțiva dintre ei lipsiți de adăpost, judecând după pungile și păturile care-i înconjurau) stăteau așezați în fața tablelor de șah din piatră aflate prin apropiere, atenți la partidele lor.

— Nu sunt sigur, Kate. Știu că vrei să-l vezi și sunt mai mult decât bucuros să te duc, dacă într-adevăr crezi că așa e cel mai bine.

Trey și-a pus un deget sub bărbia mea și mi-a întors fața înspre el, silindu-mă să-l privesc.

— Ascultă! De aici mai avem de mers pe jos cam zece, poate cincisprezece minute până la mine acasă. Noi stăm pe lângă Kalorama. Iar până în Delaware, drumul cu mașina durează aproximativ două ore. Dacă am pleca acum, am ieși din oraș înaintea orei de vârf și, probabil, ne-am putea întoarce înainte să se întunece.

Când am dat să mă ridic de pe bancă, el și-a săltat degetul în sus.

— Dar… ascultă-mă până la capăt! Nu mă îndoiesc că, în versiunea ta, tatăl tău te iubește din suflet. Totuși, pentru *acest* Harry Keller, o să fii o străină. Poate ar trebui să ne ducem la bunica ta. Sau măcar s-o sunăm înainte de plecare? Spuneai

că ea te crede în stare să… repari… cumva ce se întâmplă. N-ar fi cazul să ne axăm pe asta?

Am oftat. Gândea logic și, într-o oarecare măsură, îmi dădeam seama că avea dreptate, dar…

— Nu *pot* s-o sun pe Katherine. N-am numărul ei. Se găsea în telefonul meu, care se găsea în ghiozdanul meu, care mi-a fost furat. Probabil era un număr nou-nouț și, oricum, îți pot garanta că n-a fost trecut în cartea de telefoane, de vreme ce ea își face griji că bunicul meu o să-i dea de urmă.

În timp ce vorbeam, mi-am alungat sâcâitoarea temere că, dintr-un motiv sau altul, cheile CRONOS nu-i apăraseră pe Katherine și pe Connor. Trebuia să mă concentrez, în primul rând, asupra găsirii tatii.

— Poate că s-ar cuveni să ne ducem mai întâi acolo, dar cred că bunica ar încerca să mă împiedice să-l contactez pe tata. Și am nevoie să-l văd, Trey. Chiar dacă n-o să mă recunoască, o să-l conving. Am nevoie să văd că e real, că există. Nu pot… nu pot să fac același lucru cu mama. Ea nu-i aici… cred că nu e nicăieri.

Poate că hotărâtoare a fost groaza crescândă din vocea mea. Sunt aproape sigură că nu l-am înduplecat cu tăria argumentelor mele, fiindcă motivele nu-mi păreau nici mie raționale. Nu știam decât că aveam nevoie de tatăl meu, că doar două ore de drum mă mai despărțeau de el și că Trey se oferise să mă ducă acolo.

— Bine. Mi-a zâmbit trist și m-a luat de mână, ridicându-mă de pe bancă. Mergem în Delaware. Nu cred c-o să ne ajute, dar te cunosc de… cât? Acum se fac exact patru ore. Sunt dispus să accept că aș putea să mă înșel.

∞

Familia lui Trey locuia într-o vilă cu trei etaje, poate puțin mai mică decât cea pe care Katherine și-o cumpărase în Bethesda. Cartierul era pitoresc, cu clădiri construite perete în perete, ici-colo câte o casă individuală, și câteva sedii de ambasade.

Trey mi-a spus că locuința le aparținuse bunicilor lui, însă ei se retrăseseră în Florida cu ani în urmă, iar el își petrecuse acolo cea mai mare parte din viață, cel puțin în perioadele în care ai lui se aflaseră în State.

Am intrat pe o ușă laterală, ce dădea într-o bucătărie spațioasă, cu pereții vopsiți în galben-deschis.

— Estella? a strigat Trey în timp ce deschidea. Eu sunt!

Un motan mare și cenușiu, care dormea în soarele după-amiezii, s-a întins, apoi s-a apropiat pe furiș de Trey, pentru a-l saluta.

— Bună, Dimitri! Unde-i Estella?

M-am aplecat să mângâi urechile animalului, iar el mi-a răspuns torcând și frecându-se de picioarele mele.

— Hm! De obicei Estella e aici. Trebuie să fi plecat până la piață. Probabil că e mai bine așa, de vreme ce ar fi avut o mie de întrebări despre tine, chiar dacă i-aș fi spus că doar mergem la un film. E puțin cam… prea protectoare.

Trey a lăsat pe masă un bilet pentru tatăl său, prin care-i spunea că ajută o prietenă, după care a prins de frigider un alt bilet, în care îi explica Estellei că n-o să ajungă acasă la cină.

La sugestia lui, am găsit numărul tatălui meu cu ajutorul celor de la informații și am sunat ca să ne asigurăm că nu era plecat în vacanță sau ceva. Vocea tatii a fost cea care mi-a răspuns la telefon și abia dacă m-am putut abține să-i vorbesc, însă Trey mi-a smuls aparatul din mână și a zis că a format un număr greșit.

Mașina lui Trey se afla într-un garaj din spatele casei. Era un model mai vechi de Lexus, albastru întunecat, parcat lângă un mult mai nou Lexus asemănător, de culoare neagră.

— Asta e o vechitură de la mama, mi-a explicat el, dar tata i-a adăugat sistemul Bluetooth pentru telefon și muzică. Trey a zâmbit larg. L-am

convins că e o chestiune de siguranță (astfel încât să pot fi atent la drum și, totuși, să sun acasă), dar, de fapt, îl voiam pentru că mașina n-avea decât un CD player. Îi trebuia o îmbunătățire serioasă la capitolul muzică.

Călătoria până în Delaware a fost lipsită de incidente. Traficul nu ne-a deranjat odată ce am ieșit din oraș. Eu mi-am ținut o mână pe umărul lui Trey, astfel încât el să aibă ambele brațe libere pentru condus. Deși se apropia cu repeziciune ziua în care urma să împlinesc șaptesprezece ani, nu-mi luasem încă permisul. Nu prea aveam nevoie de el, din moment ce metroul ajungea în majoritatea locurilor în care voiam să merg, iar singura mașină la care aveam acces era o rablă pe care tata o folosea aproape exclusiv la cumpărături. Trey însă părea să conducă de ceva vreme și arăta în largul lui la volan.

Lui Trey i s-a făcut foame, așa că ne-am oprit să luăm ceva de mâncare dintr-un McDonald's de lângă Annapolis. Intraserăm și ajunseserăm deja la jumătatea drumului spre tejghea, când ne-am dat seama, simultan, că Trey îmi lăsase mâna ca să deschidă ușa.

— Trey? am întrebat.

Niciun răspuns. Mă privea nedumerit, cu capul lăsat într-o parte. Am așteptat o clipă, apoi l-am luat iar de mână și mai că i-am strigat numele.

— Trey?

— De fapt, cine *ești* tu? a spus el. Și de ce mă ții de mână? Până să rostească ultimele cuvinte, a izbucnit într-un rânjet și m-a strâns de mână. Glumeam!

Am încercat să-mi smulg mâna, însă n-a vrut să-mi dea drumul.

— Îmi pare rău, n-am putut să rezist.

L-am lovit în braț cu pumnul rămas liber.

— Au! OK, m-a durut, dar bănuiesc c-am căutat-o. Trey m-a tras pe după un colț, ținându-mi încheieturile strânse laolaltă, ca să evite o nouă

lovitură. Îmi pare rău, pe bune. N-am vrut să-ți las mâna… dar m-am gândit mai devreme și n-ar avea niciun sens să uit. Adică, exceptând cazul în care ar exista o nouă variație temporală sau cum s-o fi chemând, nu cred că memoria mea ar fi afectată.

M-am uitat urât la el.

— Atunci de ce n-ai zis asta mai demult?

Alt rânjet.

— Dacă ziceam, mă mai țineai de mână timp de trei ore? Zău, Kate… urma să-ți propun să testăm teoria după ce ne așezăm la masă.

— Cum s-o testăm?

— Păi, dac-aș fi uitat, în cel mai rău caz ai fi fost nevoită să-ți scoți abonamentul de metrou, ca să-l văd cum dispare, nu? Sau un cercel? Vreau să spun că, dacă fotografia s-a evaporat, atunci și cu alte obiecte ar trebui să se întâmple la fel. Iar dacă o poză care dispare m-a convins în D.C., cred că un abonament care se face nevăzut ar avea același efect în Annapolis.

Am ridicat din umeri, apoi am dat din cap. Încă eram nervoasă, dar îmi venea greu să rămân supărată pe Trey.

— În plus, a continuat el, judecând după felul în care te-ai foit pe scaun de-a lungul ultimilor patruzeci de kilometri, bănuiesc că ai la fel de multă nevoie ca mine să folosești toaleta. Iar mersul împreună la baie ar putea să forțeze limitele familiarității pentru amândoi.

În privința asta nu-l puteam contrazice.

∞

Mi-am petrecut cea mai mare parte a următoarei ore uitându-mă pe geam și încercând să hotărăsc ce să-i spun tatii când aveam să-l văd. Zona semăna foarte mult cu Iowa: petice netede de teren agricol, întrerupte din loc în loc de câte un mic oraș. Academia Chaplin se afla chiar lângă unul dintre acele orășele și, când am ajuns, nu mă apropiasem deloc de o concluzie cu privire la ce urma să zic.

La intrare era o poartă păzită, drept care m-am aplecat peste Trey și mi-am ridicat legitimația școlară, astfel încât gardianul să mi-o poată inspecta.

— Sunt Kate Pierce-Keller. Ta… unchiul meu, Harry Keller, predă aici. Treceam cu mașina prin oraș și am vrut să-l salut.

Mi-era groază că paznicul va încerca să-mi ia legitimația ca s-o studieze, caz în care habar n-am ce-aș fi făcut. Nu puteam risca să-mi dispară tot ce-aveam în ecuson. Paznicul însă era un om prietenos, care s-a aplecat pe fereastră ca să arunce o privire asupra actului, apoi ne-a îndrumat către locuințele destinate corpului profesoral.

Îmi făceam griji că tata va fi greu de găsit. N-aveam o adresă exactă și credeam că vom fi nevoiți să umblăm din ușă în ușă, până la găsirea unui vecin dornic să ajute. Dar l-am zărit încă dinainte să găsim un loc de parcare. Stătea pe malul heleșteului, așezat la o masă de picnic din lemn, cu o carte în mână, supraveghind doi băieți, unul de aproximativ cinci ani, celălalt mai mic, care se dădeau cu tricicletele prin iarbă, împrejurimile erau bogate în verdeață, cu o salcie uriașă în apropierea apei. La vreo cincizeci de metri în spatele mesei vedeam intrările din spate ale câtorva căsuțe cochete, majoritatea cu grătare în curtea interioară, iar câteva având nisipare sau căsuțe de jucărie din plastic.

Am rămas nemișcată, holbându-mă pur și simplu la el. După un minut sau două, Trey a ocolit automobilul, mi-a deschis portiera și s-a lăsat în genunchi, pentru a mă privi în față.

— Vrei să aștept aici, la mașină, sau să vin cu tine?

M-am gândit o clipă.

— Te-ar deranja să vii? l-am întrebat cu o voce stinsă.

Fără îndoială urma să fie o discuție mult mai intimă decât s-ar fi cuvenit să audă o persoană pe

care o cunoșteam de așa puțină vreme, dar îmi simțeam genunchii tremurând și nici măcar nu mă ridicasem încă.

— Deloc, a spus Trey. Mi-a luat o mână pentru a mă ajuta să cobor din mașină, apoi a continuat să mă țină de ea, în vreme ce ne îndreptam către masa de picnic. Pentru sprijin moral, mi-a zis el, strângându-mi cu blândețe degetele.

I-am zâmbit recunoscătoare. În viața mea nu mă mai simțisem atât de vulnerabilă.

— Domnul Keller? am întrebat.

Tata și-a ridicat privirea și a închis cartea, folosindu-și un deget drept semn. Coperta volumului broșat era alcătuită dintr-un melanj tomnatic de galben, portocaliu și maro, cu imaginea unui iepure în primul plan: *Watership Down,* o carte pe care mi-o citise cu ani în urmă. Una dintre preferatele noastre.

— Da? Tata s-a încruntat puțin și s-a uitat în treacăt la uniformele noastre. Mi-am dat seama că, probabil, nu erau la fel cu cele folosite în acel campus, asta dacă acolo se cereau măcar uniforme. Te cunosc? m-a întrebat.

M-am așezat de cealaltă parte a mesei, cu Trey lângă mine.

— Sper că da. Pe drum, exersasem douăzeci de feluri diferite în care să deschid discuția, dar, în momentul ăla, singurele vorbe care mi-au venit în minte au fost: Sunt fiica ta. Sunt Kate.

Aerul lui absolut șocat m-a făcut să-mi doresc imediat să o fi luat pe altă cale.

— Îmi pare rău! Nu așa voiam să încep… adică…

Tata a scuturat cu hotărâre din cap.

— Imposibil. Sunt căsătorit… doar de zece ani, dar… Cine-i mama ta?

— Deborah, am răspuns eu. Deborah Pierce.

— Nu. El a scuturat iar din cap. N-am fost niciodată cu o persoană pe care s-o cheme așa. Regret, dar mama ta se înșală.

— Oh, nu, nu-i vorba de *asta*! i-am spus, pe un ton energic. Sunt… Eu deja te cunosc… Am făcut singurul lucru la care m-am putut gândi: mi-am scos cheia CRONOS de sub bluză. Ai mai văzut medalionul ăsta? Ce culoare are?

Tata s-a uitat la mine de parcă aș fi fost nebună de legat și, poate, periculoasă. I-a aruncat o privire lui Trey, deși nu era clar dacă își căuta un eventual aliat ori îl măsura ca pe o amenințare.

— Nu, nu l-am mai… și e oarecum roz. S-a uitat din nou la medalion. E un obiect neobișnuit. Mi-aș fi amintit dacă l-aș mai fi văzut.

Am băgat mâna în ecusonul de plastic și i-am arătat legitimația mea: Prudence Katherine Pierce-Keller. Pe urmă am scos fotografia mamei.

— Ea… ea era mama mea.

În mod evident a observat că folosisem timpul trecut, fiindcă privirea i s-a înmuiat. S-a uitat spre poză preț de câteva clipe, după care și-a ridicat din nou privirea spre mine.

— Îmi pare *foarte* rău pentru pierderea pe care ai suferit-o… Kate? Am reținut bine? I-a aruncat o privire lui Trey. Și el cine e?

Trey s-a întors către tatăl meu și i-a întins o mână.

— Trey Coleman, domnule. Sunt prieten cu Kate… eu am adus-o cu mașina din D.C.

Tata s-a aplecat și i-a strâns mâna.

— Salut, Trey! Îmi pare rău că ați bătut atâta drum ca să fiți dezamăgiți. Dacă m-ați fi sunat, v-aș fi putut scuti de… A lăsat fraza neterminată, căci cel mai mic dintre cei doi băieți s-a apropiat în fugă, pentru a-și propti un picior pe băncuța mesei.

— Tati, prinde-mi pantoful, te rog! Iar s-a desfăcut ariciul…

Tata i-a prins la loc banda adezivă uzată care închidea pantofiorul și ia ridicat șoseta.

— Îți trebuie tenișí noi, nu-i așa, Robbie?

— Mm-hm! Robbie a dat din cap, uitându-se timid la cei doi oameni care stăteau de vorbă cu

tatăl lui.

Ochii lui aveau aceeași nuanță verde-închis că ai mei. Mi-am dat seama, judecând după expresia care s-a ivit pe chipul tatii când și-a întors privirea spre mine și apoi iar către băiat, că și el observase asemănarea.

Tata și-a trecut o mână printre buclele castanii ale fiului său, moment în care am tras brusc aer în piept. Gestul îmi era foarte familiar, însă mâna se afla de fiecare dată pe capul meu, zâmbetul era întotdeauna pentru mine.

— Du-te să te joci cu fratele tău, bine? a spus el. În curând o să vină mama acasă și o să mâncăm pizza.

— Ura! a strigat Robbie, în timp ce o rupea la fugă. Pizza!

Când tata s-a întors din nou către mine, i-am dat poza mamei.

— E singura fotografie cu mama mea pe care o am. Mi-am retras mâna, sperând din tot sufletul că bunica mai păstra măcar câteva portrete ale mamei. Imaginea a dispărut, întocmai cum se întâmplase mai devreme, în cafenea, cu poza tatii. L-am simțit pe Trey încordându-se și mi-am dorit să fi avut prevederea de a-i spune să se uite în altă parte.

Tata s-a holbat uluit la locul în care apăruse fotografia. M-am întins și l-am luat de mână.

— Îmi pare rău. Știu că e greu, dar trebuie să te fac să înțelegi.

Mi-am petrecut următoarele câteva minute povestindu-i tot ce mi se întâmplase în ultimele săptămâni. I-am vorbit despre traiul alături de el în căsuța de la Briar Hill, adăugând mici detalii despre viața și personalitatea lui care nădăjduiam că nu se schimbaseră odată cu noul mariaj și noua familie. I-am zis tot ce aflasem de la Katherine despre părinții lui adevărați, despre accident și despre bunicii mei, apoi i-am explicat teoria ei cu privire la variațiile temporale. Tata n-a scos niciun

cuvânt până când n-am terminat. În cele din urmă, mi-a întâlnit privirea, cu un aer trist și distant.

— Regret… dar nu știu ce te aștepți să spun sau să fac. Nu-mi pot explica de unde știi lucrurile pe care le știi. Și nu pot să neg ce am văzut aici adineauri. Iar când mă uit în ochii tăi… e ca și cum m-aș uita în oglindă.

— Mă crezi? Glasul îmi era nesigur.

— Probabil. Sincer să fiu, nu prea știu. Tonul i s-a schimbat, devenind un pic furios. Dar, în orice caz, înșiruirea asta de evenimente despre care mi-ai vorbit… nu e lumea mea, Kate. Ești o tânără adorabilă și nu vreau să te rănesc. În realitatea pe care o cunoști tu, indiferent cum o fi ea, s-ar putea foarte bine să fii centrul universului meu.

S-a oprit și a făcut semn cu capul înspre copii, care acum fugăreau ceva prin iarbă.

— Dar băiețeii ăia și mama lor, care o să ajungă acasă dintr-un minut în altul, cu pizza și cumpărături… *ei* sunt viața mea. Nu pot decât să presupun că, în lumea ta, John și Robbie nu există, iar Emily… ei bine, cine știe dacă o întâlnesc vreodată pe Emily?

Buza de jos a început să-mi tremure și mi-am mușcat-o cu putere, ca s-o potolesc. Trey m-a cuprins cu un braț protector.

— Mi-ar plăcea să pot spune că-ți doresc noroc în… orice ai tu de gând să faci, a continuat tata. Însă ar fi o minciună. Cum aș putea să mă uit la cei doi copii ai mei și să fac *altceva* decât să sper că vei da greș?

8.

Nu-mi amintesc cu adevărat întoarcerea la mașină. Trey m-a ajutat să urc și mi-a pus centura de siguranță, fixând-o cu un pocnet.

— Îmi pare rău, Kate. Îmi pare foarte rău.

Avea lacrimi în ochi. M-a sărutat ușor pe frunte și m-a luat în brațe, în momentul acela am cedat și am început să plâng în hohote pe umărul lui. L-am ținut strâns. Oricât de mult detestam să par slabă sau neajutorată, după o zi în care îmi pierdusem mama, tatăl și, din toate punctele de vedere care contează, propria existență, aveam o nevoie disperată de contact uman.

Trey m-a ținut în brațe vreme de câteva minute, apoi s-a retras. Încă plângeam, însă i-am spus:

— Sunt OK. Trebuie să plecăm.

— Nu pari a fi, dar, da… hai să plecăm de aici! A scotocit prin torpedo și a găsit niște șervețele de la un fast-food. Scuze, n-am batiste de hârtie, a zis.

Am luat șervețelele și mi-am tamponat ochii și nasul.

M-am uitat în spate, către masa de picnic. Băiatul cel mic stătea în poala tatii, încercând să-i atragă atenția, dar bărbatul continua să fixeze cu privirea mașina noastră, ce se îndepărta. Părea posomorât și am simțit un val de vinovăție pentru că-l făcusem să treacă prin ceea ce, până la urmă, se dovedise a fi o suferință cât se poate de inutilă.

Mă bucuram că Trey nu era genul care să spună „ți-am zis eu", însă am recunoscut că meritam o asemenea replică.

— M-ai avertizat. Ar fi trebuit să te ascult.

El a continuat să conducă spre D.C., fără să vorbească prea mult. Cumva am ațipit, cu capul pe umărul lui. Când m-am trezit, ne aflam pe șoseaua de centură, la câțiva kilometri distanță de ramificația ce ducea spre Bethesda. Trey fredona în surdină un vechi cântec de-al lui Belle și

Sebastian. Avea o voce plăcută, de bariton, iar în mașină era întuneric, cu excepția luminilor de pe tabloul de bord și de la faruri. Îmi venea să închid ochii și să rămân în acel moment, fără să mă mai gândesc la nimic din cele întâmplate.

— Îmi pare rău, Trey! am spus, ridicându-mă. Tu ai fost minunat, că m-ai dus cu mașina cale de două state, iar eu îți mulțumesc adormind.

Am observat că mâneca i se umezise. Oare plânsesem în somn? Sau, bleah… salivasem?

— Nu-i cazul să-ți ceri scuze, a răspuns el. Cred că aveai nevoie să închizi ochii o vreme. Totuși, ar fi trebuit să te trezesc curând. Nu știu unde locuiește bunica ta, doar că, din câte mi-ai spus tu, stă pe lângă școală.

Când m-am gândit la Katherine, am simțit un nou val de vinovăție. Mi-am aruncat privirea spre ceasul de pe bord. Era aproape ora nouă. Știam că bunica mea trebuia să fie înnebunită și, în ciuda faptului că mânia nu mă părăsise, ea se îndrepta mai puțin împotriva lui Katherine, dar mai mult împotriva acelui viitor bunic fără chip, care întinsese mâna din cine știe ce loc pe care nici măcar nu puteam să mi-l închipui și-mi smulsese întreaga viață.

Ar fi trebuit să mă întorc acasă la Katherine, în loc să încerc să-l implic pe tata. Scurte imagini mi-au trecut fulgerător prin minte (cei doi băieți alergând pe lângă heleșteu, Robbie cățărându-se în poala tatii) și, deodată, m-am simțit îndemnată să-i protejez.

— Trey, dacă el are dreptate?

— Dacă are dreptate cine?

— Tatăl meu… Harry. Adică, o să mă întorc la bunica mea, iar ea spune că sunt singura care poate să îndrepte lucrurile, care poate să restabilească cronologia. Nu știu ce înseamnă asta, ce așteaptă de la mine să fac sau dacă măcar sunt *capabilă,* dar dacă reușesc și, la final, băieții ăia nu mai există? Cum poate ăsta să fie un lucru bun? E

posibil ca lui Harry să-i fie mai bine acolo, cu Emily, cu familia *aia.* Și cine altcineva există în realitatea asta, dar în cealaltă, nu? Cine are dreptul să spună că cealaltă înșiruire de evenimente e mai bună?

Trey a stat pe gânduri multă vreme înainte de a-mi răspunde.

— Nu știu, Kate. Dar cineva (aparent bunicul tău) își dă silința să schimbe lucrurile, iar lui se pare că nu-i pasă prea mult de cei care încetează să existe în timpul ăsta. Tu, pe de altă parte, chiar te deranjezi să-ți pui întrebarea, deși n-ai creat problema. Prin urmare, dacă cineva trebuie să aleagă între diverse înșiruiri de evenimente, m-aș încrede mai mult în judecata ta decât în a lui… Înțelegi ce vreau să zic?

— Cred că da, dar…

— Nu, lasă-mă să termin! Mai devreme mi-ai spus că, aproape sigur, *tu* nu exiști în versiunea *asta.* Și, bazându-mă pe ce am văzut amândoi, bănuiesc că ai dreptate. Mai devreme sau mai târziu, ceva o să te despartă de medalionul ăla și cred că o să dispari brusc, exact ca fotografiile. S-a întins și m-a luat de mână. Iar dacă așa e… ei bine, am hotărât că nu-mi place versiunea asta.

Vorbele lui mai că m-au făcut să plâng din nou, un semn clar că ziua respectivă mă împinsese mult peste limitele mele emoționale. Mi-am dres vocea și am făcut semn din cap către parbriz.

— Aproape am ajuns. Fă dreapta la următoarea intersecție!

M-am uitat cu teamă înainte, în vreme ce el cotea pe strada lui Katherine. Deși nu voiam să i-o spun lui Trey, eram foarte îngrijorată că vom trece de colț și vom găsi un afiș pe care scrie „De vânzare" în fața casei din piatră cenușie, fără vreo dovadă că bunica mea sau Connor au locuit vreodată acolo.

Am scos un uriaș oftat de ușurare când am zărit luminile aprinse în casă, atât jos, cât și la etaj. Prin

ferestrele de sus vedeam numeroasele rafturi cu cărți ce acopereau pereții bibliotecii și strălucirea bleu a echipamentului CRONOS. Mi se părea că trecuseră zile întregi de când stătusem în camera aia.

— Slavă Domnului că sunt încă aici!

Trey a oprit mașina lângă bordură.

— Ți-ai făcut griji? m-a întrebat, în timp ce coboram. Parcă spuneai că medalioanele îi apără.

Când ne-am apropiat de casă, Daphne a început să latre în curtea din spate.

— Spuneam, dar, da, mi-am făcut griji. Ai putea să torni tot ce înțeleg eu din povestea asta într-un degetar și să-ți mai rămână loc. Iar în afara întâlnirii cu tine, orice ar fi putut să meargă rău, a mers rău, deci…

Tocmai ridicasem mâna pentru a folosi soneria, când ușa s-a deschis în fața mea, iar Katherine m-a tras spre ea ca să mă îmbrățișeze.

— Oh, Doamne! Kate! Unde-ai fost? Am crezut că…

— Îmi pare rău, Katherine. A trebuit să văd dacă… Mama a dispărut. Nu reușesc să găsesc nicio urmă lăsată de ea, acum ori în trecut. Iar tata…

Katherine m-a condus înăuntru.

— Știu. Și noi am simțit.

Am văzut vigilența ivindu-se pe chipul lui Katherine în clipa în care a dat cu ochii de Trey, aflat chiar în spatele meu, în umbra de pe verandă.

— Cine-i cu tine?

M-am întins ca să-l prind de braț și l-am tras în față.

— Trey, ea e bunica mea, Katherine Shaw. Katherine, el e Trey Coleman.

Niciodată nu pot să-mi amintesc dacă persoana mai în vârstă se prezintă prima sau ultima, însă formalitățile păreau o chestiune minoră, dată fiind situația.

— Trey s-a comportat… minunat azi. Nu sunt sigură c-aș fi fost aici fără ajutorul lui. Am intrat în living, unde m-am prăbușit pe canapea, trăgându-l pe Trey lângă mine. Trey a aflat totul. Mă rog, atât cât am aflat și eu. Nu știu dacă e o problemă pentru tine, dar a fost oarecum inevitabil.

Katherine a oftat și s-a așezat pe fotoliul din fața noastră.

— Am încercat să te sun pe mobil, dar…

Am izbucnit într-un râs forțat.

— Ai primit un mesaj prin care ți se spunea că persoana apelată nu poate fi contactată? Telefonul era azi-dimineață în *ghiozdanul* meu. Mi-am lovit cu palmele lateralele fustei. N-am buzunare. Numărul tău era în telefon, nu-l aveam notat undeva. Și, de vreme ce numărul meu era inclus în abonamentul mamei, mă îndoiesc că acum datele de utilizator mai sunt înregistrate pe undeva.

— Ce-a durat atâta? Aproape că ne pierduserăm orice speranță.

M-am uitat în grabă la Trey.

— M-a dus să-l văd pe tata. Care acum e în Delaware.

— Of, Kate! Îmi doresc să te fi întors direct aici. Ce s-a întâmplat? Ai încercat să-i *explici* lui Harry, nu-i așa?

— Da, am încercat.

— Și?

— Fotografiile care dispar sunt destul de convingătoare.

Trey a dat din cap în semn de încuviințare.

— La mine au funcționat.

Katherine i-a aruncat o privire sceptică. În mod evident, se gândea că existau alte motive pentru care el era ușor de înduplecat.

— Tata m-a crezut, am zis eu. Dar n-a contat. Are o viață. O familie. Copii. M-am oprit, dându-mi seama cât de înverșunat îmi părea tonul, și am așteptat o clipă înainte să continui: Ai putea să-mi spui exact ce s-a întâmplat azi pentru ca toată viața

mea să se schimbe într-atât, încât propriul meu tată să nu mai știe cine sunt? Într-atât, încât mama mea pur și simplu să nu mai existe?

Katherine a dat din cap.

— O să *fac* asta, Kate. Dar bănuiesc că prietenul tău trebuie să ajungă acasă. Mâine ai școală, corect? Putem discuta după aceea.

— Putem să vorbim de față cu Trey…, am început eu.

— Nu, a spus Trey. E-n regulă, Kate, pe bune. Chiar *am* ore mâine, iar tata o să mă caute.

Am dat să obiectez, însă știam că are dreptate. Doar că nu voiam să fiu singură. Și știam că urma să mă simt foarte singură după plecarea lui, cu tot cu bunica și Connor prin apropiere.

Katherine s-a ridicat, îndreptându-se către bucătărie.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Trey. Dacă o să aștepți aici un moment… sunt sigură că ai făcut cheltuieli conducând până în Delaware.

— Nu-i nevoie, doamnă Shaw. A fost plăcerea mea.

— Atunci ai mulțumirile mele, Trey. Kate, mă duc să-ți fac un ceai. După cum arăți, cred că ți-ar prinde bine.

— Mă conduci până la ușă? m-a întrebat Trey, după ce bunica a ieșit din cameră.

Am dat din cap și am ieșit amândoi pe veranda din față. El m-a tras într-o îmbrățișare, după care a făcut un pas înapoi și m-a studiat cu atenție.

— Nu mai fi așa de posacă! Mi-a așezat după ureche o șuviță rebelă și mi-a dat în grabă un ușor sărut pe gură. Să dormi, OK? Eu trebuie să mă duc acasă și să-mi termin tema la trigonometrie. A zâmbit. Hei, există o parte bună pentru tine: n-ai teme!

— De fapt, temele nu mă deranjează. Mă rog, în general.

— Zău? m-a întrebat. Ce părere ai despre temele altora? Văd mari posibilități în relația asta.

Am râs și m-am așezat pe leagănul din lemn, în timp ce Trey a luat-o pe trepte în jos.

— Ah, stai… n-am numărul tău! O să asmută bunică-ta câinele pe mine dacă trec mâine să te văd?

— Dacă o asmute, sunt aproape sigură că cel mai rău lucru pe care l-ar face Daphne ar fi să te lingă până îți dai duhul. Numai că… probabil îmi fac griji că o să se petreacă ceva, o nouă schimbare, și o să uiți de existența mea. Simțeam cum mă înroșesc la față. Adică… în clipa de față, nu mai am, literalmente, niciun alt prieten pe lumea asta.

— Nu-i problemă, a zis el. Dacă bunicul tău schimbă din nou lumea, doar caută-mă la școală și scoate-ți o șosetă sau ceva. O s-o văd dispărând și, în fix cinci minute, o să-ți mănânc iar din palmă.

Apoi s-a dus. Am rămas pe verandă și m-am uitat cum farurile lui se îndepărtează în lungul străzii, gândindu-mă că, dacă trebuia să meargă acasă, era chiar plăcut să văd pe cineva dispărând așa normal, treptat.

∞

Katherine mă aștepta în bucătărie, cu o cană de ceai de plante pregătită pe masă.

— Ți-e foame? E o plăcintă în frigider… cu cireșe, cred… sau aș putea să-ți fac un sandviș.

Am scuturat din cap și m-am prăbușit pe unul dintre scaunele aflate în colțișorul amenajat pentru micul dejun. Mi-am rotit privirea prin uriașa bucătărie în care tata abia aștepta să gătească și a fost cât pe ce să mă podidească iar lacrimile.

— Cred că, pentru moment, nu suntem în deplină siguranță în afara casei, cel puțin nu pe o perioadă îndelungată. Bunica s-a așezat în fața mea. Totuși, în clipa în care am realizat ce se întâmplă, l-am trimis pe Connor la magazin. Nu pot să garantez pentru gusturile lui, dar în camera ta se află o cămașă de noapte și un schimb de

haine care ar trebui să ți se potrivească, plus o periuță de dinți și alte lucruri necesare.

I-am zâmbit fără vlagă.

— Mersi. Pe drumul de întoarcere din Delaware mi-am dat seama că n-am nici măcar o perie de păr.

— Am lăsat și unul dintre laptopuri în camera ta. Va dura câteva zile până când vom pune din nou în ordine toate detaliile financiare, dar conturile de credit sunt toate pe numele lui Connor și, aparent, au rămas active, deci poți să intri pe internet și să-ți comanzi orice ai nevoie, cu livrare la domiciliu.

Mi-am pironit ochii în ceaiul meu. Din cană se înălțau arome de mușețel și levănțică.

— Cum ai aflat? Adică, știu că ai simțit variația temporală, dar de unde ai aflat că mama… tata?

— Connor are un program care monitorizează informațiile relevante de pe internet. A verificat, așa cum a făcut după fiecare variație, iar Deborah… Katherine a făcut o scurtă pauză și a continuat pe un ton scăzut: Acum Saul mi-a răpit ambele fete, deși sunt aproape sigură că Deborah doar… nu mai există în versiunea asta. Nu pot decât să sper că Prudence, oriunde s-ar afla, e protejată de o cheie CRONOS.

Am sorbit din ceaiul încă foarte fierbinte.

— Deci el te-a omorât, nu-i așa? La un moment dat?

— Asta-i presupunerea de la care pornim, a răspuns Katherine, dând din cap. Desigur, întrebarea e când și unde?

— Așa ziceam și eu cu Trey în mașină…

Katherine a intervenit:

— Chiar crezi c-a fost înțelept să-l implici pe tânărul ăla în problema noastră, Kate?

Am așteptat un moment, măsurându-mi cuvintele înainte de a vorbi.

— Poate că nu. Dar azi n-am avut prea mult timp să stau și să mă gândesc. Abia l-am cunoscut,

însă, la drept vorbind, acum am mai multă încredere în el decât în oricare alt om pe care-l cunosc… inclusiv în tine.

Mi-am dat seama că spusele mele o răniseră pe Katherine, dar dacă urma să facem treaba să meargă, trebuia să fiu sinceră.

Stăteam cu coatele sprijinite pe masă, așa că mi-am lăsat fruntea în mâini, frecându-mi ochii închiși. În ciuda puiului de somn din mașină, nu-mi aminteam să mă mai fi simțit vreodată atât de istovită.

— Te iubesc, Katherine, am spus, în timp ce-mi ridicam din nou privirea spre ea. Zău! Acum tu ești singura rudă care mi-a mai rămas. Orice spui că trebuie să fac… o să fac. De fapt, nu văd să am de ales. Dar… mama s-a dus. Tata… ei bine, în prezent el e tatăl altcuiva. Charlayne… ceilalți prieteni ai mei… bănuiesc că ei nu m-au întâlnit niciodată. În clipa asta *am nevoie* de un prieten, dacă vrei să nu-mi pierd mințile.

Katherine a strâns din buze, însă a dat din cap în semn de încuviințare.

— Dacă tu ai încredere în el, mie-mi ajunge. S-a ridicat în picioare. Connor e în bibliotecă. Să mergem sus și să…

— Nu, am zis.

Katherine a părut surprinsă, dar am continuat:

— Mâine, la prima oră, vreau să aflu *de ce*-ul din spatele întregii situații. Pe urmă putem trece la cum crezi tu că o pot schimba. Dar, pentru moment, o să-mi termin ceaiul și apoi o să mă duc la culcare. Nu mai sunt în stare să gândesc.

∞

M-am prăbușit imediat în pat, sperând că extenuarea va pune stăpânire pe mine, așa cum se întâmplase în mașină. Totuși, curând mi-a fost clar că va trece o vreme până să adorm.

Spre uimirea mea, Connor alesese o pijama, jeanși, pantaloni scurți, câteva tricouri, ba chiar și niște lenjerie intimă pe care într-adevăr aș fi

cumpărat-o și eu. Jeanșii îmi erau puțin cam mari, dar îi preferam în locul unei perechi în care n-aș fi putut să încap. Pijamaua era dintr-un flanel verde-deschis, care poate că ar fi fost prea călduros în căsuța prost ventilată a tatii, dar era numai bun în noua mea cameră. Într-o pungă de la magazin se aflau mai multe obiecte de toaletă, laolaltă cu o perie, o periuță de dinți și o lamă de ras de unică folosință. Mai era și o sticlă de Tylenol pentru noapte. Șamponul nu aparținea mărcii pe care o foloseam de obicei, dar mirosea frumos, iar Connor luase și balsam. Ori îi dăduse Katherine o listă, ori existau aspecte ale personalității lui pe care nu mi le-aș fi închipuit niciodată.

Am luat două pastile de Tylenol, sperând că mă vor ajuta să-mi relaxez mintea. Deși, de obicei, sunt genul de om care preferă dușurile, mi-am pregătit o baie fierbinte, turnând câteva căpăcele pline de șampon sub robinet, astfel încât să facă spumă. Încet și cu oarece dureri, mi-am scos elasticul ieftin din păr, amintindu-mi iar de imaginea lui Kiernan cu elasticul meu cel verde în jurul încheieturii.

Am alunecat în cada încăpătoare, tresărind la început, când apa fierbinte mi-a atins unghia zdrobită de la picior. Am închis ochii, m-am cufundat și mi-am lăsat părul să plutească împrejurul meu. Încă de când eram mică, mi-a plăcut la nebunie senzația asta – că sunt lipsită de greutate, că sunt înconjurată de căldură. Am rămas sub apă cât am putut de mult, după care m-am ridicat la suprafață. De fiecare dată când apărea un gând legat de mama ori de tatăl meu, îl alungam cu hotărâre și mă scufundam iar, pentru a-mi limpezi mintea. Refuzam s-o consider pe mama moartă. Dacă bunica spusese că puteam să îndrept lucrurile, atunci aveam s-o fac.

Am încercat să mă concentrez în schimb asupra celor câtorva aspecte plăcute ale zilei. În trecut, obișnuiam să-i evit pe tipii de la școală, preferând

să-mi văd de carte. Cei doi băieți cu care ieșisem în oraș fuseseră destul de simpatici, însă aveam prea puține preocupări în comun cu ei. În cazul unuia din ei, sentimentul clar fusese reciproc, iar când celălalt mă invitase la o a doua întâlnire, găsisem o scuză politicoasă.

În decursul unei singure zile traumatizante, mă transformasem dintr-o fată pe care nimeni n-o sărutase vreodată într-una care fusese profund și pasional sărutată de Kiernan (încă mă apuca o ușoară amețeală când mă gândeam la asta), apoi primise exact atât cât trebuie dintr-un sărut de la Trey, ca să mă facă foarte curioasă să aflu cum ar fi dacă ne-am săruta de-adevăratelea.

După douăzeci de minute, m-am șters cu un prosop albastru și pufos. Pe urmă mi-am strâns părul într-un alt prosop și m-am îmbrăcat cu noua pijama. Patul cel mare părea moale și confortabil, mult mai plăcut decât patul meu dublu de acasă ori canapeaua din locuința tatii. Cu toate astea, l-aș fi schimbat bucuroasă pe oricare dintre celelalte două variante. După ce mi-am uscat părul preț de câteva minute cu ajutorul prosopului, m-am strecurat în așternut, am stins veioza și m-am făcut ghem pe o parte. Mult, mult mai târziu, am adormit.

9.

M-a trezit o ușoară bătaie în ușa dormitorului meu.

— Kate? Ești trează?

Am deschis ochii și m-am trezit într-un spațiu nefamiliar; mi-a trebuit un moment până să-mi dau seama unde mă aflu. Ceasul de pe noptieră arăta că dormisem aproape toată dimineața.

— Cobor imediat, Katherine!

— Nicio grabă, draga mea. Voiam doar să mă asigur că n-ai pățit nimic.

— N-am pățit nimic. Cred că pur și simplu eram foarte obosită. Vin imediat jos!

Mi-am dat cu niște apă pe față, apoi mi-am tras pe mine jeanșii și tricoul cumpărate de Connor cu o zi înainte. Părul meu era o harababură. În mod normal, mi l-aș fi strâns într-o coadă la spate, dar n-aveam decât fâșia de elastic și mă cutremuram la gândul de a încerca iar să mi-o scot. Prin urmare, mi-am petrecut câteva minute încercând să-mi descâlcesc diversele noduri care se formau de fiecare dată când mă culcam cu părul ud.

Ceva mai târziu, am coborât scările. Katherine și Connor mi s-a părut că erau în bibliotecă. Am auzit un scâncet și o bătaie în ușa cu plasă de protecție a bucătăriei, așa că m-am dus s-o întâmpin pe Daphne. Zgarda ei căpătase un element nou: pe partea exterioară avea cusută una dintre cheile CRONOS. Preț de o clipă am rămas nedumerită, după care mi-am dat seama că, în acea înșiruire de evenimente, Katherine nu s-ar fi aflat prin preajmă ca să poată avea un câine, iar Daphne ar fi aparținut unui alt stăpân.

— Bănuiesc că, fără medalionul ăsta, ai dispărea pur și simplu în curtea din spate, nu-i așa, fetițo? Sau vreo versiune a ta dă din coadă în bucătăria altcuiva?

După câteva minute de îmbrățișări (din partea mea) și de sărutări (mari și jilave, din partea lui Daphne), cățelușa s-a liniștit îndeajuns încât să pot scotoci prin bucătărie după ceva care să-mi poată servi drept mic dejun. M-am bucurat când am găsit cereale Cheerios, o banană, lapte și un ibric cu cafea, pe jumătate plin. Probabil că fusese pregătit de Katherine, de vreme ce băutura era mai acceptabilă decât chestia pe care o făcuse Connor în ziua precedentă.

Aproape că-mi terminasem cerealele, când el și-a făcut apariția.

— Mersi c-ai fost ieri la magazin pentru mine, Connor. Ai făcut alegeri bune.

Bărbatul a dat scurt din cap, în timp ce-și mai turna cafea în cană.

— Ai speriat-o de moarte pe Katherine. Și chiar n-are nevoie de stres suplimentar.

Am luat ultima gură de Cheerios și m-am uitat un moment la Connor.

— Îmi pare rău. Încercam să mă împac cu ideea că părinții mei nu mai există.

El mi-a sesizat tonul sarcastic și s-a întors cu fața către mine.

— Un motiv în plus să te întorci aici, la adăpost, și nu să umblați cu mașina tu și cu iubitul tău prin toată regiunea. Să știi că nu sunt sigur ce limite are medalionul ăla. Dacă te împiedici de o crăpătură din asfalt și îți sare de la gât, e posibil să dispari la fel ca maică-ta. Termină-ți mâncarea și urcă în bibliotecă! Avem treabă.

Mi-am înăbușit o pornire copilărească de a scoate limba la el în timp ce se întorsese cu spatele și se îndepărta.

Fiindcă nu voiam să-i dau lui Connor satisfacția de a-l urma imediat, am băut pe îndelete ce mai rămăsese din cafea, după care am trecut prin camera mea, ca să mă spăl pe dinți. Acolo, m-am așezat pe scaunul de la birou și mi-am privit noul laptop. M-am gândit să-mi verific e-mailul, apoi

mi-am adus aminte că nici contul pe care-l aveam nu mai era activ. Daphne și-a așezat capul castaniu pe genunchiul meu.

— Cred c-ar trebui să mergem să vedem ce vrea morocănosul ăla să facă, nu, Daphne?

Setterul și-a legănat coada înainte și înapoi, iar eu i-am mai dat o îmbrățișare. Când mi-am ridicat privirea, am văzut-o pe Katherine în pragul ușii dormitorului. Pielea ei avea ceva mai multă culoare decât în seara trecută. Se pare că, asemenea mie, reușise să tragă un pui de somn.

— Să înțeleg c-ai dormit bine? m-a întrebat.

Am ridicat din umeri.

— A durat o vreme până să adorm. Dar am impresia că mi-am scos pârleala azi-dimineață.

— Și Connor și-a făcut griji pentru tine, Kate. Dacă a fost puțin aspru e de înțeles.

— El e mereu puțin aspru. Cred că pur și simplu asta-i firea lui.

Katherine a dat ușor din cap.

— Bănuiesc că n-a fost mereu așa, dar miza e la fel de mare și pentru el, ca pentru noi toți.

— Știu, am spus. Nu-i simplu să-ți pierzi complet identitatea…

— Nu-i vorba doar despre identitatea lui, Kate. Connor și-a pierdut *familia,* și nu mă refer numai la faptul că sora lui e alta ori că acum are un frate. Pentru el, astea sunt detalii minore. Soția lui… a murit acum vreo zece ani, din cauza unui anevrism cerebral care n-avea nicio legătură cu toate astea. Însă copiii lui au dispărut odată cu variația temporală din mai anul trecut. Connor deja lucra cu mine și… ei erau amândoi la facultate. Fiul și fiica lui… au încetat să mai existe, întocmai ca mama ta. Din nu se știe ce motiv, când am depănat firul evenimentelor am constatat că, în versiunea actuală, Connor nu și-a întâlnit niciodată soția.

Am tăcut. M-am uitat în jos, la ținuta mea, și mi-am dat seama că gusturile lui Connor în materie de haine trebuiau puse pe seama

experienței de viață. Știa ce nevoi au adolescentele, fiindcă nu demult mersese la cumpărături cu una, în calitate de tată singur.

Am ieșit din cameră și am străbătut holul curbat cu vedere spre living, până când am ajuns la biblioteca aflată în capătul opus al celui de-al doilea etaj. Daphne, care tropăia credincioasă în urma noastră, a scos un scâncet când și-a dat seama încotro ne îndreptam și a făcut cale întoarsă, luând-o spre scări.

— Biata Daphne! a zis Katherine. Chiar nu-i place biblioteca. Nu știm precis de ce. Nu cred să fie din cauză că poate vedea luminile echipamentelor CRONOS. Connor zice că e posibil ca, atunci când sunt active, medalioanele să scoată un zgomot care o deranjează.

Bărbatul stătea în partea cea mai îndepărtată a încăperii, absorbit de munca lui. Katherine s-a așezat în fața unuia dintre terminale, iar eu am ocupat un scaun din apropiere, mi-am ridicat picioarele desculțe pe marginea lui și mi-am sprijinit bărbia de genunchi.

— Deci ce faceți și cum pot fi de ajutor?

Connor mi-a aruncat o privire, apoi s-a apropiat și mi-a întins trei jurnale. Aveau dimensiuni asemănătoare cu cel care se găsea în ghiozdanul meu, însă culorile și stările copertelor difereau.

— Poți începe parcurgându-le pe astea. Noi încercăm să stabilim exact când e ucisă Katherine. Între timp, tu trebuie să te familiarizezi cu fiecare dintre expediții. Presupun că ai cunoștințe de bază despre istoria mișcărilor pentru drepturile și libertățile cetățenilor din America…

A plecat fără să mai aștepte un răspuns, așa că m-am adresat în schimb lui Katherine, în vreme ce așezam jurnalele pe masă, lângă mine.

— Drepturi civile? Gen Martin Luther King?

— Da, a răspuns ea, și drepturile femeilor. Mai sunt și alte categorii, bineînțeles, însă cariera mea de cercetător s-a concentrat asupra

aboliționismului (adică asupra desființării sclaviei) și asupra drepturilor femeilor. Am studiat mișcările într-un sens larg, urmărind schimbările petrecute de-a lungul mai multor secole. Prima mea călătorie de cercetare a fost într-un sat al quakerilor, la începutul anilor 1700. Știi ceva despre quakeri?

— Puține. În Iowa am cunoscut pe cineva care era quaker. Luam împreună lecții de karate. Unuia dintre colegi i s-a părut ciudat că pe un om care ar trebui să fie pacifist îl pasionează artele marțiale, însă el ne-a explicat că nu-i nicio contradicție, din moment ce în karate e vorba despre încercarea de a evita violența, nu despre folosirea violenței pentru rezolvarea problemelor.

Katherine a dat din cap în semn de încuviințare.

— Societatea religioasă a prietenilor, deseori numită Quakerii, a fost primul grup religios din Statele Unite care s-a opus sclaviei, dar a și promovat drepturile femeilor. Datorită faptului că femeile călătoreau deseori dându-se drept predicatori ai acelei religii, mi-a fost destul de ușor să observ o comunitate, fără să atrag prea mult atenția. În timpul primelor două salturi ale mele (unul în 1732 și unul mai târziu, în 1794) am făcut echipă cu bătrânul istoric pe care urma să-l înlocuiesc la CRONOS. După aceea am călătorit singură la întrunirea din 1838, unde a fost semnată Declarația Drepturilor. Mulți dintre semnatari erau quakeri.

— E documentul pe care mi l-ai arătat și care acum poartă iscălitura lui Prudence, nu?

Katherine a dat din cap.

— Am mai făcut și alte câteva salturi pe cont propriu, dar, în general, CRONOS considera că expedițiile mergeau mai bine atunci când istoricii călătoreau doi câte doi. Logic era ca eu să fac echipă cu Saul Rand, de vreme ce mișcările religioase erau specialitatea lui. Organizațiile religioase se suprapuneau frecvent cu mișcările pentru drepturile omului, nu doar în cazul

quakerilor, ci și al multor altor confesiuni. Saul era cu doar opt ani mai în vârstă decât mine, așa că strategia noastră de a călători ca un cuplu căsătorit ne oferea o acoperire eficientă. Și, până la urmă, acoperirea a devenit ceva firesc, fiindcă *formam* un cuplu. Așadar, a continuat Katherine îndreptându-și din nou atenția spre ecranul calculatorului, am făcut în total douăzeci și șapte de salturi împreună.

A apăsat butonul mouse-ului și a deschis o listă de orașe, cu câte o dată trecută în dreptul fiecăruia.

— Astea douăsprezece par să aibă cele mai multe șanse de a fi locul în care s-a petrecut uciderea mea. Nu prea putem exclude nici salturile pe care le-am făcut singură, deși nu știu sigur câte informații avea Saul despre ele.

— De ce? am întrebat. Nu mă refer la aceste călătorii anume, despre ele putem discuta mai târziu. De ce face Saul așa ceva? De ce vrea să schimbe trecutul? De ce vrea să te omoare?

— De ce *m-a omorât* e întrebarea corectă. Sau mai degrabă, tehnic vorbind, de ce a pus pe altcineva să mă omoare, a zis Katherine. După cum ți-am explicat mai devreme, Saul a rămas blocat în epoca în care a aterizat și aș paria pe ce vrei tu că e vorba despre un moment din viitor, nu din trecut. Se folosește de altcineva (sau, încep eu să bănuiesc, de mai mulți indivizi) pentru a schimba istoria în favoarea lui. Știm despre existența a doi oameni (tinerii pe care i-ai întâlnit ieri), dar nu putem admite cu certitudine că sunt singurii. Suspectez că printre ei se numără și Prudence. Cel puțin avem dovada că a făcut mici modificări într-un document istoric.

— Tot nu pricep ce motive personale are Saul. Ce speră să câștige?

L-am văzut cu coada ochiului pe Connor scuturând enervat din cap și m-am hotărât să-i vorbesc direct.

— Trebuie să recunoști, Connor, că, dacă mi se cere să ajut la depistarea unui criminal, e important

să înțeleg cum gândește.

Bărbatul și-a întors scaunul ca să stea cu fața la mine.

— Ia orice psihopat, sociopat… nu contează eticheta pe care o alegi. Dă la o parte amănuntele, iar motivația va fi întotdeauna aceeași, Kate. Puterea. Oricât de multă poate să obțină.

— Dar de ce s-o ucidă pe Katherine? De ce nu l-a pus pe Dolofan să mă omoare pur și simplu în metrou? Katherine n-are cum să folosească medalionul și n-a făcut tocmai un secret din faptul că suferă de o boală în fază terminală.

— Bună observație, Kate. Îmi imaginez că e ceva personal, a adăugat Katherine. Prima dată când Saul și-a pus în gând să mă omoare (atunci, în 1969, când am scăpat fugind) a făcut-o pentru că-i stăteam în cale. Și, la fel de important, pentru că încetasem să-l mai consider fascinant, atrăgător, genial… toate lucrurile pe care le crezusem prostește despre el de-a lungul celor patru ani cât am fost parteneri. Atunci n-a reușit să-mi ia viața, iar Saul n-a acceptat niciodată cu ușurință eșecul. Dacă acum are mijloacele să termine ce-a început la CRONOS, și presupun că o s-o facă numai din principiu.

Îmi venea greu să mi-o închipui pe Katherine tânără și impulsivă, și, pe lângă asta, încă simțeam că ne scăpa o parte din imaginea de ansamblu, însă am dat din cap.

— Adică ce anume te-a făcut să-ți schimbi părerea despre Saul?

— Am început să descopăr niște… contradicții în rapoartele lui și am observat câteva acțiuni contrare procedurilor CRONOS. Asta se întâmpla cam pe vremea când aflasem că sunt însărcinată. Mulți dintre colegii noștri au presupus că Saul studia istoria religiilor fiindcă era un credincios fervent. Categoric, putea să le lase impresia asta adepților multor confesiuni. Eu îl cunoșteam mai bine decât majoritatea și îl credeam atras de istoria

religiilor fiindcă privea cu scepticism acest domeniu. Niciuna dintre variante nu era adevărată.

Katherine s-a uitat cu atenție la mine.

— Saul credea cu ardoare numai în *el însuși* și era convins că, abil manipulate, convingerile religioase ale altora reprezentau o excelentă cale către puterea la care râvnea. Studia religiile lumii ca să culeagă idei despre cum să și-o clădească pe a lui.

— Cum „clădești” o religie? am întrebat.

— Mulți au reușit s-o facă având resurse mult mai limitate, a zis Katherine, zâmbind strâmb. Saul avea la dispoziție o unealtă excelentă. Cred că planul lui a fost să se întoarcă personal în diverse locuri și momente din istorie, pentru a lăsa în urmă un șir de apariții, miracole și profeții, amestecând diverse confesiuni. Așa cum creștinismul a înglobat elemente din religiile păgâne, ca să atragă adepți, el urma să încorporeze elemente din creștinism, islamism și alte rituri, pregătind calea pentru domnia profetului Cyrus… care, desigur, avea să fie Saul.

— Stai așa…! Doar nu vrei să spui că el a întemeiat cyriștii? E o nebunie! Acum câteva luni am participat la o slujbă de-a lor într-unul din temple. Mă rog, n-am devenit un adevărat practicant, dar mi s-au părut OK. Charlayne mai merge din când în când cu Joseph, fratele ei. El iese cu o fată care e cyristă.

N-am adăugat că pe părinții lui Charlayne îi îngrijora puțin turnura serioasă pe care o căpătase relația. Dacă cei doi hotărau să se căsătorească, lui Joseph i s-ar fi cerut să se convertească, și majoritatea cyriștilor se cununau la vârste destul de fragede. De la doisprezece ani, purtau câte o mică floare de lotus tatuată pe mâna stângă, drept simbol vizibil al castității. Membrii bisericii promiteau prin jurământ să fie abstinenți (complet abstinenți) până la împlinirea vârstei de douăzeci de ani ori până la căsătorie, indiferent de variantă,

și toate mariajele trebuiau să primească aprobarea bătrânilor templului.

Mi-am amintit de o discuție pe care o avusesem cu mama lui Charlayne, după ce participaserăm la o slujbă de duminică din templu. Părerile ei erau împărțite: îi privea cu neîncredere pe cyriști în general, însă Joseph fusese mereu copilul ei rebel, și, după ce o cunoscuse pe Felicia, se îndreptase de tot. Fără alcool, fără droguri și, din câte știa ea, fără sex. Viața lui se învârtea în jurul serviciului, a facultății și a vizitelor atent supravegheate pe care i le făcea Feliciei, ea având optsprezece ani și încă doi ani de abstinență. Formau un cuplu de aproximativ șase luni, iar Joseph era în al nouălea cer pentru că, în sfârșit, i se îngăduise s-o țină de mână. Charlayne spunea că transformarea fratelui ei era teribilă, și, într-un fel, romantică. Eu nu vedeam cum puteau „teribil" și „romantic" să fie asociate, însă mintea prietenei mele lucra uneori misterios.

— Ești sigură? am întrebat. Adică au ei niște convingeri depășite, dar asta-i valabil pentru multe religii. Vicepreședinta nu e cyristă? Mi-o amintesc pe Charlayne când povestea că o văzuse Joseph la templu aproape săptămânal, în lunile dinaintea alegerilor. Cyriștii nu sunt vreo sectă apărută peste noapte. Există de sute de ani. De ce-ai crede…

Katherine mi-a aruncat o privire exasperată.

— Nu doar *cred,* Kate! Știu precis. Saul i-a creat pe cyriști. Iar faptul că există de secole depinde de unghiul din care privești. Pentru cei care în ultimii doi ani nu s-au aflat sub permanenta protecție a unui medalion (inclusiv tu, Kate), cyriștii au fost întemeiați la jumătatea secolului al cincisprezecelea.

— 1478, ca să fim exacți, a spus Connor.

Katherine s-a dus la unul dintre rafturi, a cercetat preț de câteva clipe ce se afla pe el și, în cele din urmă, a scos la iveală o carte groasă.

— Manualele tale probabil că dedică pagini întregi istoriei cyriştilor şi rolului pe care aceştia l-au jucat în diverse epoci. Dar scoate orice volum de pe rafturile *astea* şi n-o să găseşti nicio menţiune despre cyrişti, despre credinţa ori istoria lor.

Mi-a întins cartea. Era o trecere în revistă a istoriei americane, scrisă în anii 1980. Am răsfoit indicele şi am văzut că nu era pomenită colonia cyristă din Providence, cea pe care orice curs de istorie, din câte îmi aminteam, o studia alături de puritanii din Salem şi de pelerinii din Plymouth Rock.

— Atunci asta e istoria corectă? am întrebat.

— „Corect" e un termen relativ, dar da, cartea aia îţi oferă o descriere în general fidelă a cronologiei dinainte ca Saul să înceapă să umble creanga. Am avut mare noroc că am putut să protejăm cărţile de aici. Dacă nu l-aş fi găsit pe Connor la momentul potrivit, întreaga bibliotecă ar fi fost compromisă. Şi cu toate că n-o să găseşti nicio menţiune despre cyrişti în vreunul din volumele astea, Connor şi cu mine îţi putem spune data exactă legată de *adevărata* întemeiere a organizaţiei Cyrist International: 2 mai anul trecut.

— Ah! am spus, începând să înţeleg. Atunci…

— Întocmai! E ziua în care s-a petrecut prima variaţie temporală pe care ai simţit-o, când încă te aflai în Iowa.

— Totuşi e foarte greu de închipuit. Îmi amintesc c-am tot văzut temple cyriste încă de când eram copil. Enoriaşii reprezintă… cât? Poate zece la sută din populaţie?

— Acum o săptămână ai fi fost pe-aproape, a zis Connor. Însă de azi-dimineaţă, *CIA Factbook*[10] zice că formează 20,2%. Au mai câştigat câţiva adepţi odată cu ultima variaţie. Ah, şi ai pomenit-o pe vicepreşedinta Patterson? Bărbatul a tastat câteva litere în fereastra de căutare deschisă pe

ecranul calculatorului său și a apăsat pe un link aflat printre primele din listă.

Site-ul Casei Albe s-a deschis, afișând un șir de imagini cu scene de la Washington, majoritatea având în centru silueta suplă a lui Patterson, pe un podium sau într-o ședință foto. Connor a lovit ușor ecranul cu vârful degetului, acoperind în parte chipul lui Patterson și părul ei castaniu, perfect coafat.

— După cum vezi, a fost promovată.

Pur și simplu mi-a căzut falca. Paula Patterson n-ar fi fost nici pe departe întâia mea alegere pentru postura de primă femeie președinte, dar era oarecum mișto să știu că cel mai înalt tavan de sticlă fusese spart în sfârșit.

— Dar cum? Președintele a fost ucis sau…?

Connor a ridicat din umeri.

— Nimic atât de dramatic. Doar că Patterson a fost cea care a câștigat candidatura. Avea finanțare solidă.

Am clătinat încet din cap.

— E… incredibil. Ziceți că nimic din ce-mi amintesc, nimic din ce-am învățat la școală nu e real?

— Nu-i vorba că *amintirile* tale nu sunt reale, a spus Katherine. Doar că, după perturbările temporale pe care le-ai simțit, tu ai trăit o altă înlănțuire de evenimente decât noi. Mai precis, tu nu ești *aceeași* Kate pe care aș fi întâlnit-o dacă aș fi pornit proiectul ăsta acum un an și jumătate, așa cum plănuiam.

Am avut nevoie de câteva momente ca să „diger” toate informațiile primite. Îmi venea greu să-mi imaginez o altă versiune a mea, cu alte amintiri. Iar templul cyrist se găsea la periferia vieții mele. Cât de schimbată ar fi fost realitatea pentru oamenii care crescuseră în respectiva religie sau ale căror familii întregi făcuseră parte din acel cult, cale de mai multe generații?

— În regulă! am început. Să lăsăm la o parte cât de recent au fost creați cyriștii. De ce îi crezi implicați în uciderea ta? Nu știu multe despre ei, dar știu că nu susțin omorârea oamenilor. Sunt aproape sigură că au reguli anume făcute ca să interzică asta.

— Bineînțeles că au, a spus Connor, pufnind disprețuitor. Toate religiile importante au reguli împotriva crimei. Altfel n-ar avea atât de mulți adepți. Mă rog, cel puțin nu mulți adepți cu care să vrei să stai în aceeași încăpere. Dar asta nu înseamnă că nu sunt numeroși oamenii dispuși să omoare în numele credinței lor. E un lucru valabil pentru majoritatea confesiunilor.

— Atunci de ce să construiești o *religie*? Ai adus vorba despre putere. Aș zice că există căi mult mai directe de acces la putere decât întemeierea unei religii.

— Poate, a răspuns Katherine. Dar un pastor din anii 1870 (nu Saul, ci o persoană pe care a studiat-o el) a propovăduit cândva în fața congregației lui că „Banii înseamnă putere și se cade să râvniți cu măsură la ei". Cyriștii au profitat de sfatul lui. Mai presus de toate celelalte reguli ale bisericii, membrilor li se cere să plătească zeciuiala. Li se promite că „investiția spirituală" le va fi înapoiată înmulțit.

Katherine s-a aplecat, cu un surâs viclean pe față.

— Și le *este* înapoiată înmulțit, dacă respectivii membri respectă și sugestiile primite de la liderii lor cu privire la *restul* investițiilor pe care le fac. Poți fi sigură că sunt o grămadă de cyriști care au știut când să investească în Microsoft și când să scape de acțiunile Exxon. Au reușit să-și gestioneze cu înțelepciune portofoliile pe timpul fiecărei crize. Desigur, membrii mai săraci, care nu-și pot permite să dea decât taxa obligatorie de zece la sută din venituri, cam au ghinion, însă ceilalți? Din punctul lor de vedere, au dovada

palpabilă că Dumnezeu le dăruiește bogății celor care cred.

— Cyrist International e o organizație foarte bogată, Kate. Trebuie admis că, dacă cyriștii n-ar fi… ieșit la iveală, cea mai mare parte a banilor ar fi sfârșit sub controlul altor grupări religioase. Dar, în orice caz, au rezultat miliarde de dolari în mâinile cuiva capabil să manevreze și mai mult respectiva avere, intervenind pe piețele istorice.

— Și Saul a făcut toate astea din doar trei schimbări în timp? am întrebat.

— Credem că au avut loc trei schimbări majore, a spus Katherine. Cele pe care le-ai perceput tu. Prima a fost când s-a format templul. A doua… ei bine, n-am identificat cu precizie cauza variației din 15 ianuarie. A treia, desigur, s-a petrecut ieri. Inițial ne-am gândit că e vorba de o schimbare minoră pentru istorie ca întreg, cu impact major asupra oricărei vieți care s-a intersectat cu a mea, din 1969 și până acum, deoarece înseamnă că eu n-am făcut niciodată schimb de locuri cu Richard, n-am ajuns niciodată la Woodstock și nu mi-am adus pe lume cele două fete. Prin urmare, Deborah n-a existat pentru a-l întâlni pe Harry și tu nici nu te-ai născut.

Katherine s-a oprit și a sorbit încet din ceai, după care a continuat:

— Dar vedem multe alte schimbări, deci presupun că au plasat-o strategic în timp. La urma urmei, modificările astea trebuie să le dea și lor o senzație la fel de neplăcută ca aceea pe care o avem noi două. N-ar fi lipsit de sens să-și minimizeze disconfortul și să facă mai multe lucruri deodată, presupunând că au destui oameni capabili să călătorească în timp.

Cel mai înspăimântător lucru mi se părea faptul că o parte din ceea ce-mi spunea începea să sune logic.

— Înainte să… aterizezi în 1969, tu ai știut ce punea la cale Saul? Ai știut că urma să creeze

religia asta nouă?

Katherine nu mi-a răspuns, dar a luat teancul de jurnale pe care-l țineam, apoi și-a trecut un deget peste cotoare, citind datele imprimate în relief cu auriu. A scuturat din cap și s-a întors la raft, unde a găsit o altă cărticică pe care a deschis-o, lovind ușor de trei ori în prima filă albă. I-am văzut degetele mișcându-se scurt pe pagină, ca și cum ar fi introdus un cod PIN la bancomat.

— Răspunsul pe scurt e „nu”, a zis ea în timp ce se întorcea lângă scaunul meu. N-am știut cu ce se ocupa. Dar am bănuit că plănuia ceva. Ceva împotriva regulamentului CRONOS.

Katherine mi-a întins teancul de jurnale.

— Totuși, trebuie să-mi citești jurnalul oficial, a continuat bunica, pentru a te familiariza cu misiunile. Dar poate că cel mai bine ar fi să pornești de la ăsta. Tuturor ni se cerea ca, pe lângă rapoartele oficiale din călătorii, să facem și însemnări personale. Cel de deasupra e jurnalul meu intim.

Connor a privit-o surprins. Mi s-a părut că sesizez și o urmă de supărare, ceea ce m-a făcut să bănuiesc că aceea era o carte din bibliotecă la care el nu avusese acces.

Bunica a scotocit printr-un sertar al biroului și a găsit o cutie, din care a scos un mic disc translucid, ce avea o formă și dimensiuni similare cu ale unei lentile de contact. Mi-a așezat cercul în palmă.

— Așază-ți-l chiar în spatele urechii, în micuța scobitură de jos. Dacă apeși pe el, o să ți se lipească de piele.

Am încercat, și dispozitivul s-a atașat fără probleme, însă n-am observat nicio schimbare.

— Ar trebui să facă ceva?

Katherine a deschis jurnalul și a lovit pagina de trei ori. Dintr-odată, trei pictograme mărunte au apărut și au început să plutească deasupra foii, ca într-o hologramă. Un simbol pentru volum era

colorat în gri, până când l-am apăsat cu degetul, și atunci am auzit un zumzet înfundat.

— Folosind comenzile astea, poți să faci o pauză, să sari peste articole și așa mai departe. Sunt puțin diferite de tastele iPod-ului tău, însă nu cred c-o să ai nevoie de explicații.

Mi-a întins jurnalul, nu înainte de a-l mai ține câteva clipe, ca și cum nu s-ar fi îndurat să-l lase din mână.

— Poți s-o iei de la început, dar e puțin probabil să-ți trezească prea mult interes până la însemnările din a doua parte a lunii aprilie. S-a oprit, și chipul ei a căpătat o expresie ciudată. Încearcă să nu-ți faci o părere prea proastă despre mine pe măsură ce citești. Eram tânără și îndrăgostită, ceea ce arareori te face să iei decizii înțelepte.

10.

Părea lipsit de bun-simț să ascult jurnalul intim al lui Katherine câtă vreme ea era de față, așa că am coborât la parter, mi-am luat un suc dietetic din frigider și m-am trântit pe pernele din fața uriașei ferestre boltite. Nu mă gândisem tocmai la acel gen de lectură când văzusem locul respectiv în timpul primei vizite făcute cu tata în locuința bunicii, dar, așa cum bănuisem, era tare plăcut să te cuibărești acolo cu o carte.

A durat câteva minute până să-mi dau seama cum să folosesc tastele. Odată ce am rezolvat problema navigării, mi-am aruncat privirea peste câteva dintre primele însemnări ale anului. Majoritatea conțineau doar informații de bază. Volumul se prezenta ca o combinație dintre un jurnal și o agendă: o notă despre o petrecere de Anul Nou la care Katherine participase împreună cu Saul; o mică ceartă între ea și Saul, care voia să ceară o locuință mai mare după ce se mutaseră împreună; o scurtă, dar jenant de intensă descriere a felului în care sărbătoriseră ziua Sfântului Valentin… genul de notițe pe care o persoană ar putea să le aștearnă la repezeală într-un jurnal, fiind prea ocupată și prea fericită pentru o introspecție mai aprofundată. În afara unei tirade despre un coleg cu prea puțin respect față de limitele personale, articolele nu menționau aproape nimic despre CRONOS ori despre munca de zi cu zi a lui Katherine în cadrul organizației.

În însemnările de la începutul primăverii, am remarcat o schimbare treptată în privința conținutului lor. Lovind ușor pagina de trei ori, așa cum făcuse bunica mea, am activat din nou pictogramele. După ce am ajustat volumul, am apăsat tasta de redare a unei înregistrări păstrate sub numele 04202305_19:26. Zumzetul a reînceput, după care cuvintele de pe foaie s-au

mutat mai jos, făcând loc unei mici ferestre video, asemănătoare cu o reclamă tridimensională. Am văzut imaginea mică, dar clară, a unei tinere femei frumoase, cu trăsături delicate, care stătea așezată la un birou, ținând în mână o perie de păr. Purta un capot roșu de mătase. În spatele ei se găsea un pat, pe care erau aruncate în dezordine niște haine ce păreau să fi provenit dintr-o mare geantă de călătorie maronie.

Părul lung al femeii, încă umed, avea culoarea aurie a mierii. Ochii ei îmi erau cunoscuți, la fel și vocea, atunci când a început să vorbească. Mi-am dat seama că mă uitam la o versiune mult mai tânără, și foarte furioasă, a bunicii mele.

> *Ne-am întors de la întrunirile din Boston. Mi-a prins bine să pot face un duș decent și să mă spăl pe cap după mai bine de o săptămână în care n-am avut parte decât de spălături sumare cu buretele. Saul…*

Mai tânăra Katherine s-a uitat peste umăr, spre o ușă, apoi a continuat:

> *Saul e iar la club. Doamne, cât urăsc locul ăla*! *În ultima vreme, primul lucru pe care vrea să-l facă după fiecare salt e să se vadă cu Campbell și cu ceilalți amici ai lui de la Clubul Realiștilor. Nici măcar nu s-a deranjat să treacă mai întâi pe acasă.*
>
> *Ne-am certat groaznic la Boston și nu știu ce naiba are el impresia că pune la cale. Probabil o să ne dea pe amândoi afară din CRONOS, dar, bineînțeles, lui nu i se pare că e treaba mea ce face el.*
>
> *Când am intrat în sala de conferințe, era chiar pe podium. Pe nenorocitul ăla de podium*! *Eu n-aveam ce căuta acolo.*

Ar fi trebuit să fiu la o întrunire a Clubului Femeilor din New England, unde Julia Ward Howe[11] *urma să primească o distincție, dar întrunirea a fost reprogramată, fiindcă Howe s-a îmbolnăvit. Și nu-i așa c-ar fi fost frumos dacă se menționa acest mic amănunt în articolele de ziar pe care le-am primit de la CRONOS*?

Deci… m-am întors pe jos până la biserica în care Saul urma să participe la o întrunire anuală a pastorilor congregaționaliști. Datoria lui era să observe, să se piardă în mulțime, pentru Dumnezeu, dar nu! *El stătea în față, conducând o dezbatere despre profeție și miracole. Câțiva dintre pastorii mai pragmatici aflați în public îl priveau de parcă ar fi fost nebun. Și poate că e. Ceilalți îi sorbeau fiecare cuvânt, ca oile, lucru care mă face să cred că poate a făcut ceva* (*fără îndoială, ceva împotriva regulilor CRONOS*) *ca să le capteze atenția.*

În momentul acela, Katherine s-a îndepărtat de cameră, rămânând întoarsă cu spatele în timp ce scormonea printr-un buzunar al genții de voiaj, ca să scoată la iveală apoi un flacon opac, cu o etichetă de pe care n-am reușit să descifrez nimic. Bunica a scuturat flaconul înspre obiectiv.

Și ăsta… îi căutam praful de dinți, fiindcă pe al meu îl uitasem, iar flaconul se găsea în geanta lui. Centrizină. Nici mai mult, nici mai puțin! *Saul știe că ne e absolut interzis să luăm orice articol anacronic* (*inclusiv produse farmaceutice*) *într-o misiune. La experiența lui, e imposibil să nu știe*!

Când l-am luat la întrebări, mi-a zis că medicamentul i-a fost prescris pentru durerile de cap. Cât de proastă mă crede? Centrizină pentru dureri de cap? O tâmpenie de la început până la sfârșit. Tocmai am căutat și, exact așa cum am crezut, singurul ei rol e de substanță activă în tratarea cancerului. Atât!

Poate că intențiile lui au fost bune. Vorbise mai demult despre cum e aproape sigur că unul dintre pastorii pe care i-a întâlnit suferă de cancer de piele. Sunt convinsă că doar încerca să ajute. Dar trebuie să înțeleagă riscurile… nu poate pur și simplu să…

Și, da, știu, știu… oricum ar trebui să menționez asta în raportul misiunii, indiferent de bunele lui intenții, sau măcar să discut cu Angelo. Știu.

Furia părea să se risipească și Katherine s-a așezat pe marginea patului, cu ochii închiși. Timp de vreo douăzeci de secunde n-a spus nimic, apoi a continuat:

El jură că n-o să se mai întâmple. Și-a cerut scuze că ne-a pus în pericol pe amândoi. După aceea, mi-a cules cel mai frumos buchet de primăvară. Pur și simplu a stat în fața mea, cu o față de cățeluș trist, cu florile în mână, spunând că a fost incredibil de prost și că mă iubește foarte mult.

Și mă iubește. Știu că mă iubește. Așa că l-am iertat și ne-am petrecut restul zilei împăcându-ne. Cu Saul poate fi foarte ușor să uiți ce te-a enervat inițial, până când face o altă prostie…

Uneori mi-aș dori doar să gândească înainte să acționeze. E foarte impulsiv,

iar regulile CRONOS există pentru un motiv. El n-are voie pur și simplu să improvizeze un discurs ori să-i dea unui prieten o sticlă de centrizină. Nu se știe niciodată ce impact ar putea să aibă până și o schimbare măruntă asupra cronologiei.

Aș vrea numai să se gândească înainte…

Filmul s-a încheiat și am mai parcurs în grabă câteva însemnări zilnice, până când am apăsat pe videoclipul numerotat cu 04262305_18:22.

Katherine purta ceea ce părea să fie o ținută potrivită pentru birou: un sacou gri, strâns pe trup, o bluză bleu fără mâneci, cu un decolteu adânc, și un șirag de mici perle negre în jurul gâtului. Avea părul strâns la spate, iar ochii îi erau înroșiți și puțin umflați pe la margini, ca și cum ar fi plâns, după care ar fi încercat să ascundă stricăciunile sub un nou strat de machiaj.

Praful s-a ales de garanția afurisitelor ăstora de implanturi! *Chiar speram să fie doar o infecție stomacală pe care s-o fi luat în misiunea din Boston de săptămâna trecută. O sută șaisprezece zile… ceea ce ar însemna că s-a întâmplat după petrecerea de Anul Nou.*

Și acum… nici măcar nu știu dacă vreau să-i spun lui Saul. A mințit în legătură cu călătoria la Boston. N-a fost doar o toană și n-a fost singura dată când a vorbit la asemenea adunări. Cred că folosește un alt nume și, poate, din cauza asta verificările computerizate ale CRONOS n-au surprins nicio anomalie. Dar eu mi-am petrecut toată dimineața în bibliotecă (*aproape de băi, în caz că*

m-ar fi lovit iar greața) *și am descoperit niște mențiuni care mă îngrijorează.*

Pe la sfârșitul anilor 1800, e pomenit ici și colo un predicator pribeag pe nume Cyrus, și un întreg articol apărut în ceva numit Jurnalul American al Profeției, *din septembrie 1915, descrie cum, la o mică biserică aflată undeva între Dayton și Xenia, Ohio, Cyrus ăsta a prezis, cu lux de amănunte, inundarea Daytonului din 1913, cu aproape patruzeci de ani înaintea fenomenului propriu-zis. Ba chiar l-a arătat cu degetul pe un băiat din congregație și a prezis că locuința acestuia va fi distrusă, iar un porc va fi găsit plutind pe o stradă din oraș, în automobilul lui. În 1877, nimeni nu știa precis ce era un automobil, însă comentariul a fost documentat într-un editorial din ziarul local și, așa cum era de așteptat, Danny Barnes a dat peste un porc șezând în Model T-ul lui, care plutea pe stradă după inundația din 1913.*

Articolul mai vorbește despre zvonuri privind anumite miracole – zeci de vindecări pe care fratele Cyrus cică le-ar fi făcut în Vestul Mijlociu. Tumori. Pneumonii. Artrite.

Nu-i domeniul meu, dar nu trăiești și călătorești cu un specialist în istoria religiilor vreme de aproape trei ani, fără să prinzi esențialul. L-am auzit pe Saul pomenind despre sora Aimée, părintele Coughlin și alte zeci de persoane, însă nimic despre tipul ăsta, Cyrus. Și mă îndoiesc că, printr-o coincidență, datele la care fratele Cyrus a vizitat respectivele orașe se potrivesc perfect cu câteva dintre salturile făcute de Saul.

Fratele Cyrus e Saul. Sunt convinsă. Totul are legătură cu țăcănitul de Campbell și cu ceilalți de la clubul lui.

Nu mi se pare o coincidență nici faptul că Cyrus e numele blestematului ăluia de câine al lui Campbell, bătrânul doberman bășinos care mârâie și clănțăne din fălci la oricine se apropie.

Katherine a sorbit dintr-o sticlă bleu pe care scria „Vi-Na-Tality". S-a strâmbat ca și cum ar fi fost ceva acru, pe urmă s-a frecat la ochi, întinzându-și puțin machiajul, și s-a uitat din nou înspre cameră.

Trebuie să-i spun lui Angelo. N-am de ales. Singura mea întrebare e dacă să vorbesc mai întâi cu Saul, să încerc să-l conving pe cale rațională. Poate, aflând că sunt însărcinată, și-ar da seama că nu-i un joc, că viețile și carierele noastre n-ar trebui puse în primejdie din cauza nu știu cărui pariu teoretic cu Campbell. Saul adoră copiii. Cred c-o să fie fericit. Iar dacă mergem împreună la Angelo…

Katherine a scuturat din cap și a oftat.

Saul o să fie dat afară din CRONOS. Nu văd nicio cale de scăpare din treaba asta. Dar, poate, dacă el le spune totul, organizația o să mă lase pe mine să rămân, cu toate că noi formăm un cuplu. Și măcar unul din noi ar avea o slujbă decentă. El ar sta cu copilul sau i se va permite să facă cercetări de importanță secundară.

Bunica și-a masat puțin tâmplele și a închis ochii.

Curând o să vină acasă. A fost plecat toată ziua cu Campbell și cu ceilalți prieteni idioți ai lui. Mâine-dimineață, la ora nouă, am programat un salt singură. O să încerc să discut cu Saul în seara asta și pe urmă, cu sau fără el, o să vorbesc mâine cu Angelo.

Dacă n-ar fi fost copilul, l-aș fi dat dracului pe Saul. Dar în cazul în care el ar ajunge la o fermă de forțe de muncă, băiatul, sau fata, nu și-ar vedea prea des tatăl. Și poate că lucrurile o să meargă… Saul e plin de calități. Pur și simplu nu-mi vine să cred c-ar…

Un oftat apăsat, apoi Katherine s-a aplecat pentru a opri înregistrarea.

∞

O ploaie blândă se pornise în timp ce urmăream filmarea din 26 aprilie și am auzit niște lăbuțe lovind încet în ușa cu plasă împotriva insectelor. Casca îmi transmitea atât de clar sunetul jurnalului, încât aproape toate zgomotele de fundal erau acoperite. Judecând după privirea plină de reproș pe care mi-a aruncat-o, Daphne râcâia de ceva vreme la intrare. Neglijența mi-a fost răsplătită cu un duș la mâna a doua, când cățelușa s-a scuturat zdravăn, ca să scape de apa adunată în blana castanie.

Connor intrase în bucătărie pe la doisprezece și jumătate, în timp ce eu mă uitam la articolele din jurnal. Nu spusese nimic, doar își luase o furculiță și o cutie oarecare de plastic din frigider, ceea ce m-a făcut să bănuiesc că, la prânz, dar și la micul dejun, aveam să fiu singură cu Daphne.

În frigider se mai găseau alte câteva cutii de plastic, însă habar n-aveam ce conțineau sau de câtă vreme stăteau acolo. Mi-am turnat un pahar de lapte și am început să scotocesc prin cămara de

unde am ieșit, până la urmă, cu pâine și unt de arahide. Acesta din urmă era fin, nu ca acela cu bucăți crocante, preferatul meu, și nu găsisem decât dulceață de mentă (bleah!), așa că am feliat o banană peste untul de arahide și am pornit iar jurnalul, urmărindu-l în timp ce mâncam.

Ultima înregistrare data din 27 aprilie, ora 02:17. Când Katherine a reapărut pe ecran, am tras brusc aer în piept, fiind cât pe ce să mă înec cu o bucată de sandviș.

Bunica își scosese sacoul și rămăsese doar în bluza albastră fără mâneci. Părul ei, care înainte fusese strâns cu grijă într-un coc, era acum ciufulit. Șiragul de perle îi dispăruse, iar dunga de un roșu aprins de pe gâtul ei mă făcea să bănuiesc că-i fusese smuls. Avea buza de jos crăpată și își ținea un mic tampon alb lipit de obrazul drept, care i se umflase. Când a vorbit, vocea îi era slabă și lipsită de emoție.

> *Saul știe. Adică știe că eu știu. Nici măcar n-am ajuns la partea cu copilul. N-am îndrăznit, nu în timp ce țipa în halul ăla la mine. Poate c-ar fi trebuit să încep cu ea… poate că el n-ar fi… dar nu. Nu vreau să afle despre copil. Nu acum.*
>
> *Cred… cred că a înnebunit. Nu l-am mai văzut niciodată așa… atât de furios.*

Lacrimile îi șiroiau pe față și s-a oprit ca să se adune, înainte de a continua. Geanta de voiaj pe care o văzusem pe pat în filmarea anterioară era pregătită cu grijă, însă restul camerei fusese distrus. Un obiect mare în formă de tub, care e posibil să fi fost o lampă, zăcea făcut țăndări, iar tabloul ce atârna deasupra patului se afla acum pe podea, cu o tăietură uriașă pe mijlocul pânzei.

Când i-am zis că trebuie doar să mergem la Angelo și să-i mărturisim adevărul, înainte ca altcineva să descopere aceleași încălcări pe care le observasem eu, a început să urle că nu pricep binele pe care CRONOS ar putea să-l facă dacă am folosi uneltele pe care le avem la dispoziție, în loc să ne rezumăm la a studia ce-au creat secole după secole tot felul de idioți, prin greșelile și bâjbâielile lor. Că ăsta-i destinul lui, iar Campbell i-a arătat că oamenii au pur și simplu nevoie de un lider puternic, care să-i ajute să creeze o lume așa cum ar trebui și ar putea să fie. Mi-a spus că are un plan și că n-o să lase o șleahtă de proști universitari să hotărască soarta omenirii.

Între timp, mă tot lovea. Până acum Saul n-a mai dat niciodată în mine. Chiar și atunci când era foarte nervos, trăgea un pumn în perete sau spărgea ceva, dar niciodată…

În cele din urmă am mințit: i-am zis că m-a convins. Că-l iubesc și că n-o să mergem la Angelo, ba chiar aș putea să-l ajut să schimbe lucrurile. Asta doar ca să-l fac să se oprească. Dar ochii lui au căpătat o expresie glacială. Nu m-a crezut. Apoi a plecat.

Nu știu unde s-a dus, dar am zăvorât ușa. Dacă se întoarce, chem paza clădirii. O să încerc să dorm câteva ore, după care o să mă duc la CRONOS Med, să le cer să-mi… trateze chestia asta.

Și-a desprins tamponul de pe obrazul umflat și a atins ușor zona, tresărind din pricina durerii. Lângă pomete se vedea o mică zgârietură.

O să le zic eu… ceva. Nu știu. Pe urmă o să discut cu Angelo. De obicei el vine la sediu înainte de ora opt, când avem programate salturi.

Dar… mai întâi o să-i trimit un mesaj. În seara asta. O să-i dau o copie și lui Richard. Mi-e teamă de ce-ar putea să facă Saul, iar dacă o să pățesc ceva, cei de la CRONOS trebuie să cunoască motivul.

Fusesem așa absorbită de jurnal, încât nu-mi dădusem seama că bunica stătea așezată de cealaltă parte a mesei, cu o ceașcă de ceai și niște felii de măr în față. Am avut o senzație ciudată când mi-am ridicat privirea de la chipul tânăr lovit din imagine și i-am văzut versiunea mai în vârstă sorbindu-și calm ceaiul.

— Tocmai am ajuns la partea despre plecarea lui Saul, am spus eu. Ce s-a întâmplat a doua zi? Chiar au reușit să-ți facă să dispară cicatricea?

Katherine a râs încet.

— Da. Se făcuseră destul de multe îmbunătățiri în domeniul îngrijirii medicale și o rană minoră ca aia era ușor de vindecat. Dacă am fi încă în epoca respectivă, n-aș avea nici riduri la o vârstă atât de fragedă. E unul dintre cele câteva progrese medicale la care mi-ar plăcea să am acces acum.

— Ar putea să-ți vindece cancerul? am întrebat-o.

Katherine a dat din cap în semn de încuviințare.

— De-a lungul ultimelor decenii s-au făcut numeroase progrese în cercetarea cancerului, însă o să fie și mai multe peste cincizeci de ani, presupunând că putem îndrepta cronologia. Dacă aș fi fost pacient în 2070, sau chiar un pic mai devreme, tratamentul meu ar fi constat într-o foarte simplă cură cu medicamente. Boala ar fi fost diagnosticată mult mai devreme și tratarea ei ar fi semănat puțin cu îngrijirea unei infecții bacteriene

dificile din ziua de azi. În schimb, organismul meu e pompat cu o grămadă de chimicale și radiații periculoase. Și, *cu toate astea,* ele își ratează ținta.

Katherine a ridicat din umeri și a continuat:

— Ceea ce nu contează câtuși de puțin în versiunea actuală, de vreme ce sunt deja moartă. În dimineața următoare am trecut pe la CRONOS Med și le-am zis că am căzut în cadă. Mă îndoiesc că m-au crezut. Sigur nu era prima dată când o femeie apărea cu o poveste asemănătoare. Dar n-am vrut să fac nimic care i-ar fi putut alerta pe ceilalți din CRONOS cu privire la Saul, înainte să apuc să discut situația cu Angelo.

— De fapt, cine era Angelo?

Renunțasem la încercarea de a găsi timpul verbal potrivit pentru oamenii ăia. Dacă el se afla în trecutul lui Katherine, atunci urma să vorbesc despre el la trecut, chiar dacă avea să se nască abia peste câteva secole.

Bunica a mai luat o gură de ceai înainte să răspundă.

— Angelo era supraveghetorul nostru direct. Ne-a instruit pe mine și pe Saul. Era un om bun și, din multe puncte de vedere, mă simțeam mai apropiată de el decât de părinții mei, fiindcă… ei bine, fiindcă avea la rândul lui gena CRONOS. Lui puteam să-i pun întrebări care ar fi fost de neînțeles pentru tatăl meu sau chiar pentru mama mea. De cum am intrat în program, la vârsta de zece ani, Angelo a fost cel care mi-a îndrumat studiile. Înțelegeam birocrația CRONOS suficient de bine încât să știu că și el ar fi fost pus în mare încurcătură din cauza faptelor lui Saul. Voiam să-i cer sfatul, dar și să-l previn.

După ce am terminat cu unitatea medicală, a spus Katherine, m-am dus la costumieri, astfel încât ei să mă poată pregăti pentru salt. Era cam ora opt, iar între garderobă și coafor, de regulă, reușeau să mă pregătească pentru o călătorie la jumătatea anilor 1800 în cam o jumătate de oră.

Dar în ziua aia… nu cred să fi durat vreodată atât de mult. Câțiva dintre costumieri întârziaseră și erau în urmă cu treaba. Am stat acolo în combinezon, cu părul pe jumătate ridicat, vreme de aproape douăzeci de minute. Planul fusese să-i las lui Angelo câteva minute ca să-și verifice mesajele și pe urmă să putem vorbi, însă când am ajuns la el trecuse de zece fără un sfert. Urma doar să bag capul pe ușă și să-i spun că o să discutăm după ce mă întorc.

— N-ai fi putut să-ți amâni saltul pe altă dată? am întrebat. Părea o discuție prea importantă ca să lași să treacă vreo câteva zile.

Katherine a scuturat din cap.

— Nu fără modificări radicale. Programul salturilor e stabilit cu un an înainte. Echipele depun mult efort ca să pregătească totul, iar eu deja trecusem pe la costumieri. Și… din nou gândești liniar, Kate.

Mă cam săturasem să aud asta.

— Scuze! La fel ca majoritatea oamenilor, sunt obișnuită să mă mișc prin timp într-o singură direcție: înainte.

— Ce vreau să spun e că, pentru mine, saltul ar fi părut să dureze cele patru zile stabilite, mi-a explicat ea. Dar eu nu mă întorceam după patru zile. Asta ar fi însemnat o pierdere de timp pentru echipa tehnică. Toți plecam și reveneam din călătorii în serii. Era mai eficient să se stabilească destinații pentru două duzini de „săritori” o dată sau de două ori pe săptămână, decât să fie urmăriți o mulțime de călători izolați. Când m-aș fi întors la CRONOS, pentru echipa tehnică, pentru Angelo, ba chiar și pentru Saul (de vreme ce el se număra printre cei doisprezece care nu se aflau în program) n-ar fi trecut decât un ceas. Primul grup (călătorii care nu rămâneau peste noapte și n-aveau nevoie de atâtea pregătiri) plecase la nouă și jumătate, urmând să revină la zece și jumătate. Cei

doisprezece din grupul meu aveau să plece la zece, cu întoarcerea programată la unsprezece.

Deci realmente nu era cine știe ce amânare pentru cineva din CRONOS, iar mie îmi cam plăcea ideea c-o să am câteva zile doar pentru mine, departe de Saul, ca să mă gândesc exact ce voiam să fac. Noțiunea de mamă singură și ce-ar fi putut însemna ea pentru cariera mea mă speriau al naibii de tare.

Katherine și-a întors privirea și s-a uitat pe geam preț de câteva clipe.

— Nu știu la ce oră a intrat Angelo în birou, a continuat ea, dar, când am ajuns acolo, ușa era deschisă și una dintre cănile lui zăcea făcută bucăți pe dușumea. El obișnuia să bea în fiecare dimineață o fiertură de plante efectiv îngrozitoare, iar camera mirosea oribil – chestia aia formase o baltă mare pe covor.

Am deschis dulapul, ca să iau un prosop, și acolo l-am găsit pe Angelo, înghesuit în fund. Avea o fâșie de adeziv înfășurată în jurul gurii și nasului. Adezivul e un fel de scotch, dar mai rezistent. Au trecut peste patruzeci de ani și încă îi mai văd fața uneori – albastră-vineție, cu ochii larg deschiși.

— Era mort? am întrebat-o.

— Da, a zis ea încet. Depășise cu mult momentul în care unitatea medicală l-ar mai fi putut resuscita. Totuși, mereu m-am întrebat dacă s-ar fi schimbat ceva în caz că eu m-aș fi dus la el, înainte să merg la costumieri.

Am privit-o cu înțelegere și am clătinat din cap.

— Era posibil ca Saul să te omoare și pe tine, nu?

Bunica a ridicat din umeri, apoi și-a strâns mai tare puloverul de corp.

— Oricum, m-am simțit răspunzătoare. Știam că trebuia să chem paza, dar eram în ținută completă pentru anul 1853, doar cu bagajul gata de drum și fără un comunicator asupra mea (nu prea puteam să-l iau cu mine într-un salt până în anii 1850, așa

că-l lăsasem la garderobă, împreună cu restul lucrurilor mele). Am ieșit pe hol, ca să caut un alt supraveghetor, însă aceștia ori plecaseră, ori nu veniseră încă la birou. Și atunci l-am văzut pe Richard ieșind de la garderobă. Purta cea mai revoltătoare cămașă vopsită artizanal pe care o văzusem vreodată și niște pantaloni evazați, aproape la fel de largi ca fusta mea. Judecând după expresia de pe chipul lui, era limpede că primise e-mailul meu. Vederea lui Angelo l-a răvășit la fel de mult ca pe mine.

Richard mi-a spus că, probabil, toți se aflau deja în sala destinată salturilor, ceea ce era logic. De obicei ne adunam în jurul platformei (un mare spațiu circular) cu aproximativ zece minute înainte de a ne ocupa locurile, ca să dăm pe gât o ultimă ceașcă de cafea acceptabilă sau mai știu eu ce. De fapt, Richard și cu mine întârziaserăm, căci mai aveam doar trei minute până la ora saltului.

— Dar echipa tehnică putea să anuleze o călătorie în caz că avea loc o crimă, nu? am întrebat.

— Da. Însă n-au mai apucat s-o facă. Eu și Richard i-am spus coordonatorului (pe care-l chema Aaron) despre Angelo. Richard a menționat și că, la opt și ceva, îl văzuse pe Saul în preajma clădirii, împreună cu câțiva prieteni de-ai lui de la Clubul Realiștilor. Doi dintre ei făceau parte din CRONOS: un istoric de vârstă mijlocie, care ar fi trebuit să se retragă peste doi ani, și unul dintre tipii de la cercetare. Katherine a schițat un zâmbet. Dar mă abat de la subiect. În orice caz, Aaron tocmai transmitea informația către sediul firmei de pază, aflat la două clădiri distanță, iar noi ne pregăteam să le spunem celorlalți ce se întâmplase, când în cameră a intrat Saul… deși nu cred să-și fi dat seama cineva că el era. Știu că eu, una, nu mi-am dat seama. Purta o burka – știi tu, veșmântul ăla din Orientul Mijlociu, care te acoperă de sus până jos.

Am dat din cap. Palidă, Katherine a continuat:

— O ținea pe colega noastră, Shaila, drept în fața lui, cu un cuțit îndreptat spre gâtul ei. Iar de piept îi atârna ceva ciudat, o cutiuță pătrată. Saul i-a ordonat lui Aaron să retragă apelul făcut către pază și le-a spus tuturor să-și ocupe locurile pentru salt. Bineînțeles, toți am făcut așa cum ne ceruse. Vreau să spun că ceilalți nu știau despre Angelo, dar un nebun îmbrăcat într-o burka o amenința pe Shaila cu cuțitul. Bunica mea s-a cutremurat. Tot timpul mă fixa pe mine, Kate, cu aceeași privire pe care o văzusem în ochii lui noaptea trecută, ca și cum și-ar fi dorit ca lama cuțitului să apese pe gâtul *meu.* Și Richard a observat, motiv pentru care cred că mi-a ocupat locul de pe platformă. Nu știu dacă Saul a remarcat sau nu că făcuserăm schimb. El se afla pe locul Shailei, încă ținându-i cuțitul la gât.

Katherine mi-a aruncat un zâmbet trist.

— Iar burka reprezenta o alegere foarte isteață din partea lui.

— Pentru că nimeni nu putea să vadă cine era? am întrebat.

— Da, categoric îl ferea de o identificare imediată. Excepție făceam eu și Richard, dar nici noi poate că nu l-am fi recunoscut, dacă n-am fi fost deja avertizați. Doar după ochii mijiți prin spațiul ăla îngust? Însă, a spus ea, nu e singurul motiv. În cazul nostru, al tuturor celorlalți, puteai să ghicești, în cunoștință de cauză, *când* urma să plecăm. Poate nu și unde (cel puțin nu după jumătatea anilor 1900, când moda devenise mai degrabă globală), dar, în general, puteai să deduci perioada, cu o eroare de câteva decenii, după hainele pe care le purtam. Burka însă… în multe țări, femeile o poartă de mii de ani. Și pe vremea mea era încă folosită în câteva comunități izolate. Shaila studia schimbările intervenite în cultura islamică de-a lungul timpului și știam că făcuse salturi începând de la jumătatea anilor 1800 și

până la jumătatea anilor 2100. Deci cine să aibă idee când sau unde urma să ajungă Saul? Pe sub veşmântul ăla, putea fi complet îmbrăcat pentru orice epocă.

Şi totul s-a petrecut foarte *repede*! a adăugat bunica mea. Când Aaron a pus degetul pe butonul care activa saltul, Saul a îmbrâncit-o pe Shaila în faţă, spre mijlocul cercului. Ea s-a izbit de platformă şi ultimul lucru pe care l-am văzut a fost o explozie de lumină albă, însoţită de un şuier puternic, după care am aterizat brutal în şopronul aflat chiar la nord de câmpul ce găzduia festivalul Woodstock. O aterizare brutală nu e normală. De obicei apari pur şi simplu în noul loc, păstrând poziţia în care erai la plecare. Dacă îţi scarpini nasul în 2305, continui să ţi-l scarpini şi la aterizarea în 1853. Dar eu m-am prăbuşit pe spate în ţărână, cu crinolina aproape complet întoarsă pe dos. Probabil că obiectul pe care Saul îl prinsese de pieptul Shailei conţinea o substanţă explozivă şi nu pot decât să presupun că era una puternică, de vreme ce, din câte ştiu eu, nimeni n-a mai reuşit de atunci să ia legătura cu CRONOS.

∞

Feliile de măr stăteau încă neatinse pe farfuria lui Katherine şi mi-am dat seama că din propriul sandviş abia dacă mâncasem jumătate. Am mai luat câteva înghiţituri, apoi am întrebat:

— De ce-a crezut Saul că, distrugând sediul central, va putea să sară dintr-o epocă în următoarea, dacă nu mai făcuse asta niciodată?

— Şi eu îmi pun aceeaşi întrebare, a spus Katherine. Toţi ştiam că n-aveam cum să trecem dintr-un punct stabil în altul fără un drum înapoi la CRONOS. În perioada de instruire ni se spusese că e o formă de verificare instituţională, o metodă prin care organizaţia ţine socoteala poziţionării noastre în timp. Medalionul citeşte structura genetică a călătorului în momentul plecării, iar Saul trebuie să fi crezut că, odată eliminat sediul

central, avea să fie liber de contract, ca să zicem așa. A presupus că, fără ancora de la sediu care să-l tragă înapoi, va putea să umble după pofta inimii între punctele stabile. Dar medalioanele erau blocate pe întoarcerea la CRONOS. Singurul lucru pe care l-a făcut a fost să se asigure că nu le vom mai putea folosi deloc. Nu mă bucura gândul de a rămâne izolată într-un secol trecut, fără să am habar când ori unde aterizase Saul, dar cel puțin era reconfortant să știu că planul nu-i reușise.

— Un soi de dreptate poetică, am spus eu.

— Corect! Toate s-au schimbat însă când a dispărut Prudence. Sau, după cum bănuiesc eu, când ea l-a găsit pe Saul, indiferent de locul sau epoca în care se afla el. Odată ce și-a dat seama că gena CRONOS poate fi moștenită, a fost doar o chestiune de timp până să folosească informația pentru a da naștere unor oameni care să poată merge acolo unde el nu reușea.

— Așa cum ai făcut și tu…, i-am amintit, cu glas moale.

— Nu, Kate, a răspuns Katherine. S-a ridicat de pe scaunul ei și s-a dus la fereastră, așezându-și cana goală și farfuria de care abia se atinsese pe blatul de lucru din bucătărie. Eu am adus laolaltă doi oameni singuri, care aveau ceva în comun. Din păcate nu îndeajuns, încât relația lor să dureze, dar la un moment dat *au fost* îndrăgostiți. Cred că știi asta, dacă ești sinceră cu tine însăți. Niciodată n-am forțat nimic, doar mi-am păstrat speranța. Și am fost incredibil, nemaipomenit de norocoasă.

S-a întors înapoi spre mine, cu o urmă de furie în glas.

— Saul, pe de altă parte, n-a lăsat nimic la voia întâmplării. Tu știai că preoților cyriști li se cere să se căsătorească numai cu persoane aprobate de sus-pușii templului? Că posturile de conducere din biserică sunt ereditare și întotdeauna supuse aprobării Templului Internațional? Știai asta?

Da, știam, deși motivele nu-mi fuseseră clare înainte ca bunica să mi le explice direct.

— Deci toți templierii cyriști poartă gena CRONOS?

Mi-a răspuns la întrebare Connor, care se ivise în pragul ușii:

— În momentul de față nu putem decât să speculăm. Însă așa se pare. Am afla mult mai multe dacă am avea un exemplar din *Cartea profețiilor*… Presupunând, desigur, că blestemăția aia realmente există. Cyriștii se folosesc de atâtea trucuri pentru a-și păcăli credincioșii, încât e greu să-ți dai seama cât e adevăr și cât e minciună.

M-am uitat îndelung și cu atenție la el, apoi m-am întors spre Katherine.

— Și voi doi chiar credeți că eu pot schimba toate astea? Că pot să… ce? Să modific istoria, astfel încât cyriștii să nu mai apară vreodată?

Katherine a scuturat din cap, după care s-a oprit, ridicând brațele în aer, pentru a-și arăta frustrarea.

— La drept vorbind, Kate, nu știu. Când erai foarte mică, speram doar că, într-o bună zi, mă vei putea ajuta să dau de Prudence… fie și numai pentru a-i transmite un mesaj din partea mea. Pentru a încerca s-o convingi să se întoarcă în epoca asta și să mă lase să-i explic. Dar pe urmă am început să observ schimbări subtile în șirul evenimentelor. Iar în mai anul trecut, totul s-a limpezit. Saul își punea planul în aplicare. Am vrut să mă întorc aici, să văd dacă vrei să dai o mână de ajutor, să te antrenez… Însă m-a răzbit cancerul, așa că, în esență, am avut de ales între a mă lupta cu boala și a mă lupta cu Saul. Încă nu sunt sigură c-am luat decizia corectă…

— Ai luat-o, a spus Connor, care își însușise feliile de măr ale lui Katherine și le ronțăia în timp ce vorbea. Datorită tratamentului tău, am câștigat niște timp și avem mai mari șanse de succes, dacă pe Kate o pregătește cineva care are experiență de teren.

— Ne-a și *costat* o grămadă de timp, și, drept rezultat, avem un dușman mai puternic, a replicat Katherine oftând. Dar, în orice caz, ce-am făcut e de domeniul trecutului și va trebui să jucăm cu cărțile pe care le avem.

Eu încă meditam asupra argumentului pe care i-l adusesem lui Trey în mașină. Oare aveam să mă simt fericită într-o realitate în care eram o piesă de muzeu ce nu putea să iasă de sub protecția unei chei CRONOS fără să înceteze să mai existe? Nu, dar…

— Ce vă face să credeți că varianta pe care vreți să v-ajut s-o „reparați” e cea corectă? am întrebat. Nu s-ar potrivi mai bine cu pregătirea voastră ca eu să mă întorc, să vă spun ce pune la cale Saul și să cer arestarea lui? La urma urmei, punându-și planul în practică, îi ucide pe cel puțin doi dintre colegii voștri. Și câte modificări au avut loc din pricina faptelor lui? Chiar dacă toți acei istorici abandonați în diverse epoci s-au străduit din răsputeri să evite schimbările, ei trebuie să fi influențat evoluția lucrurilor. Și, așa cum ai spus, dacă n-ai fi rămas blocată aici, acum nu te-ai mai lupta cu cancerul.

Katherine s-a îmbujorat și s-a uitat în jos, la farfuria ei, cu o umbră de vinovăție în privire.

— Ai dreptate, Kate. Asta *s-ar cuveni* să te pun să faci. *Au avut* loc unele mici schimbări în istorie, recunosc. Câteva cazuri în care cineva a făcut o descoperire un pic prea avansată pentru epoca lui, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dar, a continuat ea, schimbările alea au fost minuscule în comparație cu ce pune la cale Saul. Și deja nu mai sunt istoric CRONOS de mulți ani. Am un motiv personal aici. La fel și tu. Și Connor. Atâta vreme cât îl putem opri pe Saul, înșiruirea de evenimente pe care o cunosc de patruzeci de ani e cea *corectă* pentru noi trei. Mi-ar plăcea să mă vindec de cancer, dar am trăit mult. Nu sunt gata să dau la schimb viața ta și viețile fiicelor mele, ca să nu mai vorbesc despre a

lui Connor și ale copiilor lui, ca să adaug încă vreo zece ani vieții mele. Angelo și Shaila nu meritau să moară așa, însă, din punctul meu de vedere, ei s-au stins de foarte mult timp, iar din punctul tău de vedere, nici n-au existat vreodată.

Connor a dat din cap.

— Katherine și cu mine am dezbătut problema de-a fir a păr. Nu sunt sigur că *există* o cronologie corectă. Eu am intrat în treaba asta ca să-mi recapăt copiii și, sper eu, să le ofer un viitor frumos, fără cyriști. Nu știu exact ce au de gând cyriștii, dar, bazându-mă pe ce am aflat de la Katherine, nu cred că un viitor cu Saul în frunte ar fi bun pentru cineva. Bunicii tale îi e mai greu, fiindcă și-a pierdut mulți prieteni, însă mie îmi vine mai ușor. Puțin îmi pasă care-i istoria *corectă,* deoarece eu știu care e cea *justă.*

11.

Am așezat cartea lângă computer și m-am frecat la ochi.

— Asta-i cea mai plicticoasă variantă de Travel Channel din lume. Și de History Channel. La un loc. Și niciunul din cele două posturi nu-mi place prea mult…

Connor a pufnit.

— Ai imagini în timp real din sute de momente de-a lungul istoriei, adunate de prin toate colțurile lumii, și tu te plictisești?

Registrul Punctelor Stabile era înșelător de subțire, la fel ca oricare dintre jurnalele pe care le citisem, însă conținea chiar mai multe informații. Parcă aș fi urmărit un scurt videoclip, deși, din câte-mi puteam da seama, imaginile proveneau de la niște camere web care transmiteau în direct. Foloseam interfața vizuală ca să aleg o dată și o oră, apoi clipeam ca să selectez, moment în care „ecranul” translucid pe care-l aveam în față afișa, în timp real, punctul geografic la momentul stabilit. Poate că sună grozav în principiu, dar…

— Tu te-ai uitat efectiv la vreunul dintre punctele astea? l-am întrebat pe Connor.

— Nu, a mărturisit el, continuând să parcurgă documentul de pe propriul ecran în timp ce vorbea. Pot să văd textul de pe o pagină, dar casca pe care o porți îți permite să auzi și să vezi înregistrări video. Am încercat-o și, din când în când, prind sunete și imagini, care se întrerup la fiecare cinci secunde. Îmi dau dureri de burtă. Nici Katherine nu prea poate să le vadă clar. Credem că se întâmplă așa din cauza semnalului ei, care încă era blocat de CRONOS când s-a petrecut explozia, sau ce-o fi fost. Dar mi le-a descris pe unele dintre ele…

— Ți-a spus că majoritatea imaginilor sunt de pe o alee pustie? Ori dintr-o pădure? Ori dintr-o

debara întunecată?

— Ai prefera să apari brusc în mijlocul unei gloate? Sau în capul cuiva? În unele dintre epocile pe care le studiezi, o asemenea eroare te-ar duce direct pe rug, să știi.

— Da, mă rog, tocmai mi-am petrecut cinci minute urmărind o veveriță într-un parc din Boston. Cică pe data de 5 mai 1869, dar putea la fel de bine să fi fost ieri. Mie-mi părea o veveriță foarte modernă.

— Atunci ai irosit cinci minute, a oftat Connor. Concentrează-te asupra elementelor *constante,* Kate. Când o să începi să faci salturi de probă, veverița n-o să te ajute să localizezi acel punct stabil decât dacă se întâmplă să fie o veveriță împăiată.

Am luat din nou cartea și tocmai derulam ca să găsesc ceva cât de cât interesant, când Daphne a început să latre înainte de a se auzi sunetul soneriei. Câteva secunde mai târziu, de jos a răzbătut glasul lui Katherine.

— Kate, un gentleman a venit în vizită la tine!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Cum se face că o bunică din secolul douăzeci și patru vorbește de parcă ar fi coborât dintr-un roman de Charles Dickens?

Connor a ridicat din umeri.

— Poate că, pentru ea, ambele epoci sunt străvechi. Tu ai putea să-mi spui care-i diferența între denumirea dată unui iubit în 1620 și cea a unuia din 1820?

De data asta am cedat tentației de a scoate limba, iar Connor m-a surprins râzând cu adevărat.

Evitasem intenționat să mă gândesc dacă Trey o să vină, așa cum promisese, în special pentru că nu voiam să fiu dezamăgită, în caz contrar. Ziua precedentă fusese prea sfâșietoare pentru mine ca să-mi mai fac speranțe în legătură cu ceva. Totuși, o fericire ridicolă m-a cuprins când am aflat că Trey se ținuse de cuvânt, și a fost nevoie să fac un

efort conștient pentru a mă abține să cobor scările în fugă.

Din bucătărie, am auzit vocea lui Katherine:

— Foarte amabil din partea ta, Trey. Connor cu siguranță o să fie încântat. Are o poftă de dulce insațiabilă.

Când am intrat, bunica s-a întors către mine, ținând în mâini două frappéuri.

— O să duc astea sus și o să vă las pe voi doi, tinerii, să vorbiți.

— Bună, Kate. Trey stătea ghemuit și o mângâia pe Daphne, care dădea veselă din coadă. Văd c-ai găsit ceva de îmbrăcat în afară de uniforma școlară.

Am dat din cap, lovită de un inexplicabil val de timiditate. În ciuda tuturor celor petrecute cu o zi în urmă, noi încă aveam doar câteva ore de când nu mai eram doi străini.

— După cum se dovedește, Connor e surprinzător de priceput la cumpărături. Am luat una din cele două băuturi rămase, ambele acoperite cu frișcă și stropite cu sos de caramel, după care m-am așezat pe locul de sub geam. Mersi! De unde ai știut că amestecul meu preferat de arome e format din cafea și caramel?

— Păi… partea cu cafeaua o știam de ieri. Legat de topping, am avut pur și simplu norocul să ghicesc. Trey s-a așezat lângă mine, iar zâmbetul i s-a mai ofilit un pic. Deci… ești OK? Vreau să spun că ieri ai avut o zi groaznică. M-am gândit la asta în drum spre casă și, mă rog, mi-am făcut griji pentru tine. Mi-aș fi dorit să te pot suna sau să-ți dau un mesaj, ceva, dar…

— Stai așa!

M-am dus la masa de lângă telefon și am găsit un blocnotes. Mi-am scris repede numele de utilizator și adresa de e-mail gratuită pe care mi le alesesem în dimineața aceea, în timp ce comandam câteva haine în plus și alte lucruri necesare.

— Acum sunt active amândouă, i-am spus lui Trey. Telefon încă n-am. O să ne luăm o chestie dintr-aia fără abonament, data viitoare când Connor o să iasă în oraș. El și bunica au fost nevoiți să facă niște operațiuni bancare creative ieri, după ce și-au dat seama ce s-a întâmplat. Ea ținea mulți bani gheață la îndemână, iar conturile lui Connor au rămas active. Adică continuă să existe, numai că unele lucruri s-au schimbat. Încep să mă întreb cât timp mai avem până când cineva din afară o să-și dea seama că, tehnic vorbind, suntem intruși. Casa e protejată de variațiile temporale, dar… dacă acum Katherine nu mai e proprietara ei, cineva trebuie să fie.

— Da, așa s-ar zice, a spus el. Prin urmare ți-ai căpătat toate răspunsurile aseară? Când am plecat, discuția părea să se îndrepte spre ape tulburi.

Am dat din umeri.

— De fapt, aseară am hotărât că nu eram în stare să port discuția. Dar am recuperat timpul pierdut azi-dimineață, de când m-am trezit.

M-am apucat să-l pun la curent cu evenimentele și descoperirile zilei, pe urmă am ezitat puțin când am ajuns la partea despre cyriști.

— Ce religie ai, Trey?

— Ăăă… prezbiterian, cred. Nu prea mergem regulat… la drept vorbind, nu mergem deloc. De fapt, probabil că am participat la mai multe slujbe catolice. Estellei îi place să fie cineva cu ea la liturghiile de sărbători. De ce?

— Mă asiguram doar că nu urmează să calc pe vreo bătătură. Oricum o să pară o trăsnaie. Am tras adânc aer în piept și am continuat: Câte știi despre cyriști?

— Cam tot atâtea cât orice om care nu-i cyrist, bănuiesc. Sunt teribil de secretoși, dar am cunoscut mulți membri, atât aici, cât și în străinătate. În Peru sunt peste tot. Nu la fel de mulți ca romano-catolicii, însă pe aproape. Nu-mi place când încearcă să-mi țină predici despre „Cale”, mai ales

dacă se arată sincer îngrijorați de apropierea „Sfârșitului”. Altfel par destul de inofensivi. Și organizează multe proiecte educaționale cu săracii sau alte acțiuni caritabile, deci…

I-am explicat cum l-a creat Saul pe fratele Cyrus și cum a întemeiat Cyrist International, dar, așa cum mă așteptam, reacția lui Trey a semănat mult cu a mea. Îi venea greu să conceapă că o organizație care, din punctul nostru de vedere, exista cu mult înainte de a ne naște noi putea să fi fost creată abia anul trecut.

— Totuși, să știi că, a spus el, luând în calcul posibilitatea, dacă vrei să-ți construiești o bază de putere care să scape de controlul guvernamental, o organizație religioasă îți lasă mult loc de manevră. Iar cyriștii au un ciudat amestec de opinii liberale și conservatoare: jurământul de castitate, apoi faptul că femeile pot fi hirotonisite, însă trebuie să se mărite cu un alt preot hirotonisit. Majoritatea templelor sunt conduse de câte o familie, iar controlul asupra lor e transmis din generație în generație.

A făcut o pauză, arătând către medalionul CRONOS de pe pieptul meu.

— Deci dacă ai duce chestia aia într-un templu cyrist, zici că ei ar vedea-o cum o vezi tu? Și ar putea s-o folosească?

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— Liderii templului, da. Cel puțin asta-i teoria pe care mergem. Ar putea și să activeze jurnalele.

M-am dus la masă, am luat jurnalul intim al lui Katherine, pe care îl ascultasem mai devreme, și l-am deschis. Ca și Charlayne, Trey putea să vadă textul, dar nu reușea să-l facă să se miște în sus ori în jos. Mi-am dat puțin părul la o parte și mi-am desprins cerculețul din spatele urechii.

— Vrei să încerci?

— Sigur.

Degetele mele i-au atins în treacăt obrazul când am ridicat brațul ca să-i potrivesc micul disc în

golul dintre ureche și maxilar. După ce casca a fost așezată la locul ei, Trey mi-a tras mâna către el, pentru a-și lipi buzele de partea interioară a încheieturii mele.

— Miroși minunat!

M-am înroșit și am încercat să-mi domolesc pulsul.

— Probabil e săpunul cu iasomie…

El a zâmbit, scuturând din cap.

— Și iasomia e plăcută, dar e mai mult vorba de tine. O să ți se pară o nebunie, Kate, dar mi-a fost dor de tine din clipa în care am plecat.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Mi-am lăsat privirea în jos, încă puțin rușinată. Trey mi-a săltat bărbia până când ochii ni s-au întâlnit și m-a sărutat, unindu-și buzele moi cu ale mele. M-am lăsat ușor spre el, savurând din plin furnicăturile care-mi străbăteau corpul sub atingerea lui.

Am avut nevoie de câteva secunde ca să observ că ceva îmi zgâria cu blândețe un genunchi. Când m-am desprins de Trey, Daphne a făcut un pas înapoi de lângă noi doi. Stătea cu capul lăsat într-o parte și cu o căutătură întrebătoare în drăgălașii ei ochi căprui. Trey a izbucnit în râs și a scărpinat-o după ureche.

— Cred că avem o însoțitoare. Da, domnișoară Daphne. O să fiu cuminte. S-a uitat din nou spre jurnal. Deci… ce-ar trebui să facă drăcia asta de la ureche? Nu văd nimic…

Am schițat un zâmbet.

— Și acum știm cu certitudine că tu n-ai gena CRONOS. Eu vedeam o înregistrare video din 2035, în care o versiune mult mai tânără a bunicii mele descria, cu detalii destul de expresive, ce-o să-i facă ea unui coleg care nu vrea să priceapă să nu-i mai folosească cana de ceai.

— Eu văd doar ceva scris și niște pătrate, acolo… și acolo. Și-a desprins discul din spatele

urechii și a mimat un aer trist. Așadar presupun că nu pot să fac parte din clubul secret.

— O spui de parcă ar fi un lucru rău. Am luat discul și mi l-am lipit la loc, în spatele propriei urechi. Dacă ai putea activa cartea asta, ai fi pus să memorezi o jumătate de milion de locuri destinate salturilor. Sau puncte stabile, cum li se zice. Mă simt de parcă mi-aș fi petrecut ziua la un curs de istorie ciudat. Pe măsură ce citesc jurnalele istorice ale lui Katherine, din când în când văd câte o întrebare pusă de ea, cum ar fi: „Cine e Infanta?” sau „Ce e un *simoleon*?”

— În jocul SimCity, un *simoleon* înseamnă o monedă, a intervenit Trey.

— Da… era termenul argotic pentru un dolar, la sfârșitul anilor 1800. Oricum, nu puteam să pricep de ce ea scria întrebarea, când răspunsul era chiar acolo, pe pagină.

— Poate că în viitor există o rețea 28G, așa că i se trimitea pur și simplu răspunsul înapoi? a sugerat el. Pare puțin probabil, dar…

— De fapt, răspunsul e foarte simplu, dacă nu gândești liniar. Vezi butonul ăsta…? Oh, nu, cred că nu poți.

Trey s-a strâmbat la mine.

— Îmi pare rău.

I-am zâmbit în chip de scuză.

— În orice caz… Am arătat către o parte a ecranului pe care el nu putea s-o vadă. Când Katherine sau ceilalți istorici apăsau pe butonul respectiv, jurnalul înregistra întrebarea. La finalul călătoriei, istoricul se întorcea în momentul stabilit, dar jurnalul era programat să revină cu douăzeci și patru de ore înainte ca omul să plece la drum. Atâta vreme cât Katherine ajungea înapoi la CRONOS conform programului, de fiecare dată când nota o întrebare în jurnal, apărea un răspuns, fiindcă el fusese deja găsit de către cercetători în ziua dinaintea călătoriei.

— OK… treaba asta îmi cam dă dureri de cap.

— Bine ai venit în lumea mea! am spus, rânjind. Vestea proastă e că eu nu pot să folosesc șmecheria asta bine gândită. Data poate fi schimbată, dar Katherine e aproape sigură că jurnalele sunt configurate să se întoarcă la departamentul de cercetare al CRONOS. Când a rămas izolată, a încercat să trimită un mesaj, iar jurnalul a dispărut pur și simplu. Puf! Deci când o să plec, va trebui să mă bazez pe informațiile deja aflate în carte sau în mintea mea.

— Prin urmare chiar o să… folosești în curând chestia aia? Trey a făcut semn spre medalion, cu o urmă de îngrijorare în glas.

— Da, deși Katherine zice că, la început, o să fac scurte salturi locale. Există aproximativ o duzină de puncte stabile pe lângă D.C., așa că o să dau doar o fugă până acolo și înapoi – cu câteva ore sau poate o zi înainte. Ceva de genul ăsta.

Păream mult mai încrezătoare decât mă simțeam.

— Dar până atunci mai durează puțin.

— Și mai exact cum o să schimbi lucrurile? Cum se presupune că tu, singură-singurică, o să poți restabili cronologia? Adică…

Trey a clătinat încet din cap, cu o expresie foarte sceptică pe chip. Eu am ridicat din umeri.

— O să ne dăm seama când a fost ucisă Katherine… pe urmă o s-o previn și o să încerc s-o fac să se întoarcă la sediul CRONOS înainte să aibă loc crima. Sunt convinsă că ei aveau (o să aibă?) un soi de protocol pentru întoarcerea de urgență la bază. N-am ajuns chiar atât de departe.

— Ai spus că tipul din metrou (ăla care te-a jefuit) era înarmat.

— Da, așa am impresia. Cel puțin voia să cred că e înarmat.

M-am oprit. Nu știam sigur dacă să-mi placă faptul că Trey era așa protector sau mai degrabă nu voiam ca el să mă creadă *complet* neajutorată.

— Dar dacă metroul n-ar fi fost aglomerat, am continuat, *și* dacă n-aș fi bănuit că avea o armă, aș fi încercat să-l culc la pământ. Iau lecții de karate de când aveam cinci ani. Am centura maro. Sau aveam una… presupun c-a dispărut și ea.

— Pe bune? Tonul lui era serios, însă ochii clar îi râdeau. Crezi că pe mine poți să mă pui la pământ?

— Aș *putea,* l-am tachinat. Dar pe o podea de marmură? Ți-ai sparge capul când te-ai lovi de ea. Și am speria-o pe biata Daphne. Încă pare destul de îngrijorată din cauza a ceea ce s-a întâmplat… mai devreme.

— Atunci o lăsăm pe altă dată. Nu dai impresia c-ai fi în stare să răstorni pe cineva mai greu decât Daphne. Fără supărare. Mi-a zâmbit larg. Prudence Katherine Pierce-Keller, călătoare ninja în timp.

— Oh, nu… ce amuzant! Am râs, apoi m-am prefăcut furioasă. Lui Lawrence Alma Coleman al Treilea fără îndoială că-i place să trăiască periculos.

Surâsul lui Trey a mai stăruit câteva clipe, după care privirea i-a devenit serioasă.

— Nu, Kate, nu tocmai, a spus. Și cred c-aș fi mai fericit dacă nici tu n-ai fi nevoită s-o faci.

∞

Următoarele câteva săptămâni am intrat într-o rutină. Diminețile mi le petreceam citind jurnalele misiunilor ce păreau a fi cele mai plauzibile ținte pentru uciderea lui Katherine. După-amiaza mă concentram asupra memorării punctelor stabile și, la sfârșitul celei de-a doua zile, făceam deja încercări de a vizualiza punctele stabile locale, în timp ce țineam în mână o cheie CRONOS. Atunci când reușeam să mențin o imagine stabilă, puteam să văd un ecran holografic. Dacă-mi mișcăm ochii cu grijă, medalionul prelua mișcările și puteam să ajustez afișajul digital, astfel încât să stabilesc data și ora.

Într-o săptămână, devenisem destul de pricepută la localizarea punctelor stabile specifice, ba chiar și la potrivirea orei afișate. Mai învățasem cum să stabilesc o nouă destinație (în cazul meu, două puncte din interiorul casei), deși, conform spuselor lui Connor, nu-i bine să faci așa ceva decât dacă ești convins că respectivele puncte vor *rămâne* stabile. Altfel, s-ar putea să te materializezi deasupra unui puț de lift ori în mijlocul unei autostrăzi aglomerate.

Katherine zicea că fac progrese incredibile, însă mie mi se părea frustrant de greu să rămân concentrată cu ajutorul medalionului. La început, dacă îl țineam în mână, mă trezeam repetând cele întâmplate în bucătărie, pe vremea când era și tata acolo: treceam în goană printr-o serie de scene, copleșită de percepții și de limpezimea absolută a ceea ce mi se părea că văd ori aud. De mai multe ori am revenit pe câmp, împreună cu Kiernan. Era de-a dreptul enervant să mă uit la el, să-i simt pielea caldă la atingere, așa că, de fiecare dată când mi se întâmpla asta, lăsam imediat jos cheia CRONOS și treceam la alte sarcini.

Și cu toate că era, probabil, ceva absurd, odată cu trecerea timpului, m-am trezit simțindu-mă neîncrezătoare și un pic furioasă pe mine însămi, atunci când se ivea fața lui Kiernan. Vizitele lui Trey reprezentau singurul lucru pe care-l așteptam cu nerăbdare, mai ales de când Katherine și Connor se arătaseră neclintiți în hotărârea ca, pentru moment, să nu ies deloc din casă. Trey venea la noi aproape în fiecare seară și în weekenduri, când lucram la temele lui, sau aducea DVD-uri. Nu exista niciun televizor în casă, așa că ne comandam pizza și ne uitam la filme pe calculator, în camera mea. Cel puțin Katherine nu era o puritană și ne îngăduia puțină intimitate. Până și Daphne începuse să se mai relaxeze în privința asta.

Trey era amuzant, isteț și arătos… tot ce-aș fi căutat la un iubit. (Deși, după cum îmi atrăgea atenția un glăscior din mintea mea care semăna mult cu al lui Charlayne, arareori mă uitasem de două ori la tipi cu părul la fel de scurt ca al lui.) Era minunat să mă cuibăresc lângă el și să mă uit la *Bărbați în negru* sau la Íñigo Montoya luptând cu mâna stângă pe vârful Stâncilor Nebuniei, ori să râd de Shrek și de măgar sau de vreo altă comedie prostească, închiriată de Trey. În mod clar, alegea filmele care credea că aveau să mă facă să zâmbesc și, măcar pentru scurtă vreme, să mă ajute să evadez din actuala mea realitate. Până la urmă i-am satisfăcut curiozitatea cu privire la măiestria mea în karate, punându-l la pământ (asta după ce am adunat un morman de perne și m-am asigurat că Daphne nu se află prin preajmă ca să obiecteze). Apoi, când am încercat să-l ajut să se ridice, Trey m-a tras în jos, lângă el, și mi-a descoperit *kryptonita*: niște tălpi teribil de sensibile la gâdilat.

Dacă n-ar fi existat neliniștea pe care mi-o pricinuiau salturile de testare ce se apropiau cu repeziciune și golul dureros ivit ori de câte ori mă gândeam la părinții mei, aș fi fost fericită. La toate astea se adăuga o teamă chinuitoare, de fiecare dată când îl vedeam pe Trey plecând cu mașina; teama că el n-o să mai revină, că se va petrece o nouă schimbare în timp și nici măcar n-o să-și mai aducă aminte cum mă cheamă.

Toate la un loc (fericirea, frica, totul) mă făceau să-i duc dorul lui Charlayne. În viața mea dinainte, ea mi-ar fi trimis mesaje de cinci ori pe zi, ca să afle cum merg lucrurile cu Trey și ca să mă informeze cu ce tip iese, cu cine se gândește să iasă și/sau cui are de gând să-i dea papucii. Mă obișnuisem s-o folosesc ca pe un diapazon al ideilor mele. Discuțiile cu ea mă făceau întotdeauna să mă simt mai puternică și mai capabilă, iar miza fiind atât de mare, aveam într-adevăr nevoie de un asemenea sprijin.

Într-o seară, după plecarea lui Trey, mi-am adus laptopul în pat, m-am întins și am deschis Facebookul, ca să mă uit la pagina lui Charlayne. Știam că numai „prietenii” vor putea să vadă anumite părți, însă unele poze erau publice. Mă gândeam că o să mă simt mai bine numai văzând-o cum zâmbește.

Dar pagina lui Charlayne nu era acolo, iar asta m-a nedumerit. Ea își făcuse un cont pe Facebook cu aproximativ un an înainte să mă transfer eu la Roosevelt și fusese cea care mă convinsese să mă apuc de postat. Dacă ultima variație temporală fusese oarecum limitată, așa cum spusese Connor, atunci singura schimbare din viața lui Charlayne ar fi trebuit să fie faptul că noi două nu ne întâlniserăm niciodată. Ceea ce însemna că pagina ei ar fi trebuit să rămână activă.

Am căutat pe Google numele Charlayne Singleton și adresa ei. Nimic. Am șters adresa și am tastat „liceul Roosevelt”. Tot nimic, așa c-am decis să încerc cu fratele ei, Joseph. În anul precedent, când era într-a douăsprezecea, el practicase trei sporturi, iar părinții lui aveau un album plin cu articole tăiate din ziare, pe care-l țineau în sufragerie, pe o masă. Charlayne îl numea sarcastic „Altarul lui Joseph”, însă tatăl ei zicea că ea îi fusese cea mai gălăgioasă susținătoare din tribune.

Mi-au apărut mai multe trimiteri pentru Joseph Singleton din D.C. Majoritatea aveau legătură cu sportul, dar nu la Roosevelt. Totuși, al doilea link din josul paginii a fost cel care mi-a atras atenția: un anunț din *Washington Post*, publicat la rubrica „Stil”, privind o nuntă. „Joseph Singleton, Felicia Castor”. Nunta avusese loc în februarie, la templul cyrist de pe Sixteenth Street, aceeași biserică la care eu și Charlayne fuseserăm cu câteva luni în urmă. Am parcurs repede articolul și am citit că părinții Feliciei erau membri ai templului încă din copilărie (nicio surpriză), însă următoarea

propoziție m-a șocat. „Părinții mirelui, Mary și Bernard Singleton, sunt membri ai templului din 1981”.

Sub text apărea o poză cu nuntașii. Joseph, înalt și chipeș, într-un splendid frac alb, radia de fericire în fața obiectivului, cuprinzându-și cu brațul mireasa. Erau trei domnișoare de onoare, fiecare strângând la piept câte un buchețel de flori. Ochii mi s-au îndreptat către figura celei din capăt și am apăsat ca să măresc fotografia. Avea un surâs mai supus decât zâmbetul larg, nebunesc și exuberant, pe care sperasem să-l văd pe pagina de Facebook, însă nu încăpea nicio îndoială că era Charlayne… cu petalele roz ale florii de lotus clar desenate pe mâna stângă.

12.

Primele salturi de încercare au decurs fără probleme, în ciuda faptului că eram îngrozită. Mi-am ales două puncte stabile din interiorul casei: unul în bibliotecă, de unde plecam, și unul în bucătărie, care îmi servea drept destinație. Plănuisem să-mi fac primul salt din bibliotecă până la bucătărie cam pe la ora prânzului, când aveam să fiu acolo ca să iau masa, dar Katherine mi-a sugerat să evit situațiile în care m-aș putea întâlni cu mine însămi.

— De ce? am întrebat. Ce-o să se întâmple dacă mă văd pe mine? Se întrerupe continuitatea spațiu-timp sau ceva de genul ăsta?

Bunica a râs.

— Nu, draga mea, a răspuns. E doar foarte dificil pentru creierul tău. Eu aș aștepta puțin, până ce te mai obișnuiești cu procesul. Oricum, nu-i un lucru pe care să vrei să-l faci în mod regulat și niciodată pentru mai mult de aproximativ un minut. Trebuie să împaci două rânduri de amintiri, iar mie asta-mi dădea mereu cele mai îngrozitoare dureri de cap. Saul *pretindea* că el n-avea nicio problemă, dar pe toți ceilalți cunoscuți ai mei îi speria teribil testul care ne cerea să ne întoarcem și să intrăm într-un dialog cu sinele nostru din trecut. Ne avertizau că vom fi complet inutili ore în șir după aceea și aveau dreptate. Simțurile sunt cu adevărat supra-încărcate. Am auzit niște povești sinistre despre primele zile ale CRONOS, când puneau la încercare limitele sistemului. Câțiva oameni au cam luat-o… *razna,* dacă vrei, încercând să împace câteva ore de amintiri contradictorii. O fată a trebuit internată. Foarte neplăcut!

Suna aproape la fel de rău ca întreruperea continuității spațiu-timp, așa că am renunțat la orice idee aș fi putut avea despre așezatul la taifas

cu mine însămi. M-am hotărât să sar cu vreo trei ore înapoi, la douăsprezece și un sfert, când Connor mersese în bucătărie ca să-și facă un sandviș. Eram atât de agitată, încât am avut nevoie de aproape un minut ca să văd bucătăria și de încă vreo treizeci de secunde ca să stabilesc ora sosirii. Odată ce am fixat-o, am urmat sfatul lui Katherine și am clipit, păstrând în minte imaginea bucătăriei. Când am deschis iar ochii, mă aflam acolo. Connor era lângă frigider, stivuind bucăți de șuncă pe o felie de pâine albă. Ceasul arăta douăsprezece și un sfert.

— *Tu* la ce te holbezi? m-a întrebat, coborându-și ochii spre propria cămașă, ca și cum ar fi căutat pete de muștar sau de maioneză.

I-am zâmbit, apoi m-am concentrat din nou asupra medalionului, vizualizând punctul stabil pe care mi-l alesesem lângă una dintre ferestrele bibliotecii. Imaginea era suficient de clară încât s-o pot zări pe Katherine reflectată în geam, privind către locul din care tocmai pornisem. Mi-am îndreptat atenția spre afișarea ecranului aferent orei, unde era trecut momentul plecării, plus cinci secunde. La fel ca înainte, am clipit și am deschis ochii pentru a o găsi pe bunica la câțiva pași în fața mea, cu un zâmbet plin de bucurie întipărit pe chip.

— Nu credeam c-o să mai văd pe cineva făcând asta. Când m-a îmbrățișat, avea ochii în lacrimi. Știi, Kate… chiar s-ar putea să avem o șansă.

∞

În dimineața următoare, citind alte însemnări din jurnalele lui Katherine, mi-am dat seama că eram pe drumul greșit cu încercările noastre de a stabili data crimei.

— Ce-ar fi să urmăresc pur și simplu, timp de câteva minute, destinațiile în preajma orelor stabilite pentru sosirea lui Katherine? Începem cu ultimele salturi și prima dată când apare ea, aceea trebuie să fie călătoria în care a fost ucisă, nu?

Fiindcă, ulterior, n-ar mai fi în viață, astfel încât să facă alte salturi.

Connor și Katherine s-au uitat amuzați unul la altul.

— Acum că avem pe cineva care poate face echipamentul CRONOS să funcționeze, e o idee excelentă, a spus bunica mea. În cazul ăsta, cred că *noi* am fost cei care am gândit liniar.

Katherine nu inclusese orele sosirilor în lista cu date pe care o printase, prin urmare Connor a luat din nou la mână jurnalele, ca să extragă informațiile, oprindu-se tot la câteva minute pentru a mai lua un sticks din cutia de plastic transparent aflată lângă tastatura lui. Nu eram sigură ce mă uimea mai tare: faptul că bărbatul era slab, în ciuda ronțăitului permanent, sau faptul că tastele lui continuau să funcționeze, în ciuda diversele firimituri adunate între ele.

Când a terminat de întocmit lista, am studiat-o și am observat că mai multe date se repetau sau se suprapuneau.

— De ce aici apar aceleași date de două ori?

Katherine a ridicat din umeri.

— Aveau loc o mulțime de evenimente diferite. Uneori o întrunire organizată într-un capăt al spațiului expozițional intra în conflict cu altceva ce trebuia să observăm, mai ales când Saul și cu mine călătoream în echipă sau când adunam informații pentru un alt istoric. Am făcut deseori asta la Chicago, fiindcă noi eram „Expo Experții” casei și aproape oricine studia istoria americană (politică, literară, muzicală, științifică, orice vrei) avea un om sau un lucru pe care voia să-l cercetăm. De exemplu, ai auzit despre Scott Joplin?

Am dat din cap.

— Un pianist, nu? Jazz?

— Corect, a spus ea. Richard… ții minte, prietenul care a făcut schimb de locuri cu mine la ultimul salt? Ei bine, el știa că Joplin a cântat cu o trupă într-un club de noapte din Chicago pe timpul

expoziției, însă nu existau niciun fel de amănunte. Ar fi trebuit să-și petreacă mult timp pregătindu-se pentru o călătorie în 1890, însă mie și lui Saul ne era destul de simplu să întrebăm lumea, să facem un ocol ca să-l ascultăm pe Joplin și să ducem înapoi o înregistrare, pe care Richard s-o poată analiza. Am mai cules și niște date pentru un coleg care studia criminalii în serie – exista unul destul de periculos care ataca femei tinere în timpul expoziției. Și am luat de la târg o broșură ce anunța Ziua Americanilor de Culoare, pentru cei interesați să cerceteze relațiile dintre rase.

Katherine a făcut o grimasă.

— Asta a fost o treabă interesantă: liderii expoziției hotărâseră c-ar fi o idee bună să păstreze amintirea ocaziei împărțind pepeni[12]. Frederick Douglass se afla acolo în calitate de reprezentant al statului Haiti (pe atunci era consul general pentru Haiti). Hai să spunem doar că *nu* a fost amuzat!

Am râs.

— Îmi închipui că nu. Dar nu era oarecum riscant să ai mai multe versiuni ale tale care să umble prin același loc?

— Nu tocmai, a spus ea. În fiecare zi veneau mii de vizitatori, deci atâta vreme cât ne țineam departe de zona în care lucrau versiunile noastre anterioare, chiar nu existau multe prilejuri ca ambele perechi de „noi” să fie remarcate deodată. Departamentul de costume și machiaj al CRONOS era, la rândul lui, incredibil. Odată, m-am văzut pe mine însămi traversând strada și mi-am dat seama că sunt eu abia când ajunsesem la jumătatea cvartalului. Și, în general, stăteam retrași, observând, dar fără să interacționăm prea mult. Mă rog, în orice caz, eu așa procedam. E clar că, spre final, Saul a avut alte idei.

Ultimul salt făcut înainte ca Saul să saboteze sistemul fusese către Bostonul anului 1873, unde el și Katherine se certaseră. Mai erau una sau două călătorii în Boston, însă majoritatea celor douăzeci

și două de salturi anterioare aveau ca destinație orașul Chicago, în diverse momente ale anului 1893.

— Expoziția a fost în 1893, nu?

Am luat Registrul Punctelor Stabile și am început să derulez înapoi, pornind de la coada listei.

— Cred cu adevărat că o să fie una dintre datele astea. La urma urmei, jurnalul din 1890 e cel care mi-a fost furat în metrou.

Totuși, am început cu Bostonul, din moment ce acolo fuseseră ultimele două salturi în timp făcute împreună. Existau șaptesprezece puncte stabile corespunzătoare zonei Bostonului, însă Katherine mi-a spus că ea și Saul nu-l folosiseră decât pe cel aflat la câteva străzi distanță de Faneuil Hall. La fel ca multe altele, era plasat pe o alee îngustă. Am vizualizat punctul stabil și am fixat ora cu un minut înainte de sosirea programată pentru Katherine: 04181873_06:47, adică 18 aprilie 1873, la ora 6:47 dimineața.

După câteva minute, un șobolan uriaș a intrat în cadru, ceea ce m-a cam băgat în sperieți și a fost cât pe ce să-mi pierd concentrarea. Însă au mai trecut niște secunde și s-a ivit un bărbat. Era așa de aproape, încât aș fi putut să-i număr firele din țesătura hainei negre. Când s-a mai îndepărtat, iar chipul i-a devenit parțial vizibil, mi-a fost clar că era Saul Rand: înălțime peste medie, păr castaniu-închis, piele deschisă la culoare și aceeași expresie înverșunată pe care o văzusem în cele două imagini din jurnalele lui Katherine. Avea barba tunsă scurt, nu purta mustață, iar prima mea impresie a fost că bunicul meu aducea cu un Abraham Lincoln ceva mai scund, mai chipeș și nu foarte simpatic, deși părerea se datora, cel puțin în parte, jobenului înalt și negru pe care îl purta. Katherine nu era cu el.

Saul s-a întors brusc spre mine, și am tras cu putere aer în piept când ochii lui, mijiți și

pătrunzători, s-au uitat aproape drept în ai mei, ca și cum ar fi știut că-l urmăream. Până la urmă am răsuflat ușurată, dându-mi seama că doar cerceta aleea, pentru a fi sigur că trecuse neobservat.

Am verificat penultimul salt și nu m-am ales cu nimic. Ori călătoria fusese reprogramată, ori Saul trăsese chiulul, fiindcă, deși am așteptat mai multe minute, nimeni nu și-a făcut apariția, nici măcar bunul meu prieten, șobolanul.

De vreme ce Katherine nu apărea în niciunul dintre salturile cu destinația Boston, am tăiat orașul de pe listă și mi-am îndreptat atenția spre Chicago. Patru puncte stabile apăreau pe teritoriul expoziției, iar cel folosit pentru majoritatea călătoriilor purta numele de Wooded Island, o zonă umbroasă, izolată, cu plante agățătoare înflorite și frunziș bogat. Vedeam un soi de cabană, aflată la vreo douăzeci de metri distanță, cu coarne mari de animale prinse din loc în loc în exterior și câteva băncuțe înșirate pe cărarea din față. La prima încercare pe care am făcut-o n-a apărut nimeni, deși am remarcat prin desișul de frunze care îmi înconjura postul de observație câțiva oameni plimbându-se pe trotuar în lumina dimineții.

La următoarea încercare însă, am găsit exact ce căutam. După vreo cincisprezece secunde de stat la pândă, câmpul vizual mi-a fost deodată obturat de două siluete. Pe măsură ce se îndepărtau de punctul stabil, am reușit să-mi dau seama că una din ele îi aparținea lui Katherine. Imediat m-au cuprins două emoții puternice, dar contradictorii: ușurare, pentru că aflasem data corectă, și groază, pentru că, în curând, trebuia să îmbrac ceva asemănător cu ținuta sofisticată de epocă pe care o purta ea.

Bărbatul cel înalt, pe care-l văzusem făcând saltul în 1873, se afla lângă ea. Barba îi dispăruse, fiind înlocuită de o lungă mustață răsucită în sus la capete. Omul a cercetat iute împrejurimile, așa cum făcuse după saltul în Boston, apoi a prins-o pe

Katherine de cot, ca s-o ajute să urce pe cărarea ușor înclinată. Ea își ținea ridicată poala rochiei gri. Aceasta era garnisită cu purpuriu-închis, iar o pălărioară cu o pană de culoarea levănțicii, ridicol de mare, completa întreaga costumație. În vreme ce perechea trecea pe lângă cabana de lemn, un băiat brunet, de vreo opt sau nouă ani, a ieșit dinăuntru cu o mătură în mână și a început să dea la o parte frunzele adunate pe cărare.

Mi-am mutat repede privirea la stânga, pentru a închide ecranul registrului. M-a derutat un pic schimbarea bruscă a câmpului vizual, de la o dimineață de toamnă într-un parc la interiorul unei biblioteci în care Connor stătea cocoșat deasupra unui computer, iar Katherine înlocuia cărți pe un raft.

Am luat lista, am așezat-o pe masă, lângă Connor, și am lovit cu unghia data pe care o aveam în vedere.

— Am găsit! Chicago. Un salt din 3 aprilie 2305 în 28 octombrie 1893. Pare să fie singura călătorie către ziua respectivă.

La început, Connor și-a mișcat capul în semn de încuviințare, apoi l-a scuturat, ca pentru a mă contrazice, în timp ce arăta cu unul dintre sticksurile pe care le ronțăia către o mențiune aflată printre primele din registru.

— Da, singurul salt anume către data de 28, dar uite, aici e o călătorie de două zile, de pe 27 octombrie până pe 29, cu plecare din februarie 2305.

— Grozav! am replicat, dându-mi ochii peste cap și afundându-mă în fotoliul de la biroul bunicii. Deci o să fie două Katherine care se plimbă prin târg, ca să mă zăpăcească.

— Nu știu de ce te plângi, a spus Connor, mușcând iar din sticks. *Tu* măcar poți să ieși o vreme din casă.

Katherine i-a luat lista de sub nas.

— Îmi amintesc călătoriile alea. Se întâmplau multe pe atunci. Conform programului, expoziția urma să se închidă la sfârșitul lui octombrie și era plină până la refuz de vizitatori care ajunseseră spre final, dar nu voiau s-o rateze. Se pregătea o festivitate uriașă pentru ultima zi, cu focuri de artificii și discursuri, însă crima a făcut ca totul să fie anulat.

— Crimă? am întrebat. Ah, da… ai pomenit ceva despre un șir de crime în timpul expoziției…

— Nu, nu! Aia era altceva. De fapt, a fost vorba de un asasinat.

— McKinley?

Bunica a scuturat din cap.

— Președintele McKinley a fost ucis la următoarea Expoziție Mondială, cea din New York, în 1901. De data asta, ținta a fost primarul orașului Chicago. Carter Harrison. Un om foarte de treabă… cu un dezvoltat simț al umorului. Când am făcut al doilea salt, Saul și cu mine ne-am petrecut cea mai mare parte din zi împreună cu el, și m-a întristat gândul că, până seara, avea să fie mort.

Katherine s-a oprit o clipă, apoi a început să răsfoiască teancul de jurnale aflat pe masă.

— Ah, da! E volumul pe care-l avea Kate în metrou. Stai așa, durează doar o secundă să accesez fișierul de rezervă. A înhățat primul jurnal și l-a deschis dintr-o mișcare, apăsând pe câteva butoane ca să localizeze ceea ce căuta. OK, iată! Saltul din februarie a fost pentru a urmări reacțiile de după asasinat și ultimele zile ale expoziției. Erau mai degrabă cercetări de ordin general pentru CRONOS decât o parte din agenda mea personală. În mare parte erau studii culturale făcute despre parcul Midway. Acolo exista un microunivers plăcut, cu muncitori aduși din toate colțurile lumii, care se amestecau printre oamenii de pe tot cuprinsul Statelor Unite, veniți la Chicago în

căutare de lucru – expoziția se desfășura în toiul unei crize economice majore, să știi.

Katherine a chicotit.

— Mă dădeam drept reporter pentru o revistă de călătorii, iar, ca dovadă, aveam un aparat de fotografiat Kodak enorm, atârnat la gât. Îl numeau aparat portabil, dar eu mă bucuram de fiecare dată când îl dădeam jos, la sfârșitul zilei. Aparatele de fotografiat reprezentau moftul momentului, în special printre vizitatorii mai tineri ai expozițiilor. Bătrânii îi numeau „dracii Kodak”, pentru că răsăreau și făceau poze fără să ceară voie.

A fost o călătorie distractivă, a adăugat Katherine, dar nu foarte bogată în peripeții, din câte-mi amintesc. Am intervievat mai mulți oameni din satul Dahomey[13] și am cules câteva informații pentru un istoric specializat în criminologie, despre o chelneriță de la berăria germană care tocmai dispăruse. Colegul meu credea că ea putea fi una dintre victimele ucigașului în serie, dar n-am găsit nicio dovadă care să confirme sau să infirme ipoteza.

Saltul din aprilie, a spus bunica, lovind din nou ecranul, a fost motivat de un eveniment ce mi-a atras atenția în timpul unei călătorii anterioare: Ziua Orașelor Americane, când cinci mii de primari din toată țara au vizitat expoziția. Primarul Harrison trebuia să conducă o delegație formată din vreo cincizeci de edili și nevestele lor, pentru a le arăta exponatele, înainte de marele lui discurs pe care urma să-l susțină în după-amiaza respectivă, în fața întregii adunări de oficiali. Unul dintre membrii acestui grup select era prima femeie-primar a nației, Dora Salter, care se număra și printre liderii UFCA – Uniunea Femeilor Creștine pentru Abstinență. Prohibiție? Antialcool?

Îmi aminteam vag un referat la istorie făcut de cineva în clasa a noua, despre cum a ciopârțit Carry Nation un bar cu toporul ei, așa că am dat din cap.

— Pe atunci, Salter nu mai activa ca primar, și am bănuit că cineva cu un ciudat simț al umorului o adăugase pe lista de invitați, a continuat Katherine. Carter Harrison era bine cunoscut pentru galanteria lui, dar obișnuia să bea vârtos și, categoric, *nu* susținea agenda antivicii a UFCA. M-am gândit că s-ar putea să aibă loc niște discuții interesante între ei, așa că Saul și cu mine ne-am amestecat în grup, el dându-se drept primarul unui orășel din Oregon, iar eu, drept soția lui. Dar, de fapt, a fost o pierdere de vreme. Salter s-a dovedit a fi un șoricel de femeie, iar cei doi nici măcar nu și-au mai vorbit după ce s-au făcut prezentările.

— Nu poți să nu te întrebi de ce-a mai candidat pentru o funcție politică, dacă era timidă. În special pe vremea aia, am adăugat, când majoritatea femeilor nici nu puteau să voteze.

Katherine a încuviințat.

— Femeile puteau să voteze în cadrul alegerilor locale din statul lui Salter, Kansas, dar, în realitate, ea n-a ales să candideze. Câțiva bărbați din oraș i-au trecut, în glumă, numele pe buletinele de vot și au fost foarte surprinși să descopere că cele mai multe dintre femei și destul de mulți bărbați o preferau, în defavoarea contracandidatului. Trebuie s-o admir pentru că le-a plătit cu aceeași monedă și chiar a preluat funcția după ce a fost aleasă, însă aici pare să se fi oprit activismul ei pentru drepturile femeilor.

Una peste alta, o călătorie de-a dreptul dezamăgitoare, a zis Katherine. Deși am reușit, în sfârșit, să mă dau în roata lui Ferris. În puținele salturi pe care le făcusem singură, coada era prea lungă, iar Saul nu fusese niciodată dispus să mă aștepte, atunci când merseserăm împreună (avea rău de înălțime). Dar, la data respectivă, eram în grup cu primarul, așa cam fost duși direct în fruntea cozii. Mulți au hotărât să aștepte jos, dar Saul n-a vrut să fie perceput ca un laș. Prin urmare a fost tot timpul verde la față, iar când am coborât,

aproape c-a vomitat pe vânzătorul de alune, a mai spus ea, cu un zâmbet foarte satisfăcut.

∞

Odată stabilite data și locul în care Katherine fusese ucisă, în următoarele câteva zile ne-am îndreptat atenția asupra pregătirii mele, atât mentale, cât și fizice, pentru participarea la expoziție. Partea fizică a pregătirilor implica metri peste metri de mătase și dantelă, plus un corset pe care l-am urât din prima clipă în care a sosit prin curier. Katherine încă avea hainele pe care le purtase în saltul plănuit pentru 1853, însă ele erau cu patruzeci de ani mai vechi decât ar fi trebuit. Cu greu ar fi fost acceptate într-o epocă în care moda se schimba după toanele creatorilor parizieni, chiar dacă treceau câteva luni până când veștile despre schimbări ajungeau în America, peste ocean.

— Atunci de ce nu putem să uităm de toate astea și să mă lăsați să plec îmbrăcată ca o chelneriță dintr-un bar? am întrebat. Sau ca una dintre dansatoarele alea egiptene pe care le-am văzut în poze? Păreau să se simtă destul de confortabil…

Katherine a pufnit disprețuitor, în timp ce se așeza la calculator și deschidea o fereastră de căutare.

— Ai citit destule despre epoca asta, s-ar cuveni să înțelegi cum percepeau oamenii clasele, Kate. Habar n-ai unde o să fii nevoită să mergi și cu cine o să trebuiască să discuți. O chelneriță n-ar putea niciodată să abordeze grupul în care mă aflam eu atunci, fără să atragă inutil atenția asupra ei. Dacă ești îmbrăcată ca o doamnă, poți pune întrebări oricui, indiferent de treapta socială pe care se află. Ținuta potrivită deschide uși…

Katherine a căutat imagini istorice cu rochii din anii 1890 și am avut surpriza să descopăr că erau disponibile online reviste de modă autentice din acea perioadă. O publicație numită *The Delineator* includea până și sfaturi despre cum să-ți creezi rochiile, accesoriile și coafurile.

O creatoare de modă din localitate, specializată în rochii de mireasă, a venit a doua zi la noi acasă, pentru a ne ajuta la conceperea costumului meu. Femeia a ridicat o sprânceană bine pensată când Katherine a insistat ca rochia să aibă două fețe, cu o țesătură de altă culoare pe interior, și două buzunare ascunse: unul în corsaj, altul în lenjeria intimă.

Din punctul nostru de vedere era ceva logic, ținând cont că puteam fi nevoită să rămân o zi în plus și n-aveam cum să umblu ușor prin expoziție cu bagaje după mine. Îmi mai trebuia o cale de acces rapid la cheia CRONOS, iar Katherine era hotărâtă să am un loc în care să pitesc un medalion de rezervă și niște bani în plus, pentru orice eventualitate. Totuși, o rochie cu două fețe și buzunare secrete (amplu căptușită, astfel încât să acopere lumina medalionului) nu prea era potrivită pentru un bal mascat, ăsta fiind pretextul nostru. După o scurtă ezitare, croitoreasa doar a dat din cap, arătând că avea suficientă înțelepciune încât să nu pună la îndoială cererile excentrice ale cuiva dispus să-i achite prețuri scandaloase.

Rolul meu în toată povestea era să stau nemișcată în picioare, câtă vreme ajutorul ei îmi lua măsurile, și apoi să îndur probe repetate, înțepături de ace sau admonestări să rămân dreaptă și să nu mă mai cocoșez. Rezultatul final a fost o ținută care, deși trebuie să admit că reprezenta culmea modei din 1893, avea să fie călduroasă, țeapănă și o pacoste de purtat.

Când nu eram ocupați cu probele, citeam și reciteam însemnările făcute de Katherine în datele spre care mă îndreptam, memoram hărți ale expoziției și parcurgeam zeci de relatări istorice despre expoziții și despre Chicagoul anilor 1890. Pe lângă expunerile din biblioteca lui Katherine, am ales și documente de pe internet.

De două ori, Trey a închiriat documentare despre expoziție și despre orașul Chicago la

sfârșitul anilor 1800. Câteva tratau expoziția în sine și într-adevăr însuflețeau imaginile și poveștile pe care le citisem.

Unul dintre ele însă mi-a dat fiori reci. Filmat în stilul unei pelicule horror, era, de fapt, un documentar despre Herman Mudgett, ucigașul sociopat de care pomenise Katherine. Dându-se drept dr. H.H. Holmes, medic și farmacist, Mudgett omorâse zeci, poate chiar sute, de tinere cât timp locuise la Chicago. Unele dintre ele erau femei cu care se însurase sau pe care pur și simplu le fermecase ca să le ia banii, însă pe cele mai multe nu le cunoștea absolut deloc. Avea aranjamentul perfect: o clădire pe care o deținea în preajma spațiului expozițional fusese transformată în Hotelul Expoziției Mondiale, ce deservea vizitatoarele. Unele încăperi erau echipate anume pentru tortură, în altele, etanșe și fără ferestre, pompa gaz prin niște găurele făcute în perete, apoi se uita printr-un vizor cum femeile se asfixiază. Pe urmă, le arunca rămășițele în gropi cu var săpate la subsol și, în multe cazuri, vindea scheletele cu articulații intacte către școli de medicină, pentru ceva bani în plus.

N-am rezistat până la sfârșitul acelui documentar. Nu sunt un mare fan al filmelor horror, nici măcar al celor inspirate din fapte reale, așa că am scos DVD-ul din aparat atunci când a devenit clar că nici cei trei copii mici lăsați în grija lui Mudgett de către un partener de afaceri nu aveau să supraviețuiască. Următoarea oră ne-am petrecut-o urmărind un mult mai plăcut documentar despre Jane Addams și strădaniile ei de a-i ajuta pe sărmanii din Chicago. Încă stăteam ca pe ghimpi, așa că am revăzut *File de poveste,* ca să-mi scot crimele din minte. Și, cu toate astea, în noaptea respectivă a trebuit să dorm cu lumina din baie aprinsă.

Majoritatea faptelor istorice despre care am citit sau pe care le-am văzut în filme nu se schimbau

între cele două cronologii, cu excepția câtorva referiri la liderii cyriști care, asemenea celor care conduceau toate celelalte culte importante, luaseră parte la întrunirea Parlamentului Religiilor Mondiale, organizată în cadrul expoziției la sfârșitul lunii septembrie. Și mai erau câteva ciudățenii, cum ar fi poza în care un Mark Twain zâmbitor urca într-un balon captiv alături de câteva tinere dansatoare egiptene. Asta deși, conform cărților de istorie pe care Katherine le păstra din vremea pre-cyristă, Twain se îmbolnăvise la sosirea în Chicago și nu-și mai părăsise camera de hotel.

Cu toate că nu fusesem niciodată pasionată de istorie, am descoperit lecturi mult mai interesante decât mi-aș fi imaginat vreodată. Semănau mai puțin cu cercetările și mai mult cu citirea unor ghiduri turistice, în așteptarea unei vacanțe, măcar că nu era o călătorie pe care să mi-o fi ales singură.

Lucram și la partea practică a lucrurilor, perfecționându-mi salturile scurte în interiorul casei cu ajutorul medalionului. Deja puteam să mă concentrez asupra unui punct stabil și să setez ecranul în nici trei secunde. Ba chiar m-am dat mare în fața lui Trey de vreo câteva ori, apărând în hol pentru un mic sărut atunci când mă vizita, după care reveneam în bibliotecă.

De asemenea, mi-am fixat un punct stabil suplimentar în living și am confirmat că puteam, așa cum bănuise Katherine, să sar din punctul A în punctul B, apoi în punctul C, fără să revin mai întâi în A. Restricțiile care îi limitaseră pe istoricii CRONOS la călătorii dus-întors erau o măsură de securitate impusă de la sediu, și nu ceva înglobat în structura medalionului. Spre deosebire de Saul, Katherine și ceilalți din echipa originală, eu puteam să călătoresc când și unde pofteam, presupunând că exista un punct stabil prin apropiere. Noi *bănuiam* că mai puteam și să revin într-un punct stabil cunoscut dintr-un loc care să

nu fi fost definit anterior drept punct stabil, însă Katherine nu se dădea în vânt după ideea ca eu să testez această posibilitate. Lui Connor nu-i venea în minte vreun motiv logic pentru care n-ar fi funcționat, dar bunica a insistat să considerăm asta o soluție extremă, o fugă în caz de urgență.

Următoarea probă, înainte să încerc un salt mai lung, fie din punct de vedere geografic, fie din punct de vedere cronologic, a fost să dau o fugă până într-un punct stabil din vecinătate. Cel mai apropiat loc menționat în sistemul CRONOS, la care se putea ajunge ușor, era Monumentul lui Lincoln: la stânga scaunului pe care stătea președintele, în afara zonei îngrădite, într-o parte oarecum ascunsă în umbră. Apărea ca punct stabil între 1923 și 2092. Din nou am fost tentată s-o întreb pe Katherine exact ce avea să se petreacă în 2092, dar m-am gândit că mi se va spune iarăși că nu mă privește. Angajații lucrau la monument de la opt dimineața și până la miezul nopții (ore între care era și mai probabil să fie vizitat), deci am decis că o sosire la unu dimineața ar fi lipsită de mari riscuri. Katherine și Connor își făceau amândoi griji că, fiind la începutul antrenamentului, s-ar putea să ajung acolo, dar să nu mă mai pot întoarce de unde am plecat, prin urmare Trey s-a oferit ca, pentru orice eventualitate, să mă aștepte la destinație, cu o mașină care să mă ducă înapoi acasă.

Am programat plecarea pentru vineri, la unsprezece seara. Când am pornit la drum, Trey era în bibliotecă. I-am adresat un zâmbet larg și curajos, apoi i-am spus:

— Unu dimineața, Monumentul lui Lincoln. Să nu-mi tragi clapa, bine?

El m-a strâns de mână și mi-a răspuns, cu un surâs uriaș pe chip:

— Prima noastră întâlnire în afara casei? O să fiu acolo, nu-ți face griji!

Katherine a strâns tare din buze, aruncându-mi o privire neliniștită.

— Fără trândăveală, Kate! Vorbesc serios. Vii direct înapoi, bine?

— Așa o să facă, a zis Trey. Glumeam doar. Fără riscuri inutile, promit.

Ea a dat cu asprime din cap în direcția lui, pe urmă și-a îndreptat iar atenția spre mine.

— Când pleci, nu trebuie să stai exact în același loc, cheia are o rază de acțiune rezonabilă, dar apropie-te cât poți de mult.

Am dat drumul mâinii lui Trey și am vizualizat punctul stabil. Exersasem cu el toată ziua, urmărind sute de vizitatori cum urcă treptele către monument pentru a face fotografii și filmări, însă acum am făcut pașii suplimentari de a deschide ecranul care afișa ora și a-mi stabili momentul sosirii, mutându-mi privirea spre opțiunile cuvenite și clipind o dată. Gestul era aproape identic cu apăsarea pe butonul unui mouse, deși trebuia să mă întreb ce se întâmpla dacă încercai să selectezi și-ți intra praf în ochi. Mi-am aruncat privirea către comanda finală, apoi am inspirat adânc și am clipit.

O adiere caldă de vară m-a anunțat că sosisem, încă dinainte să deschid ochii. După ce m-am uitat o clipă în jur, l-am văzut pe Trey sprijinit de una dintre coloanele aflate în preajmă. Ținea în mâini o pungă maronie și un pahar mare cu suc.

M-am dus către el, trăgând adânc aer în piept.

— Oh… miroase a inele de ceapă!

— Da, așa e, mi-a răspuns Trey.

Îi mărturisisem cu câteva zile în urmă că-mi lipseau tare, tare mult inelele de ceapă de la O'Malley's, barul din apropiere, unde eu și mama mâncam deseori la sfârșitul săptămânii. Am zâmbit și m-am ridicat pe vârfuri, ca să-l sărut.

— Mulțumesc. Dar mă răsfeți, să știi. Doar două minute… după care ar trebui să mă întorc. Nu că

bunica ar ști vreodată, am recunoscut eu, dar i-am promis.

El a pus pe trepte punga și sucul, apoi m-a luat în brațe.

— Știu, știu. O să mâncăm repede. O să te pun să împarți inelele alea cu mine. Ți-am adus până și o bomboană mentolată, deci, dacă poți să mănânci măcar o dată fără să faci mizerie, primești… A râs, în timp ce mă împiedica să-i trag un pumn în braț. *Și* dacă eviți să le sufli în față când te întorci, secretul nostru n-o să fie dat în vileag.

Era o noapte superbă, iar sclipirile romantice ale luminilor și bazinul cu apă îmi trezeau dorința să putem face tot timpul asemenea lucruri obișnuite. Mă simțeam din ce în ce mai mult ca o persoană ținută în carantină.

Din câte se pare, Trey era pe aceeași lungime de undă.

— Păcat că nu putem să ieșim așa mai des. Mai ales că, weekendul ăsta, vine ziua ta…

— Și tu de unde ai aflat că în weekendul ăsta e ziua mea?

Intenționat evitasem să mă gândesc la ea, dându-mi seama că nu voi face decât să-mi amintesc de aniversările trecute, de mama, de tata și de tot ce pierdeam acum.

Trey mi-a aruncat un surâs viclean.

— Am eu metodele mele. Crezi că bunica ta ne-ar acorda o permisie pentru o seară în oraș?

Am oftat.

— Cred că știm amândoi răspunsul la întrebarea ta. Probabil că asta o să fie singura noastră ieșire pentru o vreme, dacă nu cumva ți-ar plăcea să vii cu mine la Expoziția Mondială.

— În Chicago probabil că m-aș descurca, a spus el. Totuși, anul 1893 s-ar putea să fie o problemă.

— Adevărat, am admis eu.

Am șovăit preț de câteva secunde, luând încă un inel de ceapă din pungă. Exista un lucru despre care îmi doream cu adevărat să aflu mai multe și o

persoană pe care simțeam nevoia s-o văd, înainte să pornesc în călătoria spre Chicago.

— Ai putea să mă duci, în schimb, la biserică?

— Poftim? Trey a izbucnit în râs, apoi s-a oprit. Ah! Charlayne?

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— Nu e singurul motiv, dar da, vreau s-o văd. M-am întors către el. Mai vreau să văd și ce pun ei la cale, Trey. Cyriștii. Adică, în clipa de față, principalele mele motivații pentru schimbarea cronologiei sunt de ordin personal: să-mi recapăt părinții și să pot pleca din casă fără nenorocitul ăsta de medalion. Dar Katherine și Connor par să creadă că cyriștii sunt…

— Răi? a completat el.

— Da. Bănuiesc că e cuvântul potrivit. Admit, n-am participat decât la o singură slujbă într-un templu cyrist, iar asta se întâmpla înainte de ultima schimbare temporală, dar pur și simplu n-am avut o asemenea impresie. În plus, nu pot spune că sunt complet de acord cu ideea unui viitor în care multe dintre cele mai importante decizii pe care le iei în viață sunt stabilite încă de când ești în stadiul de embrion.

— Știu, a spus Trey. Pot să înțeleg de ce procedează ei așa, dar nu-ți lasă prea mult loc pentru alegeri individuale, nu?

— Nu, nu-ți lasă. Nu mă îndoiesc că metodele lui Saul sunt malefice (adică, e destul de clar c-a ucis-o pe Katherine ca să-și pună planul în aplicare), dar cum rămâne cu majoritatea mișcării? Am senzația că sunt multe lucruri pe care nu le pricep. Iar dacă cyriștii, ca grup, sunt atât de putrezi pe cât îi consideră Connor și Katherine, vreau să încerc să-mi formez o idee mai corectă despre cei cu care mă confrunt.

Trey s-a gândit puțin, după care a dat din cap și mi-a cuprins strâns umerii.

— Când și unde? Aproape în fiecare zi se întâmplă câte ceva la temple, dar slujbele

principale se țin duminică dimineața, nu?

— Așa-i. Poți să mă iei de aici pe la șapte, înainte să vină paznicii? Dacă sunt prinsă… strecurându-mă afară din casă, o să mă prefac că exersez un salt scurt. Fac asta destul de des, astfel încât lui Katherine n-ar trebui să i se pară ceva neobișnuit. Și am mai fost la templul de pe Sixteenth, deci sunt măcar un pic familiarizată cu felul în care e organizat.

— De ce ai nevoie să știi cum e organizat? m-a întrebat el, cu o privire suspicioasă.

Am ridicat din umeri.

— Păi… vreau *mai ales* s-o văd pe Charlayne și, *probabil,* să pun doar câteva întrebări, deși s-ar putea să… mă uit nițel în jur. Nu știu. Cânt după ureche.

Trey s-a încruntat ușor, pe urmă și-a lăsat capul în jos, ca să-mi muște cu blândețe lobul urechii.

— Și e o ureche foarte drăgălașă. Să sperăm doar că o putem ține lipită de capul tău. Dobermanii ăia par înfometați.

I-am tras un cot.

— Câinii de pază nu sunt lăsați să dea târcoale în timpul slujbelor, prostuțule. Dar, dacă îți faci griji, o să luăm niște biscuiți pentru câini de la Daphne, ca să-i mituim.

Din inelele de ceapă nu mai rămăseseră decât firimituri gustoase pe fundul pungii. L-am sărutat pe Trey în semn de rămas-bun și mi-am aruncat în gură bomboana mentolată în timp ce mă întorceam la locul de lângă scaunul lui Lincoln.

— Eu o să te revăd *pe tine* în doar o secundă, am spus, deschizând, cu ajutorul medalionului, punctul stabil din bibliotecă. Dar tu o să mă vezi *pe mine* mâine-seară, la cină. Așa că ai grijă cum conduci, bine?

Acum că nu mai aveam emoții, am accesat repede destinația și, când am redeschis ochii, mă aflam înapoi în bibliotecă, unde Trey, Katherine și

Connor se holbau la mine, cu fețele ușor îngrijorate.

— Lincoln vă transmite toate cele bune, am zis eu, rânjind.

Câteva minute mai târziu, l-am condus pe Trey până la ușă, căci el încă trebuia să traverseze orașul pentru întâlnirea noastră.

— Incredibil! mi-a spus când l-am sărutat de noapte bună și, cu limba, i-am împins în gură ultima fărâmă de bomboană. Ai gust de inele de ceapă mentolate. Urma să-ți fac o surpriză, dar acum nu prea mai pare surpriză.

— A fost foarte drăguț din partea ta, și *o să fie* o surpriză. Sau *a fost,* m-am corectat. Alege tu.

13.

Trey a plecat sâmbătă pe la zece, ceva mai devreme decât o făcea de obicei în weekend. Voiam să doarmă bine în noaptea aia, căci a doua zi, în zori, urma să mă ia de la Monumentul lui Lincoln. Eu, una, sunt mai degrabă pasăre de noapte și mi-ar fi venit ușor să „ies pe furiș” când Katherine și Connor dormeau, așa că intenționam să cobor în bucătărie pe la ora douăsprezece. Ar fi fost mai sigur să fac saltul din camera mea, însă nu mă trăgea inima să adaug încă un punct stabil pe listă. Nu știam precis cum să-l șterg și nu voiam să atrag atenția întrebând.

Mereu mă trezeam uitând că dulapul și comoda pe care le aveam la dispoziție nu conțineau aceleași lucruri ca echivalentele lor din vechiul meu dormitor. Prin urmare, mi-am dat seama abia la scurt timp după plecarea lui Trey că n-aveam niște „haine de duminică” adecvate. Mi-am sortat puținele ținute pe care mi le comandasem online și am ales cea mai elegantă cămașă dintre toate: o tunică largă cu imprimeu floral și o pereche de jeanși negri, mulați. Singurii mei pantofi, în afara unei perechi de teniși și a uneia de sandale, erau balerinii negri pe care-i încălțasem în ultima zi de școală. N-am reușit să șterg complet zgârieturile rămase după ce Simon îmi zdrobise piciorul în metrou, însă trebuia să mă mulțumesc cu ei.

M-am machiat discret și mi-am pus niște cercei de forma unor inelușe, din aur, apoi mi-am prins la spate părul din dreptul tâmplelor, folosind o agrafă de culoarea piersicii, asortată cu bluza. Ediția de buzunar a *Cărții lui Cyrus*, pe care mi-o comandasem cu câteva săptămâni în urmă, stătea pe noptieră, acolo unde o lăsasem în seara precedentă. Era unul din cele două documente esențiale pentru credința cyristă. Celălalt, *Cartea profețiilor,* pe care Connor își dorea atât de mult să

pună mâna, era o lucrare internațională, pe care numai membrii de rang înalt și-o puteau procura. Organizația Cyrist International apăra strașnic drepturile de autor asupra *Cărții profețiilor,* iar puținii clerici nemulțumiți, care publicaseră părți din ea pe internet ori în cadrul unor relatări despre liderii bisericii, aterizaseră în mijlocul unor procese costisitoare. În fiecare caz, templierii avuseseră câștig de cauză.

Cartea lui Cyrus, pe de altă parte, ar fi pierdut orice luptă pentru drepturile de autor, dacă n-ar fi fost faptul că scripturile pe care le plagia ieșiseră de mult din garanție. Micul volum reprezenta un talmeș-balmeș de citate din Biblie, din Coran și din alte scrieri religioase, cu câteva idei originale amestecate ici și colo. Mi se părea mai eficient decât un somnifer: cinci minute de citit și deja începeau să mi se închidă ochii.

Am pitit cărticica în buzunarul din spate al jeanșilor, mi-am strecurat cheia CRONOS sub tunică și m-am studiat în oglindă. Din câte îmi aminteam despre slujba la care luasem parte împreună cu Charlayne, niciodată nu aveam să fiu confundată cu o cyristă devotată (fie că purtam sau nu floarea de lotus tatuată), dar arătam suficient de prezentabil încât să trec drept o eventuală nouă membră.

M-am întors din drum în ultima clipă. În rarele momente în care mă aventuram dincolo de zona protejată, mă obișnuisem să văd sclipirea albastră a medalionului prin țesătura hainelor, însă mi-am dat seama că, odată ajunși la templu, s-ar putea să dau într-adevăr peste alți oameni capabili să perceapă lumina răspândită de cheie. Mi-am dat jos tunica și am început să îmbrac maiouri peste maiouri. Primele două erau subțiri și încă zăream destul de clar scânteierea. Am scos un al treilea din coșul cu rufe murdare, l-am pus pe mine, apoi am încheiat cu un maiou negru. Folosisem cam toate lucrurile din garderoba mea limitată. Când am terminat, tot

se mai observa o licărire de albastru, însă era mascată de imprimeul floral de pe tunică și am hotărât că va trebui să fie îndeajuns.

Nu mi se părea cinstit să plec pe furiș. Niciodată nu mi se întâmplase măcar să vin cu întârziere acasă, deși era cât pe ce să fac asta, după o petrecere organizată acasă la una dintre verișoarele lui Charlayne. Dacă bunica sau Connor m-ar fi văzut coborând, în mod normal n-ar fi fost mare lucru. Deseori pofteam la o gustare în toiul nopții, dar nu machiată și gătită din cap până-n picioare. Am lăsat toate luminile stinse, însă chiar și așa am intrat cu emoții în bucătărie. Mâinile îmi tremurau ușor când am vizualizat Monumentul lui Lincoln, fixând destinația și stabilind momentul sosirii peste șapte ore și ceva.

Trey mă aștepta în același loc ca data trecută. Arăta foarte chipeș în cămașa bleumarin și cu o pereche de pantaloni gri, eleganți.

— Ce, fără inele de ceapă?

— Am plănuit ceva și mai bun, mi-a spus el zâmbind. Slujbele încep abia la unsprezece și știu că abilitățile culinare ale lui Katherine și Connor sunt… mă rog, limitate.

Era un fel politicos de a descrie situația. În rarele dăți când mâncasem un meniu complet la bunica mea, eu fusesem bucătarul.

— Deci ce-ar zice sărbătorita de un mic dejun adevărat, gătit în casă, pe care nu trebuie să-l pregătească ea?

Mi-a căzut fața.

— Oh, Trey… nu cred că e cazul! Dacă…

Nu mi se părea că micul dejun la el acasă îmi sporea riscul de a fi prinsă, dar mă îngrozea gândul de a-i cunoaște familia și îmi dădeam seama după expresia de pe chipul lui că știa exact ce-aveam în minte.

— Tata o să te adore. Nu mai face fața asta speriată! E prea târziu să sun și să anulez, fiindcă Estella gătește deja. Și, oricum, chiar nu ți-ai dori

să contramandez. Ale ei *huevos divorciados* sunt *muy delicioso.*

— Ouă divorțate?

Spaniola mea nu era nici pe departe la fel de avansată ca a lui Trey, însă eram aproape sigură că asta spusese.

— O să vezi, mi-a răspuns el râzând.

∞

Estella măsura mult sub un metru cincizeci și era foarte rotofeie, cu bucle de un roșu aprins, care în mod evident nu făceau parte din paleta coloristică a țării ei natale, Guatemala. Când a deschis ușa, m-a studiat iute din cap până în picioare și, aparent încheindu-și evaluarea, mi-a adresat un surâs larg, apoi m-a cuprins într-o îmbrățișare.

— Lars face duș (numai duminica poate să doarmă până târziu), dar o să coboare curând. Îmi pare rău că mama lui Trey nu-i aici să te întâmpine, dar îți urez eu bun venit în numele ei. Când o să se întoarcă din Peru, o să fie tare fericită s-o cunoască pe tânăra care i-a făcut copilașul să zâmbească.

Roșeața lui Trey la auzul afirmației a oglindit-o pe a mea, iar Estella a râs, în timp ce ne conducea pe amândoi în bucătăria mare și galbenă. Am răsuflat ușurată că micul dejun avea să fie un eveniment informal, în bucătărie, și nu în jurul mesei lungi și solemne, pe care o întrezărisem din hol. Estella ne-a pus la treabă, cerându-ne să așezăm tacâmurile și să tăiem fructele, în vreme ce ea alerga între frigider și aragaz, gonindu-l din drum pe Dimitri (care, în mod evident, își căuta propriul mic dejun) și adresându-mi un șir neîntrerupt de întrebări, pe măsură ce lucra. I-am răspuns cât am putut de bine, punând cap la cap frânturi din vechea mea viață (mama, tata și Briar Hill) cu bucăți din noul meu trai alături de Katherine și Connor.

Până să fie gata mâncarea, Estella a reușit să-l facă pe Trey să mai roșească de trei ori. Am aflat despre primii lui pași și despre o neobișnuită întâlnire cu Zâna Măseluță, pe când el avea șase ani. Femeia tocmai termina o poveste despre Marisol, prima fată care-i căzuse lui cu tronc („nu era nici pe departe la fel de frumoasă ca tine, *querida*), când s-a întrerupt pentru a-l întâmpina pe tatăl lui Trey. Stai jos, *mijo*! o să-ți aduc cafea.

Domnul Coleman era aproape la fel de înalt ca fiul său. Avea părul mai închis la culoare, dar imediat mi-a fost clar că Trey moștenise zâmbetul lui. Și ochii cenușii erau aceiași, poate puțin distorsionați de ochelarii cu ramă de baga ce-l făceau să semene un pic cu o versiune mai bătrână a solistului trupei Weezer.

— Kate! a spus el, și surâsul i s-a mai lărgit. Mă bucur să văd că exiști cu adevărat. Începeam să cred că Trey și-a inventat o iubită, ca să nu mai încerce Estella să-l cupleze cu fete de la biserica ei.

— Ha! Foarte amuzant, *mijo*!

Femeia i-a strecurat în față o farfurie cu *huevos divorciados*: două ouă, unul acoperit cu sos verde, celălalt, cu sos roșu. Trey avusese dreptate, erau delicioase. De fapt, tot micul dejun a fost atât de bun, iar Estella a insistat atât de tare să mâncăm mai mult, mai mult, încât am rămas uimită că Trey putea să locuiască într-adevăr acolo și totuși să rămână suplu.

Toți patru am sporovăit preț de câteva minute în jurul mesei, concentrându-ne asupra mâncării, apoi domnul Coleman m-a surprins cu o întrebare directă.

— Deci înțeleg că în dimineața asta mergeți să faceți pe detectivii?

I-am aruncat o privire speriată lui Trey, care a sărit să explice:

— I-am spus tatii că te îngrijorează interesul brusc al lui Charlayne pentru cyriști.

Expresia de pe chipul Estellei nu prea lăsa loc de îndoială cu privire la părerea ei.

— Ești o bună prietenă dacă-ți faci griji, *querida.* Cu cyriștii ăia nu-i a bună! Mereu dau din gură despre bogățiile pe care Dumnezeu o să ți le dea aici, pe pământ, dacă te ții tare. Niciodată nu spun nimic despre cum ar trebui să te porți cu ceilalți. Într-o dimineață, l-am văzut la televizor pe predicatorul ăla, Patrick Conwell. Îmi cere într-una bani și zice c-o să-i recapăt înzecit. Tot așa ți se spune și în Atlantic City. N-am încredere în el. N-am încredere în niciunul dintre ei.

— Charlayne are suflet bun, am spus, dar poate fi un pic mai… ușor de influențat, cred? De-asta îmi fac probleme.

Nu prinsesem slujbele televizate, pentru că în casa lui Katherine nu exista televizor, dar văzusem pe internet mai multe fragmente din liturghiile oficiate de cyriști, inclusiv de Conwell, actualul templier al congregației de pe Sixteenth Street. Zâmbetul îi era prea lustruit, și parcă întreaga lui ființă te ducea cu gândul la fraudă. În prima parte din an, când urmărisem slujba cu Charlayne, predica fusese ținută de un bărbat mai vârstnic, așadar am presupus că, în actuala cronologie, respectivul fusese înlocuit de Conwell. Bătrânul nu era un orator memorabil, dar nici nu degaja acel aer de vânzător de mașini la mâna a doua, pe care-l simțeam în cazul lui Conwell.

Domnul Coleman și-a pus în farfurie câteva linguri din salata de fructe și i-a zâmbit Estellei.

— Știi că sunt de acord cu tine la nivel filosofic, Estella, dar, în calitate de consilier financiar, trebuie să-ți spun că șansele tale ar fi mai mari cu cyriștii decât cu orice crupier din Atlantic City. Am câțiva colegi care sunt cyriști devotați și hai să zicem doar că portofoliile lor de acțiuni se arată foarte sănătoase! S-ar putea spune chiar că sunt *suspect* de sănătoase. Niciodată n-am fost genul care să plece urechea la teoriile conspirației, dar…

Bărbatul a scuturat din cap. N-aș discuta prea mult despre asta în public (cyriștii au niște relații destul de importante în lumea politică). Anul trecut am făcut o analiză statistică a principalelor acțiuni pe care le dețin. Doar din curiozitate. Dacă te interesează, Kate, pot să ți-o arăt data viitoare când vii pe aici.

— M-ar interesa foarte mult, domnule Coleman.

Eram sigură că informațiile aveau să li se pară utile și bunicii, și lui Connor, deși nu știam precis cum să programez o nouă vizită înainte să plec la Chicago. Aparent, Trey se gândise la același lucru.

— De fapt, și pe mine m-ar interesa să văd studiul ăla, tată!

— Sigur. După micul dejun o să-ți trimit pe e-mail tot ce am. Dar să nu împărtășești datele cu nimeni altcineva în afară de Kate, bine? Nu glumeam când ziceam că cyriștii au prieteni sus-puși.

Spre marea mea rușine, Trey lăsase să-i scape știrea despre ziua mea, așa că masa a luat sfârșit cu *buñuelos* – delicioase gogoșele scăldate în miere. A mea avea o lumânare înfiptă în mijloc. Când am terminat, m-am ridicat ca s-o ajut pe Estella cu strânsul vaselor, însă ea m-a gonit cu același gest al mâinii pe care-l folosise în cazul lui Dimitri.

— Du-te, du-te! Trebuie să ajungi undeva. Eu deja am mers la slujba de dimineață și nu mai am nimic altceva de făcut toată ziua.

Mi-am aruncat privirea spre ceasul din bucătărie.

— Cred c-ar trebui să pornim, Trey, dacă vrem să găsim un loc de parcare. Data trecută, tatăl lui Charlayne a fost nevoit să lase mașina la șase străzi distanță.

El a părut un pic surprins, dar ne-am luat rămas-bun și ne-am îndreptat către automobil. Doar câțiva kilometri ne despărțeau de templu și, când ne-am apropiat, am priceput de ce Trey nu-și făcuse griji în privința parcării. Un garaj pe trei

niveluri și câteva clădiri mai mici, reprezentând anexe ale templului cyrist, ocupau acum două cvartale din partea de nord, care înainte adăposteau un bloc, câteva mici magazine și mai multe zeci de vile. Templul însuși, care la vizita mea din primăvară acoperea un cvartal, se întindea acum pe o suprafață de două ori mai mare. Împrejurimile, ce păreau cam dărăpănate ultima oară când le văzusem, erau acum presărate cu bistrouri de lux, un Starbucks și alte cafenele.

— Nimic din toate astea nu-i nou, nu? Am arătat către garaj și celelalte construcții.

Trey a scuturat din cap.

— Restaurantele din vale se schimbă tot la câțiva ani, dar restul zonei arată cam la fel de când o știu eu. Credeam că doar voiai să ajungi mai devreme, dintr-un motiv sau altul.

A oprit în garajul ce încă nu era ocupat nici pe jumătate și ne-am îndreptat înspre templu. Era o dimineață superbă, însă aerul părea apăsător, dând de înțeles că urma o după-amiază fierbinte și umedă. Mai multe familii și cupluri mergeau înaintea noastră, în direcția bisericii. Majoritatea își îmbrăcaseră cele mai bune haine și mi-am aruncat cu teamă privirea către jeanșii mei.

Templul însuși sclipea în lumina puternică a soarelui, un monstru din sticlă și piatră albă. Clădirea principală era mult mai mare decât mi-o aminteam, ba părea chiar mai voluminoasă, datorită turlei înalte și a felului în care era poziționată pe culmea dealului. În vârful clopotniței stătea cocoțat un enorm simbol cyrist, asemănător crucii creștine, dar cu o buclă în partea de sus și o bază lărgită, la fel ca ankh-ul egiptean. Crucea era rotunjită și pe laterale, astfel că, văzut din spate, brațul vertical aducea puțin cu simbolul infinitului. În față, drept în mijloc, se afla o floare de lotus bogat împodobită.

Am urcat treptele până la intrarea principală și am pășit, pe urmele mai multor oameni, într-un

foaier spațios, care păstra puține asemănări cu clădirea în care eu și Charlayne intraserăm cu câteva luni în urmă. La mică distanță de ușă, ne-a întâmpinat un paznic care ne-a cerut să ne scoatem pantofii și să trecem printr-un detector de metale. Eram la jumătatea drumului când mi-am dat seama că mașinăria ar putea detecta medalionul, însă paznicul i-a înapoiat lui Trey portofelul și cheile, după care ne-a făcut semn cu capul să intrăm în holul principal.

Culoarul cu covoare pe care mi-l aminteam de la vizita precedentă fusese înlocuit de un uriaș atriu boltit, cu podele din piatră lustruită și o arcadă ce ducea spre capela principală. Soarele dimineții strălucea peste o imensă fântână din marmură albă, aflată în centru. În partea stângă se afla o cafenea, unde zeci de oameni stăteau de vorbă printre cafele și brioșe, iar la dreapta se găsea o librărie cyristă.

Trey și cu mine am luat-o agale spre ușa librăriei, unde cărți motivaționale în ediții broșate, aparținând unor celebri autori cyriști, acopereau rafturile alături de diverse CD-uri, DVD-uri, tricouri și tot felul de suvenire. Cel mai recent volum al lui Conwell, *Credința și Calea*: *cinci pași către libertatea financiară,* era expus în vitrina principală. Fața lui bronzată, având un nas lung și acvilin, contrasta puternic cu părul argintiu, atent îngrijit, și cu dinții albi, ieșiți în afară. Combinația avea ciudatul efect de a-l face să pară, în același timp, mai tânăr și mai bătrân decât cei patruzeci și șapte de ani pe care îmi aminteam că-i avea, conform biografiei lui de pe internet.

Atenția mi-a fost atrasă de coperta unui CD aflat lângă vitrina cu cărți, așa că l-am tras de mânecă pe Trey.

— Asta e… asta-i imaginea de pe tricoul lui! am șoptit.

— Al cui tricou? m-a întrebat.

— În metrou. Simon, tipul care mi-a luat ghiozdanul. Era foarte șters, dar sunt sigură că

imprimeul reprezenta emblema trupei.

Am luat CD-ul și am cercetat îndeaproape coperta. În mijloc apărea desenat un ochi, cu lotusul din simbolul cyrist suprapus pe pupilă.

— Totuși nu recunosc trupa… Aspire? Ai auzit de ei?

Trey a ridicat din sprâncene.

— Ăăă, *daa*! Adică tu n-ai auzit? Nu-i tocmai genul meu de muzică, dar anul trecut nu puteai să pornești radioul fără să auzi unul din cântecele lor.

I-am zâmbit fără tragere de inimă.

— Nu și în anul *meu* trecut. Deci presupun că e încă un punct pe lista noastră.

Țineam socoteala schimbărilor apărute în cultura populară din noua cronologie. Programul lui Connor depistase noii lideri politici apăruți după variație (vreo doisprezece) și reținuse modificările de ordin general ivite la nivelul puterii economice sau al altor aspecte legate de cifre. Însă nici el, nici Katherine nu erau genul care să țină pasul cu moda în materie de muzică și divertisment. Existau cel puțin douăsprezece filme de mare succes lansate în ultimul deceniu, pe care ar fi trebuit să mi le amintesc, dar nu auzisem în viața mea de ele, alături de mai multe vedete sau autori noi pentru mine, care, din întâmplare, erau toți cyriști. Întorcându-se și mai mult în timp, Trey îmi făcuse cunoștință cu o mână de „clasici” pe care, înaintea celei mai recente variații, aproape sigur nu i-ai fi regăsit în listele de lectură ale vreunui curs despre civilizația vestică.

— Cred că Aspire a câștigat un premiu Grammy anul trecut sau acum doi ani, a adăugat el. N-aș fi crezut că interpretează muzică religioasă, dar nu pot să zic nici că le-am ascultat cu atenție versurile.

Un tip cam de aceeași vârstă cu noi a venit din spatele tejghelei și a întrebat dacă ne poate ajuta.

— Nu, mersi! i-a răspuns Trey. Doar ne uităm pentru câteva minute, până începe slujba.

Băiatul, pe al cărui ecuson scria că-l cheamă Sean, și-a aruncat ochii spre CD-ul din mâna mea.

— Sunteți fani? s-a interesat.

Trey a scuturat din cap, însă eu am încuviințat și i-am oferit cel mai frumos zâmbet al meu.

— Chiar îmi place noul album. Am auzit câteva melodii online. Am pus CD-ul la loc în vitrină. Poate vin să-l cumpăr după slujbă.

Sean a întins mâna și a îndreptat CD-ul pe raft, deși mie nu mi se părea cu adevărat strâmb.

— I-ai văzut când au fost aici?

Trebuie să-mi fi citit nedumerirea de pe chip, fiindcă și-a coborât privirea spre mâna mea, probabil căutând lotusul tatuat.

— Ah, nu! am spus. Nu sunt membru… încă. Am mai fost aici doar o dată, iar Trey vine pentru prima oară.

Zâmbetul i s-a luminat.

— Bine ați venit! Suntem mereu bucuroși de oaspeți. A scos un mobil din buzunar și a apăsat o tastă, apoi l-a băgat la loc. Da, Aspire ne-a vizitat acum trei luni. A fost un eveniment rezervat membrilor, altfel am fi avut de-a face cu o gloată. Dar și așa auditoriul a fost plin ochi. Abia dacă mai găseai un loc în picioare. I-a întins mâna lui Trey. Cum spuneai că te cheamă? Eu sunt Sean.

Trey i-a strâns mâna.

— Sunt Trey, iar ea e K… S-a oprit pentru o fracțiune de secundă, prefăcându-se că-și drege vocea, după care a continuat: Ea e Kelly.

Nu știam precis de ce își folosise propriul nume și optase să-mi dea mie un pseudonim, dar părea că aveam să fiu Kelly pentru tot restul dimineții.

— Bună, Sean! am spus. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Poate ne vedem mai târziu.

L-am tras ușor de cot pe Trey, ca să ne ducem spre capela principală, însă Sean m-a apucat de celălalt braț.

— O să te prezint Ucenicilor care se ocupă de vizitatori luna asta. Sunt pe drum chiar acum. Vor

fi bucuroși să-ți răspundă la toate întrebările și să te îndrume către unele dintre activitățile noastre sociale. De fapt, ai avea noroc dacă ai putea să rămâi puțin, fiindcă, imediat după slujba din dimineața asta, o să aibă loc un prânz al Ucenicilor în Centrul pentru Tineret.

Am oftat, sperând să nu mi se observe enervarea. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă conducă de colo până colo o delegație de tineri cyriști devotați. Trey și cu mine ne-am întors către ei când s-au apropiat. Atunci mi-am dat seama, cu un mic nod în gât, că printre cele trei fete din grup se număra și Charlayne.

14.

Avea părul mai lung, iar Charlayne a mea ar fi considerat combinația între fusta albă și puloverul galben-deschis prea cuminte, chiar și pentru biserică, însă nu încăpea îndoială că ea era. Râdea de ceva cu fata pe care o avea alături în timp ce se apropiau și nu acorda prea multă atenție la ce se întâmplă în jur, până când a dat cu ochii de Trey. L-a supus unei rapide, dar scrupuloase măsurători din cap până în picioare, așa cum o văzusem procedând cu fiecare tip pe care-l considera drăguț, pe urmă mi-a aruncat o privire, ca și cum ar fi evaluat concurența. Da, asta era sută la sută Charlayne pe care o știam.

Și mi-a dat o idee. I-am șoptit lui Trey, printre dinți:

— Cea în galben e Charlayne. Fă-mi jocul, OK? Suntem *veri.* Mai degrabă o să stea de vorbă cu noi dacă te crede disponibil.

— Mă scoți la produs?

Mi-am înăbușit un hohot de râs.

— Doar pentru vreo oră. O cunosc pe Charlayne. În orice versiune. Tocmai te-a supus examinării pe care o folosește în cazul tipilor sexy și o să discute cu tine, dacă ești măcar puțin amabil cu ea.

El n-a mai avut timp să obiecteze, căci turma de Ucenici a tăbărât pe noi. Sean l-a prezentat pe Trey, care apoi m-a prezentat pe mine ca fiind verișoara lui, Kelly. Eu am observat felul ușor iritat în care a subliniat cuvântul „verișoară”, dar, din câte se pare, am fost singura. Chipul lui Charlayne s-a luminat pe loc.

După câteva minute de sporovăieli despre nimic anume, am fost duși repede în capela principală și așezați pe unul dintre primele rânduri. Încăperea circulară era organizată mai degrabă ca o sală de spectacole decât ca o biserică obișnuită. În partea

din spate existau chiar și trei secțiuni înălțate, care-mi aminteau de lojile dintr-un stadion sau dintr-un teatru de mari dimensiuni, exceptând faptul că majoritatea lojilor nu sunt acoperite cu ceea ce eu bănuiam că erau geamuri antiglonț. Toate cele trei secțiuni aveau luminile aprinse, iar două dintre ele fuseseră deja ocupate, în cea mai mare parte de către bărbați vârstnici, printre ei numărându-se și câteva femei în costume aparent scumpe.

Tocmai atunci, în interiorul celei de-a treia secțiuni s-a deschis o ușă, și patru bărbați musculoși, aducând cu o echipă de pază, au intrat și au cercetat atent încăperea, uitându-se până și sub scaune. Părând convinși că locul era sigur, au ieșit și, după doar câteva secunde, au fost înlocuiți de Paula Patterson. Încă îmi venea greu să mă gândesc la ea ca fiind președintele, nu vicepreședintele țării. A fost urmată de soțul său, un bărbat ceva mai bătrân și mai corpolent, apoi de cei patru fii ai ei, toți având vârsta adolescenței sau un pic peste douăzeci de ani. Nora ei a intrat ultima, însoțită de doi copii mici, care nu arătau prea încântați că se aflau acolo.

Mi-am întors privirea către partea din față a sălii, dominată de o scenă semicirculară, pe care se înălța un uriaș ecran cu plasmă. Centrul lui era luminat de un ditamai simbol cyrist, înconjurat de fotografii din cadrul activităților de misionariat ale bisericii, ce se schimbau la câteva secunde.

Pe zidurile exterioare, vitralii înalte alternau cu panouri din piatră albă. Câteva dintre ferestre prezentau scene din tradiția creștină, asemănătoare celor pe care le văzusem în alte biserici: Arca lui Noe, Fecioara cu Pruncul și așa mai departe. Buddha apărea și el într-un cadru, dar peste jumătate dintre tablouri erau în mod evident bazate pe istoria cyristă. O bună parte dintre ele înfățișau un bărbat înalt, cu părul negru, tuns scurt, și o robă albă, care binecuvânta copii, vindeca bolnavi sau împărțea monede din aur mulțimii. Mi-au trebuit

câteva minute până să pricep evidența: acela era bunicul meu, deghizat în fratele Cyrus.

M-am așezat la stânga lui Trey. De cealaltă parte a mea s-a trântit un băiat din grupul Ucenicilor. Acesta trăncănea în continuare despre meritele managerului echipei Baltimore Orioles cu unul dintre ceilalți băieți-ucenici, care ședea pe rândul din față, așa că nu ne dădea prea multă atenție.

Charlayne era la dreapta lui Trey, flancată de prietena cu care stătuse de vorbă și care ne fusese prezentată drept Eve. Fata era impecabil și foarte modern îmbrăcată, iar eu presupuneam că numai poșeta ei costase mai mult decât garderoba mea întreagă, asta chiar înainte ca ultima variație temporală să mi-o reducă la hainele pe o săptămână.

Știam c-aș fi fost demnă de milă să mă apuce gelozia pentru că, în noua realitate, altcineva ocupa locul de cea mai bună prietenă a lui Charlayne, dar asta nu schimba faptul că *mă simțeam* geloasă. Avusesem puțini prieteni apropiați de-a lungul vieții și mă durea întrucâtva să văd că fusesem înlocuită. M-am uitat pieziș la Eve, însă m-am liniștit când mi-am dat seama că i se întinsese rimelul și avea nasul prea coroiat ca să fie considerat frumos, conform standardelor tradiționale, deși îmi închipuiam că, într-un an sau doi, problema avea să fie rezolvată cu o vizită la chirurgul estetician.

Între răspunsurile date la întrebările lui Charlayne, Trey privea și el spre ferestre. La un moment dat, mi-a tras un cot și a făcut o foarte ușoară mișcare cu capul înspre vitraliul aflat drept în spatele meu. O tânără stătea în mijlocul unei grădini, cu brațele ridicate și ochii îndreptați în sus. Purta o rochie albă, fără mâneci, strânsă în jurul mijlocului cu o curea la capătul căreia atârna un mare medalion de bronz. Bucle negre și rebele îi cădeau pe umeri.

În minte mi-au răsunat vorbele lui Katherine: „Semeni cu ea, să știi”. Bunica mea nu glumise. Trey s-a aplecat spre Charlayne și a zis:

— Spune-mi despre ferestre! Sunt așa meticulos lucrate! Acela e Cyrus vindecându-i pe bolnavi, dar cine-i femeia de acolo? A făcut semn către vitraliul din spatele meu. Și de pe geamul din celălalt capăt al sălii?

M-am încordat un pic, neștiind sigur dacă fusese înțelept să-i atragă atenția asupra ferestrelor, însă și eu voiam să aud răspunsul. În căutările mele pe internet nu găsisem decât o foarte vagă referire la Prudence.

Charlayne i-a oferit lui Trey cel mai grozav surâs al ei, ăla pe care știam că și-l exersa în oglindă.

— Ea e sora Prudence, a răspuns. Prudence e un oracol, la fel ca Cyrus, dar mai… apropiată de oameni. Pe Fratele Cyrus nu l-am zărit niciodată (niciunul dintre noi nu l-a întâlnit în persoană, cu excepția fratelui Conwell și a familiei lui), așa că nu știu despre tablourile în care apare el. Dar imaginile cu sora Prudence seamănă foarte mult.

— Deci artistul și-a desăvârșit opera după niște fotografii? a întrebat Trey.

— Păi, s-ar putea. Cred că există niște poze cu Cyrus, deși eu nu le-am văzut. Pe Prudence însă am văzut-o aici, în templu. L-a hirotonisit pe fratele Conwell, atunci când el i-a luat locul mamei sale, devenind lider al regiunii, acum șapte sau opt ani. Am impresia că ea îi hirotonisește pe toți liderii regionali.

— Aha! Trey a făcut o scurtă pauză. Nu știam că mai trăiește. De obicei nu vezi vitralii cu chipuri ale unor oameni vii.

Charlayne a tăcut îndelung, ca și cum și-ar fi cântărit cu grijă următoarele cuvinte.

— Nu vorbim deseori despre asta în afara templului, dar Prudence și Cyrus trăiesc amândoi. Nu doar aici (și-a lovit încet pieptul), în inimile

noastre, asemenea celorlalți profeți. Ei sunt în viață. Eterni. Și-a înclinat capul către fereastra din spatele meu. Imaginea aia, de exemplu, a fost creată acum aproape o sută de ani. Geamurile de aici s-au păstrat de la fostul templu regional din Virginia. Când era mic copil, mama mea a văzut-o pe sora Prudence și zice că pe atunci arăta exact la fel ca azi. Charlayne mi-a zâmbit. Semeni cu ea, să știi.

I-am răspuns cu un surâs neliniștit și mi-am dorit să-mi fi trecut prin minte să iau niște ochelari sau orice altceva care să mă deosebească puțin. Desigur, nu mă gândisem nicio clipă că o să dăm peste vitralii cu figura mătușii mele, care-mi era și sosie. Trey a cârmit cu pricepere discuția către un alt aspect al doctrinei cyriste, abătându-i astfel atenția lui Charlayne. Urmărindu-l, mi-am dat seama că era mult mai priceput la jocul de rol decât mine și mi-am dorit, nu pentru prima dată, să fi venit cu mine în călătoria până în perioada expoziției.

Am luat culegerea de imnuri religioase aflată pe rândul de scaune din fața noastră și am început s-o răsfoiesc. Obișnuiam să merg la biserică împreună cu părinții tatălui meu, atunci când îi vizitam pe timpul verii. Era o micuță congregație creștină rurală, ce nu aparținea unei confesiuni anume, iar imnurile tradiționale pe care le cântau mi se păruseră întotdeauna mângâietoare.

Muzica de fundal ce se auzea în timp ce așteptam începerea slujbei cyriste avea un stil mai modern, aproape New Age, însă câteva dintre imnurile din culegere îmi păreau cunoscute: „Va urma o ploaie de binecuvântări” și „Vin în grădină”. Altele erau noi, iar unele semănau cu vechile cântece religioase, dar versurile fuseseră modificate. „Vor fi multe stele în coroana mea” înlocuise un vechi imn pe care țineam minte că-l cântasem, numit „Oare va fi vreo stea în coroana mea?” Deși nu-i memorasem tot textul, versurile

din culegerea cyristă („Vei ști că sunt binecuvântat când cel mai frumos conac îmi voi fi luat”) nu se prea potriveau cu spiritul melodiei pe care mi-o aminteam.

Fondul muzical s-a stins tocmai când fratele Conwell intra în sală din partea stângă a scenei. Purta un costum bine croit, închis la culoare, cu un guler alb, în stil tunică, și o lungă eșarfă preoțească așezată pe umeri. Aceasta era din brocart auriu, cu simboluri cyriste, mari și albe, la fiecare capăt. La gât avea o cheie CRONOS, atârnată de o panglică albă. Ar fi trebuit să mă aștept, dar, din nu se știe ce motiv, vederea medalionului de un albastru strălucitor pe fondul alb cu auriu m-a luat prin surprindere.

Am observat cu coada ochiului că prietena lui Charlayne mă pândea și am sperat să nu fi avut o expresie prea grăitoare în clipa în care zărisem medalionul. Fata s-a grăbit să-mi zâmbească atunci când i-am surprins privirea, iar eu m-am întors din nou înspre fratele Conwell, încercând să mă concentrez la chipul lui, și nu la discul strălucitor care i se odihnea chiar deasupra abdomenului.

— Bine ați venit, frați și surori, în această splendidă dimineață de primăvară! a început el, afișând un zâmbet strălucitor către ansamblul congregației și apoi către partea din spate a sălii. Ne-ar plăcea să vă urăm, în mod special, bun venit dumneavoastră, doamnă președinte, și familiei dumneavoastră. Vi s-a simțit teribil lipsa în ultimele câteva săptămâni, dar sunt sigur că drumurile pe care le-ați făcut peste hotare au contribuit mult la progresul măreței noastre națiunii și al Căii.

Patterson a surâs și a dat scurt din cap către enoriași. Conwell și-a înălțat atunci brațele, îndrumându-ne astfel să ne ridicăm pentru imnul din deschiderea slujbei. Luminile au scăzut și o parte adâncită a scenei s-a înălțat treptat, astfel încât să scoată la iveală instrumentiștii și un cor

numeros. Din câte se pare, culegerile de imnuri erau simple vestigii de odinioară sau fuseseră puse acolo doar pentru a fi frunzărite înaintea liturghiei, căci versurile melodiei „S-a crăpat de ziuă” au început să ruleze pe ecran, suprapuse cu imagini senine din natură.

După alte două cântece și un moment de meditație în tăcere, Conwell și-a început predica. Aceasta a fost destul de scurtă și foarte asemănătoare mesajelor cyriste pe care le citisem online, cu un puternic accent pe dezvoltarea personală și cel puțin șase referiri explicite la zeciuială, în cele aproximativ treizeci de minute de discurs. Charisma lui Conwell era mult mai evidentă acum decât în frânturile pe care le urmărisem pe internet, așa că m-am trezit zâmbind la câteva dintre anecdotele lui, în ciuda înclinației mele de a-l antipatiza.

Dialogul cu congregația însă a fost de-a dreptul înfiorător. Citisem pe internet *Crezul* cyrist, care era imprimat și pe coperta a treia a comodei mele ediții de buzunar din *Cartea lui Cyrus*. Deși părea un pic neconvențional, nu se deosebeau prea mult de textele altor religii care considerau că au înțelepciunea divină la degetul mic și că și-au rezervat un loc în sectorul VIP al vieții de apoi. Dar simplul fapt că vreo câteva sute de oameni repetau cuvintele cu voce tare avea ceva care le făcea mai… palpabile, cred.

Luminile au scăzut în intensitate, fratele Cyrus s-a dat la o parte, iar fundalul scenei s-a aprins, pentru a dezvălui un grup de indivizi și familii aparținând diverselor rase sau grupe de vârstă. Cu fețele radioase, aceștia au exclamat: „Noi alegem Calea, așadar suntem cei Binecuvântați”, în vreme ce respectivele cuvinte pluteau și prin partea de jos a ecranului. Pe urmă imaginile s-au preschimbat într-o uriașă tipsie care gemea de monede din aur și care mi s-a părut ciudat de asemănătoare cu oala plină de aur a spiridușului, iar titlul a fost înlocuit

cu: „Precum îi dăruim lui Cyrus, așa vom prospera”.

Mai departe, același grup de fețe, acum ceva mai serioase, a declarat: „Noi alegem Calea, astfel încât să putem fi Aleși”, chiar înainte ca imaginea să se transforme încet într-un peisaj apocaliptic, cu copaci morți și înnegriți, pe un cer roșiatic, iar vocile să continue: „Întrucât oamenii n-au reușit să apere Planeta, Planeta se va apăra ea însăși”.

Atunci imaginea de pe ecran a revenit la grupul de cyriști, ale căror expresii variau între hotărâre și furie. „Noi alegem Calea, așadar suntem Apărătorii. Dușmanii Căii vor înfrunta Mânia și Judecata noastră”. Apoi ultima frază a *Crezului,* „Noi alegem Calea, astfel încât să putem fi Salvați”, a înfățișat un grup de chipuri triumfătoare stând în fața unei luxuriante grădini înverzite: pământul refăcut, devenit un adevărat paradis. Aparent și Trey se enervase, căci mi-a căutat mâna, pentru a mi-o strânge scurt, înainte ca luminile să crească din nou în intensitate.

Slujba s-a încheiat cu anunțuri (ședința administrativă trimestrială, ce urma să aibă loc în anexă după liturghie, două viitoare nunți și o petrecere de pensionare), în vreme ce tineri aflați în fiecare capăt al culoarului dintre bănci dădeau din mână în mână recipientele pentru chetă. Ăsta era un alt lucru la care probabil ar fi trebuit să mă aștept, deși tot n-ar fi contat, din moment ce ultimul meu dolar dispăruse în metrou, laolaltă cu ghiozdanul. Am zâmbit în chip de scuză când tipul din stânga mea mi-a întins recipientul, pe care i l-am dat mai departe lui Trey. El a pus o donație destul de generoasă peste mormanul de bancnote, cecuri și plicuri, fiind răsplătit cum se cuvine de strălucitoarele figuri aprobatoare ale lui Eve și Charlayne, care deja îi șoptiseră despre întâlnirea tinerilor, ce avea să se țină după slujbă.

Am cochetat cu gândul de a mă lua după Conwell, care aproape sigur se ducea spre locul

unde se ținea ședința administrativă pe care o anunțase, însă nici nu știam precis ce căutam. Un exemplar din *Cartea profețiilor* ar fi fost drăguț, dar, judecând după tot ceea ce citisem online, liderii templului nu lăsau chestiile alea împrăștiate peste tot. Pasaje alese le erau împărțite membrilor și inițiaților, însă puțini văzuseră volumul propriu-zis.

Bănuiam că la ședința administrativă aveau să fie oferite niște ponturi financiare interesante, dar n-aveam absolut nicio șansă de a pătrunde la respectiva serată, mai ales dacă printre participanți se număra și Patterson. Părea că va trebui să mă mulțumesc cu ce puteam să storc de la Ucenici.

Împreună cu Trey, i-am urmat pe Charlayne și pe prietenii ei afară din sală, Charlayne fiind practic nedezlipită de Trey. Eu m-am oprit mai întâi la baie. Eve și o altă Ucenică au procedat la fel. Nu știam sigur dacă mă urmăriseră pe mine sau doar aveau nevoie să se ușureze, căci au intrat în primele două cabine de lângă ușă și au trecut direct la treabă. Am ocupat cabina din capătul opus și nu m-am grăbit, sperând că cele două vor pleca fără mine. N-au făcut-o, iar când m-am dus la chiuvetă ca să mă spăl, pe chipul lui Eve se citea nerăbdarea. Ea s-a întors către cealaltă fată și i-a spus:

— Sper să mai prindem ceva pizza de soi până ajungem acolo.

I-am surâs politicos, după care le-am urmat pe cele două afară din baie și printr-un coridor lung, până la un mare panou vesel, ce ne ura bun venit în Centrul pentru Tineret.

Interiorul părea a fi o combinație între o sală de sport și una de recreere, cu câteva încăperi mai mici, rânduite de-a lungul zidurilor exterioare, pentru cursuri sau întruniri. Trey se așezase la o masă lungă, ca de picnic, împreună cu Charlayne și cu restul grupului ce stătuse lângă noi în timpul predicii. Am observat că nu îmi păstrase doar un

loc, ci îmi și înhățase o felie de pizza, alături de un suc dietetic. M-am strecurat în bancă.

— Mersi!

Eve și cealaltă tovarășă a mea de la baie au pufnit zgomotos, aproape la unison, apoi s-au dus spre cutiile de pizza strânse în capătul mesei, să vadă ce-a mai rămas.

— Nicio problemă, vară-mea! a spus Trey.

I-am aruncat o privire care-i dădea de înțeles că întrecea un pic măsura, iar el mi-a zâmbit în treacăt, după care s-a reîntors către Charlayne.

— Deci am citit în marte parte *Cartea lui Cyrus,* e foarte interesantă și toate cele, dar nu cred că-mi dă cu adevărat o idee despre ce fac cyriștii. În ce credeți. Mama zice că nu acceptați pe oricine ca membru, că nu orice om întrunește condițiile pentru a fi Ales. E adevărat?

Charlayne a părut puțin stânjenită.

— Păi, da și nu. Absolut oricine poate să participe la slujbele noastre. Adică și tu ești azi aici, corect? Ai putea și să participi la întrunirile Ucenicilor și să devii membru al bisericii. Apoi, cu timpul, am ști dacă ai fost ales. Nu oricine e ales. Ar trebui să treci prin câțiva ani de cursuri, și, în felul ăsta, ai descoperi dacă reușești să-ți deschizi mintea înspre Cale. În plus, ar trebui să te supui regulilor noastre (sunt destul de stricte în anumite privințe), pe urmă…

Charlayne a ridicat din umeri.

— Va să zică toți cei de aici sunt Aleși? am întrebat.

— Oh, nu! mi-a răspuns ea. Noi suntem încă Ucenici. N-am devenit independenți. Majoritatea nici n-am terminat școala, ba chiar și după… nu există nicio garanție c-o să devii Ales.

— Dar *Crezul*… „Noi am ales Calea, astfel încât să putem fi Aleși”. Toți ați repetat asta în timpul slujbei?

— Da, a dat ea din cap, cu un zâmbet răbdător. „Noi alegem Calea, astfel încât să *putem* fi Aleși”.

„Alegem Calea, astfel încât să *putem* fi Salvați”. Nu avem garanția că Cyrus ne va ocroti, dar cine alege Calea *se poate* număra printre aceia care vor găsi îndurare la Sfârșit. Cei Aleși *pot* fi salvați. Cei care nu ascultă niciodată, care ignoră avertismentele din *Cartea lui Cyrus*, n-au absolut nicio șansă.

M-am gândit că părea o promisiune cam firavă, în comparație cu alte religii pe care le studiasem, dar am dat din cap în semn de încuviințare și i-am întors zâmbetul. Trey a mai mușcat o dată din pizza, după care a întrebat:

— Și cum afli? Adică ce indicii îți arată că cineva e Ales?

— Depinde de individ. Majoritatea oamenilor sunt identificați prin intermediul darurilor pe care le primesc, al gradului până la care Dumnezeu îi binecuvântează odată ce au început să urmeze Calea. Așa au devenit Aleși părinții mei. Membrii conducerii și fratele Conwell le-au studiat registrele contabile înainte să se alăture bisericii, le-au comparat cu registrele de după și au decis că Dumnezeu își arătase bunăvoința față de ei.

Eve, care acum ședea în fața lui Trey, a cules o bucată de cârnat de pe pizza ei și s-a uitat chiorâș la mine.

— Dar unii sunt identificați prin talentele lor: cei care pot să facă miracole, să prorocească. Uneori ajung să fie Aleși de foarte tineri. Fratele Conwell, de exemplu, a fost ales când avea treisprezece ani. Fiica lui era chiar mai mică atunci când a citit prima dată din *Cartea profețiilor.* Lor le-a fost predestinat să devină Aleși, astfel încât numele lor sunt trecute în *Cartea* însăși.

— Tot sunt un pic nedumerit. Mai precis *de ce* promite Cyrus să-i salveze pe cei Aleși? a întrebat Trey. De iad?

Băiatul brunet de lângă Eve, unul dintre cei care discutaseră despre sport înaintea slujbei, a izbucnit în râs.

— Cyriștii nu cred în viața de apoi. Recompensele tale sunt în viața asta. Cyrus îi poate salva pe Aleși de Sfârșit. Lumea se va termina, să știi, și asta încă repede, bazându-ne pe profețiile ce ne-au fost oferite. Aleșii vor continua să trăiască, după ce toți ceilalți vor muri. Ei vor reprezenta viitorul.

Cuvintele lui mi-au dat un mic fior, care probabil că mi s-a oglindit pe chip, fiindcă Eve i-a aruncat băiatului o privire lungă și aspră.

— Zău așa, Jared! Asta-i o discuție pe care s-o avem la masa de prânz? Cu musafirii? Fata s-a întors către mine, cu un surâs liniștitor. Totul o să fie cuprins în cursurile de escatologie[14]. Conducătorii știu mult mai multe despre Sfârșit decât știe *Jared,* crede-mă!

— Partea la care-mi place mie să mă concentrez, i-a spus Charlayne lui Trey, e felul în care Calea ne oferă uneltele pentru o viață fericită și reușită aici, în prezent. Și, contrar părerii populare, cyriștii *știu* cum să se distreze. Pentru weekendul viitor punem la cale o excursie la Six Flags, dacă te interesează.

— Bună idee, Charlayne! a spus Eve. Ce-ar fi să-i dai lui Trey informațiile despre călătorie? Ia-i adresa de e-mail, ca să-l putem contacta. Iar Kelly, dacă vrei să vii cu mine la secretariat, pot să vă dau amândurora câte un pachet de membru care o să vă răspundă la multe dintre întrebările pe care le mai aveți. Peste câteva minute trebuie să înceapă întrunirea Ucenicilor, iar aceea, din păcate, e numai pentru ucenici, așa că…

Charlayne s-a întors către Eve cu un aer îmbufnat. Nu știam sigur dacă o enerva faptul că Trey urma să plece sau pur și simplu nu-i plăcea să primească ordine. Totuși, a întins o mână și, fără niciun comentariu, ne-a luat farfuriile goale din față și le-a pus teanc peste a ei. Trey i s-a alăturat, strângând cutiile goale de suc pentru a le duce la

coșul destinat materialelor reciclabile, în vreme ce eu m-am ridicat s-o urmez pe Eve.

Îmi închipuisem că o să mă ducă într-o cămăruță din incinta sălii de sport, însă ea a pornit către ieșirea din partea opusă. M-am uitat oarecum neliniștită peste umăr, la Trey, dar am urmat-o. Am luat-o la stânga printr-un hol ce părea aproape la fel de lung cât un teren de fotbal și pe marginile căruia erau înșirate uși de birouri, iar din loc în loc, câte un tablou. În capăt, chiar sub o firmă luminoasă pe care scria „Ieșire”, am zărit o ușă dublă de sticlă ce dădea spre o străduță lăturalnică. Semăna cu strada pe care o traversaserăm când veneam dinspre garaj și m-am gândit că Eve s-ar putea îndrepta către una dintre clădirile mai mărunte pe care le văzuserăm. Dar n-am apucat să străbatem mai mult de câțiva metri din culoar, când ea și-a scos din poșetă o micuță cartelă de acces, pe care a fluturat-o prin fața unui cititor aflat lângă o ușă de sticlă din partea dreaptă. Mecanismul a scos un țiuit slab, iar Eve a împins ușa la o parte și m-a condus într-un al doilea hol, mai slab luminat.

— Nu mai avem mult, mi-a spus ea veselă. De obicei ținem câteva pachete pentru membri în Centru, dar…

Și-a lăsat fraza neterminată, căci ne apropiam de ultima ușă din stânga, pe care a deschis-o tot cu ajutorul cartelei de acces, după care a aprins plafoniera.

Încăperea era o bibliotecă somptuos mobilată, cu rafturi de-a lungul a trei dintre pereți. Cel de-al patrulea perete era din sticlă, cu un șemineu de piatră așezat în centrul ochiurilor de geam. Fotoliile din fața lui dădeau spre o grădină interioară meticulos îngrijită, împrejmuită de zidurile albe ale construcțiilor învecinate. Doi dobermani masivi și musculoși beau alene dintr-o versiune mai mică a fântânii albe pe care Trey și cu mine o văzuserăm în atriul templului.

Eve a închis ușa în urma noastră și s-a sprijinit de marginea unui birou mare, ce se găsea în fața unuia dintre rafturile cu cărți. La dreapta lui se afla o altă masă de lucru, cu aspect mult mai puțin ostentativ, iar fata a făcut semn din cap către micul scaun de birou din dreptul ei.

— Poți să iei loc, Kate. Nu-i exclus să avem un pic de așteptat.

A durat o secundă până să-mi dau seama că spusese „Kate”, nu „Kelly”.

— Sunt sigură că Charlayne o să-l țină de vorbă pe *vărul* tău, a continuat Eve. Proasta aia de fată a fost așa de flatată azi-dimineață, când am invitat-o să stea lângă mine la slujbă! Ce nu pricep e motivul pentru care numele ei apare măcar *în* dosarul tău. Clar nu-și amintește cine ești.

Am inspirat adânc, în timp ce Eve sporovăia, și mi-am cântărit opțiunile. Prima: s-o pun la pământ cât încă n-o aveam decât pe ea drept adversar. Fata era subțire și aproape complet lipsită de forță. Mă simțeam destul de încrezătoare că puteam s-o dobor rapid, mai ales dacă o luam prin surprindere. Avea cu până la cinci kilograme mai puțin decât mine și mă îndoiam că luase lecții de arte marțiale. Dezavantajul era că Trey și cu mine am fi fost apoi nevoiți să fugim spre ieșire și habar n-aveam pe care dintre ceilalți Ucenici îi prevenise Eve.

A doua: să scot medalionul și să sper că pot fixa locul de întoarcere acasă, în bucătărie. Dat fiind că fratele Conwell se plimba cu o cheie CRONOS la piept, eram sigură că acolo se afla un punct stabil. Așa aș fi avut cele mai mari șanse să ies din clădire, dar nu voiam să-mi asum riscul ca ei să-l rănească pe Trey.

A treia: să mă întorc în bucătărie cu cinci minute mai devreme, să mă conving pe mine însămi că drumul la templu e o idee foarte proastă și să mă bag la loc în pat. Aș fi putut să-i trimit un mesaj lui Trey și să anulez întâlnirea noastră. Tatăl lui și Estella ar fi rămas dezamăgiți, însă ăsta ar fi fost

un preț mic pentru siguranța lui. Totuși, oricât de mult m-ar fi tentat varianta, mă tot gândeam la avertismentul lui Katherine privind consecințele pe care le-ar avea asupra minții reconcilierea fie chiar și a câtorva minute de realități contradictorii. Oare chiar puteam să mă descurc cu cinci ore de amintiri care se băteau cap în cap? Și cum rămânea cu restul lumii? Oare Trey și toți ceilalți pe care îi întâlnisem aveau să aibă aceeași problemă? Trebuia să admit că nu știam suficiente lucruri încât să mă încumet.

Prima variantă mi se părea cea mai bună, dar, înainte să trec la atac, voiam să mai scot câteva informații de la Eve. Eram curioasă: pe cine așteptam noi și ce-i atrăsese atenția asupra identității mele? Zâmbetul îngâmfat pe care-l afișa în timp ce stătea acolo, proptită de birou, îmi sugera că într-adevăr *putea* fi atât de nătângă, încât să vrea să-și laude istețimea cu care pusese informațiile cap la cap.

Am tras scaunul spre mine, l-am întors, m-am așezat călare pe el și l-am împins ușor pe roți către Eve, rezemându-mi brațele de spătarul capitonat. Fata a strâmbat din nas la vederea poziției mele nedemne de o domnișoară bine-crescută, în vreme ce eu calculam cât de eficient putea fi scaunul ca armă, dacă m-aș fi ridicat și apoi aș fi izbit-o tare și repede sub bărbie cu baza lui grea.

Tocmai mă pregăteam s-o întreb cum descoperise cine eram, când, deodată, mi-am dat seama cu cine semăna.

— Deci tu ești fiica fratelui Conwell? Cea care a fost Aleasă la o vârstă atât de fragedă?

Fudulia de pe chipul ei s-a stins preț de o clipă, după care a revenit.

— S-ar putea.

— Bineînțeles că ești. Îi semeni aproape la fel de mult pe cât îi semăn eu mătușii mele, Prudence.

— Dacă știai că arăți ca ea, chiar credeai că poți să intri aici și să treci neobservată? Mai ales cu o

cheie CRONOS la gât? Paza a sunat la secretariat din secunda în care ai pus piciorul înăuntru.

M-am mirat foarte mult că știa despre CRONOS, dar am încercat să păstrez o expresie neutră.

— M-am gândit că s-ar putea întâmpla. Am ridicat din umeri, nădăjduind să fie îndeajuns de credulă încât să-mi înghită minciuna. Dar probabil că tot răul e spre bine. Altfel, aș fi pierdut o grămadă de timp încercând să vă dovedesc cine sunt. Așa, putem să trecem direct la treabă.

Eve și-a săltat foarte puțin sprâncenele.

— Treabă?

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— Am învățat tot ce puteam să învăț de la bunica mea. Din câte înțeleg, ea poartă un război lipsit de speranță, iar mie nu-mi place să fiu în tabăra care pierde. Ce n-am aflat încă e dacă tabăra voastră are ceva mai bun de oferit. Când vine taică-tău? Cred că, de fapt, ar trebui să discut cu el.

— De obicei, ședințele administrative durează cam o oră sau un pic mai mult. Mă aștept ca asta să se termine conform programului, din moment ce nu ne place să-i irosim timpul surorii Paula.

Faptul că folosise numele mic al președintei era o atât de evidentă aluzie intenționată la relația apropiată dintre ele, încât mi-a fost greu să nu-mi dau ochii peste cap din pricina înfumurării ei.

— Tati încă nu știe că ești aici. Nu-mi place să-l deranjez în timp ce se pregătește pentru slujbe și m-am gândit c-o să-i fac o surpriză plăcută când o să vină încoace, după ședință. Întrunirile administrative pot fi foarte stresante. Eve s-a împins în sus, pentru a se așeza pe biroul cel mare, după care și-a încrucișat gleznele. Dar, la drept vorbind, tu nu ești în situația de a te tocmi cu cineva, nu-i așa, Kate? Din câte am auzit, dacă-ți iau cheia nici măcar n-o să mai exiști.

I-am azvârlit cel mai convingător rânjet răutăcios al meu.

— Mi-ar plăcea să te văd *încercând.* Minciuna asta nu era decât una măruntă, căci începea să-mi placă tot mai mult gândul de a-i șterge eternul surâs batjocoritor de pe față. Însă chiar dacă ai reuși, ceea ce nu mă aștept să se întâmple, crezi într-adevăr că mătușa mea și bunicul meu o să fie încântați de hotărârea ta, în condițiile în care eu am venit aici de bunăvoie și nesilită de nimeni?

Replica a făcut-o să dea un pic înapoi.

— Nu văd de ce le-ar păsa. Din câte mi s-a spus, nu te-ai întâlnit niciodată cu vreunul din ei.

— Adevărat, am recunoscut. Dar, pentru mulți oameni, sângele apă nu se face. Tu ești la curent cu faptul că toți cei patru bunici ai mei au fost… M-am oprit. Nu știam precis cât de multe aflase ea despre CRONOS și despre originile fratelui Cyrus, așa că am rămas evazivă. Provin din CRONOS? Cheia asta nu atârnă la gâtul meu doar ca să-mi asigure continuarea existenței. Am activat-o încă de prima dată când am ținut-o în mână.

Printr-o mișcare a capului, fata și-a săltat părul blond peste umăr.

— Imposibil. Durează luni de zile… ani, în majoritatea cazurilor.

Mi-am arcuit o sprânceană și i-am susținut privirea, în timp ce băgăm mâna pe sub gulerul bluzei și scoteam medalionul de sub straturile de țesături.

— Câți cyriști au sânge atât de pur ca al meu, Eve?

O umbră de îndoială a trecut peste chipul ei. S-a uitat la cheia CRONOS cu o expresie aproape de poftă, și atunci mi-am dat seama că, probabil, arareori i se îngăduise să atingă vreuna. Katherine localizase zece dintre cele douăzeci și patru de medalioane existente pe teren în momentul distrugerii sediului central. Chiar dacă cyriștii le descoperiseră pe toate celelalte, ceea ce părea neverosimil, nu mai rămăseseră decât paisprezece,

împărțite între miile de temple. Mă îndoiam că țineau mai mult de una în fiecare regiune.

— Pentru tine ce culoare are?

— Un fel de roz, a răspuns ea, privindu-mă cu precauție.

— Pe bune? Și tatăl meu tot roz o vede. Pentru mine e albastră.

I-am aruncat un mic zâmbet și mi-am potrivit medalionul în palmă, afișând pe loc ecranul. Eve a tras cu putere aer în piept, în vreme ce panoul de control al navigației apărea între noi, apoi s-a repezit la mine.

Eu mi-am retras degetul de pe centrul cheii. În timp ce panoul de control dispărea, mi-am strecurat medalionul înapoi sub bluză, iar fata sa relaxat. Reacția ei îmi răspunsese la cel puțin o întrebare: aparent *puteam* ca, la nevoie, să folosesc cheia CRONOS chiar în acel birou.

— Nu-ți face griji, am spus, râzând ușor. N-am nici cea mai mică intenție să plec. I-am oferit ceea ce speram să fie un surâs plin de înțelegere. Katherine (bunica mea) zice că niciodată n-a văzut pe cineva care să activeze cheia atât de repede ca mine. Am fost anunțată în *Cartea profețiilor*? Conform criteriilor voastre, ar trebui să mă număr printre cei predestinați. Sau cartea nici nu există? Am auzit zvonuri…

— Există! s-a răstit ea. Fiecare Mare Templier are câte un exemplar. Și tu nu apari în ea.

— Ești convinsă? Mi se pare greu de crezut că Cyrus nu mi-a prezis sosirea, că n-a știut despre dorința mea de a învăța mai multe. Mi-am împins scaunul un pic mai aproape și am continuat cu voce joasă: Sau nu ți se permite să citești toată cartea? Am auzit că Aleșilor li se dau numai mici frânturi de profeții, ca răvașele din prăjiturele.

Maxilarul fetei s-a încordat.

— Majoritatea cyriștilor văd *Cartea* doar în ziua în care li se alătură Aleșilor. Totuși, eu *locuiesc* aici. Privirea i-a alunecat ușor peste umărul stâng,

către rafturile din spatele biroului. N-am citit-o pe toată (ar dura o veșnicie), dar categoric pot să citesc orice vreau.

Am privit-o cu scepticism.

— Păi, *dacă* e adevărat și *dacă* știi unde sunt enumerați Aleșii, atunci de ce nu verifici, cât timp așteptăm? O grijă în minus pentru momentul când o să vină tatăl tău. Adică, ori sunt în *Carte,* ori Cyrus a făcut o greșeală destul de mare.

— Cyrus nu face greșeli.

Eve a ocolit masa și a cercetat cel de-al patrulea raft de sus, plin cu volume groase, legate în scoarțe bogat împodobite. Însă ea a luat în mână o carte mult mai mică, pe care am recunoscut-o imediat ca fiind un jurnal CRONOS. Singurul ornament se găsea pe copertă, unde cuvintele *Cartea profețiilor* erau gravate cu litere simple, aurii, deasupra unei embleme cyriste.

Fata a deschis volumul și, după doar câteva secunde, l-a închis brusc la loc, cu un aer enervat.

— Va trebui să așteptăm. N-am… A făcut o pauză, căutând cuvântul. Of, chestia aia ca un adaptor… nu mai țin minte cum îi spune tati.

— Aha! am zis eu. Micul disc retransmițător? Am eu unul. Poftim… M-am ridicat și mi-am dus mâna în spatele urechii, sperând ca ea să vină mai aproape înainte să fiu nevoită să-l scot efectiv.

Eve a străbătut o parte din drum în jurul biroului și s-a oprit, așteptând.

— Drace! am exclamat. Iar l-am scăpat! Discurile astea sunt groaznice, parcă ai încerca să găsești o lentilă de contact…

M-am aplecat și, câteva secunde mai târziu, Eve a mușcat momeala și a venit lângă mine, îndoindu-se de spate puțin, ca să studieze covorul.

Mă simțeam incredibil de vinovată, dar mi-am amintit că realmente n-aveam de ales. Am săltat scaunul și l-am legănat cu putere. Una dintre roți a zburat și s-a rostogolit sub masă, în vreme ce baza pneumatică s-a izbit vârtos de tâmpla fetei. Eve a

căzut pe spate și s-a lovit cu capul de marginea biroului, scoțând o bufnitură zgomotoasă, după care s-a prăbușit pe podea.

Am așteptat o clipă, apoi i-am atins genele, ca să văd dacă se prefăcea. N-am simțit nicio zbatere, deci își pierduse într-adevăr cunoștința, însă era imposibil de spus câtă vreme avea să rămână astfel. Sau, m-am gândit eu, uitându-mă cu îngrijorare în jur, dacă existau camere de supraveghere ascunse în cameră.

Atunci au început lătrăturile. M-am întors automat și mi-am dorit să n-o fi făcut, căci mi-a fost dat să văd doi dobermani ce mă fixau prin geam, cu dinții dezveliți.

Am făcut câțiva pași către ușă, pe urmă mi-am amintit de cartela de acces. Aceasta se afla pe birou, lângă *Cartea profețiilor*. Le-am înhățat pe amândouă, mi-am îndesat volumul sub betelia jeanșilor, în spatele diverselor straturi de maiouri, și am fugit cât puteam de repede spre ieșire.

Holul era tot gol. M-am repezit de-a lungul lui, către ușa sălii de sport, sperând că Trey se găsea tot acolo și nu colinda templul împreună cu ceilalți Ucenici. Am fluturat cartela prin fața cititorului, în timp ce priveam prin ferestruica din ușă.

I-am văzut pe câțiva din grup stând în continuare la mese, dar Trey și Charlayne nu erau cu ei. Cititorul a țiuit și am împins zdravăn ușa, fiind cât pe ce să mă lovesc de Trey și de Charlayne, care dădeau s-o deschidă din partea opusă.

— Hei, fii atentă! a strigat fata, sărind înapoi. Vezi, n-a pățit nimic, exact cum ți-am spus! S-a apropiat de mine și s-a uitat în lungul culoarului. Unde-i Eve?

— Nu mai era niciun pachet, am răspuns. S-a dus să caute în cancelarie… L-am apucat pe Trey de braț și l-am tras afară din sală.

— Cum putea să facă asta? a întrebat Charlayne. Cartela ei de acces e la tine.

M-am holbat la ea preț de câteva clipe. Nu era Charlayne a mea, nu cu adevărat, dar nu-mi plăcea s-o mint.

— Eve nu ți-e prietenă, Charlayne. Știu că n-o să înțelegi, dar te-a folosit ca să ajungă la mine. Ai grijă de tine, OK? apoi am azvârlit cu toată puterea cartela în sală.

Așa cum sperasem, ea m-a privit nedumerită și s-a dus s-o ia. Atunci am trântit ușa în urma noastră.

— Fugi! am spus, apucându-l pe Trey de mână și arătând cu capul spre ieșirea din capătul culoarului. Trebuie să plecăm de aici, *acum*!

Străbătuserăm cam o treime din drum, când o ușă s-a deschis în spatele nostru. M-am uitat peste umăr, așteptându-mă să văd o Charlayne furioasă în pragul sălii de sport. În schimb am zărit o *foarte* furioasă Eve, pe obrazul căreia se prelingea o șuviță de sânge. Stătea în cadrul ușii din sticlă, folosind-o drept punct de sprijin. Doi dobermani și mai mânioși încercau să se împingă pe lângă ea. Picioarele fetei au cedat și ea s-a prăvălit cu fața înainte. Unul din câini a scos un scâncet când Eve a căzut peste el, dar asta nu i-a împiedicat pe niciunul din ei să-și urmărească ținta: pe mine.

Mai aveam peste cincizeci de metri până la ieșire și știam că era imposibil să ajungem acolo înainte ca dobermanii să ne prindă. Trey însă ar fi putut, dacă eu reușeam să creez o diversiune, în special pentru că picioarele lui lungi parcurgeau drumul mult mai iute decât ale mele.

Fără să mă opresc din alergat, mi-am smuls cheia CRONOS de sub bluză, în vreme ce Trey mă trăgea de cealaltă mână, încercând să mă grăbească.

— N-o să scăpăm decât dacă ne despărțim, Trey! am spus. Du-te la mașină! Eu o să sar înapoi în casa lui Katherine. E singura noastră șansă.

— Nu! a zis el, trăgându-mă mai vârtos.

— Trey, te rog! Sunt sigură că Eve a chemat paza. *Ieși* de aici! N-o să pățesc nimic.

M-am desprins de mâna lui și l-am împins cât am putut de tare în direcția ușii, sperând să par mai încrezătoare decât eram. După aia m-am răsucit, ca să înfrunt vreo optzeci de kilograme de dinți rânjiți.

Câinii goneau mai departe pe urmele mele, dar, când au observat medalionul, au încetinit și s-au oprit din lătrat. Am atins centrul cheii cu mâna. Unul dintre dobermani a scheunat încet, la fel ca Daphne când stătea în ușa bibliotecii, apoi a făcut doi pași înapoi. Celălalt părea zăpăcit, dar a continuat să vină spre mine, cu colții lui mari dezveliți și prea ascuțiți ca să mă simt în largul meu.

— Înapoi! Șezi! am strigat pe cea mai poruncitoare voce de care eram în stare și care, în momentul respectiv, părea cam tot atât de autoritară ca a lui Mickey Mouse.

Câinii n-au fost impresionați, dar se tot uitau cu precauție la cheia CRONOS și înaintau mai încet. Mă simțeam tentată să privesc în urmă, să văd dacă Trey plecase cu adevărat. Nu auzisem ușa deschizându-se, dar, din cauza dobermanilor, îmi era greu să mai aud altceva. Totuși, nu îndrăzneam să întrerup contactul vizual cu ei. Așa că am rămas pe poziție, am pornit ecranul și am încercat să-mi stabilesc destinația.

— Cuțu bun! am șoptit.

Animalele se aflau la vreo trei metri distanță. Trebuia să mă grăbesc.

— Șezi…

Celei mai mari și mai agresive dintre cele două fiare aparent nu-i păsa de comanda „șezi”, căci a început iar să latre și s-a năpustit asupra mea. Am contraatacat, izbindu-l cu piciorul stâng în mijlocul trupului.

Din nefericire, fălcile lui s-au înfipt în coapsa mea chiar în clipa în care șutul l-a trimis cât colo,

cu labele rășchirate. Am țipat când dinții lui mi-au sfâșiat jeanșii și mi-au săpat două șanțuri adânci în picior. Mâinile au început să-mi tremure, iar ecranul a pâlpâit înaintea mea, însă le-am potolit înainte să pierd complet punctul stabil.

Am auzit pași alergând spre mine și pe Trey strigându-mi numele de la distanță.

— Sunt OK! Du-te înapoi, Trey!

Câinele alfa era din nou în picioare, cu labele dinapoi încordate și gata de salt. Știam că, dacă aș fi încercat să-l blochez, aș fi pierdut iar punctul stabil.

O fracțiune de secundă mai târziu, animalul era în aer, îndreptându-se către mâna în care țineam cheia CRONOS. Așa că am făcut singurul lucru pe care puteam să-l fac: am clipit și nu mi-am pierdut speranța.

15.

Nu-mi amintesc să fi țipat, dar trebuie s-o fi făcut, de vreme ce un țipăt l-a adus pe Connor în bucătărie. Privind în urmă, strigătul ar fi fost o reacție perfect normală la faptul că un doberman feroce, cântărind vreo patruzeci de kilograme, se aflase pentru foarte scurtă vreme atât de aproape de mine, încât putusem să-i miros și să-i simt răsuflarea caldă pe pielea mâinii. După ce a trecut un moment fără ca niște dinți să-mi străpungă din nou pielea, am deschis neîncrezătoare ochii. M-am uitat prin bucătăria întunecată, apoi m-am prăbușit pe podea, gâfâind și strângându-mi brațele în jurul pieptului, în strădania de a mă calma. Câteva secunde mai târziu, în ușă s-au ivit Connor și Daphne.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ai făcut, Kate?

I-am zâmbit fără vlagă bărbatului, în timp ce cățelușa s-a apropiat ca să mă dezmierde cu botul.

— Îți amintești de cartea pe care o voiai de la bibliotecă? Am scos *Cartea profețiilor* de sub bluză. Am constatat că cyriștii pun dulăii pe tine dacă n-ai permis de cititor.

Îmi dădeam seama după privirea lui că era foarte fericit să vadă cartea, însă trăirea nu i se oglindea și pe restul chipului.

— Tu-ți bați joc de mine! De ce naiba ți-ai asuma un asemenea risc, doar ca să pui mâna pe ea? Ai umplut de sânge toată podeaua asta nenorocită!

Avea dreptate. Nu era o rană *gravă* – îmi făcusem o tăietură aproape la fel de urâtă pe vremea când abia învățam să-mi epilez picioarele cu lama de ras. Totuși, aveam două despicături gemene, de câte cinci centimetri fiecare, chiar deasupra genunchiului. Pe cracul pantalonilor îmi

creștea o pată întunecată, iar sângele îmi picura într-o băltoacă formată pe pardoseala din marmură.

— Mă bucur doar că nu te-a auzit Katherine. Din fericire, odată ce medicamentele ei își fac efectul, doarme orice s-ar întâmpla, a spus Connor, clătinând din cap. Mă duc să aduc bandaje. Tu *rămâi acolo*! a adăugat el apăsat, și oarecum inutil, de vreme ce era foarte puțin probabil să pornesc haihui în vreo altă aventură, cu un picior plin de sânge.

Am așteptat, ținându-mi fața îngropată în blana de pe gâtul lui Daphne, până când Connor s-a întors cu foarfecă, o cârpă pentru spălat, un unguent antiseptic, mai multe fâșii de tifon și o rolă de leucoplast. M-a săltat pe un scaun, mi-a tăiat cracul pantalonilor și a început să-mi curețe rănile.

— Au! am strigat, ferindu-mă de cârpa pe care, aparent, o înmuiase în alcool.

— Stai locului! Ai noroc că nu-i mai rău de atât, Kate.

M-am cutremurat când în minte mi-a reapărut brusc imaginea dobermanului ce zbura spre mine. Connor nici nu-și dădea seama exact cât de norocoasă eram, dar nu mi se părea o idee bună să-i ofer toate detaliile sângeroase.

Bărbatul n-a mai zis nimic, doar mi-a curățat până la capăt tăieturile, apoi le-a uns și le-a bandajat. După ce a șters și tot sângele de pe podea, și-a tras un scaun, de pe care m-a fixat preț de câteva secunde.

— Deci?

I-am făcut o expunere sumară a ultimelor ceasuri. Când am terminat, am împins volumul spre el.

— Nu pentru carte m-am dus. Pur și simplu am avut ocazia s-o iau, așa că am luat-o. M-am dus s-o văd pe Charlayne. Sunt complet de acord cu schimbatul înșiruirii ăsteia de evenimente (îmi vreau părinții înapoi), dar, cât privește restul… mă

rog, conform amintirilor mele, cyriștii există de când lumea și pământul. Presupun că voiam doar să aflu dacă ei într-adevăr sunt atât de… nu știu, diabolici… pe cât păreți a-i crede tu și Katherine.

— Și sunt?

— Probabil, am ridicat eu din umeri. Bine, *da,* sunt! Am impresia că pun la cale un plan măreț. Sau, mai degrabă, Saul pune la cale. Bănuiesc că nu prea poți să-i tragi la răspundere pe membrii de rând, care cred că totul e predestinat. Știi *Crezul,* nu? „Noi alegem Calea, astfel încât…”

Connor a dat din cap în semn de încuviințare, așa că am continuat:

— Ei bine, adepții îl iau mult mai în serios și mult mai ad litteram decât aș fi crezut.

— Nu-i de mirare, a spus bărbatul. Puținii cyriști pe care i-am întâlnit, chiar și în cronologiile anterioare, clar au înghițit gogoașa până la capăt.

— Un băiat, am spus eu, era Ucenic, unul dintre membrii mai tineri, și vorbea despre salvarea celor Aleși. Nu de pedeapsa de pe lumea cealaltă, ci de un soi de dezastru. Zicea că Aleșii o să trăiască, după ce toți ceilalți vor fi murit. Că Aleșii o să fie viitorul…

Connor a tăcut preț de o clipă, cu ochii pironiți în coperta cărții, pe urmă și-a ridicat iar privirea.

— Așadar… ai sărit înapoi aici. Unde-i Trey?

— În momentul de față e acasă, doarme, cu deșteptătorul programat, astfel încât să mă poată lua la ora șapte de la Monumentul lui Lincoln. Am tras adânc aer în piept. Dar, dacă mă întrebi despre după-amiaza asta, *cred* c-a scăpat. Nu știu sigur. I-am spus să fugă, fiindcă eu o să sar înapoi aici. Altfel ne-ar fi fost imposibil să reușim. Dar, când m-a auzit țipând, după ce am fost mușcată de câine, a luat-o la goană înapoi către mine.

Buza a început să-mi tremure și m-au podidit lacrimile.

— Am făcut o greșeală, una mare. N-ar fi trebuit să ne ducem acolo. Și, Connor… ei știu cine sunt

eu. Pe de-o parte, sunt copia aproape la indigo a lui Prudence. Există imagini cu ea, vitralii, peste tot. Și… am impresia că ne pândesc casa. Mi-am amintit ce-mi spusese tatăl lui Trey despre faptul că cyriștii aveau prieteni sus-puși. Dacă au aflat că suntem aici, că iau lecții de la Katherine, atunci nu pricep de ce nu ne-au luat pur și simplu cu asalt. E clar că templierii cyriști fac orice le cer Saul și Prudence, iar noi pur și simplu…

Connor a dat din cap.

— Și eu mi-am pus aceeași întrebare. Noi avem un sistem de securitate care nu e deloc ieftin. Daphne se pricepe la rândul ei destul de bine să anunțe intrușii, cel puțin pe cei care vin și pleacă în felul *convențional,* a adăugat el, mijindu-și ochii spre mine. Însă intratul aici ar fi o joacă de copil pentru un om hotărât, cu bani și pricepere de partea lui.

Mi-am încrucișat brațele pe masă și mi-am lăsat pentru o secundă capul peste ele, copleșită de enormitatea problemelor cu care ne confruntam și de puținătatea informațiilor pe care le aveam. În plus, aveam o colosală senzație că ceva îmi rodea stomacul, de teamă că Trey putea fi în pericol, iar eu nu eram (sau, mai bine zis, nu aveam să fiu) acolo pentru a-l ajuta.

— Connor, oare ar trebui să mă întorc și să îndrept lucrurile? Să-mi împiedic plecarea? Să-i spun lui Trey să nu vină la întâlnire? Știu ce-a zis Katherine despre încercarea de a jongla cu două realități diferite, dar poate…

— Nu. Nu ne putem asuma riscul, Kate. În primul rând, nu doar tu ai jongla cu două rânduri de amintiri. La fel ar face oricine a stat între timp în contact cu un medalion. Katherine n-ar păți nimic, din moment ce ea a dormit, dar Daphne și cu mine suntem amândoi aici de… cât? Cincisprezece ori douăzeci de minute? Iar pentru tine câtă vreme a trecut… cinci ore? Șase?

Încă avea o expresie aspră, dar m-a strâns de mână.

— Nu. Știu că e greu, dar va trebui să aștepți. Dacă-l suni, s-ar putea să se schimbe ceva, mai ales în cazul în care și-ar da seama că ești supărată sau rănită. E băiat mare și zici că se afla în preajma ușii. O să fie bine.

Connor s-a ridicat și s-a dus la dulăpiorul în care Katherine își ținea majoritatea medicamentelor. A scotocit preț de câteva minute și, până la urmă, a deschis un flacon luat pe rețetă. A umplut un pahar cu apă de la frigider, apoi mi l-a întins, împreună cu o micuță capsulă roșie.

— Ia asta! O să te ajute cu durerea de la picior și cu somnul. Și, a completat el, mă gândesc să nu-i spunem nimic lui Katherine decât dacă n-avem încotro… nu vreau s-o îngrijorez. Așa că va trebui să născocești o justificare logică pentru rana aia.

Nu așteptam cu nerăbdare să-i povestesc bunicii că fusesem atât de proastă, încât să mă arunc senină în gura lupului doar ca să-mi potolesc curiozitatea cu privire la cyriști, prin urmare eram foarte fericită că și Connor voia să-mi păstreze secretul.

— Ar trebui să fie destul de ușor, am spus. Am alunecat la duș, m-am tăiat cu lama. Acum sunt bandajată toată, deci n-o să poată observa diferența. Dar… Am făcut semn cu capul către *Cartea profețiilor*. Tot va trebui să afle despre aia, nu?

— O să-i scot coperta și o s-o pun laolaltă cu celelalte jurnale pe care le-am strâns, după ce-i descarc conținutul în computerele noastre.

— Totuși n-o să se întrebe de unde ai informațiile? am adăugat. Știu că încercați s-o obțineți de ceva vreme…

— E pur și simplu uluitor ce poți să găsești pe WikiLeaks, a răspuns Connor, cu un aer absolut serios. Habar n-am de ce nu mi-a dat prin minte să caut acolo mai devreme. O să mă creadă, Kate. O

să fiu convingător. Și, după ce o să terminăm de analizat toate datele, a rânjit el, s-ar putea ca tocmai pe WikiLeaks să ajungă și cărțulia asta.

Connor a urcat în bibliotecă, pesemne pentru a-și face vrăjile asupra *Cărții profețiilor.* Eu am luat pastiluța roșie pe care mi-o dăduse, apoi am urcat pe cealaltă scară, înspre camera mea, luând cu mine restul bandajelor.

După vreo jumătate de oră, analgezicul a început într-adevăr să-mi amorțească durerea ce-mi zvâcnea în picior (de fapt, amorțeala mi-a cuprins întregul trup), dar tot a mai trecut un timp până să pot adormi. Îl auzeam încontinuu pe Trey strigându-mi numele și vedeam întruna niște dinți albi și ascuțiți zburând spre mine. Sau scaunul izbind-o în cap pe Eve, într-o scenă în culori vii și derulată cu încetinitorul. În ciuda atitudinii ei nesuferite, mă simțeam un pic vinovată pentru ce-i făcusem și speram să-și fi revenit.

∞

M-am trezit cu puțin înainte de ora zece și mi-am pregătit o baie fierbinte, în care m-am cufundat cu grijă, din respect pentru rănile de la picior. Zona dimprejurul tăieturilor începuse să se învinețească după impactul cu botul câinelui și mă enerva gândul că, la momentul respectiv, potaia probabil se relaxa la soare, în grădiniță, căci mai avea câteva ore fericite până la întâlnirea noastră. M-am consolat știind că, până după-amiază, nu avea să se mai simtă atât de bine. Eram aproape sigură că șutul pe care i-l dădusem în piept urma să-i lase o vânătaie mult mai mare decât cea pe care mi-o făcuse el mie.

Îmi venea greu să pricep că, exact în clipa aceea, eu și Trey sporovăiam cu tatăl lui și cu Estella. În ciuda chiorăielii din versiunea prezentă a stomacului meu, care nu mai primise mâncare de vreo zece ore, cealaltă versiune a mea era îndopată până la refuz cu *huevos divorciados, tortillas* și *buñuelos*. Amintirea mi-a stârnit mai tare foamea,

așa că m-am smuls fără tragere de inimă din cadă, mi-am bandajat la loc piciorul și m-am îmbrăcat, pentru a porni în căutarea micului dejun.

Am lăsat-o pe Daphne să intre din curte în casă, bucuroasă că aveam pe cineva să-mi țină companie cât îmi mâncam cerealele Cheerios. Judecând după vasele din chiuvetă și după faptul că fusesem nevoită să-mi reîncălzesc ultimul strop de cafea din ibric, Katherine și Connor luaseră masa cu mai multe ore în urmă.

Cei doi probabil că erau deja absorbiți de documentele pe care Connor le depistase în mod miraculos pe internet, dar eu nu eram nerăbdătoare să mă alătur lor în bibliotecă. Talentul meu de a minți convingător fusese pus la grea încercare. Să mă prefac surprinsă de ceea ce descoperise Connor, pretinzând în același timp că nu-mi fac griji din cauza lui Trey, mi se părea o sarcină gigantică. Însă alternativă (adică să stau singură, petrecându-mi următoarele două-trei ore cu gândul la Trey și la ziua lui absolut dată peste cap) era și mai puțin atrăgătoare.

Așa cum mă așteptasem, amândoi erau în bibliotecă. Când am intrat, Katherine s-a ridicat de pe un scaun aflat lângă fereastră. Ținea în mână un jurnal și aveam o puternică bănuială că, până în seara precedentă, volumul respectiv purtase o copertă pe care scria *Cartea profețiilor.*

— La mulți ani, Kate! Connor a… Oh, Dumnezeule, Kate! Ce-ai pățit la picior?

I-am spus povestea pe care o inventasem ca să ascund adevărul și i-am explicat că, de fapt, nu era atât de rău. Sinceră să fiu, bandajul mare chiar făcea rana să pară mai gravă decât în realitate. Bunica mi-a zâmbit cu înțelegere.

— Ar trebui să fii mai atentă, draga mea! Eu am avut noroc, mi-am eliminat tot părul inestetic înainte să ajung la vârsta ta, dar îmi amintesc că Deborah își tăia îngrozitor fluierul piciorului pe vremea când era ceva mai mică decât tine. Oricum,

a continuat Katherine, conducându-mă spre computere, Connor are un cadou minunat pentru ziua ta. Mă rog, de fapt, e pentru noi toți.

M-am prefăcut surprinsă, în timp ce Connor mi-a dezvăluit *Cartea profețiilor,* acum descărcată pe hard, pentru ușurarea căutărilor, și instalată pe două jurnale CRONOS, în caz c-am fi dorit să citim și cuibăriți în fotoliu. Dar, după ce mi-am aruncat ochii pe primele câteva pagini, m-am îndoit serios că aveam s-o folosesc pentru a-mi satisface nevoia de lecturi ușoare.

Cartea abia dacă era organizată. Doar frânturi disparate de „profeții" politice și sociale, alături de ponturi pentru investiții, aforisme și alte platitudini. Pe urmă, tot la vreo zece pagini, căpătai câte un lung și frumos discurs cu iz de reclamă despre cum o să fie răsplătiți cei ce urmează Calea cyristă într-un fel care le va depăși până și cele mai nebunești visuri. *Cartea lui Cyrus* o fi fost ea repetitivă și un plagiat după toate scrierile religioase care au existat vreodată, dar cel puțin lăsa o impresie de poezie și avea o coerență rezonabilă.

Pe de altă parte, *Cartea profețiilor* îmi amintea mai mult de emisiunile publicitare difuzate la televizor în jurul orei două noaptea, când se știe că ești atât de amețit, încât aproape orice ți se pare logic. Îmi venea greu să pricep de ce Connor se gândise că volumul ăla putea fi important.

Totuși, citirea lui îmi distrăgea atenția așa cum o face navigatul la întâmplare pe internet, sărind de la un link la altul, până când ajungi așa departe de subiectul inițial, încât ți-e greu să-ți amintești ce căutai inițial. Însă chiar și așa, tot îmi aruncam, la fiecare zece minute, ochii spre ceas, încercând să-mi amintesc unde se afla în acea clipă cealaltă versiune a mea și ce făcea Trey.

La unu fără douăzeci, n-am mai rezistat. Am părăsit biblioteca și m-am întors în camera mea. Telefonul fără abonament pe care Connor mi-l

cumpărase cu câteva săptămâni în urmă stătea pe birou, lângă laptopul meu.

Știam că Trey își închisese mobilul în timpul slujbei… sau poate doar îi oprise sunetul, lăsându-l să vibreze? Speram numai să-și fi amintit să-l pornească la loc, după ce intraserăm în sala de sport, împreună cu Ucenicii. I-am trimis un mesaj scurt, suficient de vag încât să nu-l alarmeze prea tare: „Fugi când îți zic să fugi. Nu te uita înapoi. Eu am ajuns cu bine acasă”. Apoi mi-am îndesat telefonul în buzunarul pantalonilor scurți.

Chiar dacă era adevărat ce-mi spuseseră Connor și Katherine despre problemele pe care le pricinuia încercarea de a împăca două versiuni contradictorii ale realității, eu deja mă aflam în birou cu Eve, sau mă îndreptam într-acolo. Urma să-l văd pe Trey pentru doar două minute înainte de salt, ceea ce, cu siguranță, n-avea cum să zăpăcească lucrurile prea mult, nu?

Când am revenit în bibliotecă, bunica mea coborâse la parter, probabil ca să încropească ceva pentru masa de prânz. M-am așezat din nou pe locul meu de lângă fereastră, dar nu m-am putut îndemna să-mi reiau lectura.

— Habar n-aveam că oamenii își mușcă la propriu degetele, a spus Connor. Credeam că-i doar o figură de stil. Cartea aia e chiar așa de palpitantă?

Mi-am coborât privirea spre mâinile mele și am văzut că avea dreptate. Îmi reluasem un vechi obicei, așa că încheieturile primelor două degete de la mâna stângă mi se coloraseră într-un roșu aprins.

— În mod evident, nu, am răspuns. Știi de ce sunt agitată.

Bărbatul a schițat un zâmbet.

— El o să scape, Kate.

— Și eu sunt de aceeași părere… *acum*! am spus, pe un ton sfidător. M-am hotărât să-mi iau o mică asigurare.

— Cum adică, „asigurare”? m-a întrebat Connor.

— I-am trimis un mesaj. Cu vreo două minute în urmă. I-am scris că trebuie să fugă și că eu m-am întors teafără. Asta n-are cum să schimbe prea multe, abia dacă apuc să-l văd din momentul de față și până atunci, dar sper numai să-și fi redeschis telefonul după slujbă.

Connor a râs încet, scuturând din cap.

— N-are importanță dacă și-l deschide sau nu.

— Cum așa?

— I-am lăsat eu un mesaj pe la patru dimineața, înainte să mă culc. I-am transmis să stea pe lângă ușa sălii de sport și s-o ia la fugă atunci când îi spui tu, dându-i cuvântul meu că ești în siguranță aici, acasă. Și i-am cerut să *nu* îți spună, sub nicio formă, că i-am scris.

— Deci ăsta-i motivul pentru care stătea acolo, la ușă! Mă temeam că voi fi nevoită să umblu după el. Dar ai spus că n-ar trebui…

— Am spus că *tu* n-ar trebui, m-a corectat. Însă cu cât m-am gândit mai mult, mi-am dat seama că nu existau prea multe riscuri dacă-l contactam eu.

— Și n-ai fi putut să-mi spui? Mi-am mușcat nenorocitele astea de degete!

Connor a ridicat din umeri.

— Ce era să fac? Să-ți dau pe șest un bilețel? Katherine a fost aici toată dimineața. Apropo…

S-a întrerupt tocmai când auzeam pașii bunicii pe scară. Mi-am luat jurnalul și m-am prefăcut că mă concentrez la citit, în timp ce Katherine și Connor s-au luat la ceartă în legătură cu semnificația unui fragment dintr-o „profeție”.

Douăzeci de minute mai târziu, când mi-a sunat telefonul din buzunar, am sărit în sus atât de repede, încât cartea mi-a căzut pe podea. Katherine a bombănit ceva despre cum ar trebui să am grijă cu echipamentele sofisticate de la CRONOS, dar eu deja ieșisem pe ușă.

Am răspuns de îndată ce-am ajuns în dormitor. Știam că trebuia să fie Trey, din moment ce, altfel, nu mai rămânea decât posibilitatea unui număr format greșit, dar tot m-am simțit teribil de ușurată când i-am văzut numele apărând pe ecran. Abia pe urmă mi-a dat prin gând că putea fi Eve sau vreun paznic cyrist, care suna pentru a-mi spune că-l țineau prizonier pe Trey sau că…

— Trey? Îmi tremura vocea. Tu ești? Ai pățit ceva? Unde ești?

A urmat o scurtă pauză, însă vocea lui a fost cea care mi-a răspuns.

— Nu, n-am pățit nimic. Sunt pe centură.

M-am așezat pe marginea patului și am tras adânc aer în piept.

— Mi-a fost așa de frică, Trey! Te-am auzit alergând spre mine și n-am știut dacă te-ai întors la timp… sau dacă Eve a chemat paza. Mi-ai primit mesajul?

— Nu, dar văd că am unul în așteptare. Te-am sunat imediat ce-am putut. Am primit mesajul lui Connor de azi-dimineață, însă el mi-a scris să nu-ți spun. Nu sunt sigur că aș mai fi fost de acord, dacă aș fi știut în ce te bagi. Te simți bine? Câinele ăla era uriaș și părea să se arunce drept spre gâtul tău.

— Așa e. M-a apucat doar o dată, de picior. Nu-i o mușcătură foarte adâncă, pentru că l-am lovit destul de tare. Mă bucur doar că tu nu te-ai oprit din alergat.

Trey a scos un hohot de râs crispat.

— Cred că n-ar fi contat nici dacă aș fi așteptat. Câinele s-a izbit rău de podea și era… ăăă, hai să zicem doar că, probabil, niciunul din ei n-avea prea multă experiență cu o pradă care dispare din senin. I-am auzit lătrând din nou abia când am ajuns aproape de garaj. Iar ei erau în spatele ușii, așa că…

— Sigur n-ai fost urmărit sau ceva?

El a făcut o pauză și am bănuit că se uita în oglinzile retrovizoare.

— Nu cred.

— Ei bine, nu închid până nu ajungi aici.

La celălalt capăt s-a lăsat o lungă tăcere, și mintea mea a reintrat imediat în panică. Oare mai era cineva cu el în mașină? Oare încă se afla în pericol?

— Trey? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, a spus el. Zău, Kate, sunt în regulă! O să rămân la telefon, dacă asta te face să te simți mai bine, dar să nu-i spui lui Katherine, bine? I-am promis că mă opresc pe drum ca să-ți iau tortul de ziua ta și cred că intenționa să-ți facă o surpriză.

∞

Petrecerea de ziua mea a fost distractivă, în ciuda ocazionalelor noduri în gât, ivite când îmi aminteam că era prima aniversare de la care lipseau mama sau tata. Am mâncat pizza (nu-i puteam spune lui Katherine că Trey și cu mine tocmai avuseserăm parte de ea cu câteva ore în urmă), iar bunica a deschis o sticlă de vin, pentru un toast. A ezitat înainte de a-i turna lui Trey, deși el i-a dat asigurări că familia lui avea o concepție foarte europeană cu privire la consumul de vin. Apoi Katherine a ridicat din umeri.

— Dat fiind că, tehnic vorbind, eu nu sunt *vie* în versiunea asta a realității, mă îndoiesc că pe autorități o să le preocupe felul în care corup un minor.

Tortul a fost păcătos de savuros, mustind de ciocolată, exact așa cum trebuie să fie un tort aniversar. Trey mi-a dăruit câteva tricouri cu inscripții haioase și un lănțișor de aur, făcut din delicate inimioare împletite. Cadoul din partea lui Katherine și a lui Connor a fost o micuță cameră video, pe care am folosit-o ca să filmăm restul petrecerii, inclusiv niște imagini caraghioase cu Daphne încercând să-mi smulgă de pe cap coronița din carton destinată sărbătoritei.

Încă mă simțeam groaznic de vinovată pentru că-l pusesem în pericol pe Trey. Îmi venea greu să-

mi alung spaima pe care o trăisem până să ajungă la noi. Cred că și el se simțea la fel, căci amândoi găseam întruna mici motive de a ne atinge și a ne convinge că eram într-adevăr acolo.

După ce-am mâncat și am încheiat momentul aniversar, Connor i-a arătat lui Trey *Cartea profețiilor*. El măcar n-a fost nevoit să mimeze surprinderea. Nici nu își dăduse seama că eu chiar reușisem să obțin ceva substanțial din aventura noastră.

Câteva minute mai târziu, i-am lăsat pe Katherine și pe Connor să-și vadă de analizele lor, iar noi am urcat la mine în cameră. De îndată ce ușa s-a închis cu un clinchet în urma noastră, Trey m-a lipit de el. După un foarte lung sărut, m-a depărtat la o lungime de braț.

— M-ai speriat de moarte, Kate! Ce s-a întâmplat acolo? Adică aflasem c-o să se întâmple *ceva,* din mesajul lui Connor, dar…

— Ea știa cine eram. Singurul motiv pentru care am reușit totuși să scăpăm e faptul că lui Eve îi place să-și impresioneze tăticul. Voia să-i facă o surpriză, prinzându-mă singură-singurică.

— *Tăticul*? a întrebat Trey.

— Conwell, i-am răspuns.

Trey s-a așezat pe canapea, iar eu m-am cuibărit lângă el.

— Mi-am dat seama abia când am ajuns amândouă în birou: aceiași ochi, același nas. Eve mi-a spus că paza templului a depistat cheia CRONOS de cum am sosit și a trimis un mesaj către secretariatul lui Conwell. Ea se afla acolo când a sosit vestea. N-a vrut să-și deranjeze tatăl înainte de slujbă, iar paznicii erau ocupați până peste cap cu ședința administrativă, așa că…

I-am completat puzzle-ul cu piesele care-i lipseau: fuga mea de Eve, dobermanii din grădina interioară. Trey mi-a săltat bandajul de pe picior și a tresărit ușor.

— Cred că putea fi mult mai rău, a spus el.

— Da. Am avut noroc. Pur și simplu îmi pare foarte, foarte rău că te-am băgat în așa ceva. A fost o prostie și o imprudență, și…

El a scuturat din cap.

— Eu sunt ăla care ar trebui să-și ceară scuze față de tine. Tu habar n-aveai în ce ne băgăm. Știam că exista *un oarecare* pericol, fiindcă urma să fiu nevoit să fug, dar l-am crezut pe cuvânt pe Connor când mi-a scris că n-ai pățit nimic. N-aveam idee c-o să fii rănită. Ar fi trebuit să-ți zic…

— Ai procedat corect, Trey. Și poate c-o să merite efortul. Poate că e ceva în cartea aia stupidă, care să ne ajute.

Ne-am petrecut următoarele câteva ore vorbind despre alte lucruri sau despre nimic anume, bucurându-ne doar că eram împreună și în siguranță. În mod clar niciunul din noi nu ardea de nerăbdare să spună „noapte bună”, dar știam că a doua zi, dis-de-dimineață, Trey avea de dat o teză la trigonometrie, prin urmare, la nouă și ceva, l-am împins fără tragere de inimă pe ușă afară.

L-am urmărit cum se îndepărtează cu mașina, apoi, simțindu-mă în continuare un pic agitată, am hotărât că o cană cu ceai de plante m-ar putea ajuta să mă relaxez înainte de culcare. Katherine era deja în bucătărie, iar ceainicul tocmai începea să fluiere.

— Mi-ai citit gândurile, am spus, întinzând mâna spre dulap, după căni. E destulă apă pentru amândouă?

Ea a dat din cap, așa că mi-am ales un pliculeț de mușețel, peste care am adăugat un strop de miere, împreună cu apa fierbinte. Katherine a desfăcut un pliculeț din obișnuitul ei ceai de seară. N-am idee ce conținea, însă mirosea oarecum a cârnați italienești și mereu încercam să evit aburul care se înălța din cană.

— Dacă tot ești aici, mi-a zis ea, în timp ce-și turna apă peste pliculeț, poate stăm câteva minute de vorbă.

— Sigur, i-am răspuns, așezându-mă la masă.

Ceva din tonul ei mă făcea să cred că nu avea să fie o discuție veselă.

— Ce s-a întâmplat?

— Două lucruri. În primul rând, mai am un cadou pentru tine.

A băgat mâna în buzunar și a scos o gingașă brățară din argint, de care atârna un singur pandantiv. Era copia minusculă a unei clepsidre, lungă cam cât vârful degetului meu. Nu funcționa, cele două recipiente fiind, de fapt, două perle, în vreme ce marginile erau făcute dintr-o piatră verde și netedă, care semăna cu jadul.

— Lănțișorul e nou, a spus Katherine. Originalul s-a rupt acum multă vreme. Pandantivul însă l-am primit de la mama, atunci când mi-am încheiat pregătirea la CRONOS. O prietenă de-ale ei l-a făcut special pentru mine și n-am mai văzut niciodată unul la fel de atunci. Îl purtam mereu când călătoream. Ca pe un talisman, cred.

M-a ajutat să-mi prind brățara în jurul încheieturii.

— Mi se pare un cadou potrivit. Nu doar pentru ziua ta, ci fiindcă și tu ești foarte aproape de finalul antrenamentelor, deși mă tem că ale tale au fost o versiune foarte restrânsă.

I-am zâmbit.

— Mulțumesc, Katherine. E foarte frumos.

— Aș fi vrut oricum să-l ai, însă darul servește și unui scop practic. Dacă o să mi-l arăți la expoziție, îți promit c-o să-mi captezi atenția, în special când o să scoți în evidență marginea ciobită din partea de sus și o să-mi amintești cum s-a întâmplat.

Nici măcar nu observasem mărunta imperfecțiune. Era doar o micuță crestătură în piatra verde, ce stătea suspendată deasupra perlelor, prinsă într-un înveliș de argint.

— Și *cum* s-a întâmplat?

— Eram într-una dintre călătoriile mele de început, un salt pe care l-am făcut singură, fără Saul. Katherine s-a oprit preț de o clipă, încercând să soarbă din ceaiul care, aparent, era încă prea fierbinte. În cei doi ani dinainte făcusem deja zeci de salturi și-ai fi zis că mă obișnuisem să văd oameni celebri. Dar când coboram dintr-o trăsură în New York City, unde îmi programasem să particip la sesiunea de seară a întrunirii Asociației Americane pentru Egalitatea Drepturilor – știi, cea în care se dezbătea dacă al cincilea amendament ar trebui să includă și femeile?

Am dat din cap, amintindu-mi vag discuția de la ora de istorie și, mai recent, dintr-un jurnal de călătorie al bunicii.

— Ei bine, a continuat ea, m-am uitat pe fereastră și l-am văzut pe Frederick Douglass certându-se cu Susan B. Anthony și cu Sojourner Truth[15], toți trei aflându-se la doar câțiva metri distanță, lângă intrarea în clădire. Și, precum o turistă care cască gura când vede pentru prima dată Statuia Libertății ori Capitoliul, am uitat ce făceam și, fără să-mi dau seama, am reușit să-mi trântesc ușa trăsurii peste încheietură.

— Au! Am râs pe înfundate. Scuze! Sper că nu te-ai rănit.

— Nu cu adevărat. O tăietură superficială făcută de zăvorul ușii, însă domnul Douglass avea o batistă, pe care a donat-o cu amabilitate cauzei mele. E un suvenir pe care mi-ar fi plăcut să-l am în bagaj când am rămas blocată în 1969. Katherine a oftat. Dar principalele vătămări au fost demnitatea mea lezată și zgârietura asta de pe clepsidră. Nu cred să mai fi spus vreodată povestea asta cuiva, nici măcar lui Saul. Îmi făceam griji că orice om de la CRONOS ar râde pe seama mea, fiindcă îmi pierdusem capul la vederea unor „vedete”.

A luat încă o gură de ceai, apoi și-a ridicat iar ochii spre mine.

— Și acum, celălalt lucru. A urmat o lungă pauză, după care Katherine a continuat: Îmi fac griji pentru tine, Kate. Nu din pricina folosirii medalionului, s-a grăbit ea să adauge. Ai făcut progrese cu adevărat incredibile. Mie mi-au trebuit aproape doi ani până să pot afișa datele la fel de repede ca tine. Ai o admirabilă capacitate de concentrare.

— Atunci… de ce? am întrebat.

O altă pauză, în care Katherine și-a amestecat ceaiul, în mod evident încercând să se decidă cum să formuleze ceea ce voia să spună.

— E vorba de Trey, Kate. Îmi fac griji deoarece voi doi v-ați apropiat mult prea mult unul de altul și, cu siguranță, știi că relația asta nu poate rezista.

Afirmația m-a durut și totuși n-am putut să nu simt că era un sâmbure de adevăr în acele cuvinte. Eu însămi mă întrebasem de ce l-aș fi putut interesa pe Trey. El era arătos, deștept, amuzant… pe când eu eram doar eu, doar *Kate.*

— Știu, am răspuns, coborându-mi privirea spre cana mea cu ceai. El e realmente grozav și sunt convinsă că există o mulțime de alte fete care…

Katherine a întins o mână și m-a apucat de braț.

— Oh, nu, scumpo! Nu, nu, nu! Ochii i se umpluseră de lacrimi. În niciun caz n-am vrut să spun așa ceva. Tânărul ăla are toate motivele din lume să fie interesat de tine. Ești frumoasă, inteligentă, spirituală… de ce *nu* și-ar dori să fiți împreună? A scuturat din cap și mi-a zâmbit. Într-adevăr, s-ar putea să-ți lipsească încrederea în tine, dar… parcă-mi amintesc că e o problemă destul de comună la vârsta de șaisprezece… pardon, *șaptesprezece* ani.

— Atunci de ce spui că…?

— Nu cred că te-ai gândit limpede la chestiunea asta. Am fost de acord să-i permit lui Trey să stea cu tine, fiindcă aveai dreptate: îți trebuia un prieten. Eram foarte îngrijorată c-o să aluneci în depresie, odată ce Deborah și Harry au dispărut…

din viața ta. Katherine s-a oprit. Dar dacă vei reuși să îndrepți cronologia, părinții tăi se vor întoarce, și noi vom reveni la viața dinainte. Trey… ei bine, pornind de la ce mi-ai spus tu, el n-o să mai fie la Briar Hill. A ocupat locul tău de la școală, nu? Trey n-o să-și mai amintească nimic din toate astea. N-o să-și mai amintească *de tine*, Kate.

M-am gândit la comentariul lui din prima seară în care stătuserăm pe verandă: că trebuie doar să-mi arunc o șosetă sau un cercel pe jos, iar el o să creadă din nou totul. Poate că ar fi fost un remediu bun cu câteva săptămâni în urmă, pe vremea când nu stătuserăm decât o zi laolaltă. Dar acum? Eu mi-aș fi amintit întreaga perioadă petrecută împreună, însă nu și Trey. Chiar dacă aș fi găsit o cale de a-l reîntâlni, n-ar mai fi fost la fel. Iar ideea asta mă durea mult mai mult în prezent decât la început.

— De ce nu poate pur și simplu să stea aici cât fac eu călătoria? am întrebat. Cum a stat când am făcut saltul de probă? Atunci ar fi protejat, la fel cum sunteți tu și Connor, iar apoi și-ar aminti, nu?

— Da, a răspuns Katherine. Și-ar aminti. Dar nu pot îngădui asta, Kate, din două motive. Primul: e împotriva regulilor CRONOS… A ridicat o mână, căci dădeam să obiectez. Te rog, lasă-mă să termin! Contravine regulilor CRONOS să întrerupi astfel cronologia. Noi încercăm să îndreptăm stricăciunile făcute de Saul, așa că nu pot să trec cu vederea o schimbare a înșiruirii evenimentelor, doar pentru că tu ți-ai permis să te atașezi așa mult de Trey.

Am mijit ochii. Katherine vorbea de parcă Trey ar fi fost un motan rătăcit.

— Spuneai că sunt două motive? am întrebat-o eu, păstrând un ton egal.

Bunica a dat din cap în semn de încuviințare.

— Dacă într-adevăr ții la băiatul ăsta, atunci o să-mi înțelegi al doilea argument, chiar dacă nu ești de acord cu primul. Până la urmă Trey ar

trebui să plece din casa asta, iar când ar face-o, ar avea de împăcat două rânduri de amintiri complet diferite. E un lucru destul de greu chiar și pentru aceia dintre noi care au gena CRONOS, a spus Katherine, clătinând încet din cap. Mi-ai zis c-a fost dezorientat când a văzut cum dispare poza tatălui tău. Atunci erau doar câteva mici amintiri care nu coincideau. Vrei într-adevăr să-l supui aceluiași proces, dar pe o scară mult, mult mai largă? Ar fi mii de puncte de ruptură. Connor și cu mine chiar nu știm ce efecte ar putea să aibă asupra lui. Apare cu ușurință riscul unei tulburări mintale permanente.

Mi s-a strâns inima. Nu mă gândisem deloc la potențialul impact asupra lui Trey.

— Nu zic c-ar trebui să-ți închei imediat prietenia cu el, Kate. Ți-au mai rămas câteva zile. Bucură-te pur și simplu de relație așa cum este… așa cum trebuie să fie. Altfel, când se va termina, vei sfârși prin a fi mult mai tristă decât e cazul. Fiindcă *va trebui* să se termine.

16.

În ciuda strădaniilor mele de a copia eleganta și sofisticata coafură descrisă pas cu pas în ediția din septembrie 1893 a publicației *The Delineator,* părul meu atârna în continuare despletit. Mă obișnuisem să mi-l strâng într-un coc pentru școală, dar, din câte se pare, asta era ceva prea simplu pentru femeile din anii 1890. Moda cerea mai multe împletituri laterale, prinse în bucle complicate, toate ținute în loc de piepteni și Dumnezeu mai știe de ce altceva, pentru a forma un vârtej care sfida gravitația. Până la urmă, am renunțat enervată.

De la gât în jos însă eram deja complet deghizată. Încălțările pe care Katherine mi le comandase prin internet de la un magazin specializat în costume sosiseră în acea după-amiază, la câteva ore după ce croitoreasa ne livrase rochia și lenjeria intimă. I-am ajutat pe Connor și pe Katherine să strecoare un fel de mici receptori argintii în țesătura hainelor și în ghete, pentru a ne asigura că ele nu aveau să dispară, în caz că le dădeam jos. Receptorii amplificau câmpul CRONOS, printr-o structură asemănătoare cu aceea pe care Connor o montase în casă, dar la o scară mult mai restrânsă. Asta mi-a răspuns în sfârșit la întrebarea care nu-mi dădea pace de săptămâni întregi: ce-o împiedica pe o specialistă în istorie să șterpelească o lucrare a lui Picasso ori să-și umple geanta cu aur, pe care să-l aducă înapoi acasă? Nu era doar respectul față de regulile și regulamentele CRONOS. Ea n-ar fi putut să vândă respectivele obiecte, fiindcă ar fi fost prinsă de îndată ce lucrul furat ar fi ieșit de sub protecția medalionului, iar noul cumpărător ar fi descoperit că nu mai are decât o pungă goală.

Ghetele fuseseră făcute dintr-un soi de piele albă și moale. Katherine mi-a spus că se numea „piele

de ied”, ceea ce eram aproape sigură că însemna pui de capră, așa că am încercat să nu mă gândesc la asta în timp ce mi le trăgeam în picioare. Îmi veneau bine, dar îmi lua o veșnicie să le închei toți nasturii, chiar și după ce Connor mi-a improvizat un instrument special.

Apoi mai erau și nasturii de pe *spatele* rochiei.

— I-aș putea scuti pe toți de foarte mult chin, am observat eu, dacă aș băga pe furiș niște arici printre invențiile expuse.

Judecând după cărțile pe care le citisem, vizitatorilor expoziției le erau prezentate de toate, de la mașini automate de spălat vase, până la gumă de mestecat Juicy Fruit.

— Aș putea să-i strecor pur și simplu un pachet tipului ăluia de la târg care demonstra cum funcționează primul fermoar. Sunt sigură că l-ar încânta îmbunătățirea.

Connor a ridicat din sprânceană.

— Să nu te audă Katherine vorbind așa! O să fie convinsă că semeni prea mult cu bunicul tău, ca să ți se poată încredința o misiune CRONOS. Buzele i-au tresărit ușor, ca și cum și-ar fi înăbușit un zâmbet. Istoria e sacră… ca o drumeție prin natură. „Nu lăsa decât urme de pași, nu lua cu tine decât amintiri”.

Vocea lui era un amestec între tonul lui Katherine și cel al unui ghid de la muzeu.

Daphne și soneria de la ușă ne-au anunțat simultan sosirea lui Trey, tocmai când eu mă apucam să-mi închei cea de-a doua gheată. După ce am terminat, am ieșit din bibliotecă (un pic nesigură pe tocurile de o formă neobișnuită) și am început să cobor, cu multă grijă, scara. Trey era deja așezat pe canapea, citindu-și tema la literatură britanică. Când m-a văzut, s-a luminat la față.

— Ei, ziua bună, domnișoară Scarlett!

Mi-am coborât ochii spre rochie. Fusese croită din mătase verde, așa că înțelegeam comparația. Totuși, culoarea mea era mai vie și mai apropiată

de nuanța întunecată a smaraldului decât acela a ținutei pe care Scarlett și-o crease din perdelele reciclate, în romanul *Pe aripile vântului.* Și croiala era mai strâmtă, lucru care mă bucura foarte mult, de vreme ce însemna mai puține crinoline călduroase și lipicioase. Corsajul se mula pe trup, având un decolteu pătrat și mâneci bufante deasupra cotului, apoi strâmte pe antebraț, cu ornamente din dantelă de culoarea fildeșului.

— Ai ratat cu vreo patru decenii, domnule Coleman, am răspuns, cu cel mai convingător accent tărăgănat sudist de care eram în stare, în timp ce mă prefăceam că țin un evantai în dreptul feței. Dar complimentele te duc oriunde.

Trey a venit să mă întâmpine la baza scării.

— Serios, Kate, arăți superb! Rochia asta chiar îți scoate în evidență culoarea ochilor.

Și-a coborât privirea către pantalonii lui, impuși de uniforma școlară.

— Mă simt mult prea prost îmbrăcat pentru bal.

Bal! O altă amintire din lumea de afară, unde tocmai se apropia sfârșitul anului școlar. Trey pomenise de câteva ori despre teze, dar nici nu mă gândisem la balul liceului. Altă dată evitasem sârguincioasă toate petrecerile școlare, dar cu Trey poate că n-ar fi fost atât de rău să mă îmbrac frumos, ca să dansez sub luminițe scânteietoare și hârtie creponată.

— Balul de la Briar Hill…, am început eu.

— A fost sâmbăta trecută, a încheiat Trey.

Sâmbăta trecută. Punctul culminant al serii ăleia fusese un joc de Scrabble în care noi doi îi avuseserăm drept adversari pe Katherine și Connor.

— Nici să nu faci mutra asta! a spus el. Dinainte să te cunosc n-aveam de gând să merg, și, recunoscând totuși că aș fi fost încântat să ne ducem împreună, m-am simțit mult mai fericit aici, *cu* tine, decât m-aș fi simțit acolo, *fără* tine.

M-am așezat pe marginea canapelei, amintindu-mi de recenta discuție avută cu Katherine.

— Tatăl tău și Estella probabil că mă urăsc fiindcă îți petreci atât de mult timp aici. Și pentru că te-am făcut să ratezi balul.

— La care *oricum* nu m-aș fi dus. Estella începuse să mă urască pe *mine* pentru că nu te aduceam acasă. Zicea că mi-e rușine cu ea, că nu-i destul de prezentabilă încât să o prezint prietenei mele, dar totul mi-a fost iertat, după ce a avut ocazia să te hrănească. Iar tata îmi tot azvârle câte un mic zâmbet și clatină din cap, a râs Trey. Știi tu, genul ăla de „Of, să fii tânăr și îndrăgostit...”

A lăsat fraza neterminată, căci amândoi eram un pic stânjeniți.

— Oricum, a reluat el, după ce o să repari universul (în rochia ta *à la* Scarlett O’Hara), o să recuperăm timpul pierdut, bine? *Poți* să dansezi, presupun.

I-am dat un ghiont cu cotul.

— *Da,* pot să dansez, cu toate că n-aș încerca în rochia asta. Nu-i făcută pentru bal, e o ținută de zi, dacă-ți vine să crezi! M-am uitat în jos, la poala fustei, care-mi atingea gleznele, apoi la încălțările absurde, și am scuturat din cap. Ar fi mult mai ușor să repar universul dacă aș putea să mă îmbrac precum Femeia Fantastică. Sau Batgirl.

— O, pe *asta* mi-ar plăcea la nebunie s-o văd! a surâs Trey. Categoric mi te imaginez în chip de Batgirl, dându-le șuturi în cap răufăcătorilor. Dar, în 1893, costumul ei probabil că te-ar duce în arest.

— Nu și dacă aș rămâne în Midway, am răspuns. M-aș integra perfect.

Ne petrecuserăm după-amiaza precedentă uitându-ne la diverse fotografii făcute în timpul târgului denumit oficial Expoziția Columbiană, din 1893. În vreme ce numeroase exponate se dovediseră serioase, cuviincioase și educative, standurile care scoseseră cei *mai mulți* bani

fuseseră situate pe o fâșie de aproximativ un kilometru și jumătate, adiacentă târgului, care purta numele de Midway Plaisance și care includea spații de agrement precum uriașa roată a lui Ferris, pomenită de Katherine. Din câte se pare, existau și alte distracții, mai puțin orientate spre nevoile familiilor. Pozele cuprindeau și instantanee revelatoare cu o dansatoare din buric botezată Little Egypt, una dintre numeroasele dansatoare exotice care apăreau seara în fața sălilor pline ochi.

— Adevărat. Ți-ai găsi locul în Midway, a recunoscut Trey. Și sunt sigur c-ar fi mai distractiv. Dar, din câte mi-ai spus, Katherine nu și-a petrecut acea zi la expoziție pierzându-și vremea cu dansatoarele din buric. Deci… când pleci? Ești îngrijorată, nu-i așa?

Am ridicat din umeri.

— Curând. Încă nu mi-a venit boneta.

„Bonetă”! Cuvântul ăla nu făcea deloc parte din vocabularul meu.

— E cazul să mă duc sus și să mă schimb… nu pot să respir. Data viitoare, Katherine va trebui să mai slăbească puțin corsetul.

— *Corset*? a râs Trey.

— Nici să nu te-aud, l-am prevenit eu. Am mai multe haine pe sub costumul ăsta decât aș purta în mod normal într-o săptămână.

Trey închinase un DVD cu un film recent al lui Jonah Hill. M-am schimbat într-o pereche de jeanși scurți și un tricou primit de ziua mea, pe care scria „Prințesă autosalvatoare” (un mesaj oarecum potrivit, îmi spusese Trey, în situația dată), apoi ne-am făcut două sandvișuri cu unt de arahide și niște floricele de porumb, pe care să le ronțăim în fața ecranului. Era plăcut să-mi petrec câteva ore în secolul douăzeci și unu, după ce zile întregi mă concentrasem asupra anilor 1890, și mă bucuram de orice pretext pentru a ocoli gândurile privind apropiata călătorie sau ceea ce urma. Poate că bunica mea avea dreptate: trebuia doar să

savurez timpul rămas. N-aveam niciun motiv să-l întristez pe Trey, discutând inevitabilul.

El trebuia să încheie un eseu despre Aldous Huxley, pentru ora de literatură britanică, așa că a plecat puțin mai devreme ca de obicei, chiar înainte de lăsarea întunericului.

— Intru mai târziu pe internet, mi-a spus. Zici că ai citit *Minunata lume nouă,* nu?

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— Bine, atunci poți să-mi citești eseul după ce-l termin și să vezi dacă are vreo noimă. M-a privit neliniștit. Ești cam tăcută în seara asta, iubire. Ai obosit?

— Un pic, am spus, privindu-mi picioarele.

— Atunci poate e mai bine că trebuie să ne scurtăm întâlnirea. Stând pe verandă, mi-a dăruit un sărut lung și profund, după care l-am urmărit cum coboară de-a lungul trotuarului, îndreptându-se către locul în care își parcase mașina. Ne vedem mâine, OK?

Am zâmbit în vreme ce el se îndepărta, bucurându-mă încă de căldura sărutului său. Dar, când am închis ușa și m-am întors ca să urc în bibliotecă, am observat că Trey își lăsase cartea de literatură pe masă. Am înșfăcat-o, am făcut o verificare suplimentară, ca să mă asigur că aveam medalionul la gât, și m-am repezit pe ușă afară. Când am ieșit în fugă pe poartă, fluturând volumul spre el și strigându-l pe nume, Trey tocmai pleca, la volanul mașinii lui. Luminile de frână s-au aprins și, preț de o clipă, am crezut că mă văzuse ori mă auzise, însă el doar încetinea pentru a lua curba.

Abia mă întorsesem cu spatele, ca să revin în casă și să-l sun pe Trey, când cineva s-a ivit în spatele meu, literalmente de nicăieri. M-a apucat de brațul stâng, pe care mi l-a tras brusc și dureros la spate. Primul impuls a fost să-mi urmez antrenamentul în autoapărare și să mă răsucesc către el, să-i dau un șut pentru a-l dezechilibra,

apoi să-l pocnesc în cap cu manualul cel gros. Dar am simțit cum cealaltă mână a lui mi se strecoară pe sub tricou. Bărbatul și-a strâns degetele în jurul cheii CRONOS, moment în care am înghețat.

— Lasă cartea și cheam-o pe bunică-ta!

I-am recunoscut imediat vocea. Era Simon, prietenul meu cel dolofan din metrou. Daphne ori îi simțise mirosul (ceea ce mi se părea probabil, de vreme ce individul nu părea să se mai fi spălat de la ultima noastră întâlnire), ori îl auzise, fiindcă a început să latre nebunește din interiorul casei.

— Nu mă joc aici, Kate! Cheam-o imediat!

— Katherine, ai grijă! am început eu, azvârlind cartea pe iarba de lângă alee. Vocea mea abia dacă depășea nivelul unei șoapte răgușite. Mai aproape… trebuie să mergem mai aproape, dacă e să mă audă peste lătratul câinelui.

Speram să pot ajunge la arțarul ce marca hotarul zonei protejate, dar Simon mi-a smucit amenințător medalionul. M-am cutremurat, în parte de frică și în parte de scârbă, căci îi simțeam brațul direct pe piele.

Daphne începuse deja să râcâie ușa cu ghearele și, o fracțiune de secundă mai târziu, Katherine a deschis. Atunci am văzut-o făcând un gest rapid cu mâna pe care o avea încă înăuntru și arătând de două ori spre etaj. După aceea a împins cățelușa înapoi în hol și a ieșit pe verandă, închizând ușa în urma ei.

— Cine ești? Ce vrei? a întrebat ea.

— Tu ce *crezi* că vreau? Doar adu-ți medalionul încoace și o să-i dau voie lui Kate să-l păstreze pe ăsta! Poate să-și vadă de-ale ei și n-o să pățească nimic, atâta vreme cât nu se întâmplă să uite și să-l scoată la duș.

Când a rostit ultimul cuvânt, și-a frecat iar brațul de abdomenul meu dezgolit, iar eu m-am chinuit să nu vomit.

Am văzut-o pe Katherine cum își scoate cheia CRONOS de la gât. Lumina albastră îi răzbătea

printre degete, în timp ce strângea cu putere medalionul în pumn. Se afla încă la vreo treizeci de centimetri distanță de arțar, încă în spatele barierei.

— L-a scos, am spus eu. Hai să mergem să-l luăm!

Am încercat să pornesc spre Katherine, dar Simon m-a tras înapoi.

— Nu! a zis el. Cred că poate să mi-l aducă ea. Dă-i drumul, Katherine!

Nu eram sigură dacă el știa despre zona de protecție sau doar se încăpățâna. Bănuiala mea se îndrepta spre a doua variantă, dat fiind comentariul lui despre cum aveam să fiu în siguranță, atâta vreme cât făceam duș cu medalionul. În orice caz, tânărul nu intenționa să se clintească niciun centimetru.

Bunica mea a făcut un pas în față.

— Și de ce aș crede c-o să-i dai drumul lui Kate?

L-am simțit pe Simon ridicând din umeri în spatele meu.

— Fratele Cyrus mi-a zis s-o termin doar cu *tine.* Iar Kiernan… ei bine, el are un interes ascuns în ceea ce o privește pe ea. S-a aplecat și mi-a mângâiat creștetul capului cu obrazul. Din motive evidente.

Mi-am smucit capul într-o parte, îndepărtându-l cât puteam de mult, dar Simon a chicotit.

— Aș prefera să nu mă pun în calea lui Kiernan decât dacă n-am încotro.

Katherine a aruncat o privire în jur, ca și cum ar fi căutat pe cineva, pe oricine, care să ne ajute. Când a văzut că ea nu înaintează, Simon a continuat, pe un ton degajat:

— Pot să-i iau chiar acum cheia și pe urmă să vin după a ta. N-ai cum să scapi de mine fugind și știm amândoi că pot să-mi fac treaba aici, după care să fiu la kilometri și ani distanță, înainte să te audă cineva țipând.

Ca să-și întărească spusele, mi-a zgâlțâit medalionul, în vreme ce, cu cealaltă mână, mi-a tras brusc în sus brațul răsucit la spate. Am strâns din dinți, ca să-mi înăbuș un strigăt.

— Minte, Katherine! N-o să-mi dea drumul.

Bunica s-a uitat îndelung în ochii mei și mi-a zâmbit cu tristețe. Pe urmă a luat-o spre noi, întinzând pumnul în care ținea cheia.

Atunci s-au întâmplat simultan mai multe lucruri. Simon era nevoit ori să-mi elibereze brațul pe care încă mi-l ținea lipit de spinare, ori să lase din mână medalionul meu, ca să-l ia pe al lui Katherine. A făcut greșeala de a-mi scăpa din strânsoare brațul, greșeală pe care am folosit-o iute ca să-i prind cealaltă mână la pieptul meu, în vreme ce-mi împingeam un picior în spate și, concomitent, mă lăsam în față. Ideea era să-l dezechilibrez, să-l răstorn și să cad peste el, sperând să păstrez contactul cu medalionul.

Spre uimirea mea, mișcarea a funcționat într-adevăr, însă cu o clipă de întârziere. Chiar când mă aplecam, smucindu-i brațul lui Simon, am văzut cum medalionul pleacă din palma lui Katherine și cade în a lui. În timp ce ne prăvăleam la pământ, am zărit-o cu coada ochiului pe bunica tremurând și dispărând de pe fața pământului.

— *Nu*! am țipat, iar Simon a profitat de tulburarea mea, m-a rostogolit, după care și-a înfipt genunchiul în burta mea.

O auzeam pe Daphne din spatele ușii. Lătrăturile ei, deja violente, mai urcaseră cu trei niveluri.

— Îmi pare rău, frumoasă Katie!

Simon mi-a azvârlit un mic surâs răutăcios, în vreme ce-și vâra în buzunar medalionul lui Katherine, apoi întindea mâinile spre ceafa mea, pentru a-l desprinde pe al meu.

— De fapt, o să am nevoie și de cheia asta. Și de toate celelalte șase, sau cam așa ceva, pe care bunică-ta le-a pitit pe undeva prin casă.

M-am zbătut, încercând să-mi salt corpul, laolaltă cu al lui, îndeajuns de mult, încât să ajung la arțar și la zona protejată. Când mi-am dat seama că închizătoarea medalionului cedează, mi-am schimbat strategia și am încercat să înhaț cheia lui Simon, însă degetele mi-au alunecat pe țesătura tricoului lui.

El și-a lăsat și mai mult din greutate pe genunchi, împingându-mi aerul afară din corp, cu un șuierat puternic.

— Sau poate c-o să te iau doar pe tine. Cyrus nu i-ar permite niciodată unui trădător precum Kiernan să te aibă, nu după amestecul lui recent, dar tu și *cu mine* am putea să ne distrăm foarte bine…

Și-a strecurat sugestiv o mână de-a lungul părții interioare a coapsei mele. Gura îi era la doar câțiva centimetri de a mea, răsuflarea lui îmi atingea fața și am simțit că intru în panică. Privirea a început să mi se încețoșeze. Becul de pe verandă, aflat drept înaintea mea, a pâlpâit de câteva ori, în vreme ce eu mă luptam să-mi adun măcar un strop de aer în plămâni.

Atunci s-a auzit un trosnet zgomotos. Capul lui Simon a zvâcnit înapoi, iar trupul lui s-a îndoit către stânga, în vreme ce un fir roșu de sânge îi înflorea pe tâmpla dreaptă. Am văzut cum lumina albastră a medalionului, aflat încă în palma lui Simon, formează un arc pe cerul de la asfințit, pe măsură ce atacatorul meu se prăbușea, iar din spatele lui se ivea Trey, ținând în mână un levier ridicat. M-am pregătit sufletește pentru neant, gândindu-mă doar la cât eram de fericită că figura lui Trey, și nu hidoasa privire pofticioasă a lui Simon, urma să fie ultimul lucru pe care să-l văd înainte să dispar, asemenea lui Katherine.

17.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Trey s-a aplecat și a smuls medalionul meu din mâna lui Simon.

— Te simți bine? m-a întrebat el. Și-a proptit levierul sub talpă, apoi s-a lăsat în față, pentru a-mi prinde iar cheia la gât. Kate?

Am dat din cap, încă incapabilă să inspir până la capăt, darămite să mai și vorbesc. Simon a scos un geamăt, în timp ce Trey m-a luat în brațe și m-a purtat până pe verandă. Când s-a întors să se uite la Simon, își ținea maxilarul încleștat și, judecând după expresia lui, eram aproape sigură că plănuia să înșface levierul și să-l lichideze pe nenorocit. Totuși, dacă asta i-o fi fost intenția, n-a mai apucat s-o pună în practică. Simon, încă lungit pe iarbă, a dus o mână către propriul medalion și, până să facă Trey mai mult de câțiva pași, a dispărut.

Trey s-a mai holbat preț de câteva clipe la locul în care se aflase tânărul, pe urmă s-a întors spre mine. Părea uluit.

— Te-a rănit?

Am scuturat din cap, simțind în ochi usturimea lacrimilor. Trey s-a așezat alături și m-a luat în brațe. I-am inspirat parfumul, încercând să-mi înăbuș plânsul.

— Katherine…

— Știu. Mi-am amintit că manualul meu de literatură a rămas pe măsuța pentru cafea. Tocmai mă dădeam jos din mașină, când ea… S-a oprit, scuturându-și capul, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă. Atunci m-am întors după levier.

Mi-am aruncat privirea către marginea trotuarului. Bara din față a mașinii lui abia dacă se vedea din spatele gardului viu.

— Nici măcar nu te-am auzit oprind.

Trey a ridicat din umeri.

— Gălăgia făcută de Daphne a fost o acoperire bună. Din fericire, nici *el* nu m-a auzit.

Și-a lipit buzele de părul meu și am stat așa preț de câteva clipe, încercând să analizăm cele întâmplate în ultimele minute.

— Pur și simplu nu pricep de ce Katherine n-a așteptat. Știu că m-a văzut apropiindu-mă cu mașina.

Lumina de pe verandă s-a întunecat iar, după care s-a intensificat scurt, chiar înainte ca becul să pocnească, făcându-ne pe amândoi să ne ridicăm brusc în picioare.

— Amintește-mi să-l întreb pe Connor unde sunt becurile, am spus eu, cu glas firav.

Trey a încuviințat.

— Da. Acum că ai pomenit de el, unde *e* Connor?

— Nu știu. Am zărit-o pe Katherine făcându-i un semn în timp ce ieșea din casă. Poate ar trebui să mergem să vedem ce face?

De cum am deschis ușa, i-am găsit pe Daphne și pe Connor șezând în capul scării. El își ținea capul în mâini, și cățelușa stătea cu botul între labe – un tablou perfect al descurajării. Amândoi și-au ridicat privirile la auzul zgomotului făcut de ușă, și o expresie de nedumerire a pus stăpânire pe chipul lui Connor.

— Kate? Credeam că… Oh, slavă Domnului! Credeam că amândouă… adică am văzut-o pe Katherine… pierind… și, când m-am uitat iar pe fereastra bibliotecii, nu mai erai nici tu.

— Dacă ai văzut-o pe Kate străduindu-se să-i țină piept tipului ăluia, de ce n-ai încercat s-o ajuți? a întrebat Trey.

Connor începuse să coboare, dar furia din glasul prietenului meu l-a făcut să se oprească.

— Sau pe Katherine? Tu unde naiba erai?

Mi-am pus o mână pe brațul lui Trey și am clătinat ușor din cap.

— E-n regulă, Trey. Katherine i-a zis să urce în bibliotecă. Nu-i așa, Connor?

Bărbatul a încuviințat și a continuat să coboare treptele, cu Daphne lângă el.

— Ne-am dat seama, uitându-ne pe vizor, că erai în afara perimetrului. Ea s-a gândit că încercarea de a extinde zona de protecție cu ajutorul celui de-al treilea medalion e cea mai bună șansă a noastră. Dar n-a mers. Încă nu m-am dumirit cum să împiedic drăcia aia să supra-încarce sistemul.

Mi-am amintit cum pâlpâia lumina de pe verandă, în timp ce mă luptam cu Simon, și cum, după câteva minute, o suprasarcină a făcut becul să pocnească. I-am zâmbit cu tristețe lui Connor.

— Ba a mers, pentru scurtă vreme. Altfel n-aș fi aici. Doar că a fost prea târziu pentru Katherine…

Ne-am instalat în living. Eu m-am cuibărit pe canapea, lipită de Trey. Dintr-odată mi s-a făcut foarte frig, și bănuiam că de vină era șocul. Toți, până și Daphne, păream buimăciți, așa că, preț de câteva minute, încăperea a rămas neclintită. Până la urmă, am rupt tăcerea.

— Pot să îndrept situația? Adică, dacă reușesc să împiedic uciderea ei la expoziție, Katherine o să mai fie aici când mă întorc?

Connor m-a privit cu îndoială, dar a dat din cap.

— Cred că da. Vreau să zic că, dacă ar ajunge în 1969, la New York, atunci toate evenimentele din acel punct s-ar desfășura ca mai înainte. Ea ar continua să existe și în versiunea actuală, deci n-ar mai conta dacă ține sau nu cheia CRONOS în mână.

— Atunci așa facem. Cât se poate de repede. Mai sunt doar câteva chestii de lămurit, ceea ce n-ar trebui să dureze mai mult de vreo două ore.

Spre surprinderea mea, Connor a fost de acord.

— Probabil ai dreptate. Am impresia că partea cea mai complicată pentru tine o să fie să-i atragi atenția lui Katherine, fără s-o previi cu privire la Saul.

— Dar de ce să nu-i spună Kate despre Saul? a intervenit Trey. Nu-i el ăla care încearcă s-o ucidă?

— Nu în mod direct, a răspuns Connor. Altcineva o să facă treburile murdare în locul lui. Saul e la fel de neputincios ca și Katherine, în ceea ce privește mânuirea medalionului. Acea versiune a lui care se află cu ea în anul 1893… e putredă până în adâncul sufletului, sunt convins, dar încă nu s-a decis s-o omoare. Și cât de mult crezi c-ar mai fi tentată Katherine să continue relația cu el, dacă i-ar descoperi adevărata natură?

— Și pe mine mă enervează, am spus. Deși știu că voi fi obligată să păstrez tăcerea, o parte din mine ar vrea s-o prevină să se îndepărteze cât mai repede. Am văzut ce-a făcut Saul cu fața ei în seara aia.

Connor s-a uitat în sus, cu ochii plini de uimire și furie, moment în care mi-am dat seama că era posibil ca bunica mea să nu-i fi spus exact cât de abuziv putea fi Saul.

— Dar dacă aș face asta, am continuat, ar crește riscul ca totul să se schimbe. Nu există mama (cel puțin nu una născută în 1970), nu exist nici eu. Ba ar mai apărea și o mulțime de alte diferențe între cronologii. Deci nu pot să-i spun tot adevărul, ci doar atât cât să preîntâmpin uciderea ei.

— Și pe urmă? a zis Trey. Nu crezi că el o să încerce din nou, într-o altă călătorie, într-o altă zi?

— Să le luăm pe rând, am răspuns. Avem nevoie s-o readucem pe Katherine. În ultimă instanță, va trebui să găsim o cale de a-l opri pe Saul (de a împiedica ascensiunea cyriștilor), iar eu o să caut în călătoria mea orice indiciu în privința asta. Dar dacă insist prea mult asupra subiectului, n-o să mă pot concentra nicicum la ceea ce am chiar acum în față.

— Deci și după ce o să se termine, tu tot în pericol o să fii. Pe mine cum să nu mă deranjeze chestia asta?

Era destul de clar că discuția noastră o apucase pe o cale mai intimă, așa că l-am luat pe Trey de mână și l-am condus spre scară. Connor avea la rândul lui ochii umezi și roșii, în vreme ce-și trecea absent mâna prin blana lui Daphne. Am bănuit că ar fi apreciat un răgaz pentru sine, în care să-și gestioneze propriile emoții. El era mai apropiat de Katherine decât mine, iar acum rămăsese și mai singur. Îl compătimeam și, când am trecut pe lângă el, l-am strâns de umăr.

— Să te odihnești puțin, bine, Connor? O să ne trezim mâine dis-de-dimineață și o să pornim la drum cu mintea limpede.

Eu și Trey am urcat în camera mea și ne-am așezat pe canapeaua de lângă fereastră. Luna, aproape plină, abia se vedea printre frunze. Mi-am aruncat picioarele în poala lui și mi-am sprijinit tălpile goale de canapea, astfel încât să-l pot privi și să-mi trec degetele peste conturul maxilarului lui încleștat. Apoi m-am apropiat și l-am sărutat pe gât, descriind un mic cerc cu limba. Era ceva ce știam, din recent dobândita experiență, că-l scotea puțin din minți. M-a cuprins mai strâns cu brațul.

— N-am de ales în situația asta, Trey, i-am spus încet. Îți dai seama, nu? O să fiu cât pot de atentă, promit!

El a tăcut preț de câteva clipe.

— Pur și simplu mă simt… prins în capcană, Kate. Nu de tine, nu, de toată situația asta nenorocită. Tu faci ceva incredibil de periculos, iar eu nu te pot ajuta.

Am scos un oftat oarecum exasperat.

— Trey, adineauri era cât pe ce să-i crăpi capul lui Simon cu un levier!

Mi-am coborât privirea spre tricoul meu, pe care scria „Prințesă autosalvatoare”.

— De data asta nu prea m-am ridicat la înălțimea titlului, nu? Dacă n-ai fi fost tu, aș fi murit sau, mai rău, Simon încă m-ar pipăi acum peste tot, cu mâinile alea puturoase ale lui.

Gândul la brațul lui Simon lipit de pielea mea m-a făcut să mă înfior, iar Trey s-a încordat lângă mine. M-am întins și i-am dăruit un nou sărut, unul lung și lent, care să șteargă acea amintire din mințile amândurora.

— Mulțumesc!

El s-a mai relaxat puțin, apoi a clătinat din cap. Stătea cu mâna dreaptă așezată pe picioarele mele și își plimba nervos degetul mare peste unghiile pe care mi le colorasem într-un purpuriu aprins.

— Ce mă ucide cu adevărat, Kate, e că n-o să *aflu* dacă ai reușit sau nu. Mâine, când o să faci saltul, treaba asta… noi… relația noastră o să se termine, nu? A izbucnit într-un hohot de râs amar. Fie c-o salvezi pe Katherine, fie că muriți amândouă încercând, eu pur și simplu o să mă întorc la cine știe ce versiune a vieții mele de mai înainte. La Briar Hill sau în altă parte, în orice caz n-o să-mi mai amintesc *de tine.* N-o să-mi mai amintesc că te iubesc.

Niciunul din noi n-o mai spusese până atunci și am simțit cum îmi crește inima. În ciuda tuturor celor întâmplate, era minunat să știu sentimentul scos la lumină, mărturisit.

— Și eu te iubesc, Trey.

Un zâmbet uriaș s-a arătat deodată pe chipul lui, care apoi a fost din nou umbrit de tristețe.

— Când te-ai prins? am întrebat. Nu mă refer la faptul că mă… iubești, ci…

El a ridicat din umeri.

— Seara trecută, la petrecerea de ziua ta, figura lui Katherine avea ceva care nu mi-a mai dat pace. Iar azi, pe când mă îndepărtam, într-un fel mi-a picat fisa. Am întors mașina încă dinainte să-mi amintesc de manualul ăla stupid.

— Eu n-am fost la fel de isteață, am spus. Katherine a trebuit să-mi explice pe îndelete, ca unui copil mic. Și tot am încercat s-o contrazic: de ce n-ai putea fi aici? De ce nu te-am putea lăsa să-ți amintești?

— Și de ce n-aș putea fi aici? m-a întrebat, cu ceva speranță în glas. L-aș ajuta pe Connor, că acum vă lipsește un om.

Am scuturat din cap.

— Pe de-o parte, din cauza regulamentului CRONOS. Încercăm să îndreptăm cronologia, ceea ce ar însemna o nouă modificare.

— Da, păi, ducă-se naibii regulamentul CRONOS!

— La fel am zis și eu.

Conștientizam pe deplin schimbul de roluri. Iată-mă repetând argumentele lui Katherine, în vreme ce chipul și vocea lui Trey reflectau aceleași emoții prin care trecusem la rândul meu: furie, negare, sfidare.

— Dar o problemă mai mare e că s-ar putea… să-ți facă rău, Trey. Mi-am coborât privirea spre mâna lui, ale cărei degete se împleteau cu ale mele. Îți aduci aminte cum a fost când ai văzut pozele dispărând, nu? Atunci, creierul tău încerca să împace două foarte mici versiuni contradictorii ale realității. Dacă ai sta mâine aici, ce-ai trăit s-ar multiplica de mii de ori. La un moment dat ar trebui să treci dincolo de bariera protectoare, iar Katherine nu știe ce efecte ar putea să aibă asta asupra ta, din punct de vedere mintal sau emoțional.

— Nu-mi pasă, a spus.

— Poate că nu. Dar mie *îmi pasă.*

O vreme ne-am uitat țintă unul la celălalt, ca să vedem a cui privire încăpățânată rezistă mai mult. Eu am cedat prima și am început să plâng.

— Nu pot să mă concentrez la ceea ce am de făcut, Trey, dacă-mi fac griji c-o să pățești ceva.

— Și acum îți dai seama cum mă simt *eu.* La naiba, Kate…! Ochii i s-au umplut de lacrimi și m-a strâns îndelung în brațe, înainte să vorbească iar. Vrei să-mi răspunzi la o întrebare?

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— Cine-i Kiernan?

M-am înroșit la față, dar nu i-am răspuns.

— Adică știu că-i stră-străbunicul lui Connor sau ceva, că-i tipul pe care mi l-ai arătat în cele două fotografii. Dar Simon i-a spus un lucru lui Katherine în timp ce mă apropiam și l-a reluat când a… tăbărât asupra ta. De fapt, cine e Kiernan din punctul *tău* de vedere, Kate?

— Din punctul meu de vedere nu e nimic, Trey. Un glăscior dinăuntrul meu îmi zicea că sunt o mincinoasă, dar am continuat. Eram hotărâtă să-i mărturisesc lui Trey cât puteam de mult din adevăr. În orice caz, cât înțelegeam de mult. Kiernan mi-a spus să fug în ziua atacului din metrou. Atunci aproape sigur mi-a salvat viața. Și i-am… văzut imaginea în medalion. Zicea că ne cunoaștem, dintr-o altă versiune a realității.

„Ah, și m-a sărutat!” m-am gândit, dar n-am rostit cu voce tare, din moment ce informația ar fi putut să-i înrăutățească starea lui Trey, în loc să i-o îmbunătățească. Iar eu nu-i cerusem lui Kiernan acel sărut. Da, îmi plăcuse. Nu, nu-l cerusem.

— Din câte se pare, te cunoaște suficient de bine încât să te revendice. Glasul lui Trey era plin de amărăciune și suferință. Simon zicea că *acum* Saul nu i-ar mai permite niciodată lui Kiernan să te aibă…

I-am întors fața spre mine și m-am uitat adânc în ochii lui.

— Indiferent pe cine o fi cunoscut Kiernan în altă versiune a realității, Trey, aceea nu eram eu. Nici Saul Rand, nici Simon n-o să decidă cine *mă are*. *Eu* iau hotărârea asta. *Eu* aleg omul pe care-l iubesc, pe care-l vreau. Nimeni altcineva. M-am tras mai aproape de el și mi-am strecurat degetele pe sub tricoul lui, mângâindu-i pieptul. Iar eu *pe tine* te iubesc, Trey. *Pe tine* te vreau. Am ezitat, căutând cuvintele potrivite. Niciodată n-am… cu nimeni… dar *pe tine* te vreau…

Atunci gura lui s-a lipit de a mea, aspră și lacomă. Mâinile i s-au așezat de-o parte și de alta a

corpului meu, iar eu m-am arcuit din reflex către el. Vreme de câteva minute, n-a mai existat nimic altceva pe lume în afară de noi doi, de trupurile noastre lipite… după care Trey s-a desprins și și-a îndreptat spatele, cu ochii pironiți în covor.

— Ce s-a întâmplat?

Am încercat să-l trag înapoi spre mine, dar a scuturat din cap. I-am oferit un surâs firav.

— Daphne nu-i aici. N-avem însoțitoare, vezi?

El nu mi-a răspuns. Deja mă rușinasem de tot și-mi venea să-mi trag palme pentru că nu-l lăsasem să facă acea cât se poate de importantă primă mișcare. Mușcându-mi buza de jos, ca să-i opresc tremuratul, m-am retras în cel mai îndepărtat capăt al canapelei, mi-am strâns genunchii la piept și am fixat cu privirea un alt punct al covorului.

După câteva clipe, i-am simțit mâna alunecându-mi ușor pe picior. N-am ridicat ochii.

— Kate. Kate? Uită-te la mine! *Te rog.*

O lacrimă îmi curgea pe obraz, un obraz pe care el nu putea să-l vadă. Am strâns din pleoape, sperând să nu fiu trădată și de celălalt ochi. Trey s-a ridicat de pe canapea și a îngenuncheat în fața mea, ștergându-mi lacrima cu buricul degetului mare.

— Vrei doar să te uiți la mine, te rog?

Mi-am săltat privirea, așa că a continuat:

— *Nu se poate* să nu știi, fără nicio îndoială, cât de mult te doresc. A râs încet. Adică, zău așa, Kate, ar putea fi mai evident?

Nu i-am răspuns, deși îmi dădeam seama că avea dreptate.

— În clipa de față, a spus el, privindu-mă în ochi, nu-mi doresc nimic din lumea asta mai mult decât pe tine. Dar ne dăm seama amândoi că mâine sau poimâine, pentru mine, amintirea nopții ăsteia n-o să mai existe. Tu poate că o s-o păstrezi, dar eu nu. Iar când o să facem dragoste pentru prima oară, Kate, o să vreau *să păstrez* amintirea.

∞

Trey a plecat abia pe la miezul nopții. Nu știu dacă a mai reușit vreodată să-și scrie eseul despre Huxley. Probabil că nu. A sărit peste majoritatea orelor din ziua următoare și a sosit în pragul ușii noastre imediat după prânz, cu mâncare de la O'Malley's: multe inele de ceapă și trei sandvișuri nerușinat de mari. Nu se bărbierise și arăta de parcă ar fi dormit la fel de puțin ca mine.

— Iar tragi chiulul de la școală, domnule Coleman? l-am întrebat, cu un surâs blând.

— Iubita mea e pe cale să schimbe întreaga istorie. Nu-mi pot închipui un scenariu în care chiar *să conteze* c-am plecat după prima oră.

Avea dreptate.

— Cum rămâne cu părinții tăi? Cu Estella?

— Le-am spus ieri că starea bunicii tale s-a înrăutățit și că trebuie să fiu lângă tine. Nicio minciună, a adăugat el. Mă aștept să vină curând și florile pe care m-a rugat tata să le comand.

Ne-am așezat la masă împreună cu Connor, care, în ciuda marii lui pasiuni pentru mezelurile din carne de vită pe pâine de secară, nu prea părea să aibă poftă de mâncare. Până ne-am terminat prânzul, am recapitulat toți trei planul de bătaie.

— Dă-ți silința să te ții după ea, a spus Connor, deși trebuie să-ți păstrezi și posibilitatea de a opta pentru planul B, în caz că bunica ta dispare în mulțime. Fiindcă e posibil s-o facă.

Connor avea dreptate. Din luna mai, când se deschisese, și până la închiderea de la sfârșitul lui octombrie, târgul atrăsese o medie de 120 000 de vizitatori pe zi. Asta înseamnă de vreo trei ori mai mulți oameni decât primește zilnic Disney World, deși expoziția fusese organizată pe o suprafață de teren mult mai mică. Șansele ca eu să n-o scap din ochi pe Katherine erau destul de mici.

— O să încerc să țin pasul cu ea, am spus. Dacă nu reușesc, la zece și un sfert o să fie cu grupul primarului lângă roata lui Ferris, iar după prânz o să meargă în centru, acolo unde se țin marile

întruniri din timpul expoziției, în clădirea care acum aparține Institutului de Artă.

— Corect, a zis Connor. Se numea Clădirea Auxiliară. Dar asta ar însemna să folosești sistemul de transport în comun din Chicago. Știu că ai citit însemnările CRONOS despre acea epocă, dar m-aș simți mult mai bine dacă ai rămâne în apropierea unui punct stabil. În caz că se îngroașă gluma, poți să te întorci aici și să mai încerci o dată.

Avea dreptate. Ne permiteam să aruncăm zarurile de mai multe ori. Dacă o pierdeam complet din ochi pe Katherine și nu mai izbuteam s-o găsesc, puteam oricând să revin la punctul stabil și să mai fac o încercare. Totuși, un al doilea salt ar fi însemnat mai multe versiuni ale mele care să hoinărească prin târg, ceea ce ar fi complicat situația. Oricum, intuiția îmi spunea că n-ar fi fost bine să mă lungesc prea mult cu îndeplinirea sarcinii, iar Connor și Trey erau de aceeași părere. Locuința lui Katherine se afla sub relativa ocrotire a unui sistem de alarmă, însă noi n-aveam absolut nicio armă. Oricât de mult aș fi detestat pistoalele, nu era teribil de liniștitor faptul că Simon și cine știe ce alți protejați de-ai lui Saul umblau înarmați, iar noi nu. Și, după cum remarcase tatăl lui Trey, cyriștii aveau prieteni de rang înalt.

Eu și Connor ne-am petrecut cea mai mare parte a dimineții trecând în revistă însemnările făcute de Katherine în legătură cu saltul din 28 octombrie și adunând toate detaliile posibile despre hotelul la care stătuse ori despre itinerarul ei din respectiva călătorie. Până să sosească Trey, am fost nevoiți să ne dăm bătuți într-o singură privință: bunica mea nu specificase numele hotelului, ci doar că se afla în apropierea târgului. În timpul primei călătorii cu aceleași date, ea locuise la Palmer House, dar informația nu ne era de mare ajutor, din moment ce ținteam o versiune ulterioară a lui Katherine. Mai existau și alte informații pe care mi-ar fi plăcut să le aflu și m-am dojenit în sinea mea

pentru că nu pusesem unele întrebări absolut firești atunci când bunica era prin preajmă, ca să-mi răspundă.

În timp ce ciuguleam din sandvișul cu pastramă, mi-am dat seama că aș fi putut să sar pur și simplu în ziua precedentă, ca să discut cu Katherine, dar Connor mi-a respins planul.

— Poți să-mi spui sincer că n-o s-o previi? m-a întrebat. Că n-o să faci ceva prin care să te asiguri că nu iese pe ușă când Simon pune mâna pe tine?

M-am gândit să mint, dar până la urmă am ales adevărul.

— Nu, Connor… dar ce importanță are? De ce n-ar trebui s-o previn? Ori să mă previn pe mine să nu ies din casă? Nu-i ca și cum asta ar fi o versiune așa minunată a realității, încât n-ar putea să suporte mici modificări, iar eu sunt gata să-mi asum riscul câtorva amintiri nesincronizate.

Connor a scuturat furios din cap.

— De ce naiba crezi că m-a trimis sus, Kate? Prioritatea noastră trebuie să fie protejarea ta. Indiferent ce s-ar întâmpla. Oricât de sfâșietor a fost s-o văd pe Katherine dispărând, măcar știam că era ceva reversibil… mă rog, am știut că era reversibil odată ce-ai intrat *tu* pe ușă, a continuat el, înmuindu-și glasul. Tocmai asta vreau să zic. Să presupunem că împiedicăm cele petrecute ieri. E aproape o certitudine că ei pur și simplu o să atace casa cu altă ocazie. Dacă schimbăm ceva, iar Katherine supraviețuiește, dar tu nu… ei bine, fără tine nu mai avem niciun atu, Kate. Atunci Katherine moare, Rand câștigă, și nu ne rămâne decât să stăm cu mâinile în sân, uitându-ne la ce face el din lumea asta.

Nu știam precis ce însemna un atu, însă Trey dădea din cap în semn de încuviințare.

— OK, asta explică de ce i-a dat lui Simon medalionul, deși, în mod clar, mă văzuse venind cu mașina. Exista totuși riscul ca individul să-ți smulgă cheia CRONOS înainte să ajung la el.

Katherine a tras de timp, astfel încât Connor să extindă bariera.

— Și astfel încât tu să pui mâna pe o armă, deși nu sunt sigur că și-a dat seama, a adăugat Connor. Sper doar că, în momentul ăsta, ticălosul ăla jegos se tăvălește de durere.

∞

Aranjamentul floral trimis de tatăl lui Trey a sosit mai târziu în acea după-amiază. Era superb: crini albi, trandafiri lila, petale purpurii de alstroemeria și buchețele de floarea-miresei. Nădăjduiam ca bunica să-l vadă până la urmă și mă bucuram că, cel puțin în acea casă, urma să existe ceva care să amintească de relația dintre mine și Trey. Chiar dacă fiecare suvenir avea să mă doară al naibii de tare, tot mi se părea o situație mai bună decât cea care-l aștepta pe el: absolut nicio amintire.

Florile au fost urmate, la câteva minute distanță, de livrarea unei uriașe cutii pentru pălării. Conținea o destul de elaborată bonetă verde, de care mi-ar cam fi plăcut să mă lipsesc în călătorie. Așadar, cu ultima piesă a costumului la îndemână, am fixat categoric momentul plecării la ora șase seara și am început toți trei să facem ultimele pregătiri pentru salt.

O umbrelă de soare verde smarald stătea întinsă pe pat, lângă geanta neagră pe care Katherine o luase cu sine în ultima expediție CRONOS. Aceasta din urmă era cu vreo patruzeci de ani în urma modei din 1893, însă trebuia să ne mulțumim cu ea, căci conținea mai multe buzunare ascunse, care aveau să-mi prindă bine. Nu puteam să-mi iau nicio valiză, deoarece urma să aterizez în incinta expoziției, iar acolo nu se găsea niciun hotel. Așa se face că-mi umplusem până la refuz geanta cu banii de cheltuială (numai monede emise înainte de 1893, visul oricărui numismat), un jurnal, o veche hartă a expoziției, o perie de păr, o periuță și un tub cu pastă de dinți, o micuță trusă de prim

ajutor, o ploscă pentru apă și patru batoane energizante.

Connor, care se molipsise de la Katherine, s-a împotrivit să iau câteva dintre obiectele aflate în geantă, remarcând, pe bună dreptate, că nu se potriveau din punct de vedere istoric. Însă aceea nu era o misiune de cercetare obișnuită, și poate că nu aveam să-mi permit să stau ore în șir la coadă pentru ceva de mâncat ori de băut. Tăiasem în pătrate mai multe pungi de la Whole Foods, astfel încât să împachetez batoanele energizante în hârtie simplă, de culoare maro. Probabil că aveau să se întărească, dar măcar nu riscam să mor de foame. Iar dacă aveam să fiu nevoită să rămân peste noapte, atunci nu intenționam să plec fără o periuță de dinți, chiar dacă respectiva periuță *era* făcută din plastic roz sclipitor.

La ora cinci și câteva minute, am intrat în baie ca să-mi îmbrac lenjeria intimă. Trey mă aștepta afară, pentru a mă ajuta să-mi leg corsetul. Când m-am întors în dormitor, mă simțeam oarecum stânjenită, deși pantalonii scurți și maiourile cu care mă îmbrăcam de obicei lăsau mult mai multe la vedere decât metrii de mătase albă și dantelă în care eram înfofolită acum.

Trey a ridicat admirativ din sprânceană și, zâmbind, m-a luat de umeri, apoi m-a răsucit, ca să se apuce de tras șireturile corsetului. El nu m-a strâns așa de tare cum o făcuse Katherine, dar mi s-a părut suficient cât să intru în rochie. Când a terminat cu legatul, mi-a săltat părul, mi l-a împins peste umăr și și-a lipit buzele de ceafa mea, după care a mai adăugat alte câteva sărutări blânde de-a lungul spatelui, până când s-a oprit la marginea din dantelă a cămășuței brodate. Răsuflarea lui caldă îmi dezmierda pielea și a trebuit să-mi încordez genunchii, ca să nu mă topesc și să mă transform într-o băltoacă pe dușumea.

— Promite-mi, a spus Trey foarte încet, în vreme ce mă întorcea cu fața spre el, că, într-o

bună zi, o să am plăcerea de a-ți dezlega drăcia asta. Înțeleg de ce nu te bucură prea tare, dar se pot aduce niște argumente în favoarea deschiderii foarte lente a unui cadou.

I-am surâs, ridicând spre el o privire plină de speranță.

— Ai putea să-l dezlegi acum?

— Nu se poate, frumoaso, a răspuns el, scuturând din cap. S-a așezat pe marginea patului și m-a tras în poala lui. Ai o treabă de făcut. În primul rând, să te ții departe de străinii înalți și bruneți de la expoziție, mai ales de ăia care călătoresc în timp!

Aluzia voalată la Kiernan m-a făcut să mă îmbujorez puțin, însă am dat din cap în semn de încuviințare.

— Aș prefera să te ții departe și de tipul care conducea hotelul din cadrul Expoziției Mondiale.

— În privința asta să n-ai nicio grijă, i-am răspuns. O să fiu suficient de prinsă cu încercarea de a preveni o crimă și fără să mă mai ocup de un ucigaș în serie. Dacă *trebuie* să rămân peste noapte, o să-i urmez exemplul lui Katherine și o să iau un taxi până la Palmer House.

— OK. Mai departe: o salvezi pe Katherine și te întorci direct aici. Și, în final, *mă găsești pe mine.* N-ar trebui să-ți vină prea greu, chiar dacă n-o să mai fiu la Briar Hill.

Mi-am înghițit lacrimile care-mi ardeau ochii.

— N-o să mai conteze, Trey. Tu n-o să mă recunoști.

— Corect, a zis el, afișând apoi un zâmbet larg.

— Atunci de ce zâmbești?

— Fiindcă știu ceva ce tu nu știi.

— Și anume ce?

Buzele mi-au tresărit, atât din pricina trimiterii la *File de poveste*, cât și a faptului că picasem drept în plasa glumei lui.

— *Știu* deja că nu ești stângaci.

— La asta se reduce, a continuat el, și surâsul i s-a mai stins, dar fără să-i dispară complet din privire. M-am gândit destul de mult la săptămânile care au trecut de când ne-am cunoscut și sunt aproape convins că m-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-ai trezit din leșin, pe podeaua clasei, la ora de trigonometrie. Deci are într-adevăr vreo însemnătate? Tu fă ce ai de făcut în 1893 (nici măcar nu iau în calcul posibilitatea să dai greș, fiindcă nu va fi cazul) și pe urmă *găsește-mă*!

— Și mai exact ce-ar trebui să fac, odată ce te găsesc, Trey Coleman?

El a izbucnit în râs.

— Să nu spui nimic. Sau să zici „am greșit clasa”, cum ai făcut prima oară. Vorbele tale n-o să aibă nici cea mai mică importanță. Zâmbește-mi, răstoarnă-mă pe spate cu una dintre grozavele tale mișcări ninja și, după aia, sărută-mă. Chiar dacă o să uit absolut tot ce ține de tine, sunt băiat, Kate! Crede-mă, n-o să te resping!

— Poate că nu… dar o să mă crezi nebună.

Trey a strâns din umeri și m-a sărutat pe nas.

— Și în prima zi te-am crezut nebună, însă tot aici sunt, nu?

Nu puteam să-l contrazic, și chiar dacă aș fi avut un argument valabil, nu suportam gândul de a-i răpi acel licăr de speranță din privire.

Medalionul CRONOS de rezervă scânteia, albastru și luminos, pe noptieră. Mi l-am îndesat în tainicul buzunar căptușit de la poalele juponului, după care Trey m-a ajutat să-mi îmbrac rochia verde și să-mi încalț ghetele enervante. Împreună cu el, am reușit până și să-mi strâng părul într-un coc îngrijit, dacă nu împodobit, peste care mi-am potrivit boneta.

Mi se părea că arătam ridicol. Trey, desigur, mi-a zis că-mi vine perfect, deși ceva din ochii lui îmi sugera că încă mă vedea în corsetul și jupoanele albe pe care știa că le port dedesubt. Mi-a prins la încheietură brățara pe care o primisem de la

Katherine. Pandantivul se asorta perfect cu rochia, mătasea verde și dantela de culoarea fildeșului, oglindind nuanțele jadului și ale perlelor ce formau clepsidra.

Când am coborât, Connor se afla în bucătărie. Pe parcursul zilei, se arătase tot mai neliniștit în privința întregii călătorii și, judecând după expresia cu care ne-a întâmpinat, am bănuit că avea de bifat o listă plină de îngrijorări ivite în ultimul moment. Totuși, s-a uitat la ținuta mea și a dat o dată din cap, dând de înțeles că trecusem cu brio de inspecție. Apoi s-a întors spre Trey.

— Te deranjează dacă discut cu Kate… între patru ochi? Doar un moment? Nu-mi face plăcere să-ți cer asta, dar…

Trey a scuturat din cap, cu toate că părea puțin îngrijorat.

— Nicio problemă, Connor. Daphne e în curte. O să ne jucăm un timp cu *frisbee*-ul.

S-a aplecat și m-a sărutat repede pe obraz, după care a ieșit pe ușa din spate. Connor l-a privit cum se îndepărtează.

— Pare în toane mai bune decât aseară.

— Cred că da. Ce s-a întâmplat?

El nu mi-a răspuns pe loc. Nu știu dacă se aștepta la vreo mărturisire intimă în legătură cu motivul pentru care starea lui Trey se îmbunătățise, însă eu m-am mulțumit să ridic din sprânceană și să aștept până când, în sfârșit, a început să vorbească.

— Nu ești obligată să faci treaba asta, Kate. O să găsim o altă cale. Îți asumi un risc îngrozitor, pur și simplu nu mi se pare… corect să te las să pleci.

I-am zâmbit și m-am dus la ibricul cu cafea. Încă era cald, așa că mi-am turnat într-o cană ce mai rămăsese.

— Dacă aveai de gând să faci pe protectorul cu mine, Connor, n-ai fi putut să începi înainte să-mi

închei ghetele astea oribile? Și să-mi strâng părul? Și…

— Vorbesc serios, Kate.

M-am așezat lângă el și l-am strâns de mână.

— Știu, Connor. Dar, zău, ce variante avem? Nu sunt gata să renunț la toată familia mea.

El a făcut semn din cap către curtea din spate.

— Și cu Trey cum rămâne? E destul de evident ce simți, Kate. Iar el s-a îndrăgostit până peste urechi de tine încă din prima zi în care l-ai târât pe ușă. Ești gata să renunți la el?

După ce-mi petrecusem o jumătate de zi plângând sau luptându-mă cu lacrimile, n-am fost câtuși de puțin surprinsă când le-am simțit reapărând.

— Încă o dată: am de ales, Connor? Și poate că Trey are dreptate. S-a convins singur că schimbarea cronologiei nu contează, că o să-l găsesc și o să fim împreună. Doar că eu o să am câteva amintiri în plus față de el.

— Nu încerc să-ți îngreunez situația, Kate, numai că… S-a întrerupt și a lăsat ochii în jos, spre masă, în timp ce săpa cu unghia un șanț în lemnul de pe margine. Katherine ți-a spus despre copiii mei?

Am dat din cap.

— Mereu mi-am dorit să fi știut ce avea să urmeze. Chiar dacă n-aș fi putut să împiedic, m-aș fi pregătit, mi-aș fi luat rămas-bun, înțelegi? Mi-a zâmbit trist. Dar n-am avut posibilitatea asta. A oftat și a scos un plic din buzunar. Să nu te înfurii pe Trey, el n-a făcut decât să-i dea adresa, nici măcar n-a aflat de scrisoare. A fost decizia lui Katherine să nu ți-o arate, spunea că nu vede niciun rost să te necăjească. Probabil că avea dreptate, dar… poate s-ar cuveni să știi… A împins scrisoarea către mine.

Era bătută la mașină, dar am recunoscut imediat semnătura de la final.

Kate,

Am reținut denumirea Briar Hill din legitimația pe care mi-ai arătat-o. Nu-mi aminteam numele de familie al prietenului tău, dar, din fericire, nu există decât un Trey în tot liceul, iar unul dintre profesorii de matematică de acolo l-a găsit pentru mine. Trey mi-a dat adresa ta, însă mi-a spus cât se poate de limpede că aș face bine să nu te rănesc din nou.

N-am vrut niciodată să te rănesc, Kate. Sper că poți să-mi înțelegi reacția. O mare parte din ceea ce mi-ai spus pare imposibil de crezut, dar sunt convins că ești fiica mea sau, cel puțin, fiica pe care aș fi avut-o, dacă aș fi întâlnit-o vreodată pe mama ta.

Dacă hotărăști că locul tău e în versiunea asta a realității, te rog, sună-mă! Ai nevoie de ajutor? Îți trebuie bani sau o locuință? Vreau să te cunosc… am putea să fim măcar prieteni?

Te rog, dă-mi un telefon! Sau scrie-mi. Nu știu ce explicații am să le dau lui Emily sau băieților, dar găsim noi o cale de rezolvare.

Când am ajuns la sfârșit, lacrimile îmi curgeau șiroaie pe chip. În josul foii, se vedea că începuse să semneze cu „Harry”, dar tăiase. În schimb, adăugase aceeași iscălitură pe care o zărisem la finalul oricărei felicitări, cărți poștale sau scrisori pe care mi-o adresase vreodată: „Tata”.

Connor avea un aer stânjenit.

— Îmi pare rău, Kate. Poate că n-a fost o idee bună să ți-o arăt… eu doar…

L-am auzit pe Trey râzând în curte și spunându-i lui Daphne că prinsese bine discul. O parte din

mine voia să considere scrisoarea o prevestire, un semn că ar trebui să mă răzgândesc. Dar am refuzat.

— Nu, Connor, ai făcut bine că mi-ai arătat-o. Mulțumesc. Mă simt bine având convingerea că tata e un om bun în orice variantă a realității. Cam știam asta deja (îmi dădusem seama că nu încerca să mă rănească), dar e plăcut să văd că vrea… să-mi fie alături, măcar atât cât poate. M-am lăsat pe spătarul scaunului și am clătinat din cap. Dar scrisoarea asta nu schimbă nimic, Connor. Suntem amândoi conștienți de asta. Chiar dacă Saul ar bate în retragere și nu s-ar mai strădui să mă omoare, tot ar trebui să port un medalion de fiecare dată când ies pe ușă. Tu, la fel. Mama tot n-ar exista, nici Katherine… nici copiii tăi. Iar Harry tot n-ar fi tatăl *meu.* Părintele meu biologic, da, dar nu *tata.* Eu am păstrat toate amintirile, el însă…

Connor a aruncat o privire spre ușă, pe urmă și-a lăsat-o repede în jos, fixând-o pe pantofi. N-a spus nimic, dar i-am înțeles șirul gândurilor: același lucru avea să fie valabil și pentru relația mea cu Trey.

— Știu, Connor, dar am stat o lună cu Trey și aproape șaptesprezece ani cu tata. Iar Trey pare convins că nu trebuie decât să-l sărut și o să redevenim ca prin farmec… *noi.*

— Ca un Făt-Frumos în varianta feminină, presupun? Mi-a zâmbit cu jumătate de gură. Singura problemă e că *tu* pari mai puțin convinsă în privința asta decât el.

— Da, dar spunându-i n-o să ușurez situația niciunuia din noi, nu?

M-am uitat la ceas. Șase fără un sfert. Termenul-limită stabilit pentru ora șase era, în mod evident, flexibil. Aveam să sosesc în zorii zilei de 28 octombrie 1893, indiferent la ce oră se întâmpla să plec din bibliotecă, însă, cu fiecare minut în care așteptam, creștea probabilitatea să-mi pierd curajul.

— Ne vedem în bibliotecă peste zece minute, bine? I-am aruncat un surâs nesigur și am ieșit pe ușa din spate, ascunzându-mi scrisoarea în buzunar.

Trey stătea cu spatele la mine, așezat pe zidul scund din piatră care înconjura curtea. Daphne era întinsă la picioarele lui, rozând fericită marginea discului ei verde neon. Soarele de după-amiază târzie coborâse pe cer și, în combinație cu cele câteva lacrimi rămase în ochii mei, îl învăluia pe Trey într-un nimb auriu. Am rămas pe loc preț de câteva clipe, doar uitându-mă la el, vrând să cimentez acea amintire. Trey s-a întors și mi-a zâmbit, moment în care am fost nevoită să-mi stăpânesc un nou val de lacrimi.

M-am aplecat și am chemat-o pe Daphne, ca să întârzii astfel momentul în care aveam să-mi ridic privirea spre Trey.

— Să ai un timp grijă de Connor în locul meu, bine, fetițo? Eu mă duc s-o aduc pe Katherine.

Cuvintele de rămas-bun erau mai degrabă pentru mine decât pentru cățelușă, fiindcă, din punctul ei de vedere, dacă totul decurgea conform planului, nu aveam să lipsesc decât vreo câteva minute. Daphne și-a săltat capul și mi-a adulmecat obrajii, acolo unde curseseră lacrimile, apoi m-a lins ușor, înainte de a se întoarce la rosul jucăriei.

— Despre ce-a fost vorba? m-a întrebat Trey, arătând cu capul spre bucătărie.

M-am așezat lângă el și am scos scrisoarea din buzunar. Când a terminat de citit, a dat să-mi spună ceva, dar i-am zâmbit blând și am scuturat din cap.

— E-n regulă, Trey. Mă bucur că am citit-o, deși regret în continuare că i-am tulburat viața. Părea tare fericit acolo. Dar, știi, și cu Sara e fericit. Și cu mine.

L-am luat de mână și mi-am împletit degetele cu ale lui.

— Și habar n-avem cum funcționează toate astea. Katherine spunea că până și în epoca ei exista o uriașă dezbatere în care se punea întrebarea dacă o schimbare ar crea pur și simplu o nouă înșiruire de evenimente… dacă pot exista o infinitate de versiuni ale realității, toate coexistând în planuri separate. Ea zicea că, poate, și realitatea asta o să continue cumva, iar o versiune a tatii o să rămână…

— Nu! m-a întrerupt Trey, pe un ton ferm. Nu! Nu cred asta. Versiunea actuală *se termină.*

Mi-am dat seama, cu o strângere de inimă, că deși teoria planurilor infinite mie îmi suna destul de bine (din moment ce versiunea actuală a tatii și cei doi frățiori vitregi ai mei puteau să-și continue, într-un fel cosmic, existența), din perspectiva lui Trey, ea avea o cu totul altă semnificație.

Prietenul meu a scuturat din cap și m-a strâns cu putere de mână.

— Nu vreau o infinitate de vieți pe diferite planuri, dacă, fie și într-una singură dintre ele, nu sunt cu tine. Tu te întorci în timp ca să repari realitatea *asta,* să îndrepți lucrurile, astfel încât să putem rămâne împreună. Și *o să fie* bine. Estella îmi spune mereu că îți trebuie credință ca să treci prin viață. Nu sunt sigur că am acel soi de credință la care se referă ea, dar cred în tine. În noi. M-a ridicat în picioare și m-a ținut la câțiva centimetri distanță, având o sclipire poznașă în privire. Ce i-a zis Westley lui Buttercup? „Asta-i dragoste adevărată… crezi că se întâmplă în fiecare zi?”

— Mi-aș dori numai să poți veni cu mine în această Mlaștină a Focului.

— Și eu, a recunoscut Trey. Dar o să reușești. Știu că poți!

Optimismul i s-a clătinat un pic când ne-am luat ultimul rămas-bun, în fața ușii de la intrare. M-a sărutat cu lacrimi în ochi.

— Te iubesc, Kate. Doar să mă găsești, OK? Și a plecat.

Mi-am lipit fruntea de ușă, pe jumătate sperând că el o s-o deschidă și o să-mi ofere un pretext pentru a mă răzgândi. După câteva clipe, i-am auzit mașina pornind și îndepărtându-se. Connor a venit în spatele meu și m-a strâns de umeri.

— Hai, fetițo! Dacă tot e să facem treaba asta, mai bine să-i dăm drumul!

I-am răspuns cu un zâmbet șovăielnic.

— Îți vine ușor să vorbești! La două minute după ce plec, o să știi dacă am reușit. Eu sunt aia care va trebui s-o fugărească toată ziulica pe Katherine prin Chicago.

— Știi c-aș face schimb de locuri…, a început el.

— Știu, Connor. Te tachinam doar. Mai pregătită decât acum n-o să fiu niciodată…

Așadar, fix la ora 5:58 după-amiaza, eram în bibliotecă, ținându-mi într-o mână geanta și umbrela de soare, iar în cealaltă, cheia CRONOS. Daphne lătra jos, în bucătărie, probabil la dușmanca ei de moarte, veverița, iar Trey se afla în mașină, în drum spre casă. Connor stătea înaintea mea, părând gata-gata să se răzgândească iar și să-mi propună găsirea unei alte soluții. M-am aplecat, l-am sărutat pe obraz, apoi, fără să mai stau pe gânduri, am stabilit destinația și am închis ochii.

18.

Când am redeschis ochii, mă uitam la cerul senin al dimineții și simțeam pe față fiorii reci ai unei adieri proaspete de octombrie. Mă obișnuisem cu imaginea frunzișului bogat din punctul stabil, de când urmăream locul prin intermediul jurnalului, dar m-a cam speriat declanșarea celorlalte simțuri. Insula în sine era tăcută, cu excepția păsărilor și a insectelor care bâzâiau. Din depărtare, auzeam zumzetul monoton al unei mulțimi. Am perceput o aromă slabă de alune prăjite și, dintr-un loc aflat mult mai aproape, inconfundabilul iz de noroi.

Ora locală era 8:03 dimineața, la un minut după sosirea lui Katherine și a lui Saul. Expoziția își deschisese porțile la opt, deci încă era prea devreme pentru ca pietonii să-și croiască drum spre Wooded Island, aflată aproape de centrul terenului. M-am uitat repede împrejur. Un puști brunet, poate de șapte sau opt ani, mătura energic trotuarul din fața unei cabane rustice, iar un pic mai departe, în dreapta, se zăreau îndepărtându-se siluetele lui Saul și Katherine.

De fiecare dată când le privisem aterizarea cu ajutorul medalionului, văzusem cum Saul o apucă pe Katherine de braț, ca s-o ajute să urce pe micul deal ce le servea drept acoperire pentru brusca apariție pe insulă. Gestul îmi păruse o galanterie inutilă, însă acum îmi dădeam seama că, din cauza pământului mustind de apă, în combinație cu hainele categoric incomode, avea să-mi fie mai greu decât crezusem ca să ajung pe trotuar.

Oftând, mi-am băgat cheia CRONOS în buzunarul ascuns sub corsajul rochiei. Cu o mână, mi-am ridicat fusta cea lungă, iar cu cealaltă mi-am folosit umbrela strânsă drept proptea, pentru a mă sălta pe pantă. Terenul nu era atât de compact pe cât părea, așa că vârful umbrelei de soare s-a

afundat cale de vreo cincisprezece centimetri în solul moale și umed, plin de frunze putrezite, făcându-mă să-mi pierd echilibrul. M-am corectat și am reușit (cu mare greutate) să nu cad în nas, însă am făcut atât de mult zgomot, încât i-am atras atenția puștiului care mătura în fața cabanei.

Acum umbrela mi se mânjise cu noroi negru, iar mănușile îmi erau distruse. Praful se alesese din păstrarea unei înfățișări demne de o lady. Mi-am dat jos mănușile și le-am îndesat în geantă, apoi am scuturat cât am putut de bine țărâna și frunzele de pe umbrelă, înainte s-o deschid cu mâinile tremurânde.

Tremurul mâinilor îmi amintea de singura dată când urcasem pe o scenă, în timpul unei piese de teatru jucate de cei dintr-a cincea. Pe atunci mă cuprinsese o frică disperată că se va înălța cortina, că zeci de ochi vor fi ațintiți asupra mea, iar eu îmi voi uita cele două replici foarte scurte. Chiar dacă, în prezent, singurii ochi ațintiți asupra mea erau ai băiatului din fața cabanei, trăiam același sentiment. Am inspirat adânc de câteva ori, ca să mă liniștesc, și i-am aruncat copilului o privire arogantă, care speram să-i dea de înțeles că trebuie să-și vadă de ale lui. M-am întors ca să-i urmez pe Saul și pe Katherine, aflați acum pe podul ce traversa laguna, pentru a face legătura între Wooded Island și expoziția principală.

Continuam să-i văd bine pe măsură ce mă apropiam de pod. Saul domina silueta măruntă a bunicii mele, îmbrăcată în rochia ei gri și având pe cap pălăria mov, cu pană de culoarea levănțicii. Arătau întocmai cum mi-i aminteam din multele dăți în care îi urmărisem prin intermediul medalionului.

Am grăbit pasul, nădăjduind încă să mă țin de planul A și să nu-i scap din ochi. Nu era absolut necesar. Cei doi trebuiau să ajungă la roata lui Ferris în jurul orei zece și un sfert, iar dacă, dintr-un motiv sau altul, aveam să eșuez, puteam

oricând să le iau urma în centru, acolo unde Katherine urma să fie singură mai toată după-amiaza. Dar, deși versiunea din fața mea era cu o jumătate de secol mai tânără decât bunica pe care o cunoșteam și care habar n-avea cine eram, știam că m-aș fi simțit mult mai în largul meu dacă acea caraghioasă pană de culoarea levănțicii ar fi rămas la vedere.

Însă planul A fusese în pericol de la bun început. Urcușul meu lipsit de grație până pe trotuar mă lăsase în spatele lui Saul și Katherine mai mult decât intenționasem. Mergând repede, mi-ar fi trebuit doar câteva minute ca să-i prind din urmă, dar se iveau necazuri, literalmente, la orizont. Deși ei erau singurii oameni care se îndepărtau de insulă, la vreo cincizeci de metri înaintea lor se găseau miile de persoane sosite pe aleea obișnuită ce ducea la intrarea din Sixty-Seventh Street. Mulțimile se strângeau împrejurul diverselor clădiri dinaintea noastră, iar dacă cei doi nu coteau la dreapta ori la stânga, pentru a merge pe marginea lagunei ce înconjura Wooded Island, aveau să fie înghițiți de gloată, înainte să pot eu parcurge distanța dintre noi.

Colac peste pupăză, am auzit pe cineva alergând după mine pe pod. Mi-am aruncat privirea peste umăr și am observat că era băiețelul de la cabană.

— V-a căzut asta pe insulă, don'șoară! a spus el, cu răsuflarea tăiată.

Într-o mână murdară ținea un plic împăturit, iar în cealaltă, o cârpă.

— Și tre' să mă lăsați să vă ajut cu umbrelu' cela. Dacă lăsați noroiu' să stea, o să strice materialu'.

Am recunoscut imediat plicul și inima mi s-a suit în gât. Era scrisoarea tatii, pe care o băgasem fără să mă gândesc în buzunarul de la spate, după ce Trey o terminase de citit. Probabil că-mi căzuse când mă poticnisem pe deal.

Hârtia fusese înghesuită un pic cam neglijent înapoi în plic și bănuiam că ochii iscoditori pe care-i aveam în față se uitaseră, măcar în treacăt, pe ea. Totuși, puțin probabil să fi apucat s-o citească pe îndelete în fuga lui peste pod, iar asta presupunând că un puști de vârsta lui știa să citească în epoca respectivă. Ștampila poștei se vedea clar pe plic, dar, cu siguranță, dacă ar fi observat data, ar fi crezut că-i o greșeală, nu?

Băiatul a întins mâna în care ținea scrisoarea, pentru a-mi trage în jos umbrela și a-i șterge pata neagră din vârf. I-am lăsat umbrela și am luat plicul, pe care l-am ascuns iute în geantă.

— Mulțumesc. N-aș fi vrut s-o pierd…

Am început să scotocesc prin portmoneul din geantă, încercând să hotărăsc ce sumă ar fi fost nimerită pentru un bacșiș.

— Interesant timbru! a zis el. Tre' să fi venit de tare departe, ca să vă coste patrușpatru de cenți doar ca să trimiteți o scrisoare. Și n-am mai văz't niciodată așa un timbru, cu tigru pe el. Arată ca tigrii ăia de-i au în Midway, și vopseaua de pe el e tare lucioasă și colorată. Îmi închipui că nu puteți să mă lăsați să-l păstrez pentru colecția mea?

Am scuturat din cap, uitându-mă înapoi către pod. Katherine aproape că dispăruse.

— Îmi pare foarte rău, dar și sora mea colecționează timbre, iar ăsta-i de la tatăl nostru, așa că e deja pus deoparte…

Puștiul a terminat de șters umbrela (nu pot spune că se observa vreo îmbunătățire, în afara faptului că mizeria fusese puțin întinsă), apoi mi-a înapoiat-o, ridicând din umeri.

— Nu-i nimic, don'șoară. Doar că-i tare neobișnuit, așa că m-am gândit…

— Poftim! am spus, adresându-i cel mai frumos zâmbet al meu. Ia asta: o răsplată pentru că mi-ai adus înapoi scrisoarea și ceva pentru deranjul tău. I-am dat o monedă de o jumătate de dolar, sperând ca ea să-i poată abate atenția de la timbru. Dar

acum chiar trebuie să plec. Sunt în mare întârziere. Din nou, îți mulțumesc!

Ochii lui negri s-au făcut foarte mari și mi-am dat seama că era posibil să mă fi arătat un pic *prea* generoasă. În mod evident, cinci sau zece cenți ar fi fost, de fapt, suficienți. Făcând socoteala în minte, îi dădusem echivalentul unui bacșiș de doisprezece dolari în lumea modernă.

— Nu, don'șoară. *Io* vă mulțumesc! a zis el, băgând moneda în buzunar și luându-se după mine. Ce-aveți de gând să vedeți întâi? Aveți o hartă? Dacă nu…

A scormonit în buzunar și a scos la iveală o hartă unsuroasă a expoziției, care fusese împăturită și despăturită de multe ori, fiind clar că spera să mai poată stoarce un dolar sau doi de la fata cea bogată, înainte ca ea să-i scape.

— Nu, mulțumesc, am una aici, i-am răspuns, mărind un pic viteza.

Mi-am tras afară din geantă copia cu aspect oficial a hărții lui Rand McNally și mi-am lungit gâtul, ca să aflu dacă pana lui Katherine se mai zărea. Se zărea, la doar câțiva metri distanță de locul unde începea mulțimea.

Puștiul continua să țină pasul cu mine.

— N-ar fi cazul să te întorci la muncă? l-am întrebat, deși mi se părea oarecum ciudat să-i spun asta unui copil care trebuia să fie cam în clasa a treia.

— Nu. Am terminat pe ziua de azi. Și tre' să fiu la slujba ailaltă abia mai târziu. A luat-o puțin înainte, după care s-a întors spre mine, mergând mai departe cu spatele. Hărțile alea nu-i bune de nimic, să știți. Juma' din ele a fost scrise când nici nu se terminase târgu' de făcut, ca să poa' să le tipărească la vreme, și unele expoziții s-a mutat. Ce vă trebe e un *ghid.* Oricum, o tânără don'șoară respectabilă ca 'mneavoastră nu s-ar cădea să umble prin târg fără însoțitor.

Am ridicat din sprânceană spre el.

— Am văzut o mulțime de femei făcând turul expoziției fără să fie însoțite de un bărbat.

— Păi, ’mpreună, da! a recunoscut el. Dar nu prea umblă singure-singurele, nu? Po’ să fiu io ghidul ’mneavoastră. Am făcut-o deja de nouă ori, odată pentru un grup de cocoane venite tocma’ de la Londra. Știu totu’ despre târg, fiin’că tata meu a muncit aici tot timpul cât s-a construit.

A făcut o pauză, pe urmă a tras adânc aer în piept.

— Pentru doi dolari po’ să vă arăt tot ce merită văz’t aici și cum să ocoliți gloata și… (s-a îmbujorat) unde-i ieșitoarele pentru dame, și tot soiu’ de chestii d-astea…

Am dat să întreb ce era o ieșitoare, dar apoi m-am gândit la roșeața lui și am pus lucrurile cap la cap.

— Deci ce ziceți, don’șoară? a urmat el în grabă. Nu trebe să vă duceți singură de colo-colo. Unele locuri nu-i sigure pen’ca o don’șoară tânără să fie acolo. E lume rea aici, ar putea să înșele o fată singură, să știți.

Ajunseserăm pe mijlocul bulevardului dintre Clădirea Mineritului și Clădirea Electricității. Domul auriu al Clădirii Administrative se afla drept înainte, însă pana de culoarea levănțicii nu se vedea pe nicăieri.

Oftând, m-am uitat în jur și mi-am dat seama că băiatul avusese dreptate: existau o grămadă de femei în grupuri, sau chiar două câte două, însă nici măcar una neînsoțită. Trebuia să recunosc că, probabil, aș fi atras mai puțin atenția dacă n-aș fi fost singură.

Mai era și faptul că puștiul îmi văzuse scrisoarea. Tot nu știam precis cât citise din ea, așadar am hotărât că ar fi fost logic să nu-l scap din ochi și de sub control, până când aveam să ies de acolo. În plus, era destul de limpede că promisiunea unor bani în plus avea să-l țină prin preajmă.

Băiatul și-a dat seama că stăteam pe gânduri, prin urmare a rămas tăcut, drept ca un băț, cu mâinile la spate: un soldățel nespălat, gata de inspecție. Totuși, părea a-i fi greu să stea complet nemișcat, mai ales când în joc era o tranzacție atât de importantă, așa că se tot sălta pe vârfurile picioarelor, precum un băț pogo.

— Credeam că trebuie să te duci la o altă slujbă.

— Nu pân' *mult* mai târziu, a răspuns, scuturând din cap. Și doar ca s-o ajut pe mămica mea la stand în seara asta, da' ea vrea să muncesc în altă parte, dacă po' s-aduc un bănuț în plus. E greu de când tata meu…

A murit? A plecat? Nu și-a terminat fraza, iar chipul i s-a întunecat în timp ce vorbea, așa că am decis să nu insist. Era slăbuț, avea hainele roase de la atâta purtat și am bănuit că judeca absolut corect când spunea că mama lui s-ar fi bucurat de câțiva dolari în plus pentru acea săptămână. Pe deasupra, părea foarte isteț, lucru care avea și părți bune, și părți proaste, dat fiind că aflase mai multe decât aș fi vrut despre sosirea mea. În ochii lui negri se citea o oarecare șiretenie, însă chipul îi era sincer și deschis.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

— Păi, lu' tata meu i se zicea Mick, și mie, Mickey Ăla Micu, fiin'că noi s'tem irlandezi și astea. Numa că el s-a dus acu' și io nu mai sunt așa mic, deci po' să-mi zici doar Mick.

— OK, Mick, câți ani ai?

— Doișpe ani, don'șoară, mi-a răspuns, fără să stea pe gânduri.

Am ridicat cu scepticism din sprânceană.

— Câți ani ai *de fapt*? N-o să refuz să te angajez din cauza vârstei. Vreau doar să știu.

— Aproape nouă, a spus băiatul.

— Mai încearcă.

— Nu, zău! Fac nouă-n august, a insistat el.

Dat fiind că eram în octombrie, acel „aproape nouă" părea tras de păr până la limita ruperii, dar

cel puțin era o vârstă plauzibilă. Am încercat să născocesc o poveste pe care un copil de opt ani s-o creadă, una care să-l poată ține pe aproape și liniștit, până când aveam să fiu pregătită pentru întoarcerea acasă. Mi-am amintit brusc de o carte pe care o citisem în gimnaziu, despre Nellie Bly, celebra fată-reporter din anii 1880, care făcuse singură ocolul lumii în șaptezeci și două de zile. Eram aproape sigură că avusese cam vârsta mea când se apucase de meserie.

— OK, am spus, aplecându-mă ca să ajung mai aproape de nivelul privirii lui. Uite ce înțelegere îți propun, Mick, și *nu* sunt dispusă să mă târguiesc: eu sunt Kate, o jurnalistă, o scriitoare… la un ziar din est. De obicei lucrez cu un partener, fotograful meu, dar el a fost reținut. Mi-ar prinde bine un asistent, dar va trebui să faci exact ce-ți zic eu. Fără întrebări și fără să discuți cu altcineva despre asta, fiindcă pregătesc ceva în exclusivitate, OK?

El s-a încruntat puțin la auzul ultimei părți. Am suspectat că nu știa sigur ce însemna „exclusivitate”, dar nu voia să recunoască.

— Un reporter? Vă țineți după ăilalți doi, nu? Bărbatu’ și femeia care a venit ’naintea ’mneavoastră? Atunci el ce-i, un om rău sau ceva? Arăta *nașpa*, zău așa…

I-am aruncat o privire tăioasă și l-am întrerupt.

— Fără întrebări, ai uitat? Cinci dolari pentru cât o să stau aici, am continuat. S-ar putea să plec azi, dar nu-i exclus să rămân și mâine, în funcție de cât o să dureze să-mi fac articolul. O să-ți plătesc și cheltuielile, masă și altele de felul ăsta. Iar prima oprire pe care o facem e la ieșitoarele domnilor, unde o să te speli. Vreau un asistent curat și prezentabil. Pe urmă o să mă ajuți să ajung în Midway înainte de ora zece.

Puștiul a dat iar din cap în semn de încuviințare și m-a apucat de cot, trăgându-mă spre stânga, către un pâlc de fântâni mari și albe.

— Pe-acilea, don’șoară…

— Mă cheamă Kate, am repetat.

— Pe-acilea, don'șoară Kate. Știu drumu' cel mai bun.

∞

În timp ce înaintam, Mick a intrat în pielea ghidului și, curând, a devenit evident că nu-și umflase „CV-ul". Într-adevăr știa multe despre expoziție și memorase detalii despre diverse clădiri sau exponate.

— Lu' ăsta, a zis el, când ne apropiam de un canal navigabil, cu unul dintre capete mărginit de niște enorme fântâni albe, de-i zice Bazinu' Ăl Mare.

Când am trecut pe alături, Mick mi-a arătat piesa centrală a fântânilor: o sculptură clasică, de mari dimensiuni, ce reprezenta o corabie.

— Aia de colo-i Fântâna Columbiană. MacMonnies, ăl de-a gândit-o, mi-a zis că cică-i un simbol pen' țară și pen' cât am progresat de când a venit Columb. Oamenii ăia care vâslesc ar trebui să fie artele, știți 'mneavoastră, gen muzică, și pictură, și alte chestii? Ăla mare de colo cică-i Moș Timp, care cârmește barca spre viitor cu marea lui… S-a oprit o clipă, căzând pe gânduri. Mămica mea-i zicea mereu… cum se cheamă chestia aia cu care se taie fânul?

— Coasă? am întrebat.

— Da, asta-i! a spus el, trăgându-mă ușor într-o parte, ca să evităm o ceată de femei de vârstă mijlocie, care, asemenea mie, stăteau cu ochii ridicați spre statuie și nu erau prea atente pe unde mergeau. O coasă. Nu mai țiu minte ce-i cu femeia din față. Sau cu amorașii. Poate numa' niște ornamente.

Acu', clădirea aia de colo, a urmat băiatul, e cea mai mare din lume: Clădirea Manufacturilor. Și aia pe lângă care-am trecut când veneam încoa'? Clădirea 'Lectricității? Îs chestii în ea pe care nu le-ați crede nici de le-ați vedea. Am un preten care dă cu mătura pe colo și el zice că-i o mașinărie

numită teleautograf, unde cineva poa' să trimită un desen, de ezemplu din est, și mașinăria ți-l desenează aici, așa cum ai primi un telegraf. El mai zice c-au o chestie nouă, de la domnu' Edison, care face pozele să se miște, de ți se pare că te uiți la unu' ce strănută, decât că, de fapt, tu te uiți numa' într-o cutiuță. Și stați să vedeți noaptea, locu' ăla e luminat tot! Niciodată n-ați văz't ceva așa fain! Ca un milion de felinare, da' m-am uitat io la ele ziua și-s decât niște mingii mici de sticlă, cu câte o sârmuliță 'năuntru.

Mi se părea ciudat când mă gândeam că aproape toate acele structuri magnifice pe care mi le arăta Mick erau clădiri temporare, făcute din materiale doar puțin mai trainice decât pasta de hârtie amestecată cu clei. Peste doar câteva luni, expozițiile aveau să fie înlăturate, iar construcțiile, demolate sau arse. Numai câteva clădiri aveau să rămână, alături de grădini, care erau o minune în sine, de vreme ce, cu niciun an în urmă, zona fusese o mlaștină.

Am mers pe marginea lagunei, acolo unde erau ancorate mai multe gondole colorate, primindu-și la bord primii pasageri din acea zi. Uitându-mă pe malul celălalt, am văzut Ceainăria Japoneză, printre copacii de pe Wooded Island.

Cea mai mare parte a drumului am străbătut-o mergând pe trotuare, trecând pe lângă Clădirea Guvernului Statelor Unite și pe lângă Clădirea Pescăriilor, în dreptul căreia Mick a fost încântat să-mi ofere o amănunțită și creativă descriere a rechinului uriaș expus înăuntru. Pe urmă a luat-o pe scurtătură, prin iarba din fața expozițiilor naționale prezentate de Guatemala și Ecuador, iar eu am fost nevoită să merg o porțiune de drum pe vârfuri, pentru ca marginile încălțărilor să nu mi se afunde în solul umed.

Gheata dreaptă deja îmi făcea o bășică în călcâi și aveam tot mai multe bănuieli că „drumu' cel mai bun" al lui Mick nu era și cel mai drept spre

Midway. Vedeam în depărtare roata lui Ferris, însă noi parcă treceam pe lângă locurile în care ar fi trebuit să cotim.

— Da, a spus el, când i-am arătat roata cea mare la orizont. Da' nu vreți să mergeți la ieșitoarele de colo. Nu-s bune pentru o doamnă. Cocoanele din Londra a fost tare impresionate de ieșitoarele din Palatul Artelor Frumoase. E taman colo, clădirea ailaltă. Zicea că-s cele mai arătoase pe care le-a văz't.

— Dar… „ieșitoarea"… era pentru tine, ca să te speli. Eu chiar n-am nevoie acum.

Mă îngrozea gândul de a încerca să mă ocup de mersul la toaletă în rochia pe care o purtam și hotărâsem că ar putea fi o idee bună să-mi limitez consumul de lichide pentru tot restul zilei.

— Ah… scuze! a spus puștiul. Io po' să le folosesc pe alea din Midway, unde nu tre' să dai cinci cenți, da'… M-am gândit că 'mneavoastră poate tre' să… Unele conițe nu vor să zică, știți. O cocoană din Londra n-a vrut deloc să zică și-a fost cât pe ce să…

— Fetele-reporter nu sunt fandosite, am replicat, schițând un zâmbet. Noi spunem ce gândim. Deci dacă o să am nevoie, o să-ți zic de-a dreptul.

Am aruncat o privire spre scara ce ducea către porticul bogat împodobit al clădirii.

— Dacă tot suntem deja aici, am putea foarte bine să intrăm. Eu o să te aștept pe hol.

Am avut o scurtă neînțelegere cu supraveghetorul toaletelor pentru domni. I-a aruncat o privire disprețuitoare lui Mick, a strâmbat din nasul lui lung și i-a sugerat să caute altă toaletă. Băiatul s-a certat un moment cu el, după care am aplanat eu conflictul, dându-i bărbatului douăzeci și cinci de cenți, mult peste taxa de cinci cenți pentru folosirea băii. Atitudinea i s-a schimbat, dar tot l-a urmat pe puști înăuntru, ca și cum s-ar fi temut că Mick ar putea să fugă cu prosoapele.

Eu m-am așezat pe o bancă îmbrăcată în tapițerie neagră și m-am uitat în jur, la diversele statui de marmură, ghips și bronz. Conform ceasului din rotondă, era nouă și câteva minute. Mai aveam destul timp, însă eram prea agitată ca să stau locului, așa că m-am dus să cercetez câteva dintre operele expuse. Una dintre statuile extraordinare înfățișa un bărbat pe cale să lovească cu pumnul un vultur care-l ataca. În apropiere, o micuță operă din bronz, cu un titlu în franceză, reprezenta un copil așezat pe malul unui râu. Detaliile erau superbe și am rămas uimită când am descoperit că îi aparținea unei artiste adolescente din Boston: Theodora Alice Ruggles.

Mick a ieșit din baie după câteva minute și, într-adevăr, reușise să-și îndepărteze aproape toată mizeria de pe față și brațe. Manșetele i se udaseră puțin, în urma strădaniei de a le curăța, însă și la ele se remarca o îmbunătățire categorică. Din câte se pare, folosise temeinic obiectele de toaletă din partea casei, căci acum avea părul pieptănat cu grijă și despărțit de o cărare pe mijlocul capului. În plus, era uns cu ceva ce mirosea ca uleiul de bergamotă folosit în ceaiul Earl Grey, ceea ce mi-a amintit de weekendurile din copilărie, când stăteam pe jumătate adormită în poala tatii, în vreme ce el citea ziarul și își sorbea ceaiul de dimineață.

Băiatul stătea din nou ca pregătit pentru inspecție, așa că am dat scurt din cap spre el, în semn de aprobare.

— De-a dreptul respectabil, domnule. Cred c-o să treci de minune drept un asistent de jurnalist.

Mi-a zâmbit larg și am părăsit Palatul Artelor. Nu părea să fie un domeniu în care Mick să aibă foarte multe cunoștințe, fiindcă n-a spus nimic despre numeroasele statui și tablouri pe lângă care am trecut în drum spre ieșire, dar s-a înviorat din nou când am cotit la stânga pe trotuar.

— Midway nu-i deloc departe, don'șoară Kate. Deci de unde știți că ei o să fie acolo la zece? Oricum, ce făcea ei lângă Tabăra Vânătorului? Pe el l-am mai văz't de v'o două ori. Mereu iese din tufele alea… mai-mai să le zic polițailor, pen' c-au dispărut niște cocoane, da' pe urm-am văz't că de fiecare dată are cu el aceeași muiere. Și ea-i tare des aici, la expoziție. Au pitit ceva acolo?

Când a văzut că nu răspund, și-a ridicat privirea spre mine.

— Ah, da! Ați zis că fără întrebări. Mămică-mea zâce tot timpul c-o s-ajung mult mai departe în viață dacă-nvăț să-mi pun lacăt la gură.

— Și mama mea îmi spune la fel, am râs eu. Nici eu n-o ascult de obicei. Dar probabil că *e* un sfat bun, să știi.

Puștiul a ridicat din umeri.

— Da, totuși tata meu zicea că-nveți numa' dacă pui întrebări. Și-i greu să faci asta cu lacăt la gură. Oricum, po' să vă zic că ăla de vă țineți după el îi om rău. Are ochi din ăia. Mereu se uită urât la mine când urcă dealu' ăla, cam cum v-ați uitat și 'mneavoastră azi-dimineață, da' mi-am dat seama că 'mneavoastră erați numa' speriată. Nu rea.

— *Nu* eram speriată, am spus.

— Sigur că erați, a replicat el, pe un ton sec. Sunteți nouă aici și vă țineți după un om rău. Da' acu' aveți un ghid bun, așa c-o să vă faceți articolu' și p-ormă șefu' 'mneavoastră o să fie mulțumit, nu?

Mi se părea inutil să mă cert cu un copil de opt ani, mai ales că, în esență, avea dreptate, așadar mi-am pus lacăt la gură și l-am urmat.

∞

La ora nouă și jumătate dimineața, parcul Midway Plaisance devenise deja aglomerat, zgomotos și plin de praf. Clădirile nu mai erau imense, precum acelea din expoziția principală, însă compensau prin culoare și design. Străbătând echivalentul a câteva cvartale de oraș, am trecut pe

lângă replica unei case de bârne din vremea Americii coloniale, apoi pe lângă un castel irlandez, o colecție de colibe cu aspect asiatic și o versiune mai mică a unei moschei turcești.

Ne-am oprit la o mică tarabă aflată chiar după Satul German, de unde am cumpărat două limonade. După câteva minute, ne-am găsit câte un loc pe una dintre băncile aflate în fața clădirilor.

Spre deosebire de restul expoziției, unde majoritatea vizitatorilor erau albi, parcul Midway semăna mai mult cu un oraș modern, găzduind o mare varietate de rase și naționalități. M-am uitat în lungul drumului principal și am zărit un bărbat îmbrăcat în port tradițional arăbesc, care trăgea spre noi o cămilă. Pe șaua de damă așezată peste cocoașa animalului ședea o femeie de vârstă mijlocie, ținându-se strâns de margini și părând foarte dornică să-și încheie călătoria. Mick mi-a urmărit privirea.

— Aia de colo e Strada Cairo. Ar trebui să vă întoarceți aici după-masă, când fac nunțile arăbești. E tare…

— Din păcate, cred că n-o să prea apuc să mă plimb, Mick, am intervenit eu. Sunt aici cu o treabă și n-am prea mult timp.

Am rămas oarecum surprinsă când mi-am dat seama că regretam sincer nevoia de a mă grăbi, din moment ce erau multe lucruri pe care mi-ar fi plăcut la nebunie să le văd, dacă m-aș fi aflat într-un voiaj de plăcere. Am simțit un val de gelozie la adresa lui Katherine, care n-avea altă treabă decât să afle cât putea de multe.

— Păcat, a zis puștiul. Po' să stai ș-o săptămână aici și încă să nu le vezi pe toate. Nu că 'mneavoastră ați putea să mai stați o săptămână acu', cân' se-nchide tot. Ar fi fain să te plimbi pân locurile astea după ce pleacă toată lumea… cum era atunci când s-a construit. Mie nu prea-mi place gloata. P-ormă cred că toți care-s aici o să-nceapă să dărâme toate cele și dup-aia să plece acasă.

— Unde-i „acasă” pentru familia ta, Mick? Vreau să spun, înainte să veniți în America.

— În ținutu’ Clare… ăsta-i în Irlanda, a răspuns el. Orășelul se cheamă Doolin. Un loc fain, zice mămică-mea, da’ nu-i de muncă decât la pescuit. Noi s’tem aici de când aveam io trei sau patru ani. Îmi aduc aminte cumva c-am venit cu vaporu’, da’ nu și de Irlanda.

— Atunci tu unde o să te duci? Că, în curând, n-o să mai fie prea mult de lucru aici pentru tine și mama ta, nu?

El a încuviințat, schițând un zâmbet trist.

— Cocoana de la biserică tot vrea s-o convingă pe mămica mea să se mute-napoi la ferma aia mare la care am muncit cân’ am venit întâi în America, și mămica se gândește. O văd că se gândește.

— Dar tu nu vrei să mergi?

Băiatul a scuturat din cap.

— Era curat, aveam mai mult loc și toate alea, și era fain să muncim în afar’, da’ nu vreau înapoi acolo. Tata meu nu voia să stea la ferma aia. N-avea încredere în ăia, și nici io n-am. Mai bine rămân la oraș și lucrez la fabrici, chiar de e să stau închis ’năuntru toată ziua.

— Dar școala? l-am întrebat, sorbind printr-un pai de hârtie din limonada rece și plăcut acrișoară.

— Am terminat cu ea, a răspuns Mick, săpând cu pantoful o dungă prin praf. M-am dus la ore v’o doi ani, cân’ eram la fermă, până să-nceapă târgu’ și să moară tata meu. Po’ să citesc și scriu bine. Po’ să și socotesc. Orice tre’ să mai știu, po’ să-nvăț singur. Acu’-s destul de mare ca s-ajut, să-mi câștig pâinea.

Și-a ridicat cu mândrie bărbia în timp ce vorbea și m-a uimit cât de tare se străduia să fie un om în toată firea.

— Tatăl tău când a…, am început eu, cu șovăială.

— În iulie, a spus. După ce-a început târgu’ și s-a terminat munca la construit, a căpătat o slujbă la

stins focuri. Restaurantele și clădirile ’lectrice iau des foc. Pe urmă a fost un incendiu mare în Clădirea Depozitului Frigorific. E ciudat să ia foc o clădire cu atâta gheață în ea. Nu știu de la ce-a pornit, da’ era ditamai pălălaia. Au murit toți pompierii care lucra pentru expoziție, ba și o grămadă din ăia care a venit de la oraș. A durat mult, da’ au oprit focul, așa că nu s-a aprins niciuna din clădirile alelalte.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, Mick.

— Da, și mie. Mi-i dor de el.

A rămas tăcut preț de câteva clipe, după care și-a terminat limonada, sorbind zgomotos cu paiul pe care-l împingea în jurul bucăților de gheață, ca să prindă și ultimele picături.

— Mie, de fapt, nu mi-e atât de sete, am spus.

Nu era pe deplin adevărat. Aerul se umpluse de praf, așa că mi-aș fi băut bucuroasă a doua jumătate de pahar, dacă nu s-ar fi profilat la orizont încercarea de a-mi face loc spre baie, purtând o turnură[16] și o fustă lungă până la glezne.

— Poți să termini tu limonada mea, dacă vrei.

Cu asta, mi-am câștigat un zâmbet larg.

— S’teți mai drăguță decât ailaltă șefă a mea. Ea mi-a dat decât o pastilă de mentă odat’ și p-aia fiin’că zicea că-mi miroase gura a ceapă. Ceea ce poa’ că era adevărat.

Băiatul a dat repede peste cap ultimele înghițituri din paharul meu, apoi a dus cele două vase goale înapoi pe tarabă.

Ne-am croit drum în jos, către roata lui Ferris, care părea tot mai mare pe măsură ce ne apropiam. Era de cel puțin cinci ori mai mare decât aceea în care mă dădusem la bâlciul din anul precedent și arunca o umbră până departe în Midway. M-am trântit recunoscătoare pe o bancă liberă aflată chiar după colțul clădirii învecinate, de unde puteam să vedem limpede zona de îmbarcare. Bășica din călcâi devenea sâcâitoare și zău că nu voiam să

stau în picioare, câtă vreme așteptam să sosească grupul lui Katherine.

— Deci numa' ședem aici și așteptăm să vină? Po' s-ajut la pândă… Cân' pleacă, ne luăm după ei și vedem und' se duce sau ce?

Părea să suporte din ce în ce mai greu regula „fără întrebări" și am decis că n-ar strica să-i prezint planul de bază.

— Păi, de fapt, eu am nevoie să mă apropii de femeie. Cea care-i cu el. Ei doi o să facă parte dintr-un grup mare, cam o sută de persoane, însoțit de primar, deci n-ar trebui să fie greu de reperat.

— Aha! a spus Mick, dând cu înțelepciune din cap. Deci scrieți un articol politic. Tipu' ăla rău încearcă să-l cumpere pe primar, nu?

— Nu, nu! Am scuturat din cap. Nu scriu despre primar. Trebuie doar să discut două minute cu femeia, fără ca „tipu'", cum îi zici tu, să ne audă.

— OK, asta-i destul de ușor, a replicat puștiul. Îl pun pe Paulie să ne bage-n vagonetu' lor.

— În… *ce*? am întrebat. Și cine-i Paulie?

— Vagonetu' de pe roata a mare, a răspuns Mick, arătând către cabinele în care lumea tocmai intra. Ziceați că-s v'o sută-n grup? Pe puțin douăj' dă oameni o să fie prea fricoși ca să se dea-n roată, o să vedeți, și vagonetele țin numa' câte șaizeci de inși fiecare. N-avem decât să ne suim în vagonetu' care trebe.

Mi-am ridicat privirea spre partea cea mai înaltă a roții și m-am gândit că, probabil, avea dreptate în privința persoanelor care aveau să dea înapoi din cauza fricii. Și mie mi se strângea stomacul la gândul de a urca atât de sus, într-o mașinărie construită în anii 1890, cu mult înaintea acelor liniștitoare mici semne care-ți arătau că un carusel a trecut inspecția.

— Deci Paulie, a continuat Mick, mă știe, el poa' să ne bage simplu, la grămadă cu restu' lumii. Uneori cocoanele merge toate într-un vagonet, ca bărbații să poa' să fumeze, da' dacă-s împreună,

atunci îi atrag io atenția tipului și ’mneavoastră poa’ să vorbiți cu femeia.

— Dar nu cred c-o să fie vreun copil în grupul ăsta, am spus. Sunt mulți primari, cu soțiile lor…

Băiatul a ridicat din umeri.

— Nu contează, a zis el, pe un ton conspirativ. Io mă strecor mereu făr’ să plătesc. O grămadă de copii fac așa, tre’ doar să găsesc două cocoane cu fuste mari și să mă înghesui între ele. Lui Paulie nu-i pasă, cât nu mă vede nimeni. De cele mai multe ori, cocoanele îți păstrează secretu’ când te văd, dacă te faci că nu te-ai mai dat niciodată. Și dacă se plâng, Paulie decât urlă la mine cân’ mă dau jos, mă face în toate felurile, poa’ să și arunce cu ceva în mine, ca să nu dea el de belea.

— Ei bine, am râs eu, de data asta măcar nu va mai trebui să te furișezi fără să plătești. I-am întins un dolar și douăzeci și cinci de cenți.

— Cumpără-ne două bilete și dă-i lui Paulie cei douăzeci și cinci de cenți, drept bacșiș pentru ajutorul lui.

— Bine!

Puștiul a sărit jos de pe bancă.

— ’Mneavoastră numa’ stați aici, că vă doare picioru’, și io mă-ntorc.

Trebuia să-i recunosc meritul de a fi perspicace. Nu-i spusesem nimic despre bășică, iar dacă șchiopătasem, nu credeam s-o fi făcut atât de tare, încât să observe cineva, de vreme ce eram acoperită din cap și până-n picioare.

Mick a dat fuga până la gheretă, unde a stat la o coadă scurtă, pentru a cumpăra biletele. Pe urmă s-a oprit un minut ca să discute cu Paulie, un băiat cam de vârsta mea. Cei doi s-au uitat spre mine, iar Paulie și-a fluturat scurt mâna în direcția mea, după care Mick s-a întors pe bancă.

— S-a rezolvat, mi-a spus el rânjind. Dacă s’teți sigură că ei are să fie aici la zece și-un sfert, mai avem decât două minute, poa’ cinci. Când îl vedeți pe primar venind încoa’, ne ducem colo, iar

’mneavoastră v-amestecați printre oamenii de la coada rândului. Dacă nu mai e alți copii, io stau deoparte pân’ porniți și dup-aia mă strecor lângă ’mneavoastră.

Planul nu era nici mai bun, nici mai rău decât oricare altul la care m-aș fi putut gândi.

— Chiar dacă-și dau seama că nu facem parte din grupul primarului, am spus, nu prea au cum să ne gonească, odată ce roata începe să se învârtă, nu?

— Nu cre’ că primaru’ o să facă tărăboi, a replicat Mick. Lui îi plac copiii. A-ncercat să-i facă pe șefii târgului să-i lase pe puștii săraci din Chicago să vadă expozițiile pe degeaba, da’ ei a zis că nu.

Buffalo Bill, totuși, a adăugat băiatul, făcând semn cu capul către capătul parcului Midway, a fost altfel. Vedeți corturile de colo? Ăla-i spectacolu’ lui despre Vestul Sălbatic. I-a zis primarului că el vrea. A ținut o zi pentru haimanale, în care toți copiii din oraș a primit un spectacol pe gratis, bomboane pe gratis, înghețată pe gratis… Ce *mai zi* a fost aia! Sigur, a remarcat el, cu un aer serios, acolo se fac o grăma’ de bani. Pun pariu că șefii târgului își doresc să fi primit spectacolu’ lu’ Bill în Midway. Au zis că-i prea „de joasă speță”. Da’ au și ei spectacole cu indieni la expoziție, doar că nu-s nici pe departe la fel de bune ca a lu’ Buffalo Bill.

Apoi a tăcut, alternând statul pe bancă cu mersul tot la vreo treizeci de secunde până la colțul clădirii, pentru a privi atent dincolo de el. După al treilea sau al patrulea drum, s-a așezat iar și s-a tras un pic mai aproape de mine.

— I-un grup mare jos, imediat după taraba cu limonadă. Ei îs. Pe primar n-ai cum să-l confunzi niciodată: e ditamai namila și are o pălărie… mă rog, o să vedeți.

Într-adevăr am văzut, după aproximativ două minute, când un bărbat înalt, destul de corpolent,

purtând o pălărie neagră cu aspect pleoștit, s-a ivit de după colț și s-a apropiat de ghereta la care se vindeau bilete. Mick nu greșise: primarul era îmbrăcat într-un costum specific funcției sale, din care nu lipseau tipica jiletcă și ceasul de buzunar, însă Carter Henry Harrison categoric avea un stil propriu. Toți bărbații purtau pălării (o mare varietate de meloane, canotiere și câteva jobenuri, printre ele), însă a lui Harrison păstra o asemănare, întrucâtva rușinoasă, cu stilul unui cowboy. Îmi amintea puțin de pălăria din fetru a lui Indiana Jones.

Primarul și-a fluturat mâna spre numeroasa delegație din spatele său și s-a oprit să asculte spusele unei femei. Aceasta avea părul castaniu-deschis, cu câteva șuvițe cărunte, și o rochie bleumarin, cu corsaj de dantelă albă. Era o doamnă atrăgătoare, cam de aceeași statură cu mine, care purta ochelari cu rame din sârmă. Primarul a râs cu poftă la auzul vorbelor ei și a bătut-o ușurel pe braț, după care s-a reîntors către mulțime.

— Dacă vreunul dintre dumneavoastră își face griji, la fel ca doamna Salter aici, de față, dați-mi voie să vă asigur că roata nu prezintă absolut niciun risc. Primul pasager a fost însăși soția inventatorului și, nu, domnul Ferris nu căuta să se descotorosească de buna lui doamnă.

Au urmat râsete politicoase din partea grupului, după care Harrison a continuat:

— Un moment doar, să discut cu această amabilă persoană, pentru a ne pregăti urcarea, și apoi… A făcut un gest teatral către partea de sus a roții. Cerul e limita noastră.

Mai multe femei i-au urmărit cu privirile brațul înălțat și una dintre ele, o damă durdulie, între două vârste, cu o bonetă roz-deschis pe cap, a tras brusc și zgomotos aer în piept. Nu știu dacă efectiv nu se mai uitase la roată până atunci sau dacă abia în clipa aceea pricepuse realitatea, însă și-a tras brațul de sub al prietenei lângă care stătea.

— Îmi pare rău, Harriet! Știu, am zis că mă sui cu tine, dar în niciun caz n-o să pun piciorul în monstruozitatea aia de oțel. S-a cutremurat vizibil și a scuturat din cap. Nu! Te aștept aici.

Și a plecat pentru a li se alătura celor aproximativ douăsprezece femei și doi bărbați, care se strânseseră pentru a-și admira compatrioții mai curajoși de pe cealaltă parte a străzii. După câteva secunde, prietena ei și-a înălțat și ea privirea către roată și, cu un aer destul de mâhnit, a hotărât că va rămâne, de asemenea, la sol.

Cercetând mulțimea, l-am descoperit mai întâi pe Saul, stând laolaltă cu o grămadă de bărbați. Câteva secunde mai târziu, am zărit pana lui Katherine drept în spatele femeii în rochie bleumarin cu alb, care-i vorbise mai devreme primarului. Cele două se aflau în mijlocul grupului care, cu excepția lor, părea să se fi separat pe sexe, femeile adunându-se într-o parte a platformei, iar bărbații, în cealaltă. Câteva dintre doamne le fixau pe „trădătoarele de gen” cu chipuri țepene, pe care se citea dezaprobarea.

I-am dat un cot lui Mick.

— Ea e! Nu știu precis cine-i cucoana cu care stă de vorbă. Ar putea fi primărița pe care au invitat-o…

Părea varianta cea mai plauzibilă, deși eu n-aș fi descris-o pe femeia cea vivace ca fiind „un șoricel”, cum o numise Katherine.

— O primăriță! Asta-i culmea!

Mick și-a mijit ochii, încercând să vadă mai bine, însă ambele erau în parte acoperite de cei câțiva bărbați care stăteau între noi.

— Io mă duc lângă Paulie, așa că ’mneavoastră doar strecurați-vă în vagonetu’ în care s-o urca ea, și-o să vin colo.

M-am îndreptat spre linia de demarcație a sexelor, care despărțea cele două grupuri, și m-am prefăcut că-mi caut ceva prin geantă, în timp ce bărbații se dădeau la o parte și le îngăduiau cu

galanterie doamnelor să se îmbarce primele. În rumoarea produsă de gravele voci masculine, am recunoscut tonul mai ascuțit al lui Katherine. Discuta cu cealaltă femeie, însă nu reușeam să disting ce-și spuneau și, pentru că ele nu se străduiau câtuși de puțin să se alăture cucoanelor, am rămas la rândul meu în urmă.

Ușa primei cabine s-a închis și câteva dintre doamne au izbucnit în râs, fluturându-și degetele înmănușate către bărbații din delegație. Eu m-am mutat spre exteriorul platformei, aproape de coada rândului. Câțiva domni le-au aruncat priviri pline de reproș lui Katherine și tovarășei sale, iar unul a pufnit disprețuitor și spre mine, în vreme ce ne îndreptam către „cabina bărbaților”, pentru a începe îmbarcarea. Mick avusese dreptate. Domnii așteptaseră cu nerăbdare să tragă un fum la repezeală și nu erau prea bucuroși că acum se vedeau nevoiți să le ceară permisiunea femeilor de la bord.

M-am uitat pe platformă după băiat, sperând să-l pot strecura pe lângă fusta mea, însă curând mi-a fost clar că el deja se urcase. Tocmai când pășeam înăuntru, puștiul a scos un puternic urlet de durere, iar femeia în rochie bleumarin a țâșnit din spatele cabinei, târându-l de-o ureche. Judecând după expresia de pe chipul lui, i-o răsucea zdravăn, în timp ce-și croia drum spre bărbații încă înșirați la ușă.

— Avem un mic pasager clandestin, a spus ea cu asprime, trăgându-l așa tare de ureche, încât bietul Mick era silit să stea pe vârfuri. Dacă ați putea, domnilor, să vă dați la o parte, îl azvârl eu afară.

Am inspirat adânc și am sperat să nu fac o greșeală colosală.

— Nu-i un pasager clandestin, doamnă. Am biletul lui chiar aici.

Am ridicat două bilete, moment în care toți s-au întors să se holbeze la mine, inclusiv Katherine. Ochii ei erau ațintiți asupra încheieturii mele, mai

precis asupra pandantivul în formă de clepsidră, pe care mi-l dăruise de ziua mea. I-am întâlnit pentru o clipă privirea, apoi m-am reîntors către femeia cu degetele încleștate pe urechea lui Mick.

Aveam pentru prima dată prilejul să mă uit atent la ea și, deodată, am recunoscut-o. Asemănarea rămăsese destul de vădită, deși nu mai era izbitoare, ca în imaginile de pe vitralii, fiindcă ea își schimbase culoarea părului. Iar de aproape îmi venea ușor să-mi dau seama că ochii ei, acum ascunși în spatele ochelarilor cu rame de sârmă, aveau o nuanță cenușiu-albăstruie, nu verde. Mi-am îndreptat privirea în jos, căutând simbolul cyrist, însă mâinile îi erau acoperite de mănuși, așa cum fuseseră și ale mele, până când reușisem să mi le umplu de noroi, urcând dealul de pe Wooded Island.

Nu mă așteptasem nici pe departe să-mi întâlnesc astfel mătușa de mult pierdută. Mereu mi-o închipuisem de aceeași vârstă cu mama, așa că mi se părea ciudat să dau peste o versiune mai tânără. La prima vedere, șuvițele încărunțite o făceau să pară oarecum bătrână, dar acum, că o studiam îndeaproape, mă îndoiam că avea mult peste douăzeci și cinci de ani. Expresia de pe chipul ei îmi arăta clar că și ea știa exact cine eram. Ochii i-au scăpărat preț de o clipă, după care a reintrat în pielea personajului și un mic surâs neplăcut i s-a întins treptat pe față. Primarul Harrison a făcut un pas în față.

— Vă mulțumesc, doamnă Salter, dar de vreme ce băiatul are bilet, poate c-ar trebui doar să…

Prudence i-a dat drumul lui Mick și l-a îmbrâncit spre mine.

— Curios! a spus, strângând din pleoape în timp ce continua să mă fixeze. Nu țin minte ca tu să fi făcut parte din grupul nostru.

— Nici nu fac, i-am răspuns. Am cumpărat biletele de dimineață și nu ne-am dat seama că această cabină e rezervată. Am arătat cu capul

către Mick. El e asistentul meu… scriu un articol pentru… ziarul la care lucrez.

Femeia a pufnit și a ridicat din sprânceană.

— E într-adevăr *asistentul* tău, dar tu nu scrii niciun articol pentru vreun ziar. Domnule primar Harrison, poate ar fi cazul să chemați paza și să cereți alungarea ăstora doi din incinta expoziției. Azi-dimineață, tocmai când intram pe poartă, ei încercau să buzunărească un domn. Tânăra domnișoară îi distrăgea atenția, astfel încât derbedeul ăsta mic să-și poată face treaba. Dacă nu i-aș fi tras una peste fund cu umbrela mea de soare, cei doi ar fi tulit-o cu portofelul bătrânului.

— O *minciună*! am spus cu vehemență. Nu s-a întâmplat niciodată așa ceva, și dumneata știi foarte bine!

Totuși trucul era suficient de răspândit, încât majoritatea oamenilor din cabină să considere istorisirea verosimilă, așa că am simțit o schimbare în atmosferă. Cu o clipă în urmă, câțiva dintre ei păruseră înțelegători, însă acum până și primarul Harrison mă privea cu o umbră de bănuială.

— De ce n-ai chemat paza atunci? am întrebat. Dacă tot credeai că facem ceva ilegal…

O voce blândă, venită din spatele meu, m-a întrerupt.

— Pentru ce ziar scrii, domnișoară?

M-am întors îngrozită către Katherine și am bâiguit primul lucru care mi-a venit în minte:

— Pentru Roch… pentru *Worker’s Gazette* din Rochester. E un mic săptămânal. Ne ocupăm în special de problemele muncitorimii.

— Ah, *știu* ziarul! a spus ea, pășind în față, pentru a veni lângă mine. Acum ceva vreme, editorul vostru a scris un excelent articol despre complexitatea luptei împotriva folosirii muncii copiilor în producție. Un scurt extras din el a fost publicat luna trecută în *Woman’s Journal.* Ai venit aici ca să-i intervievezi pe câțiva dintre cei mai tineri lucrători din cadrul expoziției?

— Da, am răspuns, zâmbindu-i recunoscătoare.

Capacitatea ei de a prinde și cel mai mic fir azvârlit de mine, pentru a țese o poveste plauzibilă, era impresionantă.

— Mick îi cunoaște pe mulți dintre tinerii muncitori de aici și mi-a dat o mână de ajutor. M-am gândit să-l iau cu mine în roata lui Ferris, ca o dovadă în plus a gratitudinii mele.

— Tot timpu' am visat să mă dau în roata a mare, a adăugat băiatul, privindu-și pantofii cu un aer jalnic. Da' mămica mea are nevoie de toți banii pe care poa' să-i câștig.

Și-a întors privirea spre ceilalți, apoi din nou către mine. Ochii ăia mari și închiși la culoare (cu gene lungi, negre, ce peste câțiva ani aveau să facă din el un adevărat cuceritor care frânge inimi) erau cu atât mai eficienți, cu cât încă musteau de lacrimi, din pricina urechii răsucite.

— Da' nu-i nimic, don'șoară Kate. Nu vreau să vă fac necazuri.

Mick era un micuț actor convingător și am simțit cum atmosfera din cabină se schimbă iar, pe măsură ce mai multe persoane din jurul meu se relaxau. Câțiva bărbați se uitau urât la Prudence, deși am remarcat că erau cam aceiași care le priviseră cu nemulțumire pe ea și pe Katherine când intraserăm.

— Dora, a zis Katherine, aplecându-se spre ea, nu crezi că e posibil să te fi înșelat azi-dimineață? Poate ai judecat greșit situația… e *foarte* greu să-ți dai seama ce se întâmplă, când un loc e plin de oameni. Nu găsesc câtuși de puțin că domnișoara de față arată sau vorbește ca un hoț de rând…

Atunci a intervenit primarul Harrison.

— Am putea să vă rugăm pe dumneavoastră și pe… tânărul dumneavoastră asistent… să luați următoarea cabină? Pare să fi fost o greșeală nevinovată, doamnă Salter, și, după cum vedeți, au bilete.

Prudence știa că pierduse votul, prin urmare i-a aruncat o căutătură furioasă lui Katherine și s-a retras pufnind spre fundul cabinei. Eu m-am oprit în loc, sub pretextul că-mi bag biletele în geantă, și i-am șoptit bunicii mele din colțul gurii:

— Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi. Azi! Iar aia *nu* e Dora Salter.

Ea și-a săltat aproape imperceptibil sprâncenele, apoi mi-a răspuns dând scurt din cap, în vreme ce eu mă întorceam către ușa compartimentului, trăgându-l pe Mick după mine. Împărțind în jur mai multe zâmbete oferite în chip de scuză, am ieșit afară, în vreme ce restul bărbaților din grupul primarilor, printre care și Saul, urcau în cabina pe care noi tocmai o părăsiserăm. Pe fața lui Saul se vedea limpede că bunica mea nu exagerase cu privire la răul lui de mișcare: deja pălise și își tot arunca privirea către pâlcul de suflete mai sfioase, aflat de cealaltă parte a străzii, ca și cum ar fi putut s-o rupă la fugă în orice clipă. Paulie a închis ușa, după care a tras maneta, pentru a mișca următoarea cabină în poziția destinată îmbarcării.

— Mersi oricum, Paulie! a spus Mick, în timp ce urcam laolaltă cu un șir de alți pasageri.

Ne-am croit drum spre partea din spate a compartimentului, unde băiatul s-a pleoștit lângă un perete, cu o figură ca vai de lume.

— E OK, Mick! am zis. N-am putut să vorbesc cu ea decât o secundă, dar acum știe că trebuie să discutăm mai târziu.

Puștiul n-a spus nimic, așa că m-am aplecat puțin, pentru a-l privi drept în ochi.

— Ai făcut o treabă bună. O treabă *foarte* bună! Nu sunt sigură că ne-ar fi crezut dacă n-ai fi intervenit tu…

Mick a scuturat din cap.

— Nu-i asta, don'șoară. Numa' că acu' am necazuri.

A închis o clipă ochii, masându-și tâmplele cu degetele, într-o mișcare circulară. Era un gest

teribil de matur și, cumva, foarte familiar mie, deși nu știam de unde să-l iau.

Am așteptat un moment, ca să văd dacă băiatul avea să-mi dea detalii, însă când a deschis ochii, n-a făcut decât să se uite lung pe fereastră, la mecanismul roții uriașe. Câteva secunde mai târziu, o smucitură ne-a făcut să urcăm iar, după îmbarcarea unui nou grup de pasageri.

Mi se rupea inima când vedeam că un copil atât de mic arăta de parcă ar fi purtat pe umeri toată povara lumii.

— Atunci spune-mi despre ce-i vorba. Poate am cum să te ajut.

El a părut și mai nenorocit, apoi a ridicat din umeri.

— Mămica mea o să se-nfurie, și ’mneavoastră o să mă urâți, și poa’ c-așa trebe. Da’-mi *place* de ’mneavoastră și nu prea-mi mai place de *ea.*

— De mama ta? am întrebat.

— Nu! a răspuns, în mod evident șocat de idee. Nu. Pe mămica mea o *iubesc.* Zic de vrăjitoarea aia care m-a urecheat. La început n-am recunoscut-o, pen’ că și-a vopsit păru’ ca s-arate mai bătrână și toate alea, da’ ea era. *Ailaltă* șefă a mea.

19.

Mi-a căzut falca.

— Șefa ta? Adică de la cabană? De pe Wooded Island?

— Da, a spus el, implorându-mă din ochii lui negri. Îmi pare rău, don'șoară Kate. Trebuia să vă zic, da' n-am voie să spun la nimeni, niciodată. Pân' și tata meu era de acord cu partea asta. Și făceam tot ce făceați și 'mneavoastră: pândeam când apar ăia doi, deci m-am gândit că poa' nu-i rău să… știți, să ne unim forțele.

— Și *de ce* îi pândeai, Mick? Ce-ar fi trebuit să faci?

— Io… A scuturat din cap și a oftat îndelung. N-o să mă credeți, don'șoară Kate. Există o carte. A fost a lu' tata. Cartea îi trimite ei mesaje. Bunicu' i-a dat-o lu' tata înainte să moară, împreună cu o chestie rotundă care lucește. Când o atingi, luminează aeru' de pe lângă ea cu vorbe și alte bazaconii. Pe lângă astea două, toate invențiile de la expoziție arată ca niște jucării ieftine.

Din câte se pare, Saul descoperise o cale de a folosi jurnalele, pe care Connor și Katherine o scăpaseră din vedere. Băiatul și-a ridicat privirea spre mine, dar eu am păstrat o mină liniștită și i-am făcut semn din cap să continue.

— Ei bine, tocmai am terminat treaba (adică i-am trimis ei un mesaj) când m-am uitat împrejur și 'mneavoastră veneați pe deal în sus. Și p-ormă am văz't scrisoarea pe care ați scăpat-o, și…

A lăsat fraza neterminată, iar mecanismul a vâjâit zgomotos pe măsură ce roata, care își primise la bord și ultimul pasager, începea să se învârtă, ridicându-ne mult deasupra parcului Midway.

— Șefa ta e doamna de la biserică despre care vorbeai? l-am întrebat. Cea care vrea ca mama ta să se mute înapoi la ferma bisericii?

Mick a încuviințat cu o mișcare a capului, însă n-a scos o vorbă, așa că am mai insistat puțin.

— De ce n-ai încredere în ea, Mick?

— Fiin'că nici tata meu n-avea, a răspuns cu înverșunare. De-aia am plecat. Biserica ne-a adus încoa', ne-a plătit drumu' cu vaporul tocma' din Irlanda, deci cre' că se aștepta să muncim mai mult și eu să tot iau lecțiile alea ale lor cyriste, da' tata meu a zis c-o să găsim altă cale să le dăm banii napoi. A fost gâlceavă mare când am plecat, și tata meu a zis c-am terminat cu gașca aia. El s-a apucat să muncească în construcții, iar mămica mea a găsit un serviciu pen' ea și de lucru cu ziua pen' mine. Totu-a fost bine după ce-am plecat. P-ormă, cân' s-a terminat de construit târgu', banii era tare puțini.

M-a privit cu coada ochiului și a continuat să vorbească atât de încet, încât am fost nevoită să mă aplec, ca să-l aud peste murmurul mulțimii entuziasmate de faptul că urcam tot mai sus, spre cer.

— Sora Pru, ea ne-a găs't aici și-a promis că-l iartă pe tata pen' c-a plecat de la fermă și pen' toate lucrurile rele pe care le-a zis despre cyriști. A tras niște sfori ca să-l bage la pompieri… și v-am povestit ce-a ieșit din asta.

Gura i s-a strâmbat de amărăciune.

— Mămica mea zice că sora Pru n-avea de un' să știe că tata o să fie omorât, și io-mi dau seama *aici*, a menționat el, lovindu-și ușor capul, că mămica are dreptate. Da' aici, a adăugat, lovindu-și pieptul, simt că ea *a știut* ș'a găs't o metodă bună să-i închidă gura lu' tata.

Buza de jos a început să-i tremure, făcându-mă să scrâșnesc de furie. Nu puteam spune precis dacă Prudence știuse că va fi un incendiu în Clădirea Depozitului Frigorific, iar tatăl lui Mick își va pierde viața, însă cu siguranță avusese ocazia să afle.

— Știu că-i o prostie, da' așa simt io, și-aș vrea să nu trebuie să muncesc pen' ea. Deși, a completat băiatul, râzând neconvingător, acu' cre' că n-o să mai fie nevoie să muncesc pen' ea. Da', ooo, mămica mea o să fie a dracu' de furioasă!

Atunci mi-a picat fisa și, odată cu ultimele lui cuvinte, mi-am dat seama de ce mai devreme, când își masase tâmplele, mă cuprinsese o ușoară senzație de *déjà-vu.* Probabil că aș fi recunoscut ochii ăia de mai demult, însă altă dată când îi văzusem (atât prin intermediul medalionului, cât și în metrou), în ei ardea o patimă pe care băiețelul din fața mea nu avea s-o înțeleagă decât peste câțiva ani.

Micuțul mi-a interpretat uimirea de pe chip drept mustrare.

— Scuze, don'șoară Kate! Nu se cade să vorbesc așa. Încă o chestie pen' care mămica s-ar înfuria, dac-ar ști că înjur, mai ales de față cu o cocoană.

I-am zâmbit.

— Nu-i nimic, zău! Ți-am spus, nu sunt fandosită. Nu părea convins, așa că m-am lăsat în jos și i-am șoptit: Fir-ar, fir-ar *al dracului* să fie!

Buzele i-au tresărit și, în sfârșit, s-a uitat în ochii mei, lăsând să-i scape un zâmbet.

Eu am tras adânc aer în piept și am încercat să decid cum să procedez. Când am aruncat o privire în jos, spre clădirile, acum minuscule, rămase sub noi, mi s-a întors stomacul, însă abia dacă am observat, căci deja aveam măruntaiele făcute ghem. Cât de multe s-ar fi cuvenit să-i spun? Cât de multe *puteam* să-i spun, fără să tulbur și mai mult cronologia? Dacă ceva din ce făceam în acele momente era cheia prezenței lui în metrou, pentru a mă preveni? Sau dacă ceva din ce făceam în acele momente îl împiedica să se afle în metrou? Bine zis „fir-ar al dracului”!

După câteva clipe, m-am lăsat în genunchi, la nivelul lui, și mi-am lărgit buzunărașul din corsaj,

pentru a scoate doar puțin cheia CRONOS. Mick a făcut ochii mari și mai multe emoții contradictorii i-au străbătut chipul: probabil ușurare pentru că-l credeam, însă amestecată cu un strop de ceea ce părea a fi frică. Am înțeles că el asocia medalionul cu cyriștii.

— Nu sunt cyristă, i-am spus repede, luându-i mânuța într-a mea. Nici mie nu-mi plac. Și cred că ai dreptate să nu te încrezi în cealaltă șefă a ta. Cum te cheamă, de fapt? l-am întrebat, cu toate că știam, fără nicio îndoială, care urma să-i fie răspunsul.

— Kiernan, a zis el. Kiernan Dunne, la fel ca pe tata.

— Kiernan, am repetat. E un nume frumos. Sau preferi să-ți spun Mick?

— Nu, a zis el. Nu prea-mi place, da' nu-s mulți oameni care să se obosească să-mi învețe numele adevărat. Cu Mick le vine mai ușor, așa că nu-i contrazic. Pe 'mneavoastră chiar vă cheamă Kate? s-a interesat el, strâmbându-și cu scepticism buzele.

Am încuviințat, hotărând că, dată fiind părerea lui despre mătușa Prudence, probabil n-ar fi vrut să știe că prescurtarea Kate provenea, de fapt, de la *al doilea* prenume al meu.

— Ce culoare are lumina medalionului pentru tine, Kiernan? Eu o văd albastră. Un albastru foarte intens, mai intens decât al oricărui cer pe care l-ai văzut vreodată.

— Pentru mine e verde, don'șoară Kate. Un verde-închis și frumos ca… O roșeață i s-a furișat în obraji, apoi și-a ridicat din nou privirea spre mine. Ca ochii 'mneavoastră.

— Ești foarte dulce, Kiernan, am răspuns și i-am strâns mâna, după care mi-am strecurat medalionul înapoi în buzunarul secret. Deci spune-mi, știi ce face medalionul ăsta?

— Poa' să te facă să dispari, cel puțin așa reușeau unii oameni de la fermă. E lucru sfânt

pentru cyriști. Ei ziceau că io și tata eram speciali, fiin'că puteam să vedem lumina și să facem cărțile să trimită mesaje. Sora Pru voia să lucrez la asta în fiecare zi, da'-mi dădea niște dureri de cap ceva de speriat. Mămica mea n-a putut niciodată să vadă lumina, și mai era mulți alții care nu putea. Numa' câțiva de la fermă au adus cu ei câte o drăcie dintr-astea (le ziceau chei) când au venit. Și-n afară de tata meu, toți au dat cheile lu' sora Pru și la ceilalți conducători.

— Din cauza asta s-au certat sora Pru și tatăl tău? am întrebat. Tatăl tău n-a vrut să renunțe la cheia lui?

Puștiul a scuturat din cap.

— Nu cred. Și nici ea n-a-ncercat vreodată să i-o ia. După ce tata meu n-a mai fost, mi-a spus mie s-o păstrez.

Roata s-a smucit ușor, începându-și al doilea ciclu, și am auzit țipetele ascuțite ale celor aflați acum în partea superioară a ei, unde mișcarea trebuie să fi părut mai înfricoșătoare. M-am uitat îndelung la Kiernan și am încercat să adaug tot ceea ce-mi povestise la imaginea de ansamblu, însă tot nu reușeam să sesizez vreo schemă clară, așa că, până la urmă, am decis că va trebui să mă bazez pe propriile instincte și să-i ofer doar un rezumat al situației.

— Nu-i cazul să te simți prost pentru că n-ai fost complet sincer cu mine mai devreme, am spus. Nici eu n-am fost sută la sută sinceră cu tine. Chiar *mă cheamă* Kate și chiar *îi urmăresc* pe cei doi oameni pe care-i urmăreai și tu. Bărbatul e într-adevăr un om rău, toate astea sunt reale, însă eu nu scriu la ziar. Cred că m-ai putea considera un soi de mesager. Și nu te-ai înșelat când ai crezut că femeia care-l însoțește se află în pericol. Asta am venit să-i spun. Dar trebuie să-i vorbesc cu mare grijă.

Băiatul a încuviințat, după care și-a lăsat capul într-o parte.

— Deci cucoana cu pălărie mov… de ce ne-a acoperit, dacă ’mneavoastră, de fapt, nu scrieți la ziar? Sau gazeta aia de care ziceați e-un ziar adevărat?

— Nu, am răspuns. Am inventat totul. Ea doar… Am tras de lănțișorul brățării pe care o purtam la încheietură și am ridicat micuța clepsidră. Cred c-a recunoscut asta. O cunoaște pe femeia care mi-a dat-o.

— Aha, deci e ca un semn că tre’ să aibă încredere în ’mneavoastră?

— Exact! am spus, ridicându-mă cu băgare de seamă, în timp ce cabina ajungea în punctul cel mai înalt și se oprea, legănându-se ușor.

Când mi-am recăpătat echilibrul, am tresărit ușor din pricina durerii. Era clar că bășica se agrava, și nu mă ajuta faptul că acele compartimente nu permiteau decât statul în picioare.

— Aș prefera să nu încerc din nou să-i vorbesc acum, dat fiind că șefa ta, Prudence, e încă prin preajmă. Dar vestea bună e că știu unde o să se afle cealaltă doamnă mai târziu, în cursul după-amiezii. Pot să contez că mă vei ajuta să ajung acolo?

Puștiul mi-a zâmbit, în mod evident ușurat să afle că nu-și pierduse ambele slujbe dintr-o lovitură.

— Da, don’șoară Kate. Aș fi cât se poa’ de fericit să v-ajut.

L-am strâns de umăr.

— Atunci ce-ar fi să ne bucurăm de restul călătoriei? i-am zis. După aceea, tu și cu mine putem să căutăm un loc liniștit în care să ne așezăm și să punem la cale următorii pași. Și poate alegem un loc în care să-mi scot ghetele astea afurisite?

∞

Locul găsit de Kiernan era plăcut și retras: un petic de iarbă aflat taman sub unul dintre podurile

ce duceau către Wooded Island, unde puteam nu numai să mă descalț, ci chiar să-mi înmoi picioarele. Apa îmi părea destul de curată și îmi răcorea de minune călcâiul, care, așa cum mă așteptasem, se fălea cu o ditamai bășica. Singurul lucru care mă împiedica să azvârl prostiile alea de ghete în lagună era faptul că prin apropiere nu exista niciun magazin Finish Line în care să pot găsi încălțări de schimb comode.

Mi-am sprijinit spatele de dig pentru a mă relaxa, încântată că rochia pe care o purtam era atât de verde, încât nu trebuia să-mi fac prea multe griji în privința petelor de iarbă. Kiernan se oferise să pornească în căutarea a ceva pentru prânz, iar eu îi acceptasem bucuroasă propunerea. Încă nu era tocmai miezul zilei, dar în epoca mea uitasem de cină, după uriașele sandvișuri de la O'Malley's pe care le mâncasem la amiază, iar acum mă simțeam lihnită.

Băiatul s-a întors după vreo zece minute, cu hotdogi, fructe proaspete și noi porții de limonadă. După ce citisem *Jungla* lui Upton Sinclair la ora de istorie, nu mă dădeam în vânt după niciun hotdog făcut în Chicagoul anilor 1890, însă am luat câteva îmbucături, mai mult din chiflă, astfel încât Kiernan să nu mă creadă prea mofturoasă. El s-a arătat fericit să mănânce ce-mi mai rămăsese, dându-mi în schimb mărul lui. La sfârșit, am scos un baton energizant din hârtia maronie în care le înfășurasem și i-am dăruit o bucată.

— Nu-i rău, a spus puștiul. Consistent și dulce pe deasupra. Se vând d-astea la New York?

Am dat din cap în semn de încuviințare, înghițindu-mi partea de baton cu o gură de limonadă. Nu din New York le cumpărase Connor, însă eram sigură că se vindeau și acolo, și aproape oriunde altundeva în țară, deși categoric nu în 1893. M-am întrebat câte știa Kiernan despre cheia CRONOS din vremea petrecută la ferma cyristă și

care i-ar fi fost reacția, dacă i-aș fi spus că mânca din ceva cumpărat de stră-strănepotul său.

După ce-am terminat de mâncat, mi-am scos fără tragere de inimă picioarele din apă și mi le-am proptit pe o piatră mare, ca să le usuc la soare.

— Don'șoară Kate! a exclamat Kiernan, arătând cu degetul. Ce-ați pățit la unghii?

— Ce?

Mi-am aruncat privirea în jos, aproape așteptându-mă să văd o lipitoare, o tăietură sau vreo altă rană, însă n-am văzut nimic straniu.

— Despre ce vorbești?

— Unghiile 'mneavoastră de la picioare! Îs toate *roșii*! Parc-ar fi sânge!

— Ah! am râs eu. E doar ojă. A sărit în câteva locuri.

— Arată ca vopseaua, a pufnit disprețuitor băiatul.

Am oftat. Era unul dintre anacronismele pe care Katherine le-ar fi descoperit în timp ce mă pregăteam de plecare. Oare tinerele femei își vopseau unghiile în anii 1890? Oare oja fusese măcar inventată? Habar n-aveam.

— Păi, e un soi de vopsea, am explicat.

— Mămica mea zice…

Kiernan a scuturat din cap și a tăcut.

— Ce zice mama ta, Kiernan?

El nu mi-a răspuns.

— Nu, zău, n-o să mă înfurii. Ce zice?

— Zice că numa cocotele se dau cu vopsea, a mărturisit el, ținându-și ochii ațintiți în iarbă. Da' de obicei se dau pe față. Nici măcar n-am auzit vr'odată de unghii vopsite la picioare.

— Ei bine, am replicat, ce spune mama ta o fi valabil în Irlanda, ba poate chiar și în Chicago. Nu știu, din moment ce vin pentru prima oară aici. Dar la New York, cele mai rafinate doamne își colorează unghiile. De la picioare *și* de la mâini. Unele dintre ele lipesc până și pietricele scânteietoare pe mijlocul unghiilor de la degete.

— Adevărat? a întrebat băiatul, lunecând puțin mai jos pe mal, pentru a-mi privi îndeaproape degetele de la picioare. Vopseaua arată de parc-ar fi udă. Po’ să pun mâna pe ea?

— Sigur, am spus râzând și întinzând un picior spre el. Oja e perfect uscată. S-a uscat acum câteva zile bune.

Kiernan a întins un deget timid și mi-a atins unghia cea mare, redeșteptându-mi brusc o vie amintire în care Trey îmi trasa conturul degetelor de la picioare, în timp ce stăteam amândoi pe canapeaua din camera mea, imediat după dispariția lui Katherine. M-am simțit oarecum vinovată. Îi promisesem lui Trey c-o să mă țin departe de străinii înalți și bruneți de la târg. Lui Kiernan cu siguranță nu i se potrivea încă acea parte a descrierii privind înălțimea și nu exista nici urmă de romantism în interesul lui pentru unghiile mele, însă eram aproape convinsă că Trey ar fi fost gelos dacă ar fi aflat. Așa că, după câteva clipe, mi-am ascuns cu modestie piciorul înapoi sub fustă.

N-aveam un ceas, dar de vreme ce Kiernan știa deja despre cheia CRONOS, m-am uitat în jur, ca să mă asigur că nu mă vede nimeni altcineva, după care am apăsat pe mijlocul medalionului și am afișat ecranul. Era puțin trecut de ora prânzului. Grupul primarului urma să părăsească expoziția pe la unu și un sfert, pentru a lua trenul spre oraș, unde era situată Clădirea Auxiliară. Mi-am scos harta din geantă, am întors-o pe dos și am întins-o pe iarba din fața mea.

— N-aveți nevoie de hartă, a spus băiatul. Po’ să găsesc io orice expoziție…

— Dar în orașul propriu-zis? l-am întrebat, iar puștiul mi-a răspuns cu un rânjet strâmb.

— Pro’abil. Am fost acolo de trei ori, tocma’ până-n centru. Camera noastră e mai aproape de târgu’ d-aci, da’ am mers în Chicago cu tata meu astă-primăvară, când căta de lucru.

— Știi cum să ajungi la Clădirea Auxiliară?

— Ușor! a zis el. Deja am mai fost o dat' pân' la ea. Cocoanele de la Londra veniseră pen' nuș' ce Congres Mondial de Femei sau ceva de felu' ăsta și s-au dus acolo ca să asculte discursurile. Nici nu prea se face altceva în clădirea aia: oamenii stau în picioare și vorbesc, p-ormă vin alții și vorbesc. Nu-i deloc distractiv, da' credeți că acolo merge cocoana cu pană mov?

— Ai ghicit! i-am răspuns. Sper din suflet să evităm o excursie în oraș, dacă putem. Planul e să încerc s-o prind înainte să urce în tren, dar dacă nu reușesc să-i vorbesc câteva clipe între patru ochi, atunci va trebui să ne luăm după ei.

— Da'-s multe stații diferite p-aci…

— Ei o să fie la stația de pe Sixtieth Street, cea mai apropiată de locul în care iau masa.

Kiernan părea a fi pe cale să mă întrebe de unde știam, așa că am încercat să-i abat un pic atenția.

— Poți să cauți tu un coș de gunoi? l-am întrebat, întinzându-i ambalajele, cojile de banane și celelalte resturi ale prânzului nostru. Eu mă duc să văd dacă izbutesc să-mi îndes picioarele înapoi în bles-te-ma-te-le as-tea de în-căl-țări ne-no-ro-ci-te o-ri-bi-le și în-gro-zi-toa-re, am adăugat, plesnind ghetele cu mâna la fiecare silabă. Ești sigur că nu vrei să facem schimb? Ale tale s-ar putea să-mi fie prea mici, dar pun pariu că *tot* o să mi se pară mai comode.

Băiatul a chicotit și a scuturat din cap.

— Nu, don'șoară Kate. Cre' că nici mămica mea n-ar vrea să facă schimb cu 'mneavoastră. Ghetele alea-s destul de arătoase, dacă nu tre' decât să stai jos, da' nu-s foarte practice pentru muncit, sau mers, sau alte chestii.

— Amin, puștiule!

— Atunci de ce le-ați luat? s-a interesat el.

Am simțit o ușoară strângere de inimă când mi-am amintit că-i pusesem aceeași întrebare mamei mele privind pantofii ei cu toc, în seara în care

luaserăm cina cu Katherine. Parcă trecuse o eternitate de atunci, nu doar o lună și ceva.

— Le-am primit cadou. Aș fi preferat să am în picioare pantofii mei Skechers, am răspuns, ridicând o mână când Kiernan a dat să rostească inevitabila întrebare. Și, da, sunt un alt lucru care se vinde la New York.

Am așteptat până când băiatul nu s-a mai zărit, ca să-mi scot din geantă un mic tub de cremă antiseptică și un plasture, două lucruri care aproape sigur nu se vindeau în 1893, nici măcar la New York. După ce mi-am îngrijit picioarele, mi-am pus șosetele și am tras de ghete. Mi-a luat o veșnicie să le închei fără drăcia în formă de cârlig a lui Connor, și tot incomode erau. Totuși, lunga baie în lagună părea să mai fi redus din umflături, iar o scurtă probă mi-a dovedit că puteam să umblu fără mari dureri.

Digul lângă care luaserăm prânzul se afla pe malul cel mai apropiat de Midway, la doar câteva minute de mers pe jos față de stația din Sixtieth Street. Am ajuns puțin înaintea plecării programate la ora unu fără un sfert, astfel încât să putem găsi din nou un loc în care să stăm relativ neobservați, până la sosirea grupului lui Katherine. Pe Kiernan l-am trimis să ne cumpere două bilete, în caz că eram nevoiți să urcăm în tren și să ne caute un loc pe o bancă.

Între timp, eu m-am întors pe propriile urme, cale de o stradă, pentru a vizita „ieșitoarea” zărită pe drum. „Punctul de confort public” era mult mai spațios și mai modern decât mă așteptasem, deși multiplele straturi de haine rămâneau o mare pacoste.

Tocmai îmi aranjam boneta în micuța oglindă aflată deasupra chiuvetei, când am simțit o ușoară bătaie pe umăr. Era Katherine. Ea m-a înșfăcat de braț și m-a tras brusc după colț.

— Mi s-a părut mie că te-am văzut intrând aici, a spus în șoaptă. *Doamna Salter,* sau cine o fi, s-a

ținut după mine. E înăuntru. Și-a smucit capul în direcția cabinelor de toaletă. Dacă vrei să discutăm, trebuie să plecăm acum. Avem doar câteva momente la dispoziție. Parcă nu mai reușesc să scap de femeia aia.

Am traversat în goană strada, înspre clădirile pe care diverse state le sponsorizaseră pentru a-și etala realizările individuale în domeniul istoriei, agriculturii și industriei. Clădirea Californiană se afla chiar vizavi de toalete. Am urmat-o pe Katherine dincolo de ușă, către un uriaș turn făcut în exclusivitate din portocale, care trebuie să recunosc că arăta mult mai impresionant în culori vii decât în fotografiile alb-negru pe care le văzusem. Totuși, exponatul părea să se fi răscopt, căci în aerul dimprejurul nostru plutea un inconfundabil iz de citrice mucegăite.

Când n-am mai putut fi văzute de la intrare, Katherine mi-a ridicat încheietura, pentru a-mi compara brățara cu a ei. Lanțurile se deosebeau, însă pandantivele erau identice: o singură clepsidră din jad și perle, cu o măruntă crăpătură în exact același loc.

— Spune-mi cine ești, de unde ai brățara asta și de ce te afli aici, mi-a cerut ea.

— La prima întrebare nu pot să-ți răspund, am început. Dar la a doua, răspunsul e că tu mi-ai dat-o. Și mă aflu aici pentru a-ți transmite că trebuie să te întorci imediat la sediul CRONOS. Du-te direct la punctul stabil de lângă cabană! O să trimit eu un mesager să ia legătura cu Saul…

— Dar de ce? Asta nu-i procedura standard! m-a întrerupt. O să mă întorc la aceeași oră, fie că ne terminăm treaba aici, fie că nu. CRONOS nu întrerupe un salt nici măcar pentru o urgență de familie.

— Care-i procedura standard în caz că istoricul e în pericol? am întrebat-o. Tu *ești* în pericol, cu toate că sediul nu știe.

N-a răspuns, așa că am continuat, privind-o drept în ochi.

— Ascultă-mă cu atenție! O să-ți spun cât pot de multe. N-am cum să-ți dezvălui totul fără să… mă rog, înțelegi, nu?

— Nu vrei să tulburi restul cronologiei, dacă se poate evita.

— Corect! Spune-le celor de la sediu că ești bolnavă și anulează-ți următorul salt.

A dat să mă întrerupă iar, însă am ridicat o mână.

— Ești inventivă, născocești tu ceva. O infecție la stomac ar putea fi convingătoare, date fiind evenimentele recente. Ah, și respectă-ți programarea aia la ginecolog, bine?

Katherine a făcut ochii mari, dar am continuat:

— Bănuielile tale în privința lui Saul sunt corecte, am zis, apoi am făcut o pauză, încercând să decid cât îi puteam spune, fără a schimba faptele. El aduce medicamente din vremea voastră, în epoca asta. Dar *nu ai voie* să-l iei la întrebări înainte să se întoarcă din următoarea călătorie la Boston, cea la care tu o să renunți.

— De ce trebuie să renunț la călătoria respectivă?

— Fiindcă nu vreau să fiu nevoită să mă întorc, să-ți dau de urmă și să te scot iar *de acolo*! am replicat, oarecum exasperată. Trebuie să stai potolită câteva zile, în epoca ta. M-am silit să trag adânc aer în piept, pentru a mă liniști, și am adăugat: Când o să se întoarcă Saul, încearcă să-l convingi să discute cu Angelo, dar nu te grăbi să-i zici despre copil, bine? Mai ai programată o călătorie de una singură săptămâna viitoare, corect?

Katherine a dat din cap în semn de încuviințare.

— La Boston, 1853.

— Trebuie să pleci în *acea* călătorie. E… Am ezitat. E sigură.

În acea privință, nici măcar mie nu mi se părea că eram prea convingătoare. Prin fața ochilor îmi plutea imaginea feței lui Katherine după cearta cu Saul și nu-mi puteam alunga amintirea felului în care-mi descrisese moartea lui Angelo sau a Shailei, însă am insistat:

— Și e *importantă*!

— Asta-i tot? m-a întrebat.

— Încearcă s-o eviți pe doamna Salter.

— Care, după tine, de fapt nu e doamna Salter. O femeie, aș putea eu să adaug, care-ți *seamănă* binișor, dincolo de superficialele diferențe privind culoarea părului și ochelarii. Cine e ea? Din cauza ei sunt în pericol?

Am scuturat din cap.

— Aici va trebui să urmez exemplul mentorului meu și să-ți spun că informația le e rezervată celor care trebuie neapărat s-o cunoască, altfel…

— Altfel nu e cazul s-o aflu. Ciudat! E aceeași replică pe care o folosește mentorul *meu.*

— Păi… Am ridicat din umeri. Nu-i tocmai o idee originală. E de-ajuns să-ți zic că, dacă o poți evita pe drumul de întoarcere spre punctul stabil, probabil cel mai bine ar fi s-o eviți.

— S-ar putea să fie mai ușor de zis decât de făcut.

Katherine a strâns ușor din pleoape și mi-am dat seama că încă încerca să hotărască dacă să se încreadă în mine.

— Și ia spune-mi, cum s-a ciobit pandantivul ăla? Micuța clepsidră?

— Din câte înțeleg, într-un accident în care au fost implicate o ușă de trăsură și o tânără agentă CRONOS căreia i se scurgeau ochii după niște vedete. Domnul Douglass e la pavilionul statului Haiti, deci poate ar fi bine să-l ocolești și pe el, în caz că-și amintește incidentul și-ți cere batista înapoi.

Ea mi-a aruncat o căutătură rece și măsurată.

— Sunt singura care știe povestea, așadar de la mine trebuie s-o fi auzit… dar îmi vine foarte greu să cred că ți-aș fi cerut să te amesteci în toate astea. E totalmente împotriva…

— Da, am intervenit, cu un zâmbet crispat. Știu. Împotriva regulamentului CRONOS.

A urmat o nouă privire prelungă, înainte ca bunica mea să ofteze adânc.

— OK! a spus. O să-i zic lui Saul că plec. O să inventez o scuză. Ar putea dori să se întoarcă împreună cu mine, dar nu m-aș mira să nu vrea, dată fiind purtarea lui din ultima vreme.

— Doar ai grijă să nu-i dai de înțeles care-i motivul…

— N-o să-i dau. O să-ți urmez cu strictețe instrucțiunile. Renunț la următorul salt, respect programarea la ginecolog și evit să pun în discuție *bănuielile* pe care le am în legătură cu acțiunile lui Saul (și ți-aș aminti că doar asta sunt, niște bănuieli) până pe 26. O să plec în călătoria de pe 27. Sper doar că procedezi (sau poate ar trebui să spun „procedăm”) corect în situația de față.

Mi-am amintit de comentariul pe care-l făcuse Connor cu câteva săptămâni înainte.

— Și eu la fel. Dar, așa cum mi-a spus un bun prieten al meu (de fapt, al nostru), sunt aproape sigură că ceea ce facem e *just.* Uneori „just” și „corect” nu înseamnă același lucru.

Nu părea pe deplin convinsă, dar a dat din cap în semn de încuviințare și a făcut câțiva pași spre ieșire, după care s-a întors.

— Poate ar trebui să plecăm separat, în caz că dăm peste înlocuitoarea doamnei Salter. Pare să fi căpătat o antipatie destul de puternică la adresa ta și a tânărului tău prieten.

Am fost de acord, iar Katherine s-a îndreptat către ușă. Nu știu dacă am avut o premoniție sau doar o stare de neliniște, însă i-am lăsat un avans de numai douăzeci de secunde, apoi am pornit spre aceeași ieșire ca și ea. Întâmplarea a făcut ca un

grup mare să dea năvală pe ușă, iar eu m-am văzut nevoită să mă împing prin marea de oameni, formată aproape în totalitate din persoane de peste șaizeci de ani. Am mormăit scuze și m-am ridicat pe vârfuri ca să mă uit după Katherine peste umerii lor, în vreme ce-mi croiam drum printre ultimii veniți și începeam să cobor scara din fața clădirii. O bătrână m-a izbit peste picior cu bastonul. Chiar n-o puteam învinovăți, căci fusese cât pe ce s-o răstorn.

— Îmi pare rău, doamnă, n-am vrut…, am început eu, însă m-am oprit brusc când cineva a îmbrâncit-o pe femeie direct în mine.

M-am poticnit pe primele câteva trepte și abia-abia am reușit s-o prind înainte să cadă. Eram ocupată s-o reașez pe picioarele devenite acum nesigure, când atacatorul bătrânei și-a proptit palma în pieptul meu și m-a împins cu putere.

M-am prăvălit pe ultimele două trepte și am aterizat neelegant pe spate. Costumul bărbatului m-a derutat preț de o clipă, având în vedere că până atunci nu-l mai văzusem îmbrăcat numai în jeanși și cu un tricou ponosit. Cicatricea zimțată din apropierea tâmplei drepte era nouă și semăna un pic cu aceea pe care cineva ar putea s-o capete după ce a primit o lovitură zdravănă de levier. Își mai adăugase el și o mustăcioară de-a dreptul jalnică, însă chipul îi era inconfundabil. Îl văzusem prea de curând și mult prea îndeaproape pentru gustul meu.

— Salut, Katie! a spus Simon, cu un licăr în ochi. Cine și-ar fi închipuit c-o să te întâlnesc aici! Ne vedem mai târziu, OK?

Acestea fiind zise, a luat-o cu pași repezi către stația de pe Sixtieth Street. Câțiva oameni din mulțimea prin care tocmai îmi făcusem loc au venit să mă ajute, iar un domn destul de galant (care dacă n-avea optzeci de ani, atunci n-avea niciunul) s-a clătinat cale de câțiva pași pe urmele lui Simon, strigând și scuturându-și pumnul în aer.

Până să mă ridic, dolofanul era deja la jumătatea drumului spre stație. Puțin mai în față, am zărit-o pe Katherine, care nu reușise să scape de Prudence. Cele două se apropiau de peronul pe care grupul primarului se strânsese în așteptarea trenului ce intra pufăind în gară. Mi-am ridicat fusta și am izbutit o slabă imitație de alergare, însă era clar că nu aveam să ajung la ele înaintea lui Simon.

Nu puteam decât să sper că vocea mea avea să străbată distanța mai bine decât o puteam face eu. Am tras adânc aer în piept și am răcnit, arătând direct spre Simon:

— Are un pistol! Opriți-l! Are un pistol!

Nu știu precis dacă, în haosul următoarelor câteva secunde, grupul din stație a auzit glasul *meu* sau pe al unuia dintre numeroșii vizitatori care au început să urle și să repete „un pistol”. Simon s-a uitat o singură dată peste umăr, apoi s-a reîntors către peron, ținându-și încă mâna în buzunar, în timp ce Prudence, cu o manevră demnă de un jucător de fotbal american din linia defensivă, a trântit-o pe Katherine la pământ.

Au căzut amândouă cu fața înainte, iar bunica mea și-a agățat mâneca de balustrada din lemn, sfâșiindu-și țesătura de la umăr și până la cot, chiar înainte de a-și lovi capul de marginea peronului. Zbieretele mulțumii se amestecau acum cu vuietul trenului care încetinea. Saul s-a lăsat în genunchi lângă Katherine, în vreme ce Prudence a sărit în picioare, cercetând chipurile din stație.

Eu m-am băgat cu forța printre oameni, încercând să mă apropii de Simon, însă n-am reușit să-l găsesc în gloată. Nu credeam că ar fi avut atâta tupeu, încât să facă un salt în timp la lumina zilei, cu sute de persoane în jur, dar, pe de altă parte, după ce-mi șterpelise jurnalul, fusese cât se poate de dornic să facă saltul dintr-o stație de metrou aglomerată, deci cine mai știa?

Doi bărbați în costume identice se apropiau cu pași hotărâți de primar. Pe umărul unuia din ei se vedea insigna corpului de pază din cadrul Expoziției Columbiene.

— Alarmă falsă, toată lumea! Alarmă falsă! Domnișoara s-a înșelat. Avem totul sub control.

Primarul Harrison s-a dus să discute cu cei doi, strângându-le mâinile și bătându-i pe umeri în timp ce vorbea. N-am putut să nu mă întreb cum avea să-l afecteze acel incident, petrecut cu doar câteva ore înaintea momentului în care un asasin urma să apară la ușa lui, cerând o întrevedere. Oare avea să fie mai puțin dispus să primească un străin în casa lui, fără a cere cuiva să facă măcar o scurtă percheziție corporală, în căutare de arme? Ori asemenea stări de panică erau ceva obișnuit într-un Chicago doar puțin mai blând decât Vestul Sălbatic?

M-am întors iar, continuând să-l caut pe Simon, dar nu se vedea nici urmă de el. Saul ținea o batistă lipită de tâmpla lui Katherine. Am observat câțiva stropi de sânge pe pânza albă, însă bunica mea nu părea grav rănită.

Kiernan deja mă reperase și alerga în direcția peronului. Mi-am ridicat o mână și i-am făcut semn să aștepte pe bancă. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca băiatul să se afle în toiul evenimentelor. El a dat din cap, dar și-a îndreptat cu îngrijorare privirea dincolo de mine.

Când m-am reîntors către peron, am dat nas în nas cu motivul îngrijorării lui Kiernan. Prudence stătea drept în fața mea, cu o privire atât de aprigă, încât ar fi putut să-și găurească lentilele ochelarilor cu rame de sticlă.

— Mă *ocupam* eu, Kate! a spus ea în șoaptă, apucându-mă de un braț și strângând vârtos. Katherine n-ar fi pățit absolut nimic și am fi evitat să ne dăm în spectacol. Te amesteci în treburi pe care nu le înțelegi.

Mi-am înăbușit imboldul de a izbucni în râs – mătușa mea vorbea precum personajul negativ dintr-un episod cu Scooby-Doo.

— Cum adică te ocupai tu? am întrebat-o. De tine încerc s-o apăr. De tine și de tâlharul tău cyrist. Trebuie să-l găsesc…

— Nu te mai obosi, vițică proastă! a replicat ea. Simon a dispărut.

A făcut semn cu capul către cei doi vlăjgani de la pază, care discutaseră cu primarul.

— Aveam oameni pregătiți să-l înhațe pe idiot. Nici nu s-ar fi apropiat de ea. Iar dacă aș fi rămas măcar două minute singură cu Katherine, acum ea ar fi fost deja înapoi în epoca ei, fără ca Saul să afle nimic, și poate aș fi avut o șansă reală de a-l atrage pe Simon de partea mea.

Eram absolut zăpăcită.

— Tu încerci s-o *salvezi* pe Katherine? Dar gașca ta e cea care…

— Crezi c-o fac de dragul *ei*? a spus Prudence, râzând cu asprime. Oh, nu! E ceva personal. Oare Saul chiar a crezut c-o să-i acord atâta putere? Asupra *mea*? Tot ce trebuie să facă e să smucească de medalionul ăsta nenorocit, și pier la fel ca ea.

— Deci ne vei ajuta să luptăm împotriva lor? am întrebat.

Ar fi fost un avantaj incredibil s-o avem pe Prudence de partea noastră și nu puteam decât să-mi închipui bucuria de pe chipul lui Katherine și al mamei mele, dacă… Buzele ei s-au curbat într-un rânjet, punând brusc capăt fanteziei mele.

— Eu nu *lupt împotriva* cyriștilor, a răspuns ea. Eu *sunt* cyriștii. Fără mine, n-ar exista nicio organizație Cyrist International. Eram dispusă să împart puterea cu tatăl meu, dar dacă el crede că poate să mă dea la o parte fără nicio consecință, se înșală amarnic. Povestea asta se încheie aici.

Și trebuie să caști bine urechile, nepoțică! a continuat Prudence, sfredelindu-mă din nou cu privirea. Îți dau drumul dintr-un singur motiv:

mama ta. Deborah n-a avut nicio legătură cu ce s-a întâmplat și e posibil să pună mai mult preț pe viața ta decât a pus maică-mea pe a mea, deci…

— Nu-i adevărat, Prudence! Katherine a încercat să te găsească, dar nu poate să folosească medalionul, la fel cum nici Saul nu poate.

Încă dinainte să vorbească, figura mătușii mele mi-a arătat clar că nu îmi dădea crezare.

— Poți să renunți la prefăcătorie, Kate. Știu despre târgul pe care l-a făcut ea cu Saul. Amuzant e că tot eu am tras mai multe foloase de pe urma afacerii. Biata Deborah a fost nevoită să rămână cu ea.

Prudence s-a uitat peste umăr. Trenul se îndepărta de peron și câțiva pasageri își lungeau gâturile, pentru a privi pe ferestre, în caz că agitația ar fi continuat. Katherine se ridicase în picioare, iar Saul o conducea departe de șine, spre partea centrală a expoziției. Nici să fi vrut, n-am fi putut să născocim un plan mai bun, căci rana superficială îi oferea lui Katherine o scuză plauzibilă pentru a-și încheia saltul mai devreme. Prudence mi-a eliberat brațul.

— Fir-ar să fie! a exclamat. Trebuie să plec. N-am apucat să-i vorbesc.

— Stai! am strigat și am făcut câțiva pași în fugă, pe urmele ei. Nu te deranja! Știe… se întoarce la sediu.

Prudence s-a răsucit iar spre mine, în vreme ce eu continuam:

— Katherine o să renunțe la următorul salt. Înțelege ce trebuie să facă (și să nu facă) în următoarele câteva săptămâni, pentru a păstra cronologia intactă.

Mătușa mea a ridicat din sprâncene.

— Ei bine, poate că nu ești *complet* inutilă, a zis. Sper doar că n-ai dat-o în bară, altfel o să-mi fie foarte greu să revin aici ca să îndrept lucrurile, din cauza harababurii pe care ai creat-o. Eu încercam să intervin chirurgical și ai venit tu ca un

tanc… Nu se poate spune câte urmări o să existe în cursul evenimentelor.

Era mai mult decât ipocrizie din partea lui Prudence, care contribuia la o transformare radicală a istoriei, să-mi țină mie predici despre sanctitatea cronologiei, dar îmi închipuiam că ea n-ar fi sesizat o asemenea subtilitate. În loc să rămân pe loc și să mă cert, m-am răsucit pe călcâie și am pornit spre Kiernan, care continua să ne urmărească de pe margine.

Prudence m-a apucat iar de braț, smucindu-mă înapoi, cu fața spre ea. Simțeam o puternică dorință s-o azvârl peste umăr, ca să văd cât de agresivă ar mai fi fost dacă se trezea lungită pe spate, însă am scrâșnit din dinți și i-am susținut privirea.

— N-am terminat încă! a spus ea. Eu o să-l împiedic pe Simon, și pe oricine altcineva, s-o amenințe pe Katherine în timpul călătoriilor. Existența ta, a lui Deborah și a mea vor fi apărate. *Dar,* să nu te mai pui vreodată cu mine, Kate! Crede-mă că nu vrei să ajungi de partea greșită a istoriei! Ai putea avea o viață frumoasă și comodă, dacă ți-ai juca inteligent cărțile. Cyriștii reprezintă viitorul și, dat fiind talentul tău evident în mânuirea echipamentului…

— Nu.

Am deschis gura ca să dezvolt ideea, dar, de fapt, nu mai era nimic de adăugat. Așa că n-am făcut decât să repet cuvântul, scuturând din cap.

— Nu.

— Cum vrei, a zis, ridicând cu dispreț dintr-un umăr. N-ai cum să te bați singură cu cyriștii, Kate. Poți să faci parte dintre cei Aleși sau să te aliniezi cu celelalte oi gata de jupuit și măcelărit.

Aveam serioase bănuieli că prima ei afirmație era corectă, dar nonșalanța cu care vorbea despre distrugerea celor care nu se numărau printre „Aleși” îmi întorcea stomacul pe dos. Dar îmi și întărea hotărârea. Niciun dram de putere n-ar

trebui să cadă în mâna unei persoane care poate să spună așa ceva cu o asemenea convingere. Totuși aveam prea puține de câștigat stând la discuții cu ea.

— Ai terminat? am întrebat, încordându-mi maxilarul.

— Încă o chestiune măruntă, a spus Prudence, mijind ochii. Stai departe de Kiernan! El *o să fie* unul dintre Aleși și o să fie *al meu.*

Mi-am aruncat ochii spre băiatul care ne privea neliniștit de pe bancă.

— Are opt ani, pentru Dumnezeu!

— Acum, da. Dar categoric n-avea opt ani când l-am cunoscut eu. Și nici când l-ai cunoscut tu, a adăugat, cu un mic surâs fudul. Dar presupun că tu ți-ai *pierdut* acea bucățică de memorie, odată cu schimbarea cronologiei, nu-i așa? Nu mai ești acea Kate de care era în… în*amorat.* Și intenționez să mă asigur că lucrurile rămân așa.

Faptul că Prudence își amintea de o versiune a mea pe care nu aveam s-o știu niciodată mă călca pe nervi mai tare decât aș fi vrut să arăt. Katherine îmi spusese că nu mai eram aceeași Kate pe care ar fi întâlnit-o dacă aș fi putut să-mi încep antrenamentele cu șase luni mai devreme și, cu toate că, pe de-o parte, înțelegeam teoria, exista o contradicție care numi dădea pace. Dacă pricepusem explicațiile lui Connor privind schimbările intervenite în cursul istoriei, cealaltă Kate n-ar fi trebuit să existe. Cancerul de care suferea Katherine ar fi rămas o constantă în toate versiunile realității, așa că eu mi-aș fi început de fiecare dată pregătirea în același moment. Așadar n-ar fi trebuit să mai ascult povești despre acea neastâmpărată Kate care umbla teleleu cine știe când, având aventuri pe care eu nu mi le puteam aminti.

Dar *întrezărisem* pentru o clipă viața respectivei Kate, prin intermediul medalionului. Iar Kiernan (acea versiune cât se poate de matură a lui, pe care

o întâlnisem în metrou) clar se gândise la cealaltă Kate, când îmi scosese elasticul din păr, pentru a și-l strecura pe propria încheietură.

Când mi-am adus aminte cu ce expresie mă privise el, m-a cuprins brusc un val de empatie. Cum o fi să te uiți în ochii cuiva drag, ai unui om care te-a iubit la rândul lui, și să nu vezi nicio urmă de recunoaștere, niciun semn de dragoste împărtășită? Curând aveam să simt pe propria piele, presupunând că reușeam să revin în epoca mea și să-l găsesc pe Trey.

M-am uitat din nou la Kiernan. Trenurile veneau la fiecare jumătate de oră, iar mulțimea din preajma peronului deja se risipise complet, cu excepția unui bătrân îngrijitor de culoare, ce folosea o mătură uriașă, ca să împingă gunoaiele într-un morman în spatele chioșcului de bilete. Băiețelul încă aștepta, cu chipul țeapăn și mâinile încleștate pe stinghiile din lemn ale băncii. Deja îndurase foarte multe la o vârstă foarte fragedă.

În ciuda deciziei mele de a nu intra în conflict cu Prudence, nu puteam să ignor problema.

— Cum rămâne cu tatăl lui? am rostit pe neașteptate. Kiernan spune că tu ai fost răspunzătoare…

— Kiernan e un copil mic, cu o imaginație mare, s-a răstit ea, tăindu-mi vorba. Nu crede *cu adevărat* c-am avut vreun amestec în moartea tatălui său. Mamei lui categoric nu-i trece prin cap așa ceva. Iar când Kiernan o să fie un om în toată firea, cu… S-a oprit, aruncându-mi un surâs lipsit de pudoare… pofte de om în toată firea, o să fie foarte dornic să mă urmeze în sânul cyriștilor. Sau oriunde altundeva vreau eu să meargă.

Prudence și-a băgat o mână pe sub corsajul rochiei și a tras afară un lanț gros de aur, cu o cheie CRONOS atârnată de el. A cercetat în grabă împrejurimile, apoi și-a activat medalionul.

— Nu te apropia de Kiernan și nu-mi sta în cale! Dacă ești în stare să ții minte lucrușoarele astea

două, ar trebui să-ți fie bine. Ah, și poartă-te frumos cu mama ta! a mai adăugat.

Ochii i-au zburat spre cheia CRONOS și, în clipa următoare, a dispărut.

20.

Banca de lemn era goală. Kiernan ne urmărise cu atenție, iar eu mă întorsesem imediat, ca să-i văd reacția la dispariția lui Prudence. Însă el nu se mai afla acolo. Mi se părea ciudat că așteptase răbdător atâta vreme, pentru ca apoi s-o șteargă pur și simplu, fără niciun cuvânt.

Singura persoană care nu părăsise peronul era îngrijitorul, iar acesta tocmai își punea mătura înapoi într-o nișă din peretele exterior al gheretei.

— Mă scuzați, i-am spus. Era un băiețel care mă aștepta aici, pe bancă. Știți cumva unde s-a dus?

— Da, coniță, a răspuns bărbatul, ridicându-și pentru o secundă ochii, pe urmă coborându-i înapoi în pământ. Ziceți de Micu' Mick, nu?

Am încuviințat, întrebându-mă exact câți oameni din cadrul expoziției cunoștea puștiul.

— A tulit-o într-acolo, poate acu' un minut, don'șoară, a spus bătrânul, înclinându-și capul către Midway Plaisance. Părea că se ține dup-un domn care-a venit în fugă de peste drum, de unde-s clădirile statelor.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Vă amintiți cum arăta bărbatul? E important.

— Păi, nu m-am uitat *foarte* atent, don'șoară, că dădeam cu mătura, a spus el, încruntându-se în timp ce încerca să-și aducă aminte. Da' mie mi-o părut tânăr, poate leat cu matale. N-arăta ca și când ar fi muncit prea mult p-afară, era cam gălbejit. Și n-arăta nici ca și când ar fi sărit prea multe mese, dacă știi ce vreau să zic, a adăugat el, chicotind. Mick o să poa' să țină pasu' cu el, nu-ncape ndoială. Îi un greieruș isteț.

— Mulțumesc, am spus, aruncându-i un zâmbet nesigur peste umăr, în timp ce alergam către intrarea în Midway.

Descrierea aducea prea mult cu Simon ca să fie o coincidență. Oare Kiernan lucra cu el? Versiunea

lui mai în vârstă îl însoțise pe Simon în metrou, iar cei doi fuseseră, la un moment dat, prieteni sau măcar compatrioți, judecând după ce spusese Simon când mă atacase în curtea din față a lui Katherine.

Totuși, îmi venea greu să cred că micul Kiernan era implicat în toată tărășenia. Părea mai plauzibil ca el să-și fi dat seama că spre Simon arătasem, când strigasem: „Are un pistol!” Poate că făcea încă pe asistentul meu și încerca să-l țină sub observație pe Simon pentru mine.

În orice caz, absența lui mă îngrijora. Dar ce mă năucea cu adevărat era motivul pentru care Simon se întorsese în Midway. Dacă revenise ca să atenteze pentru a doua oară la viața lui Katherine (era singurul temei al reapariției lui la care mă puteam gândi), de ce se ducea în direcția opusă punctului stabil de pe Wooded Island?

Apoi mi-am amintit: existau *două* Katherine care hoinăreau prin expoziție în acea zi. Prima călătorie făcută de bunica mea figura și ea în jurnalul pe care Simon pusese mâna când îmi luase ghiozdanul. După ce fusese împiedicat s-o ucidă pe Katherine în gară, el pur și simplu trecuse la *următoarea* țintă logică.

Glasul lui Connor din mintea mea îmi spunea să mă întorc la punctul stabil, să mă duc acasă și să fac o nouă tentativă, după ce vom fi avut un mic răgaz pentru a o plănui. Însă ideea că aș încerca să-l urmăresc pe Simon, evitând în același timp o întâlnire cu mine însămi sau cu orice altă persoană văzută în ziua respectivă, mi se părea încărcată cu și mai multe probleme decât strădania de a-l găsi pe loc, în Midway. Și nu putea fi *prea* departe, căci mă aflam cu doar un minut în urma lui.

Mă rugam doar ca micul Kiernan să nu fie cu el. Nu credeam cu adevărat că băiatul l-ar fi ajutat pe Simon (așa ceva s-ar fi potrivit mult prea puțin cu firea lui), însă trebuia să admit că nu-l cunoșteam de suficientă vreme încât să fiu absolut convinsă.

Iar dacă pur și simplu se ținea după Simon, speram numai să aibă grijă, deoarece grăsanul n-ar fi ezitat să-l rănească. Ori să-l folosească drept momeală.

∞

Midway-ul era acum mult mai aglomerat și mai zgomotos decât în prima parte a zilei. Am fost nevoită să cobor de pe trotuar pe carosabil, astfel încât să evit un grup mare, ce se înșiruise ca să intre la reprezentația programată pentru ora unu, în cadrul expoziției de animale dresate a lui Hagenbeck[17]. Afișele colorate de deasupra intrării etalau o colecție de elefanți, lei și tigri stând răbdători pe o piramidă alcătuită din platforme, vegheată de către un maestru de manej, cu biciul în mână. Temperatura crescuse în comparație cu dimineața, iar aerul din preajma clădirii căpătase acel respingător miros rânced pe care mi-l aminteam de la singurul mic și trist spectacol de circ la care asistasem în copilărie. Putoarea nu părea să fi afectat entuziasmul oamenilor așezați la coadă, dar bănuiam că, în epoca aceea, cei mai mulți dintre ei nu văzuseră animale exotice decât în picturi și fotografii alb-negru.

Am studiat din priviri ambele părți ale străzii late, căutând orice urmă de Simon sau Kiernan, în vreme ce mă străduiam să rememorez tot ce-mi povestise bunica sau ce citisem despre saltul ei anterior. Noi ne concentraserăm majoritatea cercetărilor pe cea de-a doua călătorie a ei. De prima mă ocupasem doar în treacăt, exploatând-o ca să obțin informații de context despre expoziția în sine. Katherine îmi spusese că acel salt nu avusese legătură cu cercetările ei, ci îl făcuse doar ca să strângă impresii de ordin general despre ultimele zile ale târgului și despre reacția oamenilor față de asasinarea primarului Harrison, alături de niște date secundare pentru alți agenți CRONOS.

Îmi aminteam vag că-mi vorbise despre un aparat de fotografiat, o expoziție africană și o

berărie. Prin „expoziție africană” trebuie să se fi referit la Satul Dahomey, aflat în capătul cel mai îndepărtat al parcului. Berăria se găsea chiar în fața mea, în Satul German, însă habar n-aveam în ce zi se dusese Katherine acolo.

În loc să pierd vremea încercând să dezgrop frânturi din memorie, m-am oprit la umbra unuia dintre viaductele care se intersectau cu Midway-ul și mi-am scos din geantă exemplarul jurnalului referitor la anul 1893. După câteva minute de căutări, am descoperit însemnările din 28 octombrie și le-am parcurs în grabă. Katherine își petrecuse cea mai mare parte a dimineții discutând cu tinerele de la Casa Internațională a Frumuseții, ceva asemănător unei prezentări de modă la nivel global. Era foarte populară, căci în ambele dăți în care trecusem pe acolo văzusem o coadă lungă la intrare, alcătuită, în mod ciudat, dintr-un număr aproape egal de bărbați și femei, deși suspectam că domnii veniseră mai mult ca să vadă fete frumoase din toată lumea decât ca să studieze ultimele tendințe în moda internațională. În jurul prânzului, bunica mea se întorsese la expoziția principală, acolo unde stătuse de vorbă cu câțiva dintre numeroșii lucrători care, peste puține zile, trebuiau să-și caute noi locuri de muncă, după ce târgul avea să-și închidă porțile.

Următoarea însemnare din jurnal era cea pe care o căutam. O plasa pe Katherine în Satul German, pe la ora trei după-amiaza. Nu zăbovise mult însă, căci se dusese anume pentru a discuta cu prietena unei chelnerițe dispărute cu câteva săptămâni în urmă. Fata însă își începea tura abia la ora șase, așa că bunica mea hotărâse să revină seara.

M-am sprijinit de peretele din cărămidă al viaductului și mi-am cântărit opțiunile. Simon lucra și el doar pe baza informațiilor din jurnal, așadar n-avea mai mult habar decât mine unde urma să se afle Katherine între prânz și ora trei. Și, la fel ca în cazul meu, cel mai bun prilej de a o

găsi era să pândească diversele intrări în Satul German.

Pe una dintre ele o vedeam deja din locul în care stăteam, însă nu eram sigură că ducea spre berărie. Mi-am îndesat jurnalul înapoi în geantă și am decis să mă îndrept către Satul German, într-o mică misiune de recunoaștere.

Trei fetițe în costume populare își croiau drum dinspre expoziția javaneză, ținându-se de mână în timp ce traversau strada principală. Tocmai mă îndreptau către ele, gândindu-mă să le întreb dacă-l văzuseră pe „Micul Mick” (băiatul păruse să-i cunoască pe toți ceilalți din expoziție), când am văzut cum chipurile celor trei se schimbă, toate deodată. O mânuță cafenie s-a ridicat brusc, ca și cum stăpâna ei ar fi încercat să mă avertizeze.

Cu o tresărire de uimire, mi-am dat seama că, de fapt, nu erau câtuși de puțin trei fetițe, ci trei bătrâne mărunte. Spaima de pe chipurile lor e ultimul lucru pe care mi-l amintesc limpede, înainte să simt în braț înțepătura ascuțită a unui ac. Parcul Midway a început să se topească într-un caleidoscop de fețe și membre adunate la întâmplare. Am întrezărit preț de o clipă un bărbat cu mustață și melon negru, brocartul colorat al costumelor javaneze, apoi un pantofior zgâriat, în timp ce genunchii mi se înmuiau. Apoi n-am mai văzut decât forme și culori. Iar la final, totul s-a făcut negru ca smoala.

∞

Vreme de câteva secunde după ce m-am trezit, am crezut că mă aflu în confortabila cameră pentru oaspeți în care dormeam de fiecare dată când îi vizitam pe părinții tatii în Delaware. În aer plutea un iz de mucegai și, pe măsură ce ochii mi se obișnuiau cu lumina, am început să disting modelul complicat al unui milieu croșetat, aflat pe noptiera de lângă pat. Am întins o mână, ca să bâjbâi după veioză, dar am lovit în schimb un sfeșnic, răsturnând mucul de ceară pe dușumea.

Acesta s-a rostogolit câteva zeci de centimetri și s-a oprit, proptindu-se în ceea ce aproape sigur era o oală de noapte.

Nu mă aflam în camera bunicii Keller.

Am dat la o parte pătura subțire pe care cineva o strânsese cu grijă în jurul meu. Rochia mea verde lipsea. Purtam doar cămașa din mătase albă și jupoanele pe care Trey mi le admirase atât. Brațul drept îmi era neobișnuit de țeapăn, iar la vreo cincisprezece centimetri sub umăr mi se formase o mică vânătaie, acolo unde acul străpunsese pielea. O zgârietură roșie îmi păta interiorul încheieturii, iar brățara primită de la Katherine dispăruse.

Totul părea straniu în lumina slabă și am bănuit că încă resimțeam efectele substanței care-mi fusese injectată. Doar o rază de soare minusculă se strecura prin ferestruica prăpădită și murdară, mare cam cât talpa mea, cocoțată tocmai în partea de sus a zidului. În dreapta ei, la câteva zeci de centimetri mai jos, se afla o fereastră mai mare, cu draperiile trase. M-am târât în partea cealaltă a patului îngust și m-am întins, ca să trag perdelele, sperând să fac puțină lumină în actuala mea situație.

Dar în spatele draperiilor nu se găsea nicio fereastră. Cărămida vopsită continua fără întrerupere până la zidul vecin, cu care se unea într-un unghi ciudat. Lipseau complet tablourile sau orice alte ornamente, în afara perdelelor absolut inutile și a milieului de pe noptieră. Trei găuri fuseseră făcute în peretele de deasupra ușii, primele două cu un diametru nu mai mare de doi centimetri și jumătate, iar cea de-a treia, dublă ca dimensiune.

M-am lăsat pe spate în pat și mi-am strâns genunchii la piept. Mișcarea mi-a amintit că stăteam în aceeași poziție atunci când mă uitam la DVD-uri împreună cu Trey, în camera mea din locuința lui Katherine. Mi-am aruncat din nou ochii spre fereastra falsă, apoi spre micile găuri de deasupra ușii și inima a început să-mi bată cu

putere. Am încercat să-mi spun că trăgeam concluzii pripite, bazate pe dovezi incomplete, însă *știam.*

Mă aflam în Hotelul Expoziției Mondiale, ceea ce însemna că acum încălcasem două promisiuni făcute lui Trey. Deși, în mod evident, asta era cea mai mică grijă a mea.

Oare câte femei omorâse Holmes în respectiva încăpere? Câte muriseră chiar în acel pat, în timp ce el le urmărea prin găurele? Gândul mi-a dat furnicături, așa că m-am ridicat repede. Tocmai luam în calcul să încerc să deschid ușa, când aceasta a început să… ei bine, *să șerpuiască* spre podea. Mi-am înghițit un urlet și pe urmă un hohot de râs nervos, când mi-am dat seama că ușa se ținea încă în balamale. Cea care șerpuise fusese rochia mea, după ce alunecase dintr-un cuier.

Am înaintat cu precauție și am ridicat-o, aproape împiedicându-mă de încălțările aflate sub ea. M-am bucurat tare mult când am văzut rochia, însă aveam sentimente contradictorii în privința ghetelor.

Din nou am sesizat o mișcare cu coada ochiului și, pentru o fracțiune de secundă, mi s-a părut că zăresc o explozie de lumină în colțul opus. Am avut impresia trecătoare că sunt pândită, dar când m-am întors era încă întuneric și nu stătea nimeni acolo. N-am reușit să discern decât conturul neclar al unui scaun.

M-am așezat la loc pe marginea patului și mi-am frecat pleoapele, sperând ca efectele drogului să se risipească în curând. Mi-am întins rochia lângă mine și am pipăit-o, căutând buzunarul ascuns în corsaj. Nu mă așteptam cu adevărat ca medalionul CRONOS să mai fie acolo, și nici nu era. Ceea ce mi-a confirmat suspiciunea că Holmes nu luase la întâmplare decizia de a înhăța o fată care părea să călătorească singură. Nu așa opera el, și avea destul noroc cu ademenitul femeilor acolo, fără să recurgă la răpiri în plină zi.

Cineva îl convinsese pe Holmes să-și asume un risc suplimentar, și, aproape sigur, acel cineva fusese Simon. De ce s-ar fi obosit să mă elimine singur, când în localitate exista un criminal în serie care, probabil în schimbul unei recompense ridicol de mici, ar fi fost mai mult decât bucuros să mă ia din calea lui?

Tocmai când acest vesel gând mi se insinua în minte, ușa s-a deschis pe neașteptate. O lumină blândă și gălbuie s-a revărsat în cameră, dinspre lămpile cu gaz de pe culoar. M-am încordat și m-am pregătit de luptă, dar silueta din prag nu-i aparținea lui Holmes. Era a unei tinere înalte, cu părul blond-deschis și ondulat. Fața ei frumoasă, în formă de inimă, a făcut o grimasă de îngrijorare când m-a văzut.

— Oh, nu! a spus ea, grăbindu-se să așeze pe noptieră tava cu care venise. Încă n-ai voie să te ridici în picioare. Ești mult prea slăbită. Poftim, dă-mi voie să te ajut să te întorci în pat…

— Nu, am răspuns. Unde-mi sunt lucrurile? Cât e ceasul? Trebuie să plec…

— Nu pleci nicăieri. Pe mine mă cheamă Minnie. E ora cinei și ți-am adus o ciorbă bună.

Minnie m-a luat de umeri și, într-un fel care nu admitea niciun moft, m-a condus înapoi în pat. Ea trebuia să fie una dintre nevestele sau amantele pe care Holmes reușise să le vrăjească până în ultima clipă a vieții lor.

— Ai leșinat în Midway, a spus tânăra, săltând pernele umplute cu pene și împingându-mă cu spatele spre ele. Ai avut mare noroc că soțul meu se afla acolo când ți-ai pierdut cunoștința. El te-a adus aici. E *doctor,* a adăugat ea, cu o notă de mândrie în glas. Și spune că ai nevoie de odihnă. Cât despre lucrurile tale, a adăugat, făcând un semn cu capul spre colțul camerei, boneta e pe scaun. N-aveai niciun alt obiect asupra ta, când te-a adus soțul meu. Sper să nu ți se fi furat nimic la

târg, infracționalitatea e de-a dreptul groaznică în ziua de azi.

Nu puteam s-o contrazic, deși mă îndoiam că-și dădea seama ce mare parte din recentul val de criminalitate îi putea fi direct atribuită bărbatului ei. Primul meu imbold a fost să-i zic să plece naibii din Chicago, înainte să sfârșească în beci, lângă celelalte. Totuși nu credeam că e posibil ca un asemenea sfat să-mi crească șansele de a scăpa. Camera rămăsese cufundată în semiîntuneric, dar avusesem destulă lumină, încât să-i văd expresia din momentul în care vorbise despre soțul ei, doctorul, în mod evident era îndrăgostită lulea, și, dacă m-aș fi apucat să-i vorbesc despre gropi cu var, uși-capcană și schelete, aproape sigur ar fi dat fuga direct la Holmes, în loc să verifice mai întâi probele.

— Unde-i domnul doctor Holmes? am întrebat, în vreme ce Minnie îmi lua rochia de pe pat și o punea la loc în cuierul șubred de pe ușă.

S-a încordat toată.

— *Soțul* meu e jos, discută cu unul dintre partenerii lui de afaceri, prin urmare am hotărât să urc eu și să văd cum te simți. Nu știam că-l cunoști.

Se observa o schimbare în tonul vocii ei, iar, când s-a întors să plece, m-a măsurat cu atenție din cap până-n picioare. Privirea nu-i mai era nici pe departe la fel de prietenoasă ca înainte.

— Nu-l cunosc, am zis.

— Atunci de unde-ai știut cum îl cheamă? m-a întrebat.

— N-am știut, i-am răspuns. Tu mi-ai spus că domnul doctor Holmes m-a adus din Midway, deci am presupus…

— Zău? a intervenit Minnie, mijind ochii. Sunt foarte sigură că nu i-am spus niciodată pe nume. Tu doar rămâi în pat și termină-ți ciorba. Curând o să venim amândoi să vedem cum te simți.

Hm… poate că, până la urmă, n-avea deplină încredere în Holmes. Cel puțin părea a fi la curent cu faptul că soțului ei îi cam fugeau ochii după femei, ceea ce nu părea să-i placă câtuși de puțin.

Ușa s-a închis ferm și am auzit un zăvor alunecând la locul său. Nu puteam să nu mă întreb de ce s-ar caza cineva într-un hotel în care ușile pot fi zăvorâte pe dinafară, dar, judecând după cele trei găurele din perete, aceea era una dintre „încăperile speciale” în care Holmes își gaza victimele. Probabil că nu făcea parte din turul obișnuit, oferit oaspeților.

Din nou s-a făcut aproape întuneric. Cum se aștepta femeia aia să-mi mănânc ciorba fără o lampă sau o lumânare? Dar, în realitate, nu conta, căci n-aveam absolut nicio intenție să mă ating de ea.

După ce pașii lui Minnie s-au pierdut pe coridor, m-am dezvelit și mi-am trecut degetele peste căptușeala juponului. Am trăit o clipă de spaimă, când n-am simțit nimic, apoi degetele mele au atins în treacăt metalul subțire din buzunarul ascuns.

Cheia de rezervă se găsea acolo, pe un lănțișor fin de argint, lângă puținii bani suplimentari pe care-i dosisem. Minnie nu se înșelase în legătură cu faptul că fusesem norocoasă. Nu atât pentru că Holmes se aflase în Midway (eram aproape convinsă că norocul n-avusese niciun amestec în privința asta), ci mai degrabă pentru că ea stătuse acolo, pe post de supraveghetoare. Prezența unei soții geloase, care să-l păzească îndeaproape, categoric l-ar fi descurajat până și pe un pervers ca Holmes să controleze în amănunt lenjeria intimă a unei fete inconștiente.

Mi-am smuls rochia din cuier, mi-am aruncat-o pe braț și, după o secundă de ezitare, am înhățat și ghetele. Nu m-aș fi obosit să pun totul pe mine (Connor mă văzuse mai dezbrăcată decât eram), dar urma să am nevoie de costum, când aveam să

mă întorc pentru a drege încurcătura. Deocamdată însă, intenționam să merg acasă. Ar fi fost frumos să ajung într-un punct stabil, dar, dat fiind felul în care Simon și Prudence apăreau sau dispăreau precum licuricii, era clar că frământările lui Katherine n-aveau justificare. Oricum, faptul că eram captivă într-o cameră de hotel, cu zeci de cadavre la subsol, trebuia să intre în categoria motivelor bune pentru a invoca regula ieșirii de urgență.

Am luat cheia CRONOS într-o mână și i-am apăsat mijlocul cu degetele. Am afișat interfața, m-am concentrat asupra punctului stabil din bibliotecă și eram gata-gata să fac saltul, când zgomotul unor pași ce alergau pe coridor mi-a distras atenția. Interfața a tremurat, pe urmă a dispărut.

Pașii s-au oprit și am auzit pe cineva trăgând zăvorul. N-aveam destul timp ca să reactivez ecranul, așa că mi-am zvârlit rochia pe pat, mi-am strecurat medalionul pe sub pieptul cămășii și am adoptat o poziție defensivă, în spatele ușii. Judecând după fotografiile pe care le văzusem, Holmes nu era un bărbat foarte corpolent și aproape sigur l-aș fi putut doborî, dacă nu era înarmat. Însă chiar dacă era, intenționam să-i țin piept.

Dar era cât pe ce să-i trag un șut în stomac bunicii mele. Mi-am retras piciorul în ultima secundă, când fusta ei mi-a dat de veste că nu aveam de-a face cu Holmes. Ea a ridicat brusc brațul, pentru a-mi respinge piciorul cu geanta – aceeași geantă pe care o avusesem și eu mai devreme.

Totuși, mi-au mai trebuit vreo două secunde ca să-mi dau seama că era într-adevăr Katherine. Nu glumise când îmi spusese despre costumierii de la CRONOS că făceau o treabă incredibilă. Dacă ar fi trecut pe lângă mine în Midway, nu cred că aș fi recunoscut-o. Părea îmbătrânită cu aproximativ

douăzeci și cinci de ani, iar primul meu gând a fost că mă uitam la mama, ceea ce era ciudat, fiindcă niciodată nu observasem o reală asemănare între ele.

Amândouă am început să vorbim în același timp, așa că m-am oprit și am lăsat-o să înceapă.

— Cine ești? m-a întrebat în șoaptă.

Ochii i-au căzut spre pieptul meu, unde lumina medalionului se întrezărea prin țesătura cămășii.

— Te-au trimis de la sediul central?

M-am gândit că adevărul era cea mai rapidă variantă.

— Nu tocmai, am răspuns. Sunt Kate, nepoata ta. Trebuie să ieșim de aici. Dar cum m-ai găsit? Cum ai trecut de Holmes?

Katherine mi-a cercetat nedumerită chipul. Nu știu ce-a văzut, dar ceva a convins-o că era posibil să nu mint.

— Am mai fost în două misiuni de cercetare aici. Sunt doar două camere în care Holmes ar putea să închidă pe cineva. Am pregătit o mică diversiune (i-am vândut unuia dintre numeroșii lui creditori un pont despre actualul nume de împrumut al lui Holmes) și, după ce s-a stârnit haosul, m-am furișat înăuntru. Bunica s-a întors, ca să arunce o privire neliniștită peste umăr, apoi și-a întins mâna dreaptă. Cum ai căpătat *asta*? m-a întrebat.

În palma ei desfăcută se afla brățara. Lănțișorul se rupsese, dar pandantivul era copia fidelă a celui care atârna la încheietura ei stângă.

— Tu mi-ai dat-o, am răspuns. De ziua mea. Și, da, știu cum s-a ciobit. Frederick Douglass, Susan B. Anthony, Sojourner Truth. Te uitai la ei, în loc să fii atentă la ușa unei trăsuri. În 1860 și ceva.

A urmat o pauză, după care Katherine mi-a adresat un mic surâs mâhnit.

— OK, te cred. Nici măcar *lui Saul* nu i-am spus vreodată povestea.

Din nou s-a uitat cu atenție la mine. Bănuiesc că-și punea întrebarea dacă eram și nepoata lui Saul, însă n-a rostit gândul cu voce tare.

— Când am văzut-o pe tânăra aia ieșind… o cheamă Minnie sau Georgiana? Minnie, cred. Omul își schimba tovarășele de viață foarte repede. În orice caz, am presupus că eu sunt încuiată aici, că am avut cine știe ce accident într-un salt din viitor sau că Holmes a prins de veste, după ce-am pus întrebări în legătură cu câteva dintre femeile ucise de el.

— Dar de unde ai aflat că Holmes a…, am început eu.

— Un puști m-a găsit în Midway și mi-a zis că o doamnă care purta brățara asta a fost dusă la Hotelul Expoziției Mondiale. Mi-a spus că el s-a ținut după tine până aici și că trebuie să te ajut.

Kiernan! Deodată mi-am amintit de pantofiorul zgâriat pe care-l văzusem chiar înainte să cad jos. Probabil că el îmi înhățase brățara când mulțimea se strânsese în jurul meu. Am hotărât că, dacă reușeam să scap, aveam să-i dau și ultimul ban din buzunar, apoi să-i acopăr fețișoara cu sărutări.

— Aș fi putut să mă întorc la sediul central, să aduc ajutoare și să revin pe calea mai ușoară, a continuat Katherine. Există un punct stabil la etajul al treilea. Dar nu reușeam să mai scap de *puștiul* ăla! Mă temeam că va trebui să-l leg sau să-i dau cu ceva în cap, apoi mi-am amintit de disputa financiară dintre Mudgett (adică Holmes) și un domn din comitetul de conducere al expoziției.

Bunica mea a strâmbat din buze.

— Abia dacă am reușit să-l conving pe băiat să mă lase să fac un popas, ca să pun la cale diversiunea, după care am pierdut cinci minute bune încercând să-l determin să plece acasă. Până la urmă a fost de acord să aștepte pe alee. Voia să dea buzna înăuntru și să vadă dacă ești bine, și chiar nu puteam să-i zic de ce ar fi periculos.

El mi-a dat asta, a spus Katherine, întinzându-mi geanta, și o umbrelă de soare cam murdară, pe care am aruncat-o. Geanta îmi aparține, dar, cu excepția cheii și a jurnalului, restul lucrurilor din ea nu sunt tocmai în conformitate cu recuzita CRONOS. O periuță de dinți din plastic roz?

— Nu, nu fac parte din recuzita CRONOS, am oftat. Mă grăbeam, Katherine!

— De ce? Dacă nu ești de la CRONOS, cum de poți folosi cheia? Și de ce ai două? Nimeni nu primește două chei.

— E cam complicat, am spus.

Complicat fusese de la bun început, însă acum îmi venea și mai greu să-mi dau seama cât s-ar fi cuvenit să-i spun lui Katherine. N-aveam de unde să știu dacă întoarcerea lui Simon, pentru a-i lua viața bunicii mele, însemna că Prudence nu-și respectase promisiunea de a pune capăt atacurilor. Poate că el revenise înainte ca mătușa mea să apuce să-și impună voința. Lucrurile ar fi fost mult mai simple dacă aș fi crezut-o pe Prudence dispusă (sau măcar *capabilă*) să-și țină cuvântul, dar zău că n-o credeam. Pur și simplu existau prea multe variabile.

Dat fiind că saltul ei pornise din sediul CRONOS, Katherine n-ar fi avut cum să plece din niciun alt loc, în afara punctului stabil prin care sosise. Iar eu nu puteam să plec înainte de a mă convinge că ea era pe drumul de întoarcere spre propria epocă. Asta însemna că ieșirea mea sigură, rapidă și pe jumătate dezbrăcată ieșea din discuție. Resemnată, am lăsat rochia să-mi cadă pe podea, am pășit în ea și mi-am tras-o peste umeri, după care m-am întors cu spatele la Katherine.

— Te deranjează? am întrebat-o, arătând către șireturi.

Bunica a tras cu putere de ele, în timp ce eu îmi țineam răsuflarea.

— Trebuie să scăpăm de aici! am zis. Holmes nu umblă să-ți vină de hac, dar altcineva, da.

Cineva cu o cheie CRONOS. E musai să te întorci direct la sediu. Dar n-ai voie să le spui despre mine, Katherine. Crede-mă! Nimic nu-i mai important decât asta. Nu consemna cele întâmplate în jurnal și nu le discuta cu nimeni, nici măcar cu Saul. Convinge-l pe Angelo să-ți anuleze salturile din următoarele câteva luni. Ia-ți o vacanță sau un an sabatic, fă orice!

— Nu sunt sigură că se poate, a replicat Katherine, apucându-se să-mi încheie nasturii de la rochie. Nu eu conduc CRONOS. Nici măcar Angelo nu-l conduce. Și nu pot controla ce fac alții, doar ce fac eu. Crede-mă! Am încercat de câteva ori.

Era limpede că se gândea la Saul. Am scotocit prin memorie, încercând să scot la iveală date. Când începuse ea să aibă suspiciuni în privința lui?

— Știu, Katherine, dar mai știu și că ești o doamnă foarte inventivă. Născocești tu ceva.

Când a terminat și cu ultimul nasture, m-am întors către ea.

— Și… grijile pe care ți le-ai făcut? Că poate Saul nu respectă regulamentul așa cum ar trebui? În legătură cu prietenii lui de la Clubul Realiștilor? Controlează-i bagajul când o să se întoarcă din Boston. Dar… n-ai voie să-i ceri socoteală până pe 26 aprilie. O să aibă loc o ceartă. Atunci trebuie să lași un mesaj, prin care să-i anunți pe Angelo și pe Richard despre frământările tale. Și e *musai* să fii programată pentru saltul de a doua zi, pe 27.

Expresia ei devenea din ce în ce mai sceptică, pe măsură ce adăugam câte o nouă complicație planului. Katherine era o actriță talentată (însușire obligatorie în domeniul ei de activitate), dar oare putea într-adevăr s-o scoată la capăt? Și, dacă nu reușea, dacă nu făcea saltul în 1969? Ce urma să găsesc la întoarcere? Aveam să mă mai *întorc* vreodată în epoca mea?

— Ah, și, ăăă, ești însărcinată! am adăugat, cu un zâmbet împăciuitor, în timp ce mă așezam pe

pat și începeam să-mi îndes picioarele în ghete. Probabil nu știi încă, fiindcă s-a întâmplat după petrecerea de Anul Nou.

Katherine a părut oarecum jenată când am pomenit de acea noapte, așa că mi-am îndreptat din nou atenția asupra încălțărilor, ca să am o scuză pentru a-mi feri privirea.

— N-ai voie să-i spui lui Saul despre sarcină, am continuat. Nu înainte să afli cum reacționează când găsești… ce găsești în geanta lui.

Degetele mi-au alunecat pe nasturii unei ghete și am tras o înjurătură în barbă.

— Dar *tu* știi deja cum o să reacționeze, a spus ea, ridicând o mână pentru a-și scoate o agrafă din părul prins la spate.

Cu o scurtă răsucire a degetelor, a îndoit agrafa în două locuri și mi-a întins rezultatul: un cârlig improvizat.

— Sunt suficient de isteață, încât să fac legătura. El n-o să reacționeze rezonabil. Dar tu te aștepți ca, aflând toate astea, eu să mă întorc și să mă port de parcă totul ar fi în regulă vreme de… cât? Aproape două luni? Și să păstrez o sarcină neplanificată, pe care, în etapa asta, aș putea s-o întrerup cu ușurință?

— Îmi pare rău, am zis, aplecându-mă ca să termin cu încălțările. Îmi dau seama că-ți cer mult. Dar dacă nu poți găsi o cale de-a face ca totul să se petreacă exact așa cum ți-am descris, sunt aproape sigură că istoria va fi rescrisă pe o scară mult mai largă. Și, fără să dezvălui prea multe, îți spun că n-o să fii de acord cu rescrierea.

— Nu sunt de acord cu *nicio* schimbare a cursului evenimentelor, a replicat, strângând din buze, în timp ce-mi lua boneta de pe scaunul cu spătar înalt, aflat lângă fereastra falsă. Din cauza asta mi-e greu să cred ce-mi zici.

— Ei bine, în cazul de față ai făcut o excepție. Cel puțin, Katherine pe care o cunosc *eu* a făcut o excepție, am răspuns, uitându-mă fără ezitare drept

în ochii ei. De fapt, și-a petrecut cea mai mare parte a ultimilor douăzeci de ani încercând să orchestreze excepția. A mers chiar până într-acolo, încât să pună la cale întâlnirea dintre părinții mei, cu slaba speranță că ei o să mă facă *pe mine.* Iar dacă nu-i urmezi exemplul, milioane (nu, hai să fim sinceri, probabil e vorba de miliarde) de oameni o să moară cu mult înainte de vreme.

După ce m-a fixat îndelung, Katherine a scos un oftat tremurat.

— Păi, dacă așa stau lucrurile, *nepoată*, cred c-am face bine să plecăm!

21.

Cred într-adevăr că am fi ieșit neobservate din hotel, dacă Kiernan ar fi rămas locului pe trotuar, așa cum îi ceruse Katherine. Sau dacă n-am fi cotit greșit pe cel de-al doilea coridor, care s-a dovedit a fi una dintre fundăturile pe care Holmes le inclusese în planul clădirii numai ca să se distreze. Dacă măcar una din cele două nu s-ar fi petrecut, doctorul s-ar fi aflat încă în biroul său din capătul opus ieșirii.

Dar *s-au petrecut* amândouă. Creditorul ademenit de Katherine pentru a-i distrage atenția lui Holmes era jos, certându-se zgomotos cu Minnie, care îi cerea să-l aștepte pe soțul ei în salon. Holmes se găsea pe palierul dintre primul și al doilea etaj, ținând un pistol într-o mână și spinarea cămășii lui Kiernan în cealaltă.

— Bună seara, doamnelor!

Judecând după zâmbetul amabil de pe fața lui și după licărul glumeț din ochii albaștri, părea că intenționează să ne poftească la o conversație lejeră despre vreme.

— Flăcăul ăsta e al uneia dintre dumneavoastră? a întrebat el.

Katherine a răspuns „nu” în exact aceeași clipă în care eu am răspuns „da”.

— E asistentul meu, am continuat, aruncându-i o privire furioasă bunicii mele. Sunt un reporter care scrie despre expoziție pentru *Worker's Gazette* din Rochester. Soția dumneavoastră mi-a spus că ați fost atât de bun, încât să mă aduceți aici, după ce am leșinat în Midway. Vă mulțumesc!

— Bine, a replicat Holmes. Exact asta mi-a zis și *el.*

Deși nu mă dau în vânt după mustățile pleoștite, înțelegeam de ce lui Holmes îi era ușor să încânte femeile. Avea niște ochi aproape hipnotici,

înconjurați de încrețituri prietenoase („riduri de zâmbet”, cum le numea tata).

Mi-am desprins privirea de Holmes, ca să mă uit în jos, la Kiernan. Era palid, iar ochii lui negri se făcuseră mari și se umpluseră de spaimă. A mimat în tăcere cuvintele „îmi pare rău”, dar am scuturat din cap și l-am privit cu înțelegere. Nu era vina lui. Când m-am uitat iar în sus, Holmes încă zâmbea. A făcut semn cu capul spre Katherine.

— Și cine-ar putea fi această bună doamnă?

— Mama mea, am răspuns. Călătorește împreună cu mine.

Katherine mi-a ținut hangul și a făcut un pas în față, aparent hotărând, ca și mine, că cele mai mari șanse le aveam dacă ne purtam ca și cum bărbatul (de altfel agreabil) de pe palier n-ar fi ținut un pistol în mână.

— Da, domnule, a spus ea. Vă suntem profund recunoscătoare. Nu știu ce s-ar fi întâmplat cu fiica mea, dacă n-ați fi…

— Nicio problemă, doamnă. De fapt, mi-a făcut cu adevărat plăcere. Acum, ce-ar fi dacă pe dumneavoastră și pe „fiica” dumneavoastră nu v-ar deranja să faceți câțiva pași înapoi?

A gesticulat cu arma, moment în care ne-am retras fără să scoatem o vorbă. Atunci el s-a lăsat în jos, l-a săltat pe Kiernan la subraț și l-a cărat pe trepte, până la etajul nostru.

— Aș fi încântat să rămân aici și să stau la taifas cu dumneavoastră, adorabile doamne, a zis Holmes, odată ajuns în capul scării, însă mi-am lăsat… soția să se ocupe de un asociat în afaceri oarecum dezechilibrat, iar ea nu se descurcă foarte bine în asemenea situații. Prin urmare, vă voi ruga să reveniți în camera dumneavoastră și ne vom continua discuția în tihnă diseară.

A făcut un nou gest cu arma, iar eu și Katherine am început să înaintăm cu spatele pe coridor.

— Cred c-o să ne mișcăm mult mai repede dacă vă răsuciți, a spus Holmes.

Am ezitat o clipă, apoi am schimbat direcția, întorcându-ne pe unde veniserăm. După câteva cotituri, ne aflam din nou în fața ușii cu zăvor pe dinafară. Doctorul l-a azvârlit pe Kiernan ca pe un sac de cartofi la picioarele mele, după care ne-a ținut ușa deschisă, în vreme ce noi intram, unul după altul, în cameră.

— Vă rog să vă faceți comozi. Vă promit că voi reveni cât pot de repede.

Încă zâmbind, a închis ușa și a tras cu putere zăvorul. Fărâma de lumină naturală ce se întrezărea mai devreme prin ferestruică acum dispăruse. Îi simțeam trupșorul lui Kiernan tremurând lângă mine, dar, pe întuneric, nu puteam să-mi dau seama dacă plângea. Am îngenuncheat și l-am luat în brațe, atât pentru alinarea mea, cât și pentru a lui.

— Îmi pare rău, don'șoară Kate! a spus el. Ar fi trebuit să stau pe alee.

Katherine a pufnit scurt, în timp ce se așeza pe pat, arătând clar că nu intenționa să-l contrazică.

— Nu, Kiernan! am spus eu ferm, aruncându-i o privire urâtă bunicii mele, în ciuda faptului că ea nu putea s-o vadă. Ai fost uimitor! Nu-mi vine să cred c-ai reușit să-mi iei lucrurile chiar de sub nasul lui Holmes și să aduci pe cineva în ajutor. Dar cum ai găsit-o pe Katherine? Eu cred că nici măcar n-aș fi recunoscut-o.

Băiatul a ridicat din umeri.

— E numa' deghizări. Te obișnuiești cu ele în Midway. Ea merge și vorbește la fel. Am văz't-o de multe ori anu' ăsta. Și mereu avea o brățară ca aia pe care o purtați 'mneavoastră. Aia care ziceați că-i semnu' vostru special.

— Ai incredibil de multă perspicacitate pentru un copil de opt ani! am remarcat. Sigur nu ești un adult deghizat?

Era o jalnică tentativă de umor, însă Kiernan a fost amabil și a râs puțin. L-am strâns tare la piept și l-am sărutat pe frunte.

— Mi-ai salvat viața, să știi.

— Eu nu m-aș repezi să trag o asemenea concluzie, a intervenit Katherine, dată fiind încurcătura în care ne aflăm.

Zicând acestea, a scos ceva din buzunarul fustei. Câteva secunde mai târziu, s-a ivit interfața strălucitoare a jurnalului CRONOS pe care tocmai îl deschisese.

— Ce faci? am întrebat.

— Apelez la sediul central, pentru o extragere de urgență. Ei pot să vină prin punctul stabil de la etajul trei și…

— Nu! am spus, smulgându-i jurnalul.

— Ai vreo idee mai bună? a replicat bunica mea, încercând să-l recupereze. Până la urmă Holmes o să se întoarcă și nu cred că are de gând să ne distreze la o serată cu înghețată.

— Ți-am spus că nimeni de la CRONOS nu trebuie să știe despre asta, Katherine! Te-ai gândit ce s-ar întâmpla cu mine, dacă ai implica sediul central? Sau cu Kiernan? Crezi că cei de la CRONOS ar fi dispuși să-l lase să plece, fără nicio întrebare, având în vedere ce-a văzut și auzit?

— M-a *văzut* doar pe mine deschizând un jurnal, Kate, și a *auzit* o discuție din care nu pricepe o iotă. Iar dacă ai închide gura și mi-ai da cartea înapoi, am putea să punem capăt discuției, astfel încât el să…

— Nu-i prima oară cân’ văz o drăcie d-alea, don’șoară Kate, ne-a întrerupt Kiernan. E ca a lu’ tata meu, chestia pe care o foloseam ca să-i trimit mesaje…

L-am smucit de braț și a priceput semnul, dar era prea târziu. Katherine a băgat mâna în geantă și a scos cheia CRONOS pe care o purtasem eu mai devreme. Lumina ei a învăluit camera într-o nuanță deschisă de albastru și mi-am tras palme în sinea mea, pentru că nu mă gândisem s-o folosesc mai devreme pe post de lanternă.

— Ce culoare are? a întrebat Katherine, apropiind medalionul de fața lui Kiernan.

— Nu prea po' să văz în beznă, doamnă, a replicat el, trăgând neliniștit cu ochiul spre mine.

Katherine a ridicat din sprânceană.

— Ești un mic mincinos excelent, băiete, dar pe mine nu mă prostești!

I-a înșfăcat mâna liberă și i-a lipit-o de centrul medalionului. Ecranul nu se vedea clar (de fapt, se vedeau aproape numai „purici", cu câte un buton ori cuvânt ici și colo), dar i-a dat bunicii mele răspunsul de care avea nevoie.

— Cum? m-a întrebat ea. Cum poate să facă asta? Copiii atât de mici nici măcar nu încep antrenamentul.

— Nu prea am cum să-ți explic, i-am spus. Face parte din ceea ce încercăm să corectăm.

Era o minciună sfruntată, dar nădăjduiam ca figura mea inexpresivă să fie mai convingătoare decât a lui Kiernan, cel puțin în lumina slabă. Răspunsul sincer ar fi fost că eu îi ceream să se întoarcă și să declanșeze tocmai lanțul de evenimente care avea să ducă la existența băiatului, a mea și a cine știe câtor altor oameni capabili să activeze echipamentele. Însă aceea era succesiunea pe care o cunoșteam și singura ce părea să ofere o rază de speranță, oricât de mică, de a-i opri pe cyriști.

— Deci ce propui, Kate? m-a întrebat, ascunzându-și din nou medalionul sub rochie. Nu cred că există vreo cale de scăpare din camera asta, și altă soluție n-avem decât să stăm aici, așteptând întoarcerea lui Holmes. Am fi trei contra unul, dar unul dintre noi e destul de mic și cred că pistolul înclină puțin balanța în favoarea lui.

— *Există* o cale prin care *unul* dintre noi să scape de aici, am spus. Și o persoană ajunge pentru a trage zăvorul și a ne scoate pe toți. Drumul tău de întoarcere o fi restricționat la punctul stabil de pe Wooded Island, dar al meu nu-i. Eu pot să sar

de aici spre orice punct stabil. N-ai spus că e unul la etajul al treilea?

— Da, dar cum ai putea să…

— N-am cum să-ți dau mai multe lămuriri, Katherine.

Recunosc, îmi cam plăcea să fiu eu cea care o limita pe *ea* la ceea ce era strict necesar să știe, însă realmente n-aveam timp să discutăm în detaliu problema. Și fiecare frântură de informație pe care i-o dădeam reprezenta un nou fir de care ar fi fost tentată să tragă, riscând să destrame țesătura evenimentelor ce trebuiau să aibă loc de-a lungul următoarelor câteva luni.

— Eu m-am familiarizat doar cu punctele stabile din interiorul expoziției și de pe lângă intrări, am continuat, scoțându-mi cheia CRONOS din buzunarul interior și întinzându-i-o lui Katherine. Am aflat că mai sunt și altele, dar… mă rog, n-am avut prea mult timp la dispoziție, ca să mă pregătesc. Dacă reușești să selectezi tu locul cu ajutorul cheii, astfel încât să-l văd și să-l fixez, atunci ar trebui să pot face saltul și, în două minute, să mă întorc aici. Doar că nu știu precis cum o să ieșim pe ușa din față, cu Holmes și Minnie stând amândoi la pândă lângă scări.

— Don'șoară Kate? a zis Kiernan, trăgându-mă de mână. Poate nu tre' s-o luăm pe scările dinăuntru. Poate s-o luăm pe scara de-afară?

— Ce scară? Există o scară fixă?

Nici măcar nu luasem în calcul o asemenea posibilitate. Adică, zău așa, ce soi de nebun pornit să ucidă ar include scări fixe, pentru salvarea în caz de incendiu, în planul arhitectonic al castelului său destinat torturii?

— Nu-ș' dacă-i zice scară fixă, da' e-o scară sub o fereastră de la ultimu' etaj, care coboară pe coperișu' clădirii vecine. Am văz't-o când am așteptat atâta vreme pe alee. *În loc* să mă duc acasă.

N-am putut să-mi ascund un zâmbet larg, la auzul tonului sarcastic cu care rostise ultima propoziție. Dar dacă și Katherine îl remarcase, atunci n-a lăsat să se vadă. Doar s-a întins, mi-a luat mâna și mi-a așezat medalionul activat în palmă.

— Cât lipsești tu, eu o să mă sfătuiesc cu puștiul și o să vedem dacă ne putem da seama care fereastră e cel mai probabil să ducă la scară.

Așezându-se astfel încât să vedem amândouă limpede interfața, Katherine a căutat cu privirea prin diversele categorii și s-a oprit la apariția unui spațiu întunecat.

— Sigur ăsta-i punctul stabil? am întrebat. E complet negru.

— Da, mi-a răspuns ea, cu o oarecare încăpățânare. E într-un șifonier. Și e noapte. La ce te așteptai?

— Pur și simplu nu înțeleg cum deosebești tu șifonierul ăsta de alte dulapuri întunecate pe lângă care ai trecut. Aș putea ajunge în Des Moines.

— Eu *n-am fost* niciodată în Des Moines. Dar am fost aici. Prima la stânga și pe urmă a doua la stânga ar trebui să te ducă de la șifonier la scară. Iar de acolo trebuie doar să te întorci pe unde ai venit, ca să ajungi la camera asta.

Am dat din cap și mi-am așezat degetele pe comenzi, în locul ei. Ecranul a tremurat o clipă, după care s-a stins. Katherine a pufnit enervată și l-a pornit iar.

— De data asta concentrează-te, bine?

— Bine, am spus. Îmi place mai mult de tine bătrână. E nevoie de timp ca să te înmoi.

Era adevărat, dar mi-am amintit că și ea avusese o zi destul de stresantă. Tocmai aflase că rămăsese însărcinată și că tatăl copilului probabil nu era ceea ce pretindea că ar fi. În plus, avea suficientă minte încât să-și dea seama că lumea ei urma să se schimbe radical. Erau multe de asimilat, chiar și fără amenințarea unui criminal în serie.

Ecranul a clipit iar, când Katherine și-a mișcat degetele, pentru a le face loc alor mele, dar am reușit să recuperez imaginea.

— OK. Mi-a ieșit. Mersi, Katherine! Kiernan, am continuat eu, cu ochii ațintiți asupra afișajului, o să mă întorc imediat. Lipsesc doar două minute. Katherine nu e chiar atât de nesuferită pe cât pare.

— Mă descurc, mi-a răspuns. Aveți grijă, don'șoară Kate!

— Și, Katherine? am adăugat, vorbind mai încet. Dacă se întâmplă ceva, am încredere că *o să-l scoți* de aici. Știu precis că nu-i e sortit să-și găsească sfârșitul în hotelul ăsta. Le spui celor de la CRONOS că n-a văzut și n-a aflat nimic.

— Dumnezeule, Kate! Drept cine mă iei? a șuierat ea. Puștiul a fost o pacoste pe capul meu toată ziua, dar nu l-aș *lăsa pradă* monstrului ăla.

— Deci îmi dai cuvântul tău? Dacă nu mă întorc, o să faci tot ce poți ca să-l duci la adăpost?

— Ai face bine să te întorci, de vreme ce pari așa convinsă că soarta lumii depinde de asta. Dar, da, ai cuvântul meu. Te *duci* odată?

M-am concentrat asupra mijlocului pătratului negru despre care Katherine pretindea că ar fi șifonierul de la etajul al treilea și am clipit.

∞

Nu mă omor după spații înguste și întunecate, așa că am scăpat de-o grijă când arcul de lumină albastră al medalionului a umplut aproape tot șifonierul. Din câte se pare, CRONOS angaja doar istorici foarte supli, fiindcă abia încăpeam în punctul stabil, deși aveam o constituție zveltă. Când m-am întors, am lovit cu umărul un raft, răsturnând pe podea un teanc mare de rufărie. O duhoare de chimicale, amestecată cu un miros mai iute și mai apropiat de al pământului, s-a năpustit asupra nărilor mele.

Din obișnuință, m-am aplecat și am început să adun cearceafurile împrăștiate, însă putoarea era mai intensă aproape de podea. Luptându-mă cu un

val de greață, am decis că, de fapt, nu voiam să știu ce se afla sub mormanul de rufărie, așa că am împins ușa din dreapta mea. Aceasta nu s-a clintit și nici nu avea un mâner pe interior.

Am făcut doi pași înapoi, ca să văd dacă aveam destul loc încât s-o dărâm cu piciorul. Atunci am simțit cum ceva rotund și tare mă împunge în spate. Mi-am înghițit un țipăt. Apoi, după câteva secunde în care nu s-a petrecut nimic, am aruncat o privire peste umăr și am văzut că „atacatorul” meu era mânerul unei alte uși, mai mari. Ușurată, am deschis-o și am ieșit pe hol. Habar n-aveam încotro ducea prima ușă și, dat fiind că mirosul răzbătea mai puternic dinspre ea, eram foarte bucuroasă că nu trebuia să aflu.

Lumina medalionului s-a dovedit încă o dată foarte utilă, căci lămpile cu gaz de pe culoarele celui de-al treilea etaj nu fuseseră aprinse. Holurile erau și așa destul de amețitoare, fără să mai fiu nevoită să orbecăi. Întregul nivel părea pustiu, dar nu reușeam să scap de amintirea lucrurilor care se petrecuseră în spatele unora dintre acele uși.

Desigur, instrucțiunile lui Katherine fuseseră *greșite.* Prima cotitură la stânga m-a dus către un culoar principal, însă de acolo, cel de-al doilea viraj la dreapta m-a condus spre una dintre micile fundături amuzante ale lui Holmes.

Revenind pe holul principal, am trecut pe lângă o ușă cu zăvor la exterior, asemenea celei de la etajul al doilea, în spatele căreia mă așteptau Katherine și Kiernan.

Știam că bunica ar fi strigat la mine să nu tulbur cronologia (și, fără îndoială, ar fi avut dreptate că oricine s-ar fi aflat în camera respectivă, probabil n-ar fi trebuit să scape), însă chiar n-aveam o părere prea bună despre indicațiile etice ale CRONOS în această privință. Am smucit zăvorul și am deschis ușa.

Am auzit sunete de pași mărunți și repezi venind din interior, însă putea fi lesne vorba de un

șoarece, iar eu n-aveam timp să mă opresc și să investighez.

— Dacă e cineva acolo, ușa-i deschisă! am șoptit eu. Dar Holmes are un pistol, așa că ai grijă!

N-am așteptat un răspuns, ci doar am cotit la dreapta pe culoarul principal și apoi am încercat următorul viraj la stânga. Din fericire, acela m-a dus la scări.

M-am oprit în capul treptelor, ca să ascult. Zgomotele înfundate ale unei discuții în contradictoriu răzbăteau până sus, dar interlocutorul nu părea să fie omul de la bancă.

— … nu te las aici cu…

Aceea clar era vocea lui Minnie. N-am reușit să disting întregul răspuns, însă celălalt glas era grav și calm, deci aproape sigur îi aparținea lui Holmes. În timp ce coboram încet, am prins cuvintele „înapoi în apartament” și „afacere”, dar nimic altceva.

Când am ajuns la etajul al doilea, am luat-o la fugă pe hol. De data asta n-am mai cotit greșit, și mi-era mai ușor să străbat culoarul luminat de lămpile aprinse decât de lumina slabă a cheii CRONOS. Tot am avut de trecut printr-un labirint de curbe și cotituri, însă, peste câteva minute, am dat de ușa camerei. Am descuiat-o, iar Katherine și Kiernan, cu expresii de ușurare pe chip, au dat buzna afară.

În vreme ce alergam înapoi spre scară, am scos toți banii pe care i-am putut găsi pe fundul genții și i-am îndesat în sânul lui Kiernan. Era o sumă de cel puțin zece ori mai mare decât salariul asupra căruia ne înțeleseserăm, așa că băiatul a dat să protesteze.

— Îi meriți, puștiule! Și, i-am spus eu încet, dacă o să fim despărțiți, s-ar putea să mai ai o treabă de făcut. Du-o pe Katherine înapoi pe Wooded Island, în locul de lângă cabană.

— Știu cum să mă întorc la expoziție, Kate! a intervenit bunica mea. Mi-am petrecut destul timp

pe-aici.

— Da, dar pun pariu că nu știi drumurile dosnice la fel de bine ca el. Și, judecând după ce am văzut, Kiernan e prieten cu jumătate dintre oamenii care lucrează la expoziție. Bag mâna în foc că ei l-ar ajuta, fără să-i pună întrebări.

Kiernan, am adăugat, folosește toate aleile lăturalnice pe care le cunoști și stai cu ochii în patru după individul pe care l-ai urmărit mai devreme. Ăla grăsan. El încă o caută pe Katherine, probabil în Midway.

— Și ’mneavoastră? m-a întrebat băiatul.

— N-o să pățesc nimic. De aici pot să sar direct acasă, dar multă vreme n-o să vă mai revăd.

Katherine tocmai cotise. L-am apucat pe Kiernan de braț și l-am tras deoparte, astfel încât ea să nu ne poată auzi următorul schimb de replici.

— Dacă ieși din hotel, să nu te mai întorci, OK? Eu o să fiu bine. Mi-am lovit ușor medalionul de la gât și am vorbit repede. Cheia ta e la cabană?

Kiernan a dat din cap în semn de încuviințare, și, după o clipă de șovăială, i-am pus la gât medalionul meu de rezervă și i l-am ascuns sub cămașă.

— Să nu-l scoți niciodată, bine? Niciodată! La un moment dat, Prudence o să-ți ceară înapoi cheia tatălui tău, iar dacă face asta, cred că sunt mari șanse să nu-ți mai amintești nimic din tot ce s-a întâmplat. S-ar putea să nu-ți mai amintești nici măcar de ce n-ai încredere în ea, ceea ce chiar nu mi se pare corect. Ție ți se pare?

Băiețelul avea o privire solemnă.

— Nu, don’șoară Kate. Nu mi se pare deloc corect.

Lanțul îi atârna lung pe trupul lui, ajungându-i mult peste talie, iar când am trecut de colț, Kiernan și l-a reașezat, îndesându-l pe sub betelia pantalonilor.

Din nou am avut strania senzație că cineva mă pândea și m-am răsucit, ca să mă uit în lungul

coridorului pe care tocmai îl părăsiserăm, însă nu era nimeni acolo, doar umbrele pâlpâitoare, aruncate de flăcările lămpilor cu gaz.

Katherine, care acum se apropia de scară, s-a uitat impacientată peste umăr. Eu m-am întors spre Kiernan, mi-am atins buzele cu un deget și mi-am aruncat ochii spre bunica mea, sperând ca puștiul să priceapă că trebuia să facă liniște, și, totodată, că nu era cazul ca ea să afle despre mica noastră discuție. Băiatul a dat din cap și mi-a oferit un mic zâmbet.

De pe scară nu se mai auzea nicio voce. Câteva lumini rămăseseră aprinse în farmacie, însă biroul lui Holmes era cufundat în beznă. Țineam pumnii ca el să fi ieșit, pentru a-și ajuta soția să găsească un taxi care s-o ducă acasă, însă aveam o presimțire urâtă.

L-am condus pe Kiernan pe trepte pe lângă perete și am urcat pe furiș către întunericul de la etajul al treilea al hotelului. Când am ajuns pe palier, l-am strâns ușor de umăr pe băiat și l-am condus în fața lui Katherine.

— Ce faci? m-a întrebat ea, abia șoptit. Eu sunt aia care știe încotro ne ducem.

— Ai luat lecții de arte marțiale? m-am răstit eu. Dacă nu, avem mai multe șanse cu mine în frunte. Pentru orice eventualitate. Tu rămâi la urmă, Kiernan merge la mijloc. Dacă nu ne îndepărtăm unul de altul, poți să-mi dai câte un ghiont când trebuie să cotim.

Katherine s-a strâmbat puțin, dar a dat o dată din cap și s-a retras lângă perete, astfel încât să pot înainta încet pe lângă ea.

— Ar trebui să fie a doua la stânga.

După ce pătimisem ultima dată când crezuse ea că e „a doua la stânga”, îmi venea s-o întreb dacă sigur nu o confunda cu a treia la stânga, dar am decis că cel mai bine era să limităm discuțiile la strictul necesar.

Am traversat holul și tocmai ne pregăteam să cotim, când am auzit două focuri de armă în spatele nostru. Toți trei am tresărit și ne-am ferit capetele, în timp ce alergam după colț, însă era clar că bubuiturile veniseră de la un etaj inferior. Vestea bună? Holmes nu se afla nicăieri în preajma noastră. Vestea proastă? El categoric nu părăsise clădirea. Iar din câte auzisem, vestea proastă fusese mult mai rea pentru cineva de la primul sau al doilea etaj.

— Hai! am spus. Acum măcar știm că e înăuntru, dar nu pe aproape. Trebuie doar să găsim fereastra aia.

— Dar el nu împușcă pe nimeni în seara asta, a zis Katherine.

— Ești convinsă? am întrebat-o, cu glasul încordat. A omorât mulți oameni aici.

— Sper doar să nu fi omorât pe cineva din cauza noastră, a continuat ea. Pe cineva care n-ar fi trebuit să moară.

— Și eu sper. Dar acum nu prea mai avem ce face, nu-i așa? Trebuie să mergem înainte.

Am auzit un răpăit în spatele meu și am întors la repezeală cheia CRONOS, ca să mă uit în lungul holului, ceea ce m-a făcut să mă ciocnesc de Kiernan. Pentru o fracțiune de secundă, am zărit o umbră înaltă drept în mijlocul culoarului, însă ea a dispărut.

— Ai văzut? am întrebat-o pe Katherine.

— Nu, mi-a răspuns ea. La ce te referi?

— Credeam…

Am scuturat din cap. Clar nu era Holmes, iar eu dormisem foarte puțin în ultimele patruzeci și opt de ore.

Nimic. Cred că sunt doar agitată.

Am străbătut în fugă încă două coridoare, între care și cel unde mă oprisem mai devreme, ca să descui ușa. Aceasta era acum mult mai larg deschisă decât o lăsasem și m-am întrebat dacă nu cumva persoana dinăuntru căzuse din lac în puț.

Și atunci am simțit miros de fum.

22.

Nu știu cât timp ne-am petrecut pe holurile alea. Probabil nici zece minute, însă au fost cele mai lungi din viața mea. Clădirea era, din toate punctele de vedere, un labirint menit să dezorienteze pe oricine ar fi avut ghinionul să se rătăcească în mijlocul ei.

Tocmai trecuserăm pentru a doua oară pe lângă ușa pe care o descuiasem mai devreme și pe lângă punctul stabil din șifonier. De fiecare dată când eram siliți să facem cale întoarsă, după ce intram în câte o fundătură, mă îngrozea gândul că aveam să dăm nas în nas cu Holmes. Colac peste pupăză, fumul se îngroșa.

— Știu că era o fereastră, don'șoară Kate. Pe partea *asta* a clădirii.

Străbătuserăm pentru a doua oară întregul drum până la capătul acelui coridor, iar pe fața lui Kiernan începuseră să șiroiască lacrimile.

— Ei bine, nu-i nicio fereastră în capătul holului și nicio cameră pe partea asta, a spus Katherine.

M-am oprit pentru o clipă.

— Oare nu cumva… există o ușă secretă? El folosea trape, nu? Îmi amintesc că ar fi zidit un transport de mobilă, construind camera în jurul lui, astfel încât să poată pretinde că nu l-a primit niciodată și să evite plata. Poate…

— Și atunci ce-ar trebui să facem? a întrebat Katherine. Ne apucăm să dărâmăm ziduri la întâmplare?

Nu i-am răspuns, doar am rupt-o la fugă pe culoar, înapoi spre șifonier. Ignorând faptul că ceva de-acolo duhnea îngrozitor, am izbit zdravăn cu latul piciorului în ușa închisă din interior. Aceasta abia s-a întredeschis vreo trei centimetri, dar am fost nevoită să-mi acopăr gura și nasul, ca să nu vomit.

Am lovit încă o dată, încercând să nu mă gândesc la ce clinteam din loc. Odată cu al treilea șut, s-a auzit o scurtă bufnitură, după care mica ușă s-a balansat spre interior.

M-am aplecat ca să privesc înăuntru și abia dacă am întrezărit fereastra aflată tocmai în fundul unei încăperi lungi și înguste, ce se întindea pe tot holul. Dacă luna era pe cer, atunci intrase în spatele unui nor, căci prin geam nu pătrundea decât un foarte slab licăr de lumină. Nu vedeam scara, însă Kiernan spusese că, după părerea lui, n-o s-o putem observa din interior, fiindcă treptele începeau chiar de sub pervaz.

M-am întors către cei doi, care așteptau lângă ușa șifonierului.

— Ai avut dreptate, Kiernan. Aici trebuie să fie.

— Ce-i cu putoarea asta nenorocită? a întrebat Katherine.

— Cred că știm amândouă destul de bine, i-am răspuns. Bănuiesc că Holmes n-a reușit să-și ducă toate victimele la groapa din subsol. Doar ține-ți respirația cât poți de mult și ai grijă să te apleci când intri. Ușa e foarte scundă.

Am orientat cheia CRONOS spre interiorul camerei, sperând să obțin destulă lumină, încât să aleg un traseu relativ liber, lipsit de cadavre, până la fereastră. Când m-am îndepărtat de ușă, fusta mi s-a atins în treacăt de ceva solid. Realmente nu voiam să aflu ce era, așa că am continuat să avansez puțin câte puțin.

— Ești OK, Kiernan? m-am interesat, întinzând o mână la spate, în căutarea mâinii lui.

— Îs bine, don'șoară Kate, a spus el, însă și-a strecurat mâna într-a mea. Tre' să ne grăbim. Vreau să zic că, dac-a dat foc, atunci și el tot p-aici o să fugă…

Am înaintat cât am putut de repede, având drept călăuză doar lumina cheii CRONOS. Încăperea era aproape goală, cu excepția câtorva piese răzlețe de

mobilier, însă lățimea ei depășea cu doar un metru douăzeci șifonierul în care aterizasem eu.

Am trecut pe lângă mai multe umbre înșirate de-a lungul peretelui din stânga. Aduceau cu niște paturi de campanie și eram aproape sigură că lungul obiect subțire ce atârna pe marginea celui de-al doilea fusese cândva înfipt în brațul cuiva. Câteva secunde mai târziu, am auzit-o pe Katherine trăgând brusc aer în piept, iar când mi-am coborât privirea spre fața lui Kiernan, acesta își ținea ochii strâns închiși. Pur și simplu se agățase disperat de mâna mea și mă urma orbește.

Parcurseserăm încă vreo patru metri și jumătate, când, din spatele nostru, s-a auzit un târșâit. O scurtă căutătură peste umăr nu mi-a dezvăluit nimic. Mi-am spus că, probabil, fusese doar trupul pe care-l împinsesem de lângă ușă și care alunecase de tot pe dușumea. Ori un șobolan. În mod normal oricare din cele două idei m-ar fi făcut să intru în panică, însă acum reprezentau o sursă de mare alinare.

Dar sunetul s-a auzit încă o dată. Și încă o dată. Ori cadavrul se luase după noi, ori șobolanul era unul foarte *mare.* Sau, mai degrabă, aveam de-a face cu Holmes.

În mod evident, doctorul aflase că noi ne găseam acolo. Dacă eu puteam să aud o persoană mișcându-se tiptil în spatele meu, el categoric putea să ne audă pe noi trei. Holmes trebuia să fi știut de prezența noastră acolo încă dinainte să intre – altfel de ce n-avea un felinar? Noi eram oarecum avantajați prin faptul că el nu putea să vadă lumina cheii CRONOS de care ne foloseam ca să ne croim drum înainte. Totuși, el cunoștea mult mai bine teritoriul, de vreme ce concepuse acel coșmar.

— Capul jos! am șoptit, continuând să avansez. Stați aplecați și rămâneți retrași, ca să nu vi se vadă siluetele în fereastră. Dacă geamul nu se deschide, îl spargeți! Nu vă opriți pentru nimic în

lume. Știți amândoi ce aveți de făcut după ce ieșiți de aici. O să ne mai vedem… până la urmă.

Kiernan s-a lăsat doar o clipă spre mine și mi-a strâns mâna. M-am temut că o să mă contrazică, însă m-am înșelat.

— Rămas-bun, don'șoară Kate! Aveți grijă!

L-am sărutat în grabă pe creștet, atunci când au trecut pe lângă mine. Trăgându-mă cât mai aproape cu putință de zid, am ciulit urechile, sperând să deosebesc zgomotele din dreapta mea, provenite de la Katherine și Kiernan, de sunetele mult mai puțin clare, ce răzbăteau din stânga.

Străbătând treptat câteva zeci de centimetri, m-am poziționat vizavi de cele două paturi văzute mai devreme. Încăperea măsura cel mult doi metri lățime și, cu paturile drept obstacol în partea opusă mie, Holmes avea să fie nevoit să-mi treacă drept prin față, ca să ajungă la fereastră. Mi-am înfrânt tentația de a vârî medalionul înapoi în buzunar. Era imposibil ca el să-i vadă lumina, însă tot mă făcea să mă simt expusă, precum un far albastru strălucitor, care arăta unde mă aflam.

Am inspirat lent și adânc de mai multe ori, mi-am domolit pulsul, apoi am tras cu ochiul spre Katherine și Kiernan. Nu-i vedeam bine, ci zăream doar cheia lui Katherine, strălucind la zece, poate cincisprezece, metri depărtare de geam. „Te rog, Doamne, fă să fie asta fereastra cu scara!" m-am gândit.

Holmes încă avansa dinspre stânga, însă mi-era foarte greu să estimez la ce distanță se afla. Sufla greu, ca și cum ar fi alergat de curând sau ar fi inhalat mult fum.

Altă privire aruncată în grabă spre fereastră. Deja nu mai puteam să văd nici măcar lumina albăstruie. Katherine probabil că-și strecurase medalionul la loc, sub rochie.

Eram pe cale să mă întorc, când conturul neclar al ferestrei s-a mișcat ușor. S-a auzit un trosnet

puternic, căci rama a opus rezistență, însă focurile de armă au fost și mai zgomotoase.

Holmes trăsese de două ori, în succesiune rapidă. Nu știu unde a aterizat primul glonț, însă al doilea a spulberat o parte din geam. M-am răsucit către el chiar în clipa în care lansa cel de-al treilea foc și am reușit să-l depistez: mai avea puțin și se urca peste mine. De fapt, dacă n-ar fi stat cu privirea ațintită spre fereastră în timp ce trăgea, sunt aproape sigură că m-ar fi întrezărit în lumina fulgerătoare a exploziei.

M-am ridicat, cu spatele lipit de perete. Lucirea albastră a medalionului îi dădea feței lui Holmes o aură nepământeană, care ar fi fost îndeajuns de sinistră și fără revolverul cu țeavă lungă pe care-l strângea în mână. Se oprise ca să țintească mai bine, când am ridicat piciorul și i-am tras un șut. Scopul era să-l pocnesc peste brațele cu care ținea arma la nivelul pieptului, dar fusta mi-a îngrădit mișcarea, iar lovitura l-a nimerit chiar sub cordonul pardesiului.

Holmes s-a îndoit de durere, strângând în același timp degetul pe trăgaci. Glonțul a luat-o razna, însă vibrația pe care am simțit-o sub tălpi mi-a sugerat că se înfipsese în podea. Mi-am recăpătat echilibrul și mi-am ridicat brusc genunchiul spre fața lui. Am auzit un pârâit, însă n-a fost îndeajuns, încât să-l oprească. Mâinile lui s-au repezit și mi-au înhățat piciorul pe care mă sprijineam, trăgându-l de sub mine.

În cădere, am văzut la fereastră silueta lui Kiernan, de la piept în sus. Pe Katherine n-o mai puteam zări. Ori se ferea de lumina geamului, ca să nu devină o țintă, ori coborâse deja pe scară.

Capul mi s-a izbit de dușumea. M-am împins în sus cât am putut de repede, săltându-mă în capul oaselor și proptindu-mi spatele de zid, însă eram dezorientată. Când am deschis ochii, am dat peste zeci de luminițe albăstrui și-mi amintesc cum m-

am gândit că asta vrea să zică lumea prin „a vedea stele verzi”.

Am auzit un zgomot din stânga mea, așa că mi-am strâns picioarele și am atacat din nou. Un picior l-a nimerit pe Holmes în genunchi, cred, însă a fost mai degrabă o lovitură piezișă decât una directă.

— Ai un șut impresionant pentru o domniță atât de mică, mi-a spus el. Dar nu se poate pune cu o armă.

Bărbatul își legăna ușor pistolul în mâna dreaptă, în vreme ce cu stânga bâjbâia prin buzunarul hainei.

Inima a început să-mi bubuie în urechi când arma a trecut razant pe lângă locul în care stăteam făcută ghem. „El nu te vede, Kate, el nu te vede!” mi-am amintit eu. Și deja trăsese șase focuri: două jos și patru acolo, sus. Nu știam multe despre revolvere, dar văzusem câteva westernuri, iar cel din mâna lui era unul cu șase cartușe. Asta însemna că arma se golise. Dacă, desigur, Holmes nu se oprise ca s-o reîncarce, înainte de a intra prin șifonier.

N-o reîncărcase, dar nu mai conta. Mâna lui a ieșit din buzunar, ținând un singur glonț. În timp ce introducea cu un mic pocnet cartușul în cameră, eu m-am întors pe o parte și mi-am potrivit medalionul în palmă, rezemându-mi brațul de perete, astfel încât să nu-mi tremure și să pot vizualiza bucătăria din casa lui Katherine.

Orbecăind cu mâna stângă întinsă la spate, Holmes a făcut doi pași înapoi, probabil pentru a-și oferi o perspectivă mai largă și a surprinde orice mișcare. Picioarele i s-au încovoiat când a dat peste unul dintre paturile de campanie. A urmat un trosnet de sticlă peste sticlă, iar Holmes a început să suduie încet, după care s-a oprit la jumătatea unei înjurături și a izbucnit în râs.

Nu știu ce instinct m-a făcut să întorc spatele acelor hohote de râs. Însemna să întrerup contactul

vizual cu medalionul când deja fixasem bucătăria, tocmai afișam data și nu-mi mai trebuia decât o secundă, cel mult două. Însă, dacă nu m-aș fi răsucit, lichidul m-ar fi izbit drept în față.

Acidul era flacără pură, pârjolindu-mi gâtul și scalpul. Am scos un urlet, căci n-aveam cum să-l evit, deși îmi dădeam de gol poziția. Apoi mi-am ținut răsuflarea, așteptând focul de armă, dar în locul lui am auzit un alt zgomot puternic, ca și când cineva s-ar fi împiedicat de pat, însă, curând, s-ar fi ridicat la loc și ar fi pornit spre mine.

M-am gândit că Holmes era doar precaut: cu un singur glonț voia să fie convins că își nimerește ținta. M-am târât pe podea cât am putut de repede, îndepărtându-mă de el și întorcându-mă în șifonier, în timp ce mă străduiam să nu scâncesc, deoarece fiecare mișcare, oricât de măruntă, îmi agrava durerea arzătoare din tâmplă.

Mirosul de fum devenea tot mai intens, războindu-se cu duhoarea cadavrului descompus pe care-l aveam drept în față. Holmes n-avea decât o cale de scăpare din incendiu: fereastra. Cu puțin noroc, urma să creadă că nici pentru mine nu exista altă ieșire și, poate-poate, urma să mă lase pradă presupusei mele sorți, într-o clădire cuprinsă de flăcări. Totuși, dacă reușeam să nu mă opresc și să nu intru în stare de șoc, tot ce-mi rămânea de făcut era să ies din cameră, pentru a găsi un loc în care să mă concentrez asupra folosirii cheii CRONOS.

Ușa trebuia să fie pe aproape. M-am chinuit să mă ridic în picioare, ca să pot înainta mai repede. Încă vedeam steluțe albastre, așa că m-am sprijinit de perete, pentru a-mi păstra echilibrul, înainte de a face un pas. Nu-l vedeam pe Holmes, dar auzeam ceva mișcând în urma mea.

Am dat cu mâna în sfârșit peste deschizătura din zid și mi-am lăsat capul în jos, ca să pășesc prin ea și să pătrund în micul șifonier. Am împins la o parte ușa spre hol și am luat o mare gură de aer.

Era plin de fum, însă măcar nu se mai simțea izul de carne putrezită. Fugind din toate puterile în direcția scării, am trecut puțin prea repede pe lângă un colț și mi-am agățat tocul uneia dintre prostiile mele de ghete în tivul fustei. Pârâitul materialului a răsunat în tot holul, fiind echivalentul auditiv al unei săgeți mari și roșii, care să-l îndrume pe Holmes înspre mine.

M-am pitit pe cel de-al treilea coridor din dreapta, apoi am străbătut ca o săgeată holul și, la următoarea răscruce, am luat-o spre stânga. Speram ca doctorul să presupună că alesesem calea mai scurtă și mai ușoară, virând spre dreapta. El se oprise ca să-și aprindă un felinar. Îl vedeam proiectând umbre pe ziduri, în timp ce bărbatul alerga.

Trei uși mai încolo, am zgâlțâit o clanță cu broască, în eventualitatea că ar fi fost descuiată. N-am avut noroc. Pașii se auzeau tot mai tare, așa că m-am lipit de ușă cât am putut de bine. Trăgând adânc aer în piept, am apăsat cu degetele centrul medalionului.

Nu credeam că o să am răgazul de a-mi fixa destinația și a potrivi data. Intenționam doar să aleg un punct și să clipesc. Mi-am amintit de avertismentul lui Connor cu privire la aterizatul în mijlocul unei autostrăzi, dar dacă cealaltă variantă era un criminal în serie, înarmat cu acid și cu un revolver, posibila coliziune cu o camionetă mi se părea un chilipir. Am încercat să-mi potolesc tremurul mâinilor, ca să mă pot concentra și să pornesc ecranul, dar îmi venea greu să mă adun. Afișajul a tremurat și a dispărut.

În timp ce mă pregăteam să încerc iar, am zărit cu coada ochiului un licăr de lumină. Doctorul a cotit scurt pe coridorul din dreapta, după care felinarul s-a întors și bărbatul a pornit drept spre mine.

Atunci ușa dinapoia mea s-a deschis și am căzut pe spate, în cameră. O mână mare mi-a acoperit

gura, amuțindu-mi zbieretul înainte ca el să-mi scape printre buze. O altă mână s-a îndreptat spre mine, ținând o cârpă albă, împăturită.

23.

Bărbatul m-a smucit spre partea din dreapta a ușii. Cârpa albă era udă leoarcă, iar el mi-a așezat-o pe tâmplă, în vreme ce brațele lui mă țineau strâns lipită de el.

— Kate!

Mi-a trebuit o secundă pentru ca vocea familiară, blândă, dar insistentă de lângă urechea mea să-și croiască drum prin valul de panică. Mi-am ridicat privirea spre chipul bărbatului. Arăta ciudat în lumina albastră a medalioanelor noastre, însă ochii negri și plini de îngrijorare erau aceiași în care mă uitasem cu numai câteva minute mai devreme.

— Kiernan? Dar cum…

— Kate, te rog! Trebuie să te concentrezi. Am afișat un punct stabil, iubire.

Ecranul arăta o cămăruță slab luminată, cu niște pături în colț.

— Doar lasă-ți degetele să alunece peste el și du-te! Eu o să fiu chiar în spatele tău. Îți promit!

Nu știu dacă datorită vocii lui sau a convingerii că nu mai eram singură, dar, spre marea mea uimire, mâinile mi s-au liniștit în timp ce le întindeam către cheia CRONOS. Imaginea s-a tulburat doar foarte puțin, pe urmă a redevenit clară. Am clipit și am luat o mare gură de aer curat, fără fum, înainte de a mă prăbuși pe pardoseala de lut.

O vreme mi-am tot pierdut și recăpătat cunoștința. Glasul lui Kiernan mă readucea la suprafață pentru câteva momente, după care mă afundam iar. Cea mai clară amintire pe care am păstrat-o e senzația apei turnate într-un șuvoi neîntrerupt pe gâtul meu. Mă durea, însă durerea era mult mai mare atunci când apa se oprea. La un moment dat, Kiernan m-a silit să mă ridic și, cu mâini delicate, m-a făcut să înghit câteva capsule.

Ochii mi s-au închis la loc și m-am cufundat din nou în ceață.

Când m-am trezit pe deplin, se făcuse ziuă. Primul lucru pe care l-am văzut a fost figura adormită a lui Kiernan, cu părul lui negru și lung lipit de piele din pricina umezelii. Stătea cu spatele sprijinit de perete într-un colț al cabanei. Eu eram înfășurată în pături, cu capul proptit de coapsa lui și degetele împletite cu ale sale. Hainele lui răspândeau un miros puternic și usturător de fum. Mi-am ridicat mâna liberă spre partea dreaptă a gâtului și am pipăit un bandaj mare, făcut din tifon lipit cu leucoplast. În jurul nostru erau împrăștiate mai multe sticle și flacoane de unguente, iar în cămin mocneau rămășițele unui foc. Rochia mea verde zăcea făcută ghem, lăsând podeaua să se vadă prin numeroasele găuri pe care acidul le făcuse în țesătură.

Îmi simțeam corpul înțepenit și trebuia să-mi schimb poziția. M-am mișcat încet, nevrând să-l trezesc pe Kiernan, însă ochii lui s-au deschis imediat.

— Kate? Ești bine?

Am încercat să încuviințez dând din cap, dar nu era o soluție lipsită de durere, așa că m-am oprit și i-am zâmbit fără vlagă.

— Da. Mă doare, dar sunt bine. Asta-i cabana… de pe Wooded Island, nu? Dar *în ce moment* suntem?

— În jur de cinci dimineața, cred. E doar a doua zi, mi-a răspuns el. Nu-i nimeni aici și nici n-o să vină prea mulți oameni peste zi. Ceremoniile de închidere au fost anulate din cauza asasinării primarului. Și mi-a fost mai ușor să pregătesc totul în cabană. Sunt… salturile lungi mă consumă mult. Cele mici sunt mai ușoare, dar am făcut multe în ultima vreme. Nu voiam să fii prea departe, în caz că eram nevoit să vin pe jos până la tine.

— Holmes? Și Katherine, ea a…?

— Holmes a scăpat, așa cum se cuvenea să se întâmple. Azi probabil că e într-un tren spre Colorado. Incendiul ar fi trebuit să aibă loc abia peste câteva săptămâni, dar nu cred c-o să schimbe ceva în privința inevitabilei lui capturări și a procesului. Și, da, Katherine și cu mine am ajuns la punctul stabil. Am dus-o pe un drum lăturalnic și n-am întâmpinat niciun obstacol.

Am oftat, ușurată să aflu că măcar acea parte a planului reușise.

— Spune-mi de unde ai știut, Kiernan. De ce te-ai întors? De unde ai știut c-o să fiu în camera aia?

El s-a uitat câteva clipe în ochii mei, înainte de a vorbi.

— Mi-a luat mult timp să pun fragmentele cap la cap, Kate. An după an, tu erai mereu acolo, în adâncul minții mele, dar niciodată n-am știut cu certitudine dacă ai scăpat sau nu din hotel. În noaptea aia, după ce-am mers cu Katherine pe Wooded Island, m-am întors, iar clădirea ardea din temelii. Pompierii mi-au spus că nu mai putea fi nimeni viu înăuntru. N-aveam ce altceva să fac decât să mă întorc acasă.

Am procedat așa cum m-ai sfătuit tu. Nu mi-am scos niciodată medalionul. Am stat cu mâna pe el până și când făceam baie. Ne-am mutat înapoi la ferma cyristă, căci într-adevăr nu existau prea multe opțiuni, după ce mama s-a îmbolnăvit. I-am lăsat să mă învețe cum să folosesc cheia CRONOS. Nu sunt la fel de priceput ca mulți alții, dar pentru Prudence asta n-a contat niciodată prea mult, a adăugat el, cu un râs amar, și, în general, ea stabilea cui să i se ofere privilegii.

— Nu te-a… M-am întrerupt, ezitând să spun ceea ce gândeam. Erai atât de mic!

— Oh, nu! Nimic de felul ăsta. De cele mai multe ori când venea la fermă nu era cu mult mai mare decât mine. Prima dată când am văzut-o ca tânără femeie, avea poate cam aceeași vârstă cu tine. Eu abia împlinisem șaisprezece ani, iar la

șaisprezece ani, Kate, e foarte greu să refuzi o fată dornică.

— Tu nu știai că… mă rog, că ai cunoscut-o când era mai în vârstă? Iar tu erai mai mic…

Am scuturat din cap, apoi am tresărit când bandajul mi s-a mișcat peste arsură.

— Adică păreai convins c-a fost amestecată în moartea tatălui tău.

— Da… dar aia era Pru la o vârstă mai înaintată, înțelegi? Nu știu ce-a făcut ulterior (încă n-am vreo dovadă într-un sens sau altul), însă la optsprezece ani, pentru *ea* nu se întâmplase nimic din tot ce-a urmat.

— Dumnezeule, asta-mi dă dureri de cap! am spus. Pe tine nu te scoate din minți? Să te gândești la o Prudence mai bătrână, care te-a cunoscut când erai copil și cu care, după aia, ai fost împreună când amândoi aveați vârsta adolescenței?

— Tot uit că tu ești… cum se zice? O „novice”? a spus Kiernan, tachinându-mă cu un zâmbet. O să te obișnuiești curând cu sucelile și învârtelile. La optsprezece ani, Pru era doar o puștoaică derutată, nesigură în privința așteptărilor lui Saul de la ea sau a locului pe care-l ocupa în toată povestea. Din câte mi-am putut da seama, pe atunci nu era un om rău. După o vreme, am decis că nu-i corect s-o judec pe baza a ceva ce nu e. Sau măcar a ceva ce nu e încă. Are sens?

— Nu, am zis eu. Adică pricep, dar nu pot spune că are vreun sens. Nimic din toate astea nu are.

— Nu mă mândresc cu relația respectivă, a continuat Kiernan. Nu sunt convins că *m-am folosit* de Pru (cel puțin nu mai mult decât s-a folosit ea de mine), dar sentimentele îmi erau încurcate de trecutul pe care-l aveam. Vreau să spun că, dacă nu mă uitam în ochii ei când făceam… ei bine, îmi amintea de tine. Eram doar un copil când ne-am întâlnit aici, dar nu te-am uitat niciodată, Kate.

S-a oprit un moment, lăsându-și degetul să-i alunece cât se poate de blând peste conturul buzelor mele. Un fior mi-a străbătut tot corpul. „Nu, Kate”, mi-am zis, „nu, nu, nu! Ești epuizată, și recunoscătoare, și da, fir-ar să fie, incredibil de atrasă de el. Dar, nu!”

— Pe urmă, un an mai târziu, când aveam șaptesprezece ani, tu *ai venit* aici, Kate! Nu tu, nu tu cea de azi, dar o altă Kate. Kate a mea. Puțin mai mare decât ești acum, foarte frumoasă și foarte hotărâtă să mă convingă să lupt cu cyriștii. Ne-am iubit teribil de mult, Kate, însă tu nu-ți aminteai nimic despre un băiat de opt ani, nimic despre expoziție. Niciodată n-am reușit să înțeleg asta.

Iar acum, deși pricep motivul, mi-e greu să-mi imaginez o Kate care nu-și amintește anul pe care l-am petrecut împreună. Cred c-ai stat în Bostonul din 1905 mai mult decât în epoca și în casa ta. E un miracol că nu te-ai prăbușit de oboseală. Îi spuneai lui Katherine că te duci jos, să-ți iei o cafea, și pe urmă săreai înapoi în timp, ca să-ți petreci toată ziua cu mine, revenind la zece secunde după ce plecaseși. Salturile au fost întotdeauna mult mai ușoare pentru tine. Pe mine… mă seacă, și trebuie să avem grijă, să ne ascundem de Prudence.

— Încă erai… cu Prudence? am întrebat, tresărind ușor, în timp ce mă ridicam în șezut.

Am încercat să nu las complet iraționala notă de gelozie să mi se strecoare în glas, dar surâsul mulțumit al lui Kiernan mi-a dat de înțeles că eșuasem.

— Nu, Katie! N-am mai fost niciodată, nu în felul *ăla.* Nu după ce te-am găsit pe tine. El s-a așezat în fața mea și mi-a luat mâinile într-ale lui.

Pru s-a înfuriat al naibii de tare când a aflat, și atunci mi-a șterpelit cheia tatii. Mă rog, nu ea direct, a fost nevoie de trei dintre gorilele ei cyriste ca să mi-o smulgă, însă ei habar n-aveau despre rezerva pe care mi-ai dat-o tu. Peste câteva luni,

Pru mi-a înapoiat cheia, după ce făcuseră schimbările, iar eu i-am cântat în strună. Nu și-a dat niciodată seama că știam tot adevărul.

Dar, pe urmă… tu ai încetat să mai vii, a spus el. Și, într-un târziu, mi-am dat seama că, oriunde te-ai fi aflat, n-ai fost protejată de o cheie. Ceva se schimbase. Toată opoziția pe care încercam s-o clădim nici nu fusese începută vreodată. Atunci pur și simplu am… ei bine, am stat deoparte, așteptând. M-au pus în echipă cu Simon, ca să te supraveghez. Cred că asta numea Prudence o mică glumă: să mă plaseze în apropierea ta, crezând că n-o să-mi amintesc nimic despre tine, iar tu n-o să ai nici cea mai vagă idee cine sunt.

M-am cutremurat și, strângând mai tare pătura în jurul meu, am încercat să pun în ordine cele întâmplate.

— Nu sunt sigură că vreunul din lucrurile astea a fost ideea ei, Kiernan. Sau, dacă a fost implicată de la bun început, atunci s-a răzgândit.

I-am relatat pe scurt discuția avută cu Prudence și convingerea ei că uciderea lui Katherine era o manevră ofensivă, menită s-o înlăture pe ea din drum.

Kiernan a chicotit ușor.

— Bănuiesc că în sfârșit a pus fragmentele cap la cap. Nu știu dacă el își făcuse anume planul ăsta, dar Saul tinde să creadă că lui nu i se aplică regulile morale obișnuite. Iar Prudence urmărește de ceva vreme să conducă treburile în felul ei. E foarte posibil ca Saul să fi decis că ea nu merită osteneala.

— Pe el l-ai întâlnit?

— Oh, desigur! De mai multe ori.

Kiernan m-a ajutat să mă întorc, astfel încât să-mi reazem spatele de peretele cabanei, după care mi-a turnat puțină apă dintr-un urcior mare, într-un pahar. Și-a scuturat în palmă două pastile cu aspect foarte modern și mi le-a dat.

— Pru a fost mereu secretoasă în legătură cu destinațiile noastre. Programa coordonatele pe cheia mea, fără să-mi dea vreo idee despre locul sau epoca în care mergeam. Saul însă îi convoca deseori la întâlniri pe oamenii pe care el și Pru îi considerau parte a „cercului de apropiați”. Totuși mă îndoiesc c-o să mai fiu invitat vreodată. El n-a aflat despre povestea asta (cum te-am ajutat să scapi de Holmes), dar știe că te-am avertizat atunci, în metrou.

Mi-am amintit comentariul lui Simon privind amestecul lui Kiernan.

— Sunt furioși, nu? O să te caute.

El a ridicat din umeri.

— Probabil. Însă mă pricep să mă pierd în peisaj. O să aibă habar *când* sunt, dar nu și *unde*.

— Îmi pare rău, Kiernan. Ai intrat în toată tărășenia pentru c-ai ales să mă ajuți.

Preț de o clipă a rămas tăcut, apoi a tras adânc aer în piept, înainte de a se uita din nou la mine.

— N-a fost o alegere, Kate. Niciodată n-am avut de ales. Când te-am văzut în metrou în acea primă zi, ziua în care încercai să distrugi jurnalul.

— Nu încercam să-l distrug, am spus. Doar îl testam, să aflu ce e.

Kiernan a zâmbit, însă ochii îi erau la fel de triști ca atunci.

— Aflasem încă dinainte să aterizăm în vagon, a spus el și vocea i-a tremurat puțin, că ești alta. Eu știam totul despre Kate *a mea.* La naiba, îi știam sufletul! Și ea pe al meu. Fără secrete. Iar când m-ai privit și n-am văzut nimic în ochii tăi… mi-am dat seama că nu mă cunoșteai. Viața aia nu existase niciodată, iar tu nu erai Kate a mea… dar erai totuși Kate. Încă… te iubeam. A trebuit să găsesc o cale de a te proteja. Înțelegi?

— Da, am spus, gândindu-mă iar la Trey.

La următoarea noastră întâlnire, el avea să fie tot Trey, dar nu Trey *al meu.* Indiferent ce urma să

se petreacă între noi pe viitor, niciodată nu aveam să-l mai revăd pe acel Trey.

— Înțeleg. Îmi pare rău, Kiernan.

El a oftat și s-a mutat alături de mine lângă perete. M-a cuprins cu brațul, având mare grijă să nu mă rănească.

— Dar adevărata poantă acum urmează, a spus el. N-am priceput întreaga ironie decât atunci când am aflat despre uneltirile împotriva lui Katherine. Tu erai *și* Kate a mea, *prima* mea Kate, fata cu unghiile de la picioare vopsite ciudat, care mi-a dat medalionul, care era gata să-și riște viața pentru a se asigura că un băiat de opt ani scapă din hotelul ăla. Atunci mi-am dat seama că, de fapt, nu știam ce se întâmplase în seara respectivă. Și că trebuia să aflu.

— Deci ăsta-i motivul pentru care erai acolo? Pândeai?

Kiernan și-a încordat maxilarul. Părea extenuat, avea cearcăne întunecate sub ochi și, în mod evident, sărise peste bărbierit în ultimele câteva zile. Barba nerasă îi stătea incredibil de bine și mi-am înăbușit pornirea de a-mi plimba degetele pe obrazul lui.

— M-am dus la hotel de zeci de ori, Kate. În ultima lună, mi-am petrecut fiecare minut posibil în cloaca aia. Am studiat-o din toate pozițiile, din toate unghiurile, din toate punctele de vedere.

Brațul i s-a strâns împrejurul meu.

— A fost cât pe ce să-l ucid pur și simplu pe Holmes, să-l strâng de gât acolo, în beznă, și să-l azvârl printr-unul dintre toboganele ce duceau direct la groapa cu var din subsol, exact așa cum făcuse și el cu atâtea femei. Dar tu (cealaltă tu, a mea) erai de neclintit în privința faptului că nu putem să schimbăm decât acele porțiuni din istorie întrerupte de Saul și de cyriști. Procesul lui Holmes… vestea despre el s-a răspândit în lumea întreagă. Ce fel de consecințe aș fi produs dacă l-aș fi omorât?

Și aveam la dispoziție doar câteva secunde în care să acționez, a continuat el. Dacă făceam o mișcare greșită, n-aveam cum s-o anulez. Tot ce puteam face era să adaug alta. Adică, dacă eu îi puneam piedică lui Holmes în prima clipă, iar pistolul se declanșa și te împușca, n-aveam cum să șterg ce-am făcut. Puteam doar să revin mai devreme și să mă opresc din a-i pune piedică. În plus, nu puteam risca să mă bag decât după ce Katherine ieșea de tot pe fereastră.

A oftat lent și îndelung, închizând ochii.

— Te-am văzut murind iar și iar, Kate. De paisprezece ori l-am văzut împușcându-te de aproape, până să găsesc o cale de a schimba asta.

— Luminile! am spus eu, ridicându-mă complet. Oh, Doamne, tu erai? Am crezut… capul meu… m-am lovit foarte tare când am căzut. Am crezut că din cauza asta văd stele albastre. Dar erai tu!

Kiernan a dat din cap.

— Până la urmă i-am pus piedică, astfel încât să-l încetinesc, dar avea acidul. La început, am crezut că-l lua din sticlele aflate lângă paturile de la perete. Eram destul de aproape de unul dintre ele și cred că Holmes folosise acid împotriva unei femei care murise acolo. Dar el avea sticla în buzunarul hainei. Am presupus că zgomotul făcut de piciorul lui când a călcat pe cioburi i-a amintit de flacon (ba chiar am strâns sticlele la un moment dat, ca să aflu), dar bănuiesc că simplul fapt de a se afla acolo unde mai folosise acid îi stimula memoria. Trebuia să aleg momentul perfect. În primele patru dăți când i-am pus piedică, tu încă stăteai cu fața înainte. Acidul te-a lovit în plin. De două ori aveai chiar și ochii deschiși.

Am tresărit, amintindu-mi durerea pârjolitoare din clipa în care acidul îmi atinsese gâtul, și mi-am dat seama că putea fi mult mai rău.

— Regret, a spus Kiernan. O parte din mine îmi spunea să mai încerc, până când voi reuși pe deplin, iar tu vei ieși nevătămată de acolo, dar…

nu mai puteam să continui. Sunt aproape sigur că o să-ți rămână o cicatrice pe gât, dar nu cred c-o să fie foarte urâtă. Ți-am uns rana cu un hidrogel avansat. Ți-am băgat alte trei tuburi în geantă.

— Geanta mea! am exclamat, privind în jur. Eu n-am…

— Nu, a zis el, întinzându-se spre dreapta. Dar eu, da. Ți-a scăpat când ai căzut. Hidrogelul pe care-l ai în ea e din 2038, așadar n-o să găsești nici pe departe ceva la fel de bun în epoca ta. Îmi doresc doar să fi avut părul desfăcut. Te-ar mai fi ocrotit puțin.

I-am zâmbit ușor, amintindu-mi cum îmi scosese elasticul din păr, în metrou.

— Dacă țin bine minte, tu ai vrea să am mereu părul desfăcut.

— Îmi recunosc vina, a răspuns Kiernan. Îmi amintește de ziua în care eram la…

Vocea i s-a stins, iar el a închis ochii, clătinând încet din cap. După câteva clipe, i-a redeschis și mi-a oferit ceea ce, în mod evident, spera să fie un surâs vesel.

— Deci cine-i Trey ăsta?

— Trey?

Mi-am lăsat privirea în jos, incapabilă să mă uit în ochii lui.

— E un prieten. Sau *era* un prieten, înainte să…

— Kate! Vocea lui Kiernan era blândă și așa de înțelegătoare, încât mi-au dat lacrimile. I-ai rostit numele în somn, iubire. Cred că-i mai mult decât un prieten.

Era *cât se poate de* nedrept ca discuția să-mi dea impresia că-l trădam pe Kiernan. Și totuși mi-o dădea. El mi-a săltat un pic bărbia, și atunci m-am uitat în ochii lui, la fel de înlăcrimați că ai mei.

— Nu poți să te ascunzi de inima ta, Kate. Ea te găsește mereu. Și, din păcate, nici eu nu pot să mă ascund de a mea.

M-a luat în brațe și m-a sărutat, la început cu gingășie, apoi cu o patimă care m-a zguduit până

în fundul sufletului. Eram purtată înapoi în lanul de grâu și vedeam totul la fel de limpede ca prima oară când mă uitasem în medalion. Existau cel puțin două pături între noi, ca să nu mai vorbim despre haine, însă amintirea sărutului de mai înainte se redeșteptase atât de puternic, încât aproape că-i simțeam pielea goală lipită de a mea. O flacără lentă și ademenitoare s-a înălțat din adâncul meu când l-am sărutat și eu, ascunzându-mi mâinile în părul lui lung și negru.

Nu sunt absolut sigură cine a întrerupt sărutul, dar nu cred să fi fost eu aceea. Mi-am întors fața și am rămas pe loc vreme de câteva minute, cu ochii închiși, cu obrajii aprinși. Eram uluită, confuză, furioasă pe mine însămi, pe Trey, pe Kiernan și pe tot ceea ce rivaliza cu foarte puternica tentație de a trage gura lui Kiernan înapoi peste a mea, uitând de orice altceva, fie și numai pentru puțină vreme.

Îl simțeam privindu-mă, dar nu mă îndemnam să mă uit la el. Într-un târziu, Kiernan și-a așezat buzele pe creștetul capului meu și le-a ținut acolo.

— Of, Katie! mi-a șoptit el și i-am simțit pe piele răsuflarea caldă în aerul rece al dimineții. Sunt egoist. Tu trebuie să te întorci. Trebuie să te odihnești. Azi-noapte m-am temut foarte tare c-o să intri în stare de șoc. Am întețit focul atât de rău, încât e un miracol că n-am ars cabana. Și nici eu nu mai pot rămâne pentru mult timp aici. Deja m-am forțat până la limită. Până și salturile astea scurte sunt un efort.

Știam că avea dreptate. O jumătate din minte îmi striga că trebuie să mă întorc, să văd ce s-a întâmplat, să aflu dacă bunica mea e acasă, să-mi găsesc părinții și pe Trey. Cealaltă jumătate era absolut îngrozită de o asemenea perspectivă, fiindcă existau o groază de feluri în care lucrurile ar fi putut să meargă rău. „Aici” și „acum” erau sigure, calmul de după furtună. „Acolo” și „atunci” reprezentau pur și simplu necunoscutul.

— Sigur te poți întoarce? l-am întrebat. Îți făceai griji în privința unui nou salt…

— N-o să pățesc nimic, iubire, mi-a răspuns. Dacă nu reușesc să plec imediat, o să mă odihnesc un pic. Întorsul acasă nu-i niciodată la fel de greu ca încercarea de a pleca. Mă simt ca și cum aș avea o… ancoră materială, cred, care mă trage înapoi aici.

— Atunci ar fi cazul să mă duc.

I-am întâlnit privirea pentru prima dată de când ne sărutaserăm și am încercat să-mi smulg un zâmbet.

— Dar… pomeneai ceva despre opoziție. Încă ești implicat? Vreau să spun că, și dacă Prudence îl convinge pe Saul să dea înapoi, iar oamenii lor n-o mai atacă niciodată pe Katherine, povestea nu se încheie. Nu știu exact ce pun ei la cale…

— Eu mi-am cam format o idee, a zis Kiernan, lăsându-se pe spate, astfel încât să-și sprijine umerii de lemnul gol al peretelui cabanei. Ei o numesc Selecție, necesară pentru salvarea omenirii și a planetei. Va fi prezentată drept un soi de accident ecologic. Au cochetat atât cu varianta răspândirii prin aer, cât și cu cea a răspândirii prin apă, așa că nu sunt sigur.

Nu s-a stabilit o dată anume, din câte știu. Planul de ordin general e să aștepte până când vor avea cam un sfert din populație sub influența lor, iar pentru asta sunt dispuși să ajusteze cronologia în orice fel necesar. Membrii religiei cyriste (sau cel puțin o bună parte dintre ei) vor primi antidotul, împreună cu câțiva oameni din afară, aleși pe sprânceană. Cei ale căror talente experții lor le consideră vitale pentru reconstrucție.

— Deci… e ca în *Crezul* pe care-l recitau la templu, am spus. „Întrucât oamenii n-au reușit să apere Planeta, Planeta se va apăra ea însăși”. Numai că cyriștii își arogă rolul de „Planetă” și îi ucid pe cei considerați nedemni.

— Da, a răspuns Kiernan. Dar nu te grăbi să dai deoparte farmecul mesajului lor. Pledează convingător, atunci când faci parte din comunitatea lor, să știi. Era o vreme când îi înțelegeam spusele lui Saul. Iei pe cineva din epoca mea, un puști care abia învață să folosească cheia CRONOS, și-i arăți scene alese din să zicem, anii 2150. Îl plimbi de colo-colo și îl lași să vadă cu ochii lui un dezastru nuclear sau două. Îi vorbești despre o societate în care viitorul îți este plănuit încă dinainte să te naști, căci îți e scris în ADN. Îi prezinți în treacăt războaiele moderne și-i arăți până unde poate să ajungă neomenia omului față de om, iar soluția cyristă nu mai pare chiar atât de malefică.

— Prin urmare tu crezi că au dreptate? am întrebat.

— Tu nu?

Pe moment n-am răspuns.

— Da… OK, am recunoscut în cele din urmă. Există un argument valid pe undeva printre straturile de nebunie. Dar majoritatea lucrurilor pe care le-ai descris sunt… rele care au crescut treptat, dacă asta are vreun sens. Greșeala unei generații, suprapusă greșelii următoarei generații, și te alegi cu o societate pe care nimeni nu și-a dorit-o cu adevărat. Dar Saul vorbește despre un rău masiv, *planificat,* și presupune că vei obține drept rezultat o societate mai bună. Lăsând morala deoparte, ce logică are? Mie mi se pare că cyriștii îi strâng pe oamenii cei mai lacomi și mai avizi de putere dintre toți, iar eu nu cred că, după ce-o să se risipească fumul, ei o să se joace frumos împreună. Prudence e una dintre persoanele care proiectează această minunată lume nouă, iar ea mi-a spus cu gurița ei că pot ori să mă alătur lor, ori să mă încolonez cu celelalte oi gata de jupuit și măcelărit.

Kiernan a pufnit.

— Ar putea măcar să încerce să fie originală. Replica asta a furat-o direct de la tăticul ei. Dar,

da, tocmai felul ăsta de dispreț brutal la adresa celor care *nu* aleg să urmeze Calea cyristă l-a făcut pe tatăl meu să plece.

Pentru o clipă, a semănat cu el însuși la vârsta de opt ani: „tatăl meu” suna aproape ca „tata meu”, și aceeași mânie fierbea în vocea lui.

— Așadar mă întrebai dacă sunt implicat? a continuat el. Bineînțeles că sunt implicat. Fac orice-mi stă în putere ca să-i dobor. Dar, Kate, eu am vorbit serios când am spus că acum capacitățile mele sunt limitate. Au slăbit mult față de cum erau numai acum câțiva ani, mai ales că am folosit cheia cu regularitate. Mă îndoiesc că sunt în stare să fac mult mai mult decât un scurt salt, din prezentul meu în luna următoare. Sau poate mai multe.

— Dar tu ai cunoștințe care nouă ne lipsesc, Kiernan. Ne poți da informațiile de care avem nevoie ca să începem. Spune-mi cum pot lua legătura cu tine! i-am cerut, strângându-l de mână. Tu nu trebuie să pleci nicăieri. Vin eu la tine.

L-am simțit încordându-se ușor. Nu știu precis care dintre vorbele mele fusese de vină, dar aș fi pariat cu încredere că stârnisem Fantoma lui Kate din Trecut.

— Sunt implicat, a repetat el, după o lungă pauză. Când ai nevoie să iei legătura cu mine, există un punct stabil în Boston. E un colț din spatele unei tutungerii aflate lângă Faneuil Square. Rămâne stabil din 1901, până în 1910, dar eu o să mă întorc în ziua de 17 iulie 1905. Oricând după aceea, Jess o să știe unde sunt. Îmi e prieten. Numai el stă la tejghea și n-o să se mire dacă o să te vadă ieșind din magazia lui. Ai făcut-o de suficiente ori în trecut. Poți să-i lași lui un mesaj, iar eu o să-l anunț unde sunt, după ce o să mă instalez într-o nouă locuință.

— Deci… aveam un plan de bătaie? Înainte, vreau să zic.

— Da, a spus Kiernan. Și chiar făcuserăm ceva progrese până să… dispari. Conceptual, e foarte simplu. Trebuie doar să ne întoarcem în timp, pentru a-i convinge pe istoricii CRONOS să stea departe de Saul și de Prudence, dar și să ne cedeze cheile lor.

— Și dacă nu vor?

— Le luăm oricum, a răspuns el, cu un zâmbet strâmb. Până acum, de două ori ai convins și de două ori ai furat.

Am râs încet.

— Atunci am șansa să fac pe recuperatorul? Grozav!

— Odată, ai zis c-o să-ți faci un tricou pe pieptul căruia să scrie „Agent recuperator CRONOS".

— Bietul Kiernan! Când mă asculți pe mine, probabil că te simți ca și cum ai sta pe lângă unchiul tatii. El nu-și amintește niciodată că ți-a mai spus aceeași glumă de zece ori.

— Nu mă deranjează. E interesant să te văd dintr-un alt… unghi, cred. Oricum, o mare parte din ce făceam noi aducea mai mult cu munca detectivilor decât cu cea a recuperatorilor. La primele medalioane a fost ușor, Katherine deja știa exact când și unde aterizaseră respectivii istorici.

— Tu cum de-ți amintești toate astea, dar Katherine, nu?

— Ar trebui s-o întrebi pe ea, mi-a spus Kiernan. Dar, bănuiesc eu, singurul răspuns logic ar fi că s-a întâmplat ceva în timp ce ea nu se afla sub protecția unui medalion.

— În cealaltă existență a mea, ea mai trăia? Când aveam optsprezece ani?

— Da. Și în afară de ceva probleme cu artrita, la vreme de iarnă, era destul de sănătoasă.

— Asta-i…, am început eu.

— Derutant, a încheiat Kiernan. Știu. Cancerul lui Katherine nu-i un dat în orice curs al evenimentelor, deși ai zice că trebuie să fie. O altă

chestiune de lămurit, după ce amândoi ne vom mai fi odihnit puțin.

Am încuviințat și am dat să mă ridic în picioare, însă el m-a tras la loc în jos.

— Probabil nu-i o idee bună, iubire. Îți aduc eu lucrurile. Medicamentul pe care ți l-am dat e cam tare și mă îndoiesc c-ai mâncat cine știe cât.

Avea dreptate. Până și cea mai ușoară mișcare îmi dădea amețeli, așa că m-am sprijinit din nou de peretele cabanei. Kiernan s-a dus la mormanul de material care fusese rochia mea și l-a ridicat, ca să-l inspectez. Am strâmbat din nas. Categoric era o cauză pierdută.

— Dar trebuie să iau micii receptori pe care Connor i-a băgat în buzunare și în tiv. Cred că i-ar putea refolosi.

Kiernan a scos mai multe pătrățele argintii, pe care le-a vârât în geanta mea.

— Altceva? m-a întrebat.

Am scuturat din cap.

— Dacă rochia nu dispare când plec eu, arunc-o în foc!

Ghetele, din păcate, păreau să fi supraviețuit fără nicio zgârietură. Kiernan mi le-a așezat în poală, laolaltă cu geanta, după care a îngenuncheat în fața mea.

— Îmi pare rău… știu că aveai o bonetă, dar n-am reușit s-o găsesc.

— Nu pentru o prostie de bonetă îmi fac eu griji! am râs. Tu te străduiai să mă scoți întreagă din Hotelul Iadului. Și nu cred c-am apucat să-ți mulțumesc cu adevărat.

El mi-a surâs pieziș și mi-a strâns mâna.

— De fapt, iubire, cred că mi-ai mulțumit profund acum doar câteva minute. Dar n-aș refuza încă o tură.

M-am înroșit în obraji și mi-am coborât ochii spre interiorul genții, încercând să-i evit privirea. Am pescuit cheia CRONOS și tocmai pornisem

interfața, când el mi-a atins încheietura, abătându-mi atenția.

— Trey ăsta, a spus Kiernan, cu glas aspru, se poartă bine cu tine? Te iubește?

— Da… sau cel puțin mă iubea, m-am corectat, schițând un surâs forțat. Pare convins că o să mă iubească din nou. Că nu trebuie decât să-i zâmbesc sau ceva, și totul o să fie ca înainte.

— Dar tu nu ești convinsă? m-a întrebat.

Am scuturat din cap și m-am uitat în ochii lui.

— Poți să recreezi pentru a doua oară același farmec? Nu știu.

Kiernan m-a privit îndelung, pe urmă s-a aplecat și m-a sărutat blând în colțul gurii.

— Dar trebuie să încerci, nu? *Slán go fóill, a stór mo chroí*[18].

N-aveam nici cea mai vagă idee ce însemnau cuvintele, însă clar fuseseră rostite în chip de rămas-bun. El m-a strâns de mână pentru ultima oară, apoi mi-am coborât privirea spre cheie și am închis ochii.

24.

Mi-am văzut imaginea reflectată într-un monitor, cu o secundă înainte ca sosirea mea să fie remarcată de Connor, așa că i-am înțeles pe deplin aerul uimit. Aveam toată partea dreaptă a gâtului bandajată. Două pete mari, roșii, mi se întindeau chiar la începutul scalpului. Alte câteva urme roșietice mi se vedeau pe umeri, ba mă alesesem și cu niște găuri în jupon.

Connor s-a holbat la mine preț de câteva clipe, după care buza de jos a început să-i tremure. Nu-mi dădeam seama dacă era pe cale să izbucnească în râs ori în plâns, dar probabil nici el nu-și dădea seama.

— Pur și simplu nu putem să te trimitem la joacă în haine frumoase, nu-i așa, Kate? a spus bărbatul în cele din urmă. Ce Dumnezeu ai pățit? Ești…

Orice altceva ar fi intenționat să-mi mai spună s-a pierdut într-un potop de lătrături înnebunite, venite de la parter și urmate de zgomotul soneriei.

— Tu! a spus Connor, arătându-mă cu degetul. Nu te mișca!

Încă dinainte ca el să ajungă la intrare, am știut că persoana care suna era Katherine. Acelea nu erau lătrăturile cu care Daphne primea străinii. Erau lătrăturile ei de bun venit, cele cu un mic scâncet de „mi-ai lipsit" la mijloc.

Glasul bunicii mele a răzbătut pe scări în sus.

— Cum de-am ajuns în curte fără o cheie CRONOS, Connor? Și fără o cheie de la casă, de altfel?

Eu m-am lungit pe podea și am închis ochii.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am trezit în patul meu. Aranjamentul floral trimis de tatăl lui Trey se afla pe noptieră. Părea să fi trecut o eternitate de când îl primisem, și totuși florile arătau la fel de proaspete ca în clipa sosirii.

Daphne stătea făcută covrig pe covorul de lângă pat, iar Katherine ședea pe canapeaua de lângă fereastră, citind ceea ce părea a fi un roman istoric de dragoste (genul pe care mama îl numea uneori „sfâșietor de corsaje” sau „pieptos-pofticios”). Era prima oară când o vedeam pe bunica mea citind ceva care nu apărea pe un ecran de calculator sau într-un jurnal CRONOS. După câteva minute, ea și-a îndreptat privirea spre mine.

— Ah, Kate! Mă bucur să văd că te-ai trezit, draga mea. Începusem să-mi fac griji.

— Pastiluțele albastre, am spus eu, cu mintea încă puțin încețoșată. În geantă. Sunt… bune.

— Văd! a replicat Katherine, așezându-se pe marginea patului, cu o urmă de zâmbet în colțul gurii. Și de unde *ai căpătat* pastiluțele albastre și bune? Connor m-a pus la curent cu ce s-a întâmplat în ziua dinaintea plecării tale. Eu i-am povestit ce-mi amintesc *acum* din aventura noastră la expoziție. Însă niciunul din noi nu știe ce s-a petrecut cu tine după ce eu am ieșit pe fereastră.

Aveam buzele foarte uscate, așa că am cerut mai întâi un pahar cu apă. După ce am sorbit de câteva ori din el, l-am așezat înapoi pe noptieră.

— Kiernan, am început eu. El mi-a dat medicamentele. El m-a scos din hotel.

— Dar cum? a întrebat bunica. Era un băiețel tare isteț, dar nu văd cum e posibil ca hotelul ăla să mai fi fost în picioare la întoarcerea lui. Toate relatările istorice pe care le-am citit…

— El *era* un băiețel remarcabil, am întrerupt-o eu. Și este un tânăr remarcabil.

I-am făcut un scurt rezumat care să-i umple golurile, fiind nevoită să mă opresc în repetate rânduri, astfel încât creierul meu să n-o ia razna. Aveam impresia că întind mâna prin pâclă ca să găsesc fraze pe care să le leg laolaltă. Însă ele niciodată nu-mi ieșeau întocmai cum intenționasem. La un moment dat, probabil că am ațipit timp de câteva minute, fiindcă, atunci când

am deschis ochii, Katherine se întorsese pe canapea și citea iar din cartea ei.

— Unde am rămas? am întrebat-o.

— Tocmai îmi explicai planul lui Kiernan (sau planul tău?) pentru recăpătarea cheilor CRONOS, când te-a furat somnul între două vorbe, a spus ea, lăsându-și cartea deoparte, pe canapea. După tot ce-ai îndurat în ultimele câteva zile, mă cam temeam c-o să decizi să-ți închei socotelile cu noi. Ți-ai recăpătat viața, în mare parte, iar Prudence pare să-ți fi acordat un grad limitat de… imunitate, cred. Te-ai putea retrage, să știi.

De fapt, nici nu mă gândisem la asta, dar acum că ea rostise ideea cu voce tare, mă miram că n-o făcusem. Aș fi putut să revin la viața pe care o dusesem înainte ca bunica să apară cu medalionul. Mama se întorsese, tata era din nou tata…

— Charlayne? am întrebat.

Pentru o clipă, Katherine s-a arătat nedumerită, apoi a scuturat din cap.

— N-am verificat, dar sunt aproape sigură că pentru ea nu s-a schimbat nimic.

Am rugat-o să-mi aducă laptopul și, după o scurtă căutare, am deschis aceeași fotografie de la nuntă, în care emblema cyristă se vedea clar pe pielea închisă la culoare a lui Charlayne. Salvarea lui Katherine îndreptase problemele din viața mea, însă cele petrecute cu familia prietenei mele reprezentau o chestiune complet separată. Am împins laptopul într-o parte și m-am uitat din nou la Katherine.

— Copiii lui Connor? Încă lipsesc, nu?

Ea a dat din cap în semn de încuviințare.

— Atunci te înșeli, chiar n-am de ales.

La drept vorbind, chiar dacă niciun om drag mie n-ar fi fost personal afectat în acea variantă a realității, știam că n-aș fi putut vreodată să stau cu mâinile în sân și să mă uit cum cyriștii își fac tot mai mulți prozeliți, apropiindu-se de un genocid. Retragerea nu era o posibilitate.

— Deci… cu tine ce s-a întâmplat? am întrebat, schimbându-mi puțin poziția în pat.

Medicamentele începeau să-și piardă din efect, ceea ce era și bine, și rău. Cuvintele îmi păreau mai puțin lunecoase, însă revenea și durerea.

— Îți amintești ceva din ziua de după schimb… de după Simon?

— Îmi amintesc că i-am întins medalionul imbecilului ăluia dezgustător. Iar Trey… S-a oprit și mi-a zâmbit cu tristețe, înainte de a continua:

— Mașina lui Trey tocmai oprise în dreptul casei. M-am văzut nevoită să am încredere. Încredere că, la nevoie, Trey ar muta orice munte ca să te salveze de Simon. Încredere că și Connor o să-și facă vrăjile lui în privința limitei de protecție. Încredere că tu vei reuși să îndrepți cronologia. Niciodată nu m-am priceput la așa ceva – la a le ceda altora controlul –, dar de data asta se pare că a funcționat.

— Dar ții minte și c-ai fost la hotel, că ai fugit de Holmes… tot ce s-a întâmplat în seara aia. Nu e… deconcertant? Mă refer la faptul că ai două rânduri de amintiri.

— *E* o senzație oarecum ciudată, a spus Katherine. Dar toate s-au întâmplat cu multă vreme în urmă. Îmi amintesc că, pe vremea când fetele erau mici, mă întrebam a cui fiică o să fii tu, a lui Deborah sau a lui Prudence. Eu pariam pe Prudence, dată fiind asemănarea, asta până când ea a dispărut.

Preț de câteva momente, Katherine a rămas tăcută, apoi m-a întrebat:

— Așadar Prudence nu era implicată? Ea încerca să mă salveze?

M-am gândit s-o mint, ca să-i cruț sentimentele, dar știam că n-ar fi servit la mare lucru.

— Te salva ca să se protejeze pe ea însăși, Katherine. Și, poate, ca s-o apere pe mama. Categoric n-o făcea în baza vreunei legături sentimentale cu tine. Sau cu mine, la drept

vorbind. Din câte am înțeles, ea crede că ai dat-o la schimb, într-un soi de luptă pentru custodie. Dar sunt într-adevăr de părere că nu le va permite să te atace iar. Cel puțin până când va descoperi că eu încă încerc să-i opresc pe cyriști.

Katherine și-a mușcat buza, dar a dat din cap, arătându-mi că era de acord.

— Ceea ce înseamnă că, data viitoare, va trebui să ne mișcăm cu foarte multă grijă…

— Da, am încuviințat eu.

Câteva clipe n-am mai zis nimic, căci nu știam cum să abordez subiectul care mă rodea. Până la urmă, am hotărât să-l atac frontal.

— Tu te-ai descurcat fără probleme, nu? Cu două rânduri de amintiri diferite? Atunci cum poți fi așa de sigură că Trey n-ar fi făcut și el față?

Îmi auzeam tonul arțăgos și nu-mi plăcea, însă mi-era greu să nu mă simt un pic păcălită.

— Nu pot ști nimic *cu certitudine,* a recunoscut ea. Dar Trey nu are gena CRONOS. Iar în cazul meu nu vorbim despre amintiri recente. Până și o trăire intensă ca aceea din momentul în care ai rămas captiv într-o clădire cuprinsă de flăcări, cu un criminal în serie pe urmele tale, se estompează după un timp, deci nu-i tocmai ca în situația a doua rânduri de amintiri contradictorii. E mai degrabă ca atunci când citești un jurnal vechi și îți reamintești lucruri pe care ai uitat că le știai. Sau ca atunci când îți amintești atât adevărul în legătură cu un eveniment, cât și o minciună pe care ai spus-o de atâtea ori, atâtor oameni, încât ambele versiuni par la fel de reale. E logic?

— Nu, am admis eu. Nu prea. Dar m-am obișnuit ca lucrurile să nu aibă logică. Am decis că singura cale de a rămâne sănătoasă la cap e să știu să „încasez”.

— Mă tem că reconcilierea întâmplărilor din ultima lună o să fie o sarcină mult mai dificilă decât reconcilierea celor petrecute în trecutul îndepărtat. Connor și cu mine am discutat despre

cea mai bună cale de a ne adapta mica noastră felie de istorie. Singura soluție rezonabilă e ca tu să te întorci la ziua dinaintea variației temporale. Altfel, mama și tatăl tău o să fie foarte îngrijorați.

„Mama. Tata”. Era incredibil de bine să aud acele cuvinte și să-mi amintesc că mă întorsesem într-o lume în care aveam din nou părinți.

— În varianta actuală, tu lipsești de aproape o lună de acasă, cel puțin din punctul *lor* de vedere, așa că, în felul ăsta, îi putem scuti de un asemenea chin.

Katherine și-a trecut degetele peste marginea bandajului meu.

— Am tras cu ochiul cât dormeai și ți-am mai uns cu puțin hidrogel cele două pete de pe cap. Arsura de la gât e destul de adâncă, dar, după câteva săptămâni, nu cred să lase o cicatrice mare. Situația ar fi fost cu totul alta, dacă Kiernan nu s-ar fi pregătit. Deci ai vreo idee legată de ce poveste să le spui părinților?

M-am gândit puțin.

— Am putea să punem arsura în seama unui idiot din metrou, cu o cafea fierbinte în mână? Mamei i-aș spune c-am preferat să iau un taxi până aici, în loc să încerc să dau de tata în campus. Iar tu m-ai dus la urgență…?

— Dacă lăsăm rana să se vindece încă o zi sau două, cred că ar fi plauzibil, a spus bunica. Pe urmă, după ce te liniștești lângă părinții tăi, consider c-ar fi mai bine dacă eu și Connor ne-am retrage pentru câteva săptămâni. În felul ăsta ar exista mai puține suprapuneri pentru tine și pentru noi. Lui Harry și lui Deborah o să le spunem că s-a eliberat în ultima clipă un loc pentru un tratament experimental în Europa.

— Katherine, eu o să-i mărturisesc tatii totul. Pentru că el o să locuiască aici, prin urmare l-am minți în permanență. Nu sunt bună la așa ceva; mamei mele îi putem spune povestea inventată, dar…

M-am întrerupt brusc. Comentariul ei despre un tratament experimental îmi pătrunsese în sfârșit în minte, făcându-mă să rememorez discuția cu Kiernan.

— În cealaltă înșiruire de evenimente, tu nu suferi de cancer, Katherine. Kiernan n-avea nicio îndoială. Îți poți închipui vreun motiv pentru care ai fi bolnavă într-o versiune, dar nu și în alta? Știu că există anumiți factori de mediu care cauzează cancerul, dar nu se dezvoltă brusc, nu? Credeam că pentru așa ceva e nevoie de ani întregi.

— Așa ar trebui, a încuviințat Katherine, părând uluită. După dispariția lui Prudence, singura dată când am ieșit de sub protecția unui medalion a fost în timpul unei internări, când mi s-a făcut o biopsie. Susținusem ferm că trebuie să-l am permanent asupra mea (le spusesem că e o medalie religioasă). Dar când m-am trezit din anestezie, medalionul fusese băgat într-o pungă de plastic, împreună cu celelalte lucruri ale mele.

O vreme n-a mai zis nimic, apoi a scuturat din cap, ca pentru a și-l limpezi.

— Presupun că asta-i încă o temă de gândire pentru mine și Connor, când o să plecăm în mica noastră vacanță. Crezi c-ai putea să ai grijă de Daphne în locul nostru?

Cățelușa a dat o dată din coadă, la auzul numelui ei, după care și-a văzut mai departe de somn. Am râs.

— Nu știu, Katherine. E o mare pacoste! *Bineînțeles* c-o să avem grijă de ea! Pe tata n-o să-l deranjeze să rămână aici în serile în care eu stau la mama. Contrar obiceiului, s-ar putea ca bucătăria să fie folosită de-adevăratelea. Simpla pomenire a bucătăriei mi-a stârnit o chiorăială în stomac. Apropo de mâncare… sunt lihnită. A mai rămas ceva de înfulecat?

— Am văzut o jumătate dintr-un sandviș cu mezeluri, dacă îți sună bine.

— Da! am răspuns, gândindu-mă că, probabil, Connor dăduse deja cel puțin o dată iama prin frigider, dacă tot ce mai rămăsese de la O'Malley's era o *jumătate* de sandviș. Sună minunat! Și chipsuri. Și o banană sau orice altceva mai găsești. Au trecut cel puțin douăzeci și patru de ore de când am mâncat ultima oară.

Katherine a pornit spre ușă, dar s-a răsucit și a traversat dormitorul, pentru a se întoarce la canapea. A ridicat coperta cărții pe care o citea și a scos de sub ea un CD. Era închis într-un plic alb, pe clapa căruia stătea scris, cu litere mari, numele meu.

— L-am găsit pe verandă, chiar lângă ușă. Bănuiesc că e de la Trey?

Bunica a revenit lângă mine și a pus CD-ul peste laptop.

— Chiar *îmi pare* foarte rău pentru Trey, Kate. Dar cred în continuare că așa-i cel mai bine.

Am închis ochii, până când am auzit ușa trântindu-se în urma ei, după care am luat CD-ul. Eram aproape sigură că nu conținea decât datele financiare ale cyriștilor, promise de tatăl lui Trey, dar tot mi-am lipit o clipă buzele de el, înainte să-l deschid. Mâinile nu-mi erau foarte sigure când am desfăcut plicul și am băgat discul în laptop. Mă așteptam să văd niște fișiere, dar după două secunde s-a ivit chipul lui Trey, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea. Era îmbrăcat cu același tricou pe care-l purtase în ultima seară. Ochii lui cenușii se înroșiseră puțin și părea frânt de oboseală, dar zâmbea spre obiectiv.

— Salut, frumoaso! Dacă vezi filmarea asta înseamnă c-ai reușit să salvezi lumea, exact așa cum am știut c-o să se întâmple. Iar dacă vezi filmarea asta e posibil ca eu să fiu la doar câțiva kilometri distanță, dar fără să am habar că am făcut filmulețul și că cea mai frumoasă fată din lume se uită la el. Și totuși mi-e dor de tine, Kate! Chiar dacă nu conștientizez, mi-e dor de tine.

Tremurând, a tras adânc aer în piept și a continuat, coborându-și privirea spre tastatură și lovind-o cu degetele de câteva ori.

— Așadar… ceea ce urmează reprezintă o scurtă compilație a celor mai reușite momente din relația lui Trey cu Kate. Toate serile în care mă întorceam acasă și apoi sfârșeam prin a sta de vorbă pe internet câte o jumătate de oră sau mai mult? Ei bine, am păstrat toate discuțiile, în afară de prima, fiindcă atunci n-aveam încă softul. Nu știu exact *de ce* le-am salvat. Nu era vorba c-aș fi avut vreodată răgazul să le revăd, din moment ce stăteam mereu cu tine. Dar sunt toate aici, pe hardul meu. O să le copiez pe DVD, împreună cu două filmulețe pe care le-am făcut cu telefonul și cu ce-am mai filmat la petrecerea de ziua ta. E tot ce-am găsit. Ah, iar dacă te uiți în fișiere, o să găsești acolo și toate chestiile promise de tata!

DVD-ul a fost ideea lui Connor, așa că, dacă ajută, îi suntem datori vânduți. Mie nici nu-mi trecuse prin minte, dar el mi-a spus că orice las acolo, cu tine, o să fie protejat, așa cum sunt și cărțile. Tu va trebui să faci o copie, după ce te vei întoarce în prezent. Sau în trecut, cred. Întreabă-l pe Connor! El poate să-ți explice mai bine decât mine. Cred c-ar putea să meargă, Kate! Așa ceva ar fi cam greu de falsificat. Adică… ar trebui să fiu incredibil de greu de cap, încât să nu recunosc un mesaj de la mine însumi, nu?

Deci iată mesajul: Lawrence Alma Coleman al Treilea, zis și Trey. Dacă ai vreo îndoială că acela care vorbește în fața calculatorului ești tu, vezi că știu ce-ai făcut în după-amiaza aia de sâmbătă, când aveai treisprezece ani, iar mama, tata și Estella plecaseră la inaugurarea galeriei de artă de pe R Street. E ceva ce n-ai spus niciodată nimănui, nu?

Am zâmbit și mi-am notat în gând să-l întreb, într-o bună zi, exact ce făcuse în sâmbăta aia.

— Fata care ți-a dat DVD-ul ăsta se numește Prudence Katherine Pierce-Keller, zisă și Kate-Luptătoarea-Ninja-Călătoare-în-Timp. Are câteva amintiri care ție-ți lipsesc. Poate că filmulețele de aici te vor ajuta să umpli golul. Dar, de fapt, tot ce trebuie să știi e că: are cei mai frumoși ochi verzi din univers și niște tălpi care se gâdilă foarte ușor. Se dă în vânt după citate din *File de poveste,* după inelele de ceapă de la O'Malley's și după cafea (dar nu dacă e făcută de Connor). Iar tu ești așa de îndrăgostit, încât nu-ți poți închipui viața fără ea.

Acum să revenim la tine, Kate! a continuat Trey. Găsește-mă, sărută-mă și ai grijă să primesc mesajul. În ordinea asta. Și grăbește-te, OK? Te iubesc și deja mi-e dor de tine.

Încă se uita în obiectiv, când imaginea s-a stins treptat și a fost înlocuită de înregistrarea uneia dintre discuțiile noastre, cu figura mea în fereastra principală și a lui Trey în fereastra mai mică, în colțul din dreapta sus al ecranului. Nu vorbeam despre nimic anume, ci era doar o scuză ca să mai petrecem câteva minute împreună, înainte de culcare. Am derulat-o la repezeală, știind că aveam să revin mai târziu și să urmăresc fiecare minut. Din câte mi-am putut da seama, erau toate acolo, în ordine cronologică. Fiecare conversație, fiecare glumă prostească, eu, vopsindu-mi unghiile de la picioare în timp ce vorbeam, Trey, oferindu-mi o gură de înghețată și stropind obiectivul cu sirop de ciocolată.

Plângeam și râdeam în același timp, când am auzit o ușoară bătaie în ușă. Connor a întredeschis-o și a pășit înăuntru, aducând o tavă mare.

— Să revin mai târziu? m-a întrebat.

— Nu! Ai de mâncare, am răspuns. Să nu îndrăznești să pleci! Am mutat laptopul în partea opusă a patului și m-am tras deoparte, ca să fac loc. În doar câteva clipe, o să încep să înfulec cât pot de repede și n-ar fi politicos să vorbesc atunci, așa că dă-mi voie ca mai întâi să-ți mulțumesc.

Pentru tot, dar mai ales pentru că i-ai dat ideea lui Trey. De asta a putut să renunțe, nu? De-asta a încetat să se mai certe cu mine pe tema rămasului aici în timpul saltului.

— Altfel, bănuiesc c-ar fi trebuit să-l dau afară luându-l pe sus și probabil tot și-ar fi făcut o tabără afară, pe verandă.

Connor a zâmbit, scuturând din cap.

— Am crezut c-o să-ți spună chiar el, dar poate n-a vrut să atragă ghinionul. După ce o să te întorci la ziua dinaintea ultimei variații, va trebui să faci o copie a DVD-ului. Fă-o aici, în casă, și probabil o să iasă OK. Înregistrarea o să fie din actuala variantă a realității, dar discul… el o să fie din aceeași realitate cu a lui Trey, prin urmare… ar trebui să i-l poți da pur și simplu.

Eu despachetasem sandvișul și deja mâncam.

— N-o să dispară? Sau să se șteargă? am întrebat, cu gura plină.

— Nu atâta vreme cât faci o copie, a spus. Nu sunt absolut convins, dar nu văd de ce n-ar merge. Jurnalele încă funcționează, nu?

Mi-am coborât privirea spre mâncarea din mâna mea.

— Ai face bine să te bucuri că sunt prea fericită ca să mă înfurii pe tine, am spus, printre îmbucături. Asta-i friptura de vită a lui Trey. Mi-ai mâncat sandvișul cu păstramă?

— Nu știam dacă te mai întorci, a replicat el. Era păcat să las să se irosească un sandviș bun.

∞

Mi-am petrecut următoarele câteva zile dormind, mâncând și consemnând tot ce puteam să-mi amintesc din ultima lună. Am salvat fișierele într-un jurnal CRONOS, pentru Katherine și Connor, apoi am făcut o copie de rezervă pe un DVD pe care să i-l dau tatii, iar într-o bună zi, speram eu, și mamei.

În a treia zi, arsura de pe gât deja mi se estompase suficient, încât un pahar de cafea

clocotită să fie o cauză plauzibilă. Mi-am dezgropat uniforma de la Briar Hill din fundul dulapului și, cu mare atenție, mi-am strâns părul la spate, având grijă să-mi ascund cele câteva locuri goale de pe ceafă.

Mi-am scos din sertarul comodei ecusonul cu legitimația, din care acum lipseau două fotografii. Până la urmă aveam să adaug noi poze cu mama și tata, dar, pentru moment, am băgat înăuntru o fotografie făcută de Connor, cu mine și Trey stând în curtea din spate, alături de Daphne, și poza în care apăream împreună cu Charlayne, ținându-ne în brațe, cu fețele numai un zâmbet și cu noile noastre centuri (a mea, maro, a ei, albastră) legate în jurul chimonourilor albe.

Ambele ar fi dispărut, dacă le-aș fi scos vreodată în afara unui câmp CRONOS. Dar dacă teoria lui Connor era corectă, aveam oricând posibilitatea să fac cópii, iar o fotografie care dispare poate fi utilă. În orice caz, cheia CRONOS urma să-mi devină un accesoriu permanent. Era oarecum enervant, căci printre motivele pentru care fusesem de acord cu toată nebunia se număra și faptul că nu voiam să-mi fac întruna griji în legătură cu ce s-ar putea întâmpla dacă ceva m-ar despărți de medalion. Însă dat fiind tot ce îndurasem de-a lungul ultimelor patru săptămâni, să rămân cu o bijuterie stranie atârnată de gât mi se părea un preț mic în schimbul asigurării existenței și a unei soluții de ieșire rapidă dintr-o situație.

Mai erau câteva obiecte pe care nu puteam să le las în urmă. De exemplu, lănțișorul și tricourile primite de la Trey, deși n-aș fi putut să le scot vreodată din locuința bunicii altfel decât purtându-le. Le-am îndesat în geanta lui Katherine, alături de *Cartea profețiilor* și de DVD-ul pe care mi-l făcuse Trey.

Mi se părea o mică prostie să mă întristez pentru că trebuia să-mi iau rămas-bun de la Katherine și Connor, când aveam să-i revăd peste doar câteva

minute, însă tot m-am simțit mâhnită. Cei doi nu aveau să mai fie aceiași Katherine și Connor. Relația dintre noi trebuia reclădită, și îmi dădeam seama că la fel gândeau și ei. I-am sărutat pe amândoi și am bătut-o ușurel pe Daphne pe creștet. Cu ea, cel puțin, eram aproape sigură că totul urma să rămână neschimbat, dacă aveam să adaug câteva bunătăți pentru câini și câteva minute de scărpinat pe burtă.

Apoi am afișat punctul stabil din holul lui Katherine, am programat saltul pentru data de 7 aprilie, la ora 9 dimineața, și m-am întors la vechea mea viață.

∞

Connor a fost surprins, ca să nu spun mai mult, când am apărut fără veste în holul de la intrare. El tocmai ieșea din bucătărie, purtând aceiași jeanși și aceeași cămașă cadrilată cu care era îmbrăcat când se repezise afară, să-l plătească pe șoferul de taxi, după furtul ghiozdanului meu. A strigat-o pe Katherine, care s-a grăbit să coboare scările în capotul ei roșu. După aceea ne-am așezat cu toții pe canapea, iar Connor a făcut cafeaua care îi ieșea atât de prost. Dar, în loc să-mi spună Katherine povestea ei, i-am spus-o eu pe a mea. Sau, cel puțin, suficiente detalii, încât ei să-și poată juca rolurile vreme de câteva zile. De data asta, Connor mi-a oferit toată cutia de fursecuri, nu doar trei bucăți amărâte.

Am împrumutat telefonul bunicii, ca s-o sun pe mama și să-i spun despre accident. „Nimic grav”, am explicat, „doar m-am ars puțin. Dar, în toată zăpăceala, îmi pierdusem ghiozdanul”. Bineînțeles c-am început să plâng imediat ce i-am auzit vocea la celălalt capăt al firului, însă mama mi-a luat lacrimile drept îngrijorare cu privire la ghiozdan.

— Kate, scumpo, nu-i mare lucru. O să anulez cardul de credit. O să-ți luăm un telefon și un iPod nou. O să plătim cărțile. Nu sunt furioasă, deci n-ai de ce să te necăjești.

— Știu, mamă. Te iubesc!

— Ai nevoie să vin acolo, Kate? Pari foarte agitată.

— Nu, nu! E OK, mamă. Ne vedem mâine.

Apoi am sunat la secretariatul liceului Briar Hill și am întrebat dacă-i puteam transmite un mesaj tatii: avusesem un mic accident și trebuia să lipsesc de la ora de trigonometrie, însă urma să ne revedem la căsuța din campus.

Câteva minute mai târziu, Connor m-a dus cu mașina până acolo. Mâinile îmi tremurau în timp ce băgăm cheia în broască, așa cum tremuraseră și când Trey mă aștepta pe trepte. Înăuntru nu era nicio cană pe care să scrie „Bunica nr. 1”. Tigaia wok a tatii se găsea la locul ei obișnuit, pe dulapurile din bucătărie. M-am năpustit la frigider și am văzut *jambalaya* pe raftul al doilea.

Urma să am destul timp pentru a-i povesti totul tatii, după ce el avea să se întoarcă de la ore. Pentru moment, doar m-am cufundat în canapea și am închis ochii. Acasă!

∞

Punerea la curent a tatii a fost un proces cu mai multe etape, iar faptul că am izbucnit în lacrimi prima dată când am dat cu ochii de el nu m-a ajutat să grăbesc lucrurile. Măcar el a înțeles ce se petrecea, după o lungă discuție cu Katherine și Connor, însoțită de câteva demonstrații cu cheia CRONOS. Am căzut amândoi de acord că, deocamdată, era probabil mai bine ca povestea să rămână între noi. Prin urmare, mama habar n-a avut de ce miercuri seară, când a intrat pe ușă după ore, am întâmpinat-o dând apă la șoareci și luând-o într-o îmbrățișare interminabilă. Nu era felul nostru tipic de a interacționa și cred că s-a gândit serios să-mi programeze o nouă ședință la psiholog. Am convins-o să luăm, în schimb, cina la O’Malley’s. Și o porție suplimentară de inele de ceapă.

De-a lungul următoarelor câteva zile, majoritatea aspectelor din viața mea obișnuită s-au reașezat la locurile lor. Am revenit la programul meu caracteristic, cu mers la mama, la tata, la școală. Singurele schimbări importante erau împachetatul unei părți din lucrurile mele, pentru apropiata mutare în locuința lui Katherine, și nevoia de a-mi reaminti că, în actuala înșiruire de evenimente, n-o mai aveam pe Charlayne.

Însă continuam să amân tocmai lucrul pe care promisesem să-l fac mai întâi.

DVD-ul proaspăt copiat se afla în noul meu ghizdan. Scanasem poza cu mine și Trey, ca s-o pun la păstrare, deoarece eram aproape sigură că originalul, pe care-l ascunsesem în ecusonul pentru legitimație, avea să dispară de îndată ce-l lăsam din mână. Văzusem DVD-ul de cel puțin douăsprezece ori, ba chiar lăsasem o copie pe masa din bucătăria tatii, vineri, înainte să plec la ore, doar pentru a-mi dovedi că nu dispare, iar conținutul rămâne la fel. La întoarcere o găsisem tot acolo și tot chipul lui Trey mă întâmpinase când băgasem discul în calculator. Nu exista niciun motiv logic pentru care să mai amân, dar faptul că Trey urma să se uite la mine și să vadă o străină mă îngrozea.

În sfârșit, duminică după-amiaza, în timp ce strângeam vasele după o minunată lasagna cu spanac, tata mi-a sugerat să mâncăm înghețată la desert. De la Ricci's, lângă Dupont Circle. La numai câteva scurte străzi depărtare de Kalorama Heights. Puteam să ajung pe jos la Trey. Am simțit o strângere de inimă.

Tata m-a privit o clipă, apoi a scuturat din cap.

— Nu poți amâna la nesfârșit, Kate. Zici că i-ai făcut o promisiune băiatului. Chiar dacă n-o să fie exact aceeași relație pe care ți-o amintești tu, nu-i cinstit față de Trey, sau față de tine însăți, să nu-i dai o șansă. Și, a spus el zâmbind larg, m-am săturat să te aud urmărind DVD-ul. Voi doi

vorbeați vreodată despre *ceva* cât de cât substanțial?

Am plesnit amenințător cu prosopul de vase în direcția lui, dar nu l-am contrazis. Avea dreptate. Mi-era dor de Trey. Dar n-aveam nicio șansă de a-l recăpăta, dacă nu reușeam să-mi iau inima în dinți și să fac primul pas.

∞

M-am așezat pe treptele din față, cu ochii ațintiți la fâșia de iarbă îngrijită, ce se întindea pe marginea aleii, între casă și trotuar. Tocmai când am auzit ușa deschizându-se în spatele meu, mi-am dat seama că îmi mușcam încheietura degetului, așa că mi-am vârât mâna sub jeanși, ca să ascund urmele dinților. Adierea de început de seară purta cu sine cunoscutul parfum discret al șamponului pe care-l folosea Trey, deci am știut că el era, încă dinainte să ridic privirea și să văd acei superbi ochi cenușii, cu licăririle lor albăstrui. Avea un zâmbet sincer și prietenos, ca în prima zi, cea în care se luase după mine pe terenul de fotbal. Și, deodată, m-am liniștit. Acela era Trey, Trey al meu. Doar că n-o știa încă.

— Te cheamă Kate, nu? m-a întrebat, așezându-se lângă mine, pe prima treaptă. Estella mi-a spus că faci parte din comitetul de primire de la Briar Hill? Eu sunt Trey, dar bănuiesc că deja știai asta.

— Bună, Trey! am spus.

Apoi mi-am ținut promisiunea. M-am aplecat și l-am sărutat, un sărut lent și îndelungat. La început s-a speriat, dar n-a dat înapoi. Și categoric mi-a răspuns pe măsură. Nu semăna deloc cu primul nostru sărut, care fusese timid și ezitant de ambele părți. De data asta, știam ce-i plăcea și am pus tot sufletul în acel sărut.

— Uau! Asta pentru ce-a fost? m-a întrebat, când în sfârșit m-am retras.

— Doar respect o promisiune, am răspuns.

— OK.

Părea puțin uimit, dar mi-a zâmbit din nou.

— Cred că-mi place felul în care se urează bun venit la Briar Hill.

— Ei bine, eu *sunt* elevă la Briar Hill, dar asta-i mai degrabă o primire neoficială, am spus, arătându-i poza noastră și punându-i-o în palmă.

În ea apărea foarte clar Trey, ținând în brațe o fată care se vedea foarte clar că eram eu. Mi-am ținut degetele pe fotografie îndeajuns încât el să se uite bine la ea, îndeajuns încât inevitabila întrebare să i se furișeze în privire, după care mi-am retras mâna și am văzut imaginea dispărând.

I-am înșfăcat mâna și i-am așezat-o pe cheia CRONOS, ținând-o între ale mele. Chipul lui era la fel de palid și de îndurerat ca înainte.

— Îmi pare rău, am spus. Știu că e neplăcut pentru câteva clipe, dar…

Și l-am sărutat iar, cu blândețe, pe colțul gurii.

— Cine ești tu? m-a întrebat.

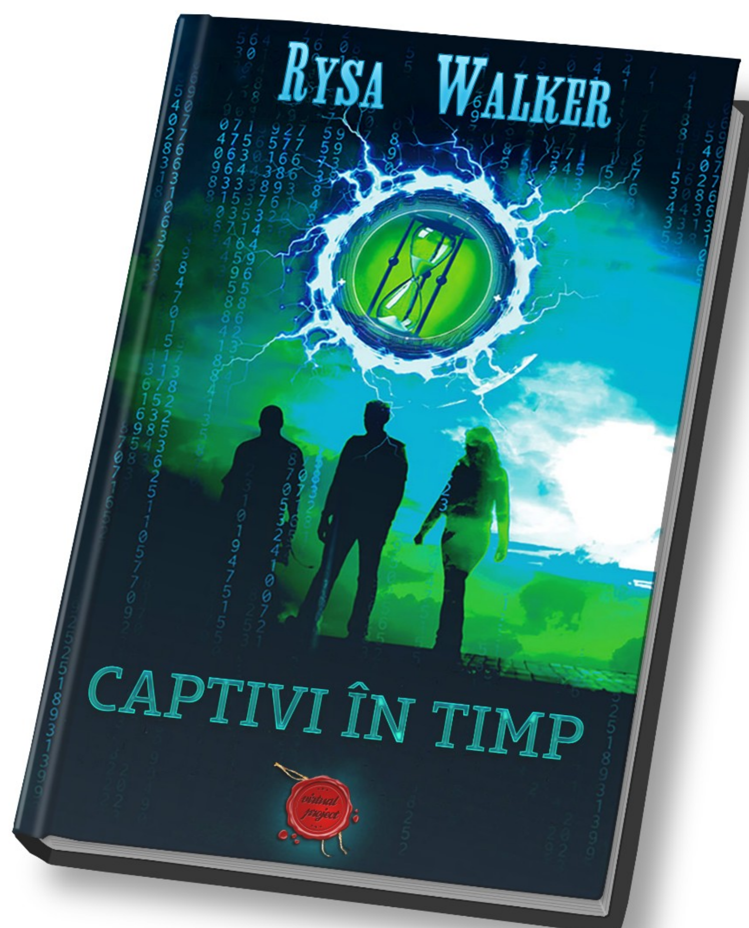
— Sunt Kate. Și te iubesc, Lawrence Alma Coleman al Treilea. Nu sunt vreo nebună care te hărțuiește. În plicul ăsta se află un DVD, cu filmări pe care *tu* le-ai făcut și care o să-ți explice tot: dispariția pozei, motivul pentru care îți țin mâna lipită de bijuteria asta ciudată… Acum te simți bine?

El a dat din cap, dar n-a spus nimic. M-am uitat îndelung în ochii lui. Am văzut acolo nedumerire, îndoială, toate celelalte trăiri pe care mă așteptasem să le văd, dar, dincolo de ele, exista o lumină pe care o mai zărisem. Nu era recunoaștere, nu era dragoste, dar nu era nici privirea goală a unui străin. Exista o legătură între noi și am simțit un val de speranță la gândul că Trey avusese dreptate să creadă în capacitatea noastră de a reconstrui un *noi.*

— Filmele o să-ți explice tot. I-am pus plicul în poală și m-am aplecat, ca să-l mai sărut încă o dată. Pa, Trey!

Ajunsesem deja la jumătatea trotuarului, când a strigat după mine.

— Kate! Stai! Cum pot să iau legătura cu tine?
I-am zâmbit peste umăr.
— Doar deschide plicul!

virtual-project.eu

[1] Joc de societate, asemănător curlingului, constând în patru bile metalice ce se împing în lungul unei mese, spre partenerul de joc; câștigă cel care împinge discurile cel mai departe și adună mai multe puncte.

[2] Mâncare de orez cu roșii, creveți și plante aromatice, originară din Louisiana, cu influențe spaniole, vest-africane și franceze.

[3] În original, *Princess Bride*, film fantastic de aventuri din anul 1987, ecranizare a romanului *Mireasa prințului* de William Goldman; Íñigo Montoya este personajul care joacă rolul mușchetarului spaniol.

[4] Parc public din sudul orașului Chicago, devenit cunoscut tocmai după ce a găzduit spațiile de recreere din cadrul Expoziției Columbiene organizate în 1893.

[5] În SUA, datele sunt scrise sub forma lună-zi-an.

[6] Figură emblematică a mișcării americane pentru garantarea dreptului la vot al femeilor.

[7] Fost sclav, devenit reformator social, orator, scriitor și om de stat, a fost primul om de culoare care a ocupat o funcție înaltă în guvernul Statelor Unite.

[8] Cunoscută susținătoare și organizatoare a mișcărilor pentru drepturile femeilor, a fost prima femeie din Massachusetts care a obținut o diplomă universitară.

[9] În original, Declaration of Rights and Sentiments, document redactat după modelul Declarației de Independență, care a lansat mișcarea pentru dobândirea dreptului la vot al femeilor.

[10] Numită și The World Factbook, este o publicație anuală oficială a CIA, ce prezintă, sub formă de almanah, informații despre țările lumii.

[11] Scriitoare implicată în lupta împotriva sclaviei și în mișcările pentru drepturile femeilor. E cunoscută mai ales pentru poemul „Imnul de luptă al republicii”, devenit în 1861 cântecul semioficial al armatei unioniste în timpul Războiului Civil.

[12] Conform unui stereotip care persistă și azi, afro-americanii iubesc excesiv de mult pepenii. În timpul Războiului Civil din anii 1860, sclavii eliberați cultivau, vindeau și mâncau pepeni, transformând astfel fructul într-un simbol al libertății lor. Susținătorii sclaviei au reacționat și, prin caricaturi ori cântece, au folosit pepenele ca să atragă atenția asupra a ceea ce ei considerau a

fi trăsăturile definitorii ale persoanelor de culoare: murdărie, lene și imaturitate.

[13] Vechi regat african, astăzi parte a statului Benin.

[14] Totalitatea concepțiilor religioase referitoare la soarta finală a lumii și a omului.

[15] Fiică de sclavi afro-americani, reformatoare și membră a unui cult evanghelic, și-a pus ardoarea religioasă în slujba mișcărilor pentru abolirea sclaviei și pentru drepturile femeilor.

[16] Perniță sau bucată de stofă pe care femeile o purtau odinioară sub rochie, la spate, mai jos de talie.

[17] Carl Hagenbeck, dresor german, creator al prototipului pentru grădinile zoologice în aer liber. A devenit cunoscut la nivel internațional pentru tehnica sa inovatoare de a-și dresa animalele împrietenindu-se cu ele și scoțându-le în evidență inteligența, în locul ferocității.

[18] Adio, deocamdată, comoara inimii mele! (în irlandeză, în orig.) (n. red.).

Table of Contents

Table of Contents